

Dương Cửu

Contents

Dương Cửu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	104
6. Chương 6	108
7. Chương 7	111
8. Chương 8	114
9. Chương 9	118
10. Chương 10	121
11. Chương 11	125
12. Chương 12	130
13. Chương 13	133
14. Chương 14	137
15. Chương 15	140
16. Chương 16	144
17. Chương 17	150
18. Chương 18	155
19. Chương 19	158
20. Chương 20	161
21. Chương 21	164
22. Chương 22	168
23. Chương 23	171
24. Chương 24	174
25. Chương 25	178
26. Chương 26	182
27. Chương 27	185
28. Chương 28	189
29. Chương 29: Pn1	192

Dương Cửu

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ – cận đại hiện đại – quỷ súc công vs yêu nghiệt nữ vương thụ. Hành lang ngại ngái

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-cuu>

1. Chương 1

Dương Cửu khóa cái xe đạp Giant* cà tàng dưới lầu, ngón tay tung tẩy móc chìa khóa, nhảy cách bậc cách bậc lên cầu thang.

Hành lang ngại ngái khói đượm hơi dầu mỡ quanh năm, bức tường hai bên cầu thang đã ám màu đen kịt, từng mảng vôi vữa tróc rơi lả tả như mặt bà cô già trang điểm quá tay. Dưới lớp phấn trắng dày cui là nếp nhăn chen chen xếp lớp, tuổi tác càng cao phần rừ càng thâm hại, mùi thức ăn ngậy mỡ lẫn mùi cũ kĩ thì nhau lan tỏa trong ánh đèn lù mù.

Khu nhà ngang* tồi tàn một buồng một gian vậy, mà Dương Cửu hai năm trước phải đổ bao công sức mới thuê được một căn. Còn may không lựa phải căn hư hỏng quá, người môi giới chỉ mong sớm sớm tìm được khách thuê, thành ra thủ tục giấy tờ đều qua loa đại khái; bằng không Dương Cửu không chứng minh thư, không chứng nhận tạm trú, vào mạng cục công an tìm mòn mắt không ra tên tuổi hần, bảo hần quang minh chính đại ở giữa nội thành thế này, rõ là chuyện trên trời.

Phòng ở hơi xập xệ một chút, tiền thuê cũng dễ chịu hơn, các loại phụ phí linh tinh nửa năm đóng một lần, bằng vào tiền lương coi kho của hần tại một công ty nho nhỏ hiện giờ cũng đủ trả. Còn dư đồng nào để tích lại, mua một cái lò sưởi... hai năm nay khí lạnh trong người hần càng nặng nề, nếu không có lò sưởi giữ ấm, mùa đông quả thật có chút gian nan.

Dương Cửu ở tầng bốn, đường ống nước đại khái có vấn đề, tầng cao thế này nước lên không tới, hàng xóm đều phải mang xô thùng cất công xuống lầu xách nước lên dùng. Tan tầm Dương Cửu trở về vừa vặn giờ ăn chiều, vừa lên lầu đã nghe bà cô nhà đối diện dạy dỗ chồng, giọng đàn bà hò hét lẫn khóc lóc cao vút xuyên qua lớp ván cửa mỏng tang: “Đều tại đồ vô dụng nhà ông, đời tôi sao lại khổ khổ theo ông không biết! Ru rú trong cái chuồng chim này để thiên hạ nó khinh cho!... Con đồng hương đại học của tôi, nào nó đẹp hơn tôi chỗ nào, giờ nó lấy nhà giàu tha hồ ăn sung mặc sướng, cứ nhìn chồng nó kia kìa...”

Ông chồng đại khái nghe chửi quen tai rồi, ngồi ngoài cửa chẳng ừ hừ một câu, thấy Dương Cửu lên lầu liền thò đầu ra cười hắc hắc: “Chú em, cho vay điều thuốc hút cái nào!”

“Ông anh hết hả?”

“Mụ già quản chặt quá, bảo là đốt tiền. Suốt mấy bữa nay rồi, thêm chết thôi!”

Dương Cửu cười phá lên, chìa ra một điếu Bạch Sa*. Chính hần cũng là dân nghiện thuốc nặng, đương nhiên hiểu được nỗi niềm đau khổ khi bị cấm thuốc.

Coi như ở trong tình thế hiềm nghèo, vô vọng nhất, cùng đường mặt lộ, trên người ngoài súng chỉ còn vài đồng xu lẻ; hần sẽ cứ thế ghé sạp hàng rong mua bằng được mấy điếu thuốc.

Không có bật lửa, hắn liền cầm hai điếu thuốc đứng trú mưa đêm dưới gầm cầu, chỉ cần thấy có người đi qua, lập tức phải nhào ra một tay túm cổ, một tay dí ngay thái dương người ta: “Người anh em, đừng hoảng, cho xin tí lửa thôi.”

Hai năm nay sức khỏe hắn đã bị tàn phá thậm tệ, bác sĩ nói phổi hắn giờ như cái hố đen, phải cai thuốc ngay tức khắc. Thế nhưng cái món thuốc lá đã thành linh hồn đàn ông rồi, thân hắn yêu thứ độc được nicotin ấy vậy, mỗi lần khói thuốc lượn vòng, lâng lâng cuộn vào tận buồng phổi... giữa những giờ phút hắn tứ cố vô thân nhất, chỉ có điếu thuốc mới xoa dịu được thần kinh hắn.

Cả thế giới có thể quay lưng với hắn, người thân cận nhất có thể vứt bỏ hắn, chỉ riêng điếu thuốc lá vĩnh viễn theo bên hắn, sẵn sàng an ủi hắn.

Dương Cửu cũng tự châm một điếu thuốc, ngồi xổm trên bậu cửa nhà mình rít hai ba hơi là hết, đứng dậy vẫn kẹp đầu lọc trong tay, cười cười bảo ông anh láng giềng đen đũi: “Thôi vào đây.”

Ông láng giềng nói: “Hử? Còn giữ đầu lọc làm gì?”

“Ngộ nhỡ hết gạo hết thuốc, nhằn đầu lọc đỡ nghiện a~” Dương Cửu cười hê hê, không buồn che giấu dáng vẻ phóng khoáng, hiên ngang mở cửa vào nhà.

Gã đàn ông xui xẻo bị vợ chửi bới ngồi lại chắc chắc lười. Sớm biết người anh em nhà đối diện rách lăm, mà ai ngờ đầu rách đến tận nước này.

Dương Cửu đẩy cửa ra, ngay cửa vào là một khúc quẹo ngẩn, đặt một giá để giày. Hắn lần mò trong bóng tối tìm dép thay, vừa khom lưng đã nghe ngực đau buốt một trận, húng hắng ho mấy tiếng, trong khoang miệng bắt đầu ứ ứ vị máu tanh.

Chắc tại này hút điếu thuốc vội quá? Dương Cửu vẫn cầm đầu lọc ban này, rờ rẫm ngó vào bếp. Còn hai bó họ, trong tủ có trứng gà, chắc nấu được canh trứng họ*.

Hắn ho một tiếng, quay lưng bật đèn. Khu nhà ngang cũ rích này căn nào cũng như căn nào, hai gian, một để ngủ, còn lại chắc xài làm phòng ăn. Được cái đồ đạc không có mấy, thành ra chịu khó chút chút vẫn có chỗ đi ra đi vào.

Đột nhiên, Dương Cửu khựng lại.

Đầu thuốc chưa cháy hết lập lòe sáng, trong bóng tối im lìm không ai lên tiếng. Tiếng mắng nhiếc của bà cô hàng xóm đã nhỏ dần, thoáng chốc không gian chìm trong yên lặng.

Công tắc đèn là loại kéo giật xưa như trái đất, hắn lần tay đụng được dây chốt, liền sau đó một bàn tay xuất hiện trong bóng tối, tóm gọn được cổ tay hắn.

Dương Cửu chậm rãi đứng thẳng lại, hơi thở của một gã đàn ông dần dần lộ rõ trong đêm, như thể tiếng thủy triều, kiên định mà bền bỉ, hầu như muốn bao phủ lấy hắn.

Cánh tay Dương Cửu thoáng thả lỏng, đầu lọc thuốc lá kẹp trên ngón tay đã bị gã đàn ông dễ dàng đoạt mất, hắn ta đưa lên miệng rít một hơi dài, rồi chậm rãi nhả khói.

“Nặng thật đấy, Dương Cửu.” Gương mặt gã đàn ông ẩn hiện dưới ánh sáng lơ mơ, gờn gợn như thợ săn bên họng súng, chăm chú quan sát con dã thú đang bị dồn sát miệng bẫy, còn thấp thoáng nụ cười vô cùng dễ sợ, “... còn có một chút, cũng cay ghê ghớm.”

Bàn tay gã đàn ông tóm cả cổ tay Dương Cửu, vừa giữ hắn vừa chậm rãi bật đèn. Nghe tách một tiếng, đèn trong phòng bật sáng, bọn họ đứng giữa trung tâm, bốn góc phòng nhỏ hẹp đứng dàn ít nhất một trung đội xạ thủ, những họng súng đen ngòm đều chĩa thẳng vào hắn.

Dương Cửu giật tay ra, vừa xoa xoa cổ tay vừa thản nhiên bước tới cạnh bàn, kéo ghế ngồi xuống, “Mạnh thật ấy chứ La Tuấn, gì đây? Desert Eagle*?”

Dương Cửu vung vẩy hai cẳng chân dài mảnh khảnh, vuốt cầm đánh giá khẩu súng dí gần hắn nhất, “... hai năm không gặp, cậu càng lùn lùn càng phát nhĩ, đến tận thuốc của thầy cậu đây cũng muốn giật.”

La Tuấn quay lại, bước tới trước mặt hắn, khí thế âm trầm như muốn vồ lấy xé nuốt mục tiêu, “Học trò thành tài rồi, chộc tức chết thầy cũng có gì lạ đâu. Huống chi hai năm nay tôi đâu phải thực tình muốn anh chết.”

“Không muốn ép tôi chết, thành ra phải phát toàn đạn dum-dum* cho tay súng truy bắt tôi hả?”

Dương Cửu nhướn mày nhìn hắn, góc nhìn thế này khiến hắn có vẻ thờ ơ đến gợn cảm, thậm chí tao nhã một cách bốn cột.

“La Tuấn.” hắn nói, “Quỳ xuống.”

Gã đàn ông đứng sừng sững không nhúc nhích.

“Nếu còn thừa nhận tôi là thầy cậu, vậy nên có thái độ trò gặp thầy một chút, phải không đây cậu hai La?”

Gã đàn ông bật ra một tiếng cười ngắn ngủi. Mặc kệ địa vị của hắn thay đổi ra sao, mặc kệ hắn là đứa con thứ mềm yếu bất lực nhà họ La năm xưa, hay kẻ kế thừa đường đường chính chính sau này, rồi nắm quyền thao túng một tập đoàn tài chính hùng mạnh... chỉ cần đối diện với người đàn ông họ Dương tên Cửu lồi thối tùy tiện này – người danh nghĩa là thầy dạy hắn, hắn rút cuộc vẫn vậy, bị áp chế, bị bốn cột, cứ như thể chủ nhân La gia lại trở lại là đứa con thứ cho người ta tha hồ chà đạp năm đó, trở lại cái ngày bọn họ lần đầu gặp gỡ giữa căn phòng thênh thang vắng ngắt.

La Tuấn chậm rãi quỳ xuống bên chân Dương Cửu. Một tay súng chực mạnh động, nhưng lập tức đã bị bầu không khí trầm lắng nặng nề uy hiếp đến khựng lại.

“Dương Cửu.” Hắn nói, “Theo tôi về đi. Chỉ cần anh theo tôi về, mọi nợ nần giữa chúng ta... bỏ qua hết.”

Dương Cửu lại nhướn mày, gã đàn ông tràn ngập vẻ phóng túng này cư nhiên đuôi mày khé mắt còn sót lại chút hàm ý giễu cợt bất cần, “Bỏ qua tất cả nợ nần à? Kể cả việc tôi lợi dụng cậu đối phó với Tiêu gia? Cả việc sau đó tôi thẳng tay đá cậu? Cả việc tôi móc nối trong ngoài tính giết cậu? Thậm chí kể cả... mạng sống năm đó tôi thiếu cậu sao?”

Sắc mặt La Tuấn thoát biến đổi, hầu như không còn kiềm chế được nữa. Dương Cửu lạnh nhạt nhìn thái độ của hắn, thâm cười trong bụng.

Quả nhiên là vậy, học trò một tay hắn dạy dỗ, dù có ngồi đến bậc thủ lĩnh xã hội đen, thì buồn vui giận dữ vẫn nằm trong tay hắn, như thể hắn vẫn còn là thằng nhỏ như củ cải đỏ xắt hạt lựu trước kia, bị gã thầy xấu tính giở đủ trò trên chộc.

Giữa bọn họ có rất nhiều tử huyệt, chỉ cần khéo léo một chút, cũng đủ khích cho người đàn ông trước mắt này bùng phát không sao kiểm soát nổi.

Dương Cửu chờ hắn phát khùng lên tiếng ra lệnh giết mình, đầu gối La Tuấn chỉ hít sâu một hơi, rồi cứ thế kìm chế qua cơn giận, “Chỉ cần anh chịu trở về với tôi... chuyện cũ bỏ qua hết.”

“Không phải rồi, La Tuấn.” Dương Cửu lười biếng cười nói, “Từ hồi nào cậu lại cần tôi vậy a?”

La Tuấn không đáp.

“Để tôi đoán coi nào. Ừm... mấy lão già nhà cậu chuẩn bị làm phản ha? Sắp sửa đá cậu rớt đài rồi ha? Hay cậu gây chuyện bậy bạ quá thể với bọn làm ăn đứng đắn rồi, giờ bị người ta đuổi giết không giữ được mạng ha? À hay làm ăn thất bát sắp rỗng bụng rồi, giờ muốn mời thầy cậu đây về giúp cậu lên đời như xưa chứ gì?”

La Tuấn lạnh lùng nhìn gã đàn ông càn rỡ không tim không gan trước mắt, “Nhờ ơn thầy, giang sơn của tôi tạm thời còn vững chắc lắm, không có việc gì cần thầy ra tay giúp hết.”

Dương Cửu đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn, càng lọt sâu vào lòng ghế, nụ cười trên môi cũng mờ nhạt dần, “Vậy là, lão đại Tiêu gia, Tiêu Trọng Giản, rút cuộc cũng góc đầu lại rồi?”

Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ kêu tích tắc, chậm rãi quán vào nhịp hô hấp đều đặn của bọn họ.

La Tuấn dường như vừa hạ quyết tâm, mở miệng nói: “Tiêu Trọng Giản biết anh ở đây rồi, hắn chuẩn bị dẫn người tới.”

Dương Cửu thờ ơ nói: “Vây cũng hay.”

“Hay?”

“Tốt xấu cũng là tình nhân cũ, rơi vào tay hắc, không chừng còn giữ được toàn thân.” Dương Cửu đứng dậy, “Còn cậu ấy, tôi dạy cậu trưởng thành, thủ đoạn độc ác, vô ơn bạc nghĩa, rơi vào tay cậu, biết đâu bao nhiêu ngón tôi dạy hồi nào giờ đổ hết lên người tôi thì sao?”

Dương Cửu tiến tới bên cửa sổ, giật mở tấm rèm. Đèn đường bên ngoài hắt vào phòng, ánh sáng mờ mờ tỏ tỏ ướp qua những đường nét nghiêng nghiêng trên gương mặt hắc, có chút mỹ lệ đến ma quái.

La Tuấn bắt thần sấn tới. Nhìn qua cửa sổ, dưới lầu đã đậu kín xe đã chiến, một người đàn ông mặc áo bành tô đen đứng giữa đám vệ sĩ, hắc đang ngẩng đầu nhìn thẳng về phía ô cửa sổ này.

“Tiêu Trọng Giản hành động nhanh đấy chứ.” Dương Cửu buông một câu nhận xét, ngay lập tức liền bị một luồng lực mạnh bất ngờ chụp lấy sau gáy, mặt hắc bị xoay lại một cách thô bạo, chớp mắt đã hứng lấy một nụ hôn hung hãn đến độc địa.

Môi lưỡi sục sạo quần riết khiến đầu óc vụt trống rỗng, gã thiếu niên như củ cải đỏ xất hột lựu hồi nào, giờ đã trở thành một người đàn ông đầy sức uy hiếp, đồng thời sẵn sàng phô bày sự cao ngạo thách thức của hắc trong cái thế giới mạnh được yếu thua này.

Dương Cửu chặt vật lăm mới vùng thoát được, vừa thở hổn hển vừa giỡn: “Nếu là hai năm trước, tôi sẽ khen cậu hôn rất tiến bộ... cơ mà giờ để tôi nói cậu nghe, diễn xiếc cho người ta coi không phải thú vui lành mạnh đâu a~”

“Trễ rồi.” La Tuấn cười gằn, “Thầy kính mến... thân yêu, còn nhớ cái đêm thần tiên của đôi ta hai năm trước không? Tôi đã sửa sang biên tập thành băng hình tử tế gửi đến Tiêu gia rồi...”

Dương Cửu còn không kịp biến sắc, trực giác nhạy bén với nguy hiểm đã thấm tận xương tủy, thần kinh hắc phút chốc căng như dây đàn. Hắc bắt thần lùi La Tuấn rời khỏi chỗ đứng, liền tiếp theo đã nghe choang một tiếng, kính cửa sổ vỡ tan, đầu đạn đồng găm thẳng vào bức tường, tạo thành những khe nứt lan ra tứ phía.

Dưới lầu gió lạnh thấu xương, Tiêu Trọng Giản chậm rãi thu súng, móng tay cắn ngập lòng bàn tay, nhưng hắc hoàn toàn không hề để tâm đến cơn đau trên da thịt.

Thủ hạ đưa mắt nhìn sắc mặt hắc, rùng mình một cái: “Tiêu lão đại, gọi người tới chứ?”

Tiêu Trọng Giản gật đầu.

Các tay súng lập tức đổ ra kín đặc. Gã thủ hạ lùi lại mấy bước, rồi quay lại thận trọng hỏi Tiêu Trọng Giản: “Xử lý người trên lầu kia, ngài có gì đặc biệt cần dặn dò không?”

... ví như bảo cần tha cho riêng một mình ai, rồi phải đặc biệt chú ý giữ an toàn cho ai...

Mặt Tiêu Trọng Giản lạnh lùng vô cảm, nhưng luồng khí lạnh thấu xương tủy vẫn không ngừng tản ra cuộn cuộn.

“Khỏi lo, Dương Cửu hắc mạng rất lớn. Cần gì... cần gì ai lo thay hắc.”

Thái độ hắc rất bình tĩnh, nhưng câu nói này lại khiến người ta sinh ra một thứ ảo giác, như thể mỗi từ mỗi chữ đều lớn vồn sau kẽ răng, chờ hắc gằn tiếng bức ra.

Cầu thang bắt đầu rầm rập vang lên tiếng chân chạy, cứ như đếm ngược trước giờ đại chiến. Ngược lại, trong phòng không gian như đã ngưng đọng, chỉ nghe tiếng báng súng kim loại va chạm nhau lách cách.

Dương Cửu đột nhiên thở dài, nhàn nhạt nói: “Hôn một cái mà thôi, các có gì Tiêu lão đại giận dữ vậy không biết. Hắc hẳn phải là kẻ muốn thấy tôi đi yêu đương hôn hít người khác nhất trên đời chứ nhỉ.”

La Tuấn bắt thần chụp lại tay hắc, cất giọng lạnh lùng: “Tôi phải nhắc nhở thầy một điều thực tế.”

“Ờ?”

“Tiêu Trọng Giản ly hôn rồi.”

Dù là kẻ không chút nghiêm túc, miệng lưỡi trơn tru như Dương Cửu cũng thoáng chốc sững sờ.

“Nếu anh bị tôi bắt được, quá lắm tôi cũng chỉ tỏ cho hết “đạo hiếu” trò thầy mà thôi... Còn nếu để vào tay Tiêu Trọng Giản...”

La Tuấn quay đầu lại, đường nét gương mặt nhìn nghiêng cứng rắn sắc lạnh như lưỡi dao, “... ngoài phố người ta đồn hần đã chuẩn bị cho anh mười loại thuốc phiện, mỗi loại đều đủ sức khiến người ta mắc nghiện thậm tệ mà không hề ảnh hưởng đến hệ thần kinh...”

Cửa phòng đột ngột bật mở, tiếng la hét hoảng hốt chói tai cùng tiếng đồ đạc va đập rầm rầm từ tầng trên tầng dưới vọng tới. Tiếng súng Desert Eagle như nổ ngay sát màng nhĩ, đỉnh tai nhức óc.

Dương Cửu chỉ kịp thấy gương mặt tử thần tươi cười giữa ánh lửa đạn chớp lóe. Rất lâu trước kia, hần cũng từng được xưng tụng là nụ cười tử thần, hần có thể vác một khẩu M21* đơn độc mở đường máu thoát thân dưới làn mưa đạn, cũng có thể mưu toan vạch ra được một mảnh thiên địa giữa thương trường đấu đá tàn bạo. Ngày đó, đừng nói nhà họ La hay họ Tiêu, dù là thần thánh cũng không ngăn cản được bước chân hần ung dung tự tại.

Một đời Dương Cửu, ưa mỹ nhân, ưa rượu, ưa xe tốc hành, ưa xài súng trường, thích gì làm nấy, phong lưu trác táng. Kể từ khi sinh ra, hần chỉ phải chạy trốn chết giữ mạng đúng hai lần, lần đầu tiên là vì Tiêu Trọng Giản muốn mạng hần, lần thứ hai là La Tuấn ép hần chết.

Hai người đàn ông, hết lần này tới lần khác làm như vợ già bị hất hủi, thi nhau tố tội, rồi đến tận cửa ăn vạ hần.

Dương Cửu mỉm cười nhẹ tênh. Vừa lúc Tiêu Trọng Giản xông đến cửa, gương mặt nhìn vào, qua màn mưa lửa đạn, đã thấy nụ cười tái nhợt lạnh lẽo của Dương Cửu trong phòng.

Thật giống như rất lâu trước kia, cười đến vô tình vô nghĩa, bạc bẽo không gì sánh bằng, như thể giữa bọn họ chưa từng có lấy nửa phân tình cảm.

Tiêu Trọng Giản trân cứng toàn thân, mà Dương Cửu cũng cùng lúc phát tay với bọn họ, rồi nhẹ nhàng bước lùi lại.

Sau lưng hần là khung cửa sổ tầng bốn kính đã vỡ. Một tiếng “Không được!” của Tiêu Trọng Giản không kịp bật ra thành lời, chỉ có thể gương mặt nhìn cả người Dương Cửu ngã ra ngoài!

“Dương Cửu!”

Bên tai dường như vụt qua một tiếng rít găm, như thể phát ra từ một con dã thú bị dồn đến đường cùng.

... Kẻ bị bức bách là tôi là tôi là tôi là tôi là tôi... Dương Cửu bị ai nhắm mắt lại, khoảnh khắc trước khi chạm đất, tiếng gió sạt qua tai thoáng chốc im bật.

Rõ ràng tôi mới là người bị hại! Mấy người chó nên một hai làm bộ như bị tôi hãm hại vậy a!

Nhất thời uể oải chán chường dâng ngập trong lòng, hơn mười năm quần quanh đuổi bắt không thôi, giờ thì kết thúc ở đây rồi.

Dương Cửu còn chơi vơi trên không, hai tay áp trên trái tim, đáng vẽ thành kính không gì sánh được.

Giống như năm xưa gặp gỡ, cũng đáng vẽ thành kính này, hần từng cầu xin ái tình vạn năm vĩnh cửu...

Mười năm trước? Là Hồng Kông...

2. Chương 2

Mười năm trước? Hồng Kông...

La Tuấn là cậu hai nhà họ La. Tuy đều là “cậu”, nhưng đằng sau thêm một chữ “hai”, tự nhiên sẽ khác hần.

Mười năm trước, chủ quán La gia là anh hai của La Tuấn, đích tôn danh chính ngôn thuận – La Vinh Thận.

La Vinh Thận tuy là đàn ông, nhưng bộ dạng rất ưa nhìn. Trong vài năm gần gũi nắm quyền hành La gia, hắn đã làm hai việc có ý nghĩa sâu sắc, thứ nhất, kiến tạo được mối quan hệ với Tiêu gia, gia tộc đang làm mưa làm gió trong giới làm ăn chân chính; còn chuyện thứ hai, đó là cứu về “Đế vương sư” đang bị Tiêu gia truy sát đến cùng đường, Dương Cửu.

Hai sự kiện ấy cùng với khuôn mặt đẹp của hắn có vài mối liên quan, nhất là chuyện thứ hai.

La Tuấn lúc ấy chỉ là một củ cải đỏ xắt hột lựu, mà với tiếng xầu xầy lòng của Dương Cửu hắn đã sớm nghe như sấm rền bên tai, giờ vừa biết tin anh hai cứu về một tai họa như vậy, hắn lập tức nhảy dựng lên: “Anh hai, anh điên rồi hả?! Cả đảo đều biết Dương Cửu quyến rũ vị hôn thê của Tiêu Trọng Giản, giờ đã bị Tiêu Trọng Giản hạ lệnh tuyệt sát! Mà đâu phải mình hắn, hề ai ra tay giúp hắn cũng bị giết theo! Sao anh còn dám giấu hắn ta trong nhà mình?”

La Vinh Thận bật cười, tao nhã mà quyến rũ, “A Tuấn, chỉ cần em biết Dương Cửu là người thế nào... tự em sẽ hiểu vì sao.”

Vậy là La Tuấn mò đến gặp Dương Cửu thật. Dương Cửu bị thương nặng chưa bình phục, cả ngày đều ở trong căn phòng tối tăm âm u bên chái nhà. La Vinh Thận dẫn hắn đi qua một dãy hành lang rất dài, Dương Cửu đang nằm trên sập quý phi*, khoác áo bông tằm màu trắng, băng vải trên ngực thấm hồng nhàn nhạt. Thấy hai anh em họ tới, hắn chỉ nheo mắt cười cười, rồi tiếp tục say sưa cảm cộng cổ đuôi chồn* giỡn với con mèo đen.

La Tuấn vừa mới lớn, còn đang tuổi mơ mộng về các nàng thiếu nữ xinh đẹp, giờ mắt thấy loại yêu nghiệt cỡ này, nhất thời tim đập thình thịch, mặt đỏ bừng bừng, bối rối không biết phải làm sao.

Ngược lại La Vinh Thận lại rất nghiêm túc, dẫn em trai tiến lên khom lưng chào hỏi: “Cậu Cửu ở đã quen chưa?”

Dương Cửu kính cẩn đáp: “Quen, đương nhiên là quen rồi. Nếu cậu cả La không cứu tôi, giờ tôi đã chết trong tay Tiêu Trọng Giản rồi, có tư cách gì nói ở quen hay không quen nữa.”

La Vinh Thận cười khê: “Cậu Cửu thật biết nói đùa. Cậu phò trợ Tiêu lão đại một đường lên tới vị trí chủ nhân gia tộc, anh ta cảm tạ cậu còn không kịp, sao có chuyện trở mặt truy sát cậu được. Cậu biết ơn của cậu, tôi thật không dám nhận.”

La Tuấn ngơ ngợ nhìn hết anh hai hắn lại đưa mắt qua Dương Cửu. Về mặt La Vinh Thận rất thành thật, quả đúng là loại người đứng đắn điển hình; còn Dương Cửu vốn mặt dày, ngoài cười hắc hắc ra thì tuyệt không nhìn ra biểu cảm nào khác ở hắn.

Ai ai cũng biết nếu không có “Đế vương sư” Dương Cửu giúp sức, Tiêu Trọng Giản không thể nào trong ba năm gần gũi đã ngồi lên cái ghế ấy. Nhưng Tiêu Trọng Giản vừa nắm chắc được quyền hành trong tay, việc đầu tiên hắn làm là hạ lệnh giết Dương Cửu.

Nguyên nhân thật không biết nên khóc hay cười. Dương Cửu thì trắng hoa thành tính, ưa chòng ghẹo cả thiếu niên đến thiếu nữ xinh xắn; kết quả vị hôn thê Tiêu Trọng Giản vừa đính hôn tức thì, tiểu thư của gia tộc mới liên kết với Tiêu Gia, bị hắn cứ thế lôi ra “chòng ghẹo”.

Vị tiểu thư này không hề là nhân vật tầm thường, đối với sinh mệnh chính trị của Tiêu Trọng Giản trong tương lai, cô ta chính là quân cờ quan trọng nhất, quý giá nhất. Cũng bởi vậy mà Tiêu Trọng Giản nổi giận, ra lệnh tuyệt sát Dương Cửu, tuyên bố bất cứ kẻ nào bắt gặp đều có thể giết hắn ngay tại chỗ.

Dương Cửu can tội nổi hứng trắng hoa, bị đuổi giết đến thê thảm, phải chạy trốn chết mấy vòng Hồng Kông, rốt cuộc gục ngã dưới gầm cầu trong một đêm mưa lớn. Vừa vặn lúc ấy xe của La Vinh Thận đi qua bắt gặp, hắn đột nhiên cười lớn: “Trời giúp La gia chúng ta! Người đâu, còn không mau mời cậu Cửu lên xe?!”

Tài xế lúc ấy quả thật hoảng hồn: “Cậu cả cậu điên rồi ư, Tiêu gia đã nói rành rành phải đòi mạng hắn, cậu lại định làm trái ý Tiêu gia...”

La Vinh Thận hất mặt: “Anh thì biết gì. Người này chính là Dương Cửu, bậc thầy huấn luyện. Tám chín phần mười số người kế thừa các tổ chức xã hội đen tại Hồng Kông, thậm chí cả Đông Nam Á đều từng được

hắn dạy dỗ, người qua tay hắn rồi tuyệt đối không có chuyện vô dụng, nếu không anh tưởng cái danh “Đế vương sư” của hắn từ đâu ra?”

Tài xế nghe vậy liền vội vã xuống xe, vác Dương Cửu đã nhũn nhèo như cá chết lên. Khi ấy sát thủ của Tiêu gia nghe tin đã đuổi tới nơi, nếu không có La Vinh Thận đỡ xe lại cứu về, tính mạng Dương Cửu có lẽ chỉ còn được chừng chục phút đồng hồ.

Nói La Vinh Thận cứu người vì bản tính hắn lương thiện thật thà, ấy đều là nói láo. Hắn cứu Dương Cửu, rồi sau sẽ là Dương Cửu bán mạng vì La gia của hắn.

Dương Cửu cũng tự hiểu điều ấy, hắn ngậm đầu cọng cỏ đuôi chồn, ngồi trên sập quý phi kê giữa hành lang bao*, lười biếng nhìn thiếu niên sau lưng La Vinh Thận: “Đây là cậu hai La a?”

La Vinh Thận đẩy La Tuấn lên, bộ dạng đúng như phụ huynh đưa học sinh vỡ lòng ra mắt thầy giáo: Thầy à, thằng nhỏ vô dụng nhà chúng tôi xin giao cho thầy

~“Đây là A Tuấn em tôi, sang năm mới làm lễ trưởng thành. Không dối cậu Cửu, tôi tự biết sức khỏe mình chẳng được bao lâu nữa, cùng lứa ở La gia chỉ có mình anh em chúng tôi, nếu tôi không còn, đứa nhỏ này lại chưa trưởng thành, gia tài này sớm muộn cũng rơi vào tay kẻ khác.”

Dương Cửu ngồi dậy, dùng ánh mắt bà nội trợ ngắm nghía lựa miếng thịt tươi nhìn chằm chằm La Tuấn, một hồi mới cười phá lên: “Chất lượng không tệ.”

Nếu không vì La Vinh Thận cản lại, La Tuấn mặt đỏ đến tận mang tai đã tông cửa xông ra khỏi phòng rồi.

Dương Cửu lười biếng vẫy tay gọi hắn. Trong trí nhớ của La Tuấn, hình như hắn vẫn luôn uể oải như vậy, như thể không có bất cứ chuyện gì có thể khiến tinh thần hắn bị kích động, luôn luôn chỉ một bộ dạng thờ ơ lơ đãng, phờ phạc phát phát.

“La Tuấn.” Dương Cửu nói, chỉ chỉ sàn nhà bên chân mình, “Quỳ xuống, lạy thầy.”

Thiếu niên mười bảy tuổi La Tuấn, giỏi ăn giỏi chơi, giỏi gây gỗ đánh lộn, tuyệt nhiên không có chuyện lạy trời đất cha mẹ thầy bà gì hết; phản ứng đầu tiên của hắn là vùng vằng bỏ đi, thế nhưng ngay lập tức đã bị La Vinh Thận ấn dúi lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy sắc mặt La Vinh Thận thâm trầm đến đáng sợ, mà kiên định vô cùng.

La Tuấn bị thái độ của hắn dọa giật mình, đành miễn cưỡng bước đến, cứng nhắc quỳ xuống bên chân Dương Cửu: “Thầy...”

Dương Cửu cười phá lên, giơ tay tính sờ sờ đầu La Tuấn: “Ai nha~ ngoan!”

La Tuấn bướng bỉnh nghiêng đầu tránh đi, bàn tay Dương Cửu thành ra vơ vào khoảng không. Tay hắn rất đẹp, năm ngón thon dài, mỗi đốt ngón tay đều ánh ánh muốt như ngọc thạch, thậm chí có thể thấy được mạch máu xanh nhàn nhạt ẩn hiện dưới da, thanh tao đến mức tưởng như chủ nhân hai bàn tay ấy chỉ biết đam mê phím dương cầm, chơi đồ cổ, lật giở sách vở mà thôi.

Nhưng ấy chỉ là ảo giác, La Vinh Thận thâm nhủ.

Còn La Tuấn chỉ là một thằng nhóc, hắn từng nghe qua vài... tai tiếng kinh dị nữa về gã Dương Cửu này. Dương Cửu thích tiêu xài, thích sưu tập súng có tiếng, thích chơi bời với thiếu niên, trên giường lại còn có vài ham mê biến thái khó tả. Mà điều đáng giận nhất là, hắn thường thường ăn no xong là phải tay sạch sẽ, đối bạn tình còn thân thiện hơn người ta đánh răng rửa mặt.

Hắn đích thị là một thầy giáo rất tốt, những tổ chức xã hội đen tiếng tăm nhất đều từng mời hắn huấn luyện thể hệ kế thừa; thế nhưng không một ai trông mong hắn có được đạo đức nghề nghiệp.

Người đàn ông này thực sự đẹp, đẹp đến mức biết rõ rằng hắn bạc tình thế nào, vẫn có kẻ tình nguyện như con thiêu thân lao đến với hắn.

La Vinh Thận thở dài, bước tới giữ Dương Cửu lại: “Cậu Cửu.”

Về trêu cợt lập tức biến mất trên mặt Dương Cửu: “Sao cơ?”

“La Tuấn nó còn chưa thực hiểu chuyện.”

“Nào ai mới sinh ra đã hiểu chuyện đâu~”

La Vinh Thận nhìn về mặt vô tội của Dương Cửu, cắn răng nói tiếp, “Nó còn... xem ra chưa biết phục vụ cậu đâu.”

La Tuấn nghi hoặc nhìn bọn họ, trước tiên là nhìn anh hai, sau nhìn tới gã thầy bắt lương; ánh mắt La Vinh Thận tràn ngập sự quyết liệt bất chấp ngưỡng ngừng, còn Dương Cửu, lại ngồi vô tội cắn cắn móng tay ra điều khó nghĩ lắm.

La Vinh Thận nhìn Dương Cửu chằm chằm, Dương Cửu cũng chằm chằm nhìn lại hắn; một hồi sau, Dương Cửu rốt cuộc nhịn hết nổi, bật cười phá lên, quát còng cổ đuôi chồn xuống đất, nghe sạt một tiếng: “Cậu cả La à, cậu coi tôi là loại người gì chứ? Ha ha ha...”

Mãi rất lâu sau đó, khi hắn thô bạo đè ép Dương Cửu dưới thân mình, Dương Cửu đột nhiên hỏi hắn một câu: “Cậu còn nhớ năm xưa La Vinh Thận rất sợ tôi làm gì cậu...”

La Tuấn thoáng sửng sốt, rồi cười sang sảng: “Thầy yêu quý à, khỏi cần thầy làm gì tôi, để học trò hầu hạ thầy được rồi.”

—

Chuyện ấy kể sau. Năm ấy nhận thầy xong, một thời gian dài sau đó La Tuấn không hề thấy Dương Cửu.

Vì người đó thực sự bị thương rất nặng, nghe nói có lúc thiếu chút nữa đã cứu không nổi. Khi hắn bỏ chạy khỏi Tiêu gia, Tiêu Trọng Giản bắn hắn một phát súng; viên đạn trúng phổi hắn, để lại cho hắn nỗi đau đớn suốt đời không thể xóa được.

Đến khi nghe nói tình hình sức khỏe Dương Cửu đã khá ổn, có thể bắt đầu dạy được rồi thì lại xảy ra một chuyện, cũng vì nó mà cuộc đời La Tuấn ngoặt một bước vô cùng lớn lao. Từ một đứa con thứ nóng nảy bông bột, hắn buộc phải chắt vật lột xác trở thành nhân vật số một trong giới xã hội đen Hồng Kông.

... Đêm hôm đó tin dữ báo về, La Vinh Thận đã chết.

La Vinh Thận chết trên đường trở về sau khi gặp Tiêu Trọng Giản, một con dao găm cắm ngập ngay tim hắn; một ông già trong La gia nhận ra, con dao ấy là Tiêu Trọng Giản năm xưa bỏ tiền thuê người rèn riêng, đem ra soi giữa ánh sáng còn thấy được trên chuôi dao khắc một chữ “Tiêu” đã mờ nhạt.

Tiêu Trọng Giản giết La Vinh Thận.

Tất cả lập tức náo loạn, trong thời đại hỗn độn này, không một ai biết bước tiếp theo mình sẽ đi tới tận đâu; bọn họ chỉ biết khi nào phải nhận cho rõ ai mới là chủ nhân đích thực của mình, mà bọn họ cũng biết khi nào lòng trung thành phải thay đổi, để sẵn sàng cho ngày sau thêm giàu sang phú quý.

Đêm khuya hôm đó La Tuấn bị quần gia đánh thức. Nhóm người cuối cùng trung thành với La gia đang khốn đốn chống cự bên ngoài, vị quần gia già quỳ xuống cạnh giường hai mắt đầy lệ: “Cậu cả bị Tiêu Trọng Giản giết rồi, cậu hai, cậu chạy đi mau lên, người của Tiêu gia đã đánh đến nơi, tôi sẽ bảo vệ cậu rời khỏi La gia, chúng ta chạy đến đại lục...”

La Tuấn cứng đờ ngây người: anh hai chết rồi? Anh hai sao có thể chết được? Tiêu Trọng Giản vì sao lại muốn ra tay với bọn họ?!

Lão quần gia thấy hắn không hề phản ứng, liền nóng ruột run run kéo hắn dậy: “Cậu hai! Đừng ngây ra nữa! Chúng ta đi mau!”

Cửa phòng đột ngột bật mở sau lưng, một gã đàn ông trẻ tuổi vai khiêng khẩu súng trường tấn công M21, miệng ngậm thuốc lá khệnh khạng bước vào, tiện tay nã một phát đạn lên trần nhà.

Tiếng nổ chất tai khiến trong phòng lập tức im phăng phắc, hai người bọn họ nhìn nhau, rồi nhìn lại kẻ vừa xông vào. Lão quần gia nhận ra hắn trước tiên, hầu như đã run bần bật: “Cậu Dương... Dương Cửu? Cậu Cửu?”

Dương Cửu hình như bị thương một chút, băng vải quần sơ sài trên người thấm lộ ra vết máu. Hắn miệng ngậm thuốc lá, một tay vác súng, tay kia trở trở lão quần gia: “Ông, ở lại.”

Lại trở La Tuấn: “Cậu, theo tôi.”

La Tuấn hốt hốt hoảng hoảng bị bàn tay như vuốt sắt của Dương Cửu lôi đi, chạy theo mật đạo ra cổng lớn La gia. Lên được chiếc Jaguar* đậu ngoài cửa rồi, Dương Cửu quăng cho hắn một khẩu súng lục quân dụng: “Cầm đi.”

“Tôi, tôi không biết bắn!”

“Vậy tôi dạy cậu.”

La Tuấn ngồi ghế phụ xe, vội vàng cột dây an toàn, một tay nâng súng lên, động tác có chút loạng quạng: “Khẩu súng này nặng bao nhiêu?”

Dương Cửu khởi động máy: “Năm cân.”

Đây là lần đầu tiên La Tuấn cầm súng. Ô tô lao vun vút, bỏ lại tòa nhà chính đồ sộ nguy nga của La gia sau lưng. La Tuấn vẫn nghe những tiếng ầm ầm đổ vỡ vọng đến, hắn biết đó là người của Tiêu gia đang phá cổng lớn xông vào, bắt đầu trắng trợn tàn sát người già trẻ nhỏ tay không tác sát còn lại trong La gia.

La Tuấn nghiêng răng, những ngón tay siết chặt nòng súng nhịn không được phát run lên. Dương Cửu liếc mắt sáng quắc nhìn hắn, thờ ơ nhắc: “Cẩn thận cướp cò.”

“Bọn chúng ở đây!”

“Cửa ngách hướng Tây Bắc!...”

Xe của Tiêu gia phóng theo như bay, ngay sau đó một chiếc xe đã chiến từ đâu vọt ra chặn trước đầu xe. La Tuấn giật sồi máu, hắn nhào người qua cửa sổ xe, gờ súng nhắm chiếc xe đã chiến, bóp cò.

Đoàng một tiếng, chẳng có gì bất ngờ, hắn bắn trượt, nhưng lực giật quá lớn đã thúc hắn ngã ngửa ra sau.

Dương Cửu lập tức vợ lấy khẩu M21 tự động, xả đạn một tràng, khí thế gấp thần giết thần gấp quỷ giết quỷ chớp mắt khiến số xe đã chiến nổ lốp hàng loạt. Chiếc Jaguar rú ga vút qua đồng tàn tích, để lại đám xe truy đuổi rớt xa tít phía sau.

Xe lạng mạnh qua cửa ngách, La Tuấn còn đang hoa mắt choáng váng đã bị Dương Cửu bắt thần ấn dúi đầu xuống: “Coi chừng!”

Hầu như cùng lúc, một viên đạn bắn tĩa cự li trên năm trăm mét vút đến xoáy thủng ô kính nơi trước đó còn là đầu hắn, để lại hai vết đạn song song trên hai bên cửa xe. La Tuấn bị Dương Cửu ghì chặt trước ngực như kẹp cổ gà, rồi bị hắn kéo lăn xuống khỏi chiếc Jaguar đã mất lái, lăn lông lốc mấy vòng trên mặt đất rồi ngã chúi vào bụi cỏ ven đường.

Sau lưng nghe Bùm! một tiếng, chiếc Jaguar nổ tung giữa đại lộ, tia lửa bắn tung lên bầu trời đêm, chiếu lấp lờ trên gương mặt Dương Cửu, mỹ lệ ma quái đến kỳ dị.

Hắn nhồm dậy, khoác súng lên vai, lôi La Tuấn dậy khỏi bụi cỏ: “Chạy mau!”

La Tuấn vừa cúi đầu nhìn đã thấy một bên bụng dưới Dương Cửu máu tươi thấm ra ướt đầm.

“A, khỏi lo.” Dương Cửu vỗ vỗ một tay lên ngực, khom người làm một biểu cảm vô cùng lịch lãm với La Tuấn: “Đau đốn nhường nào, cũng không bằng nỗi thống khổ đau xót trong lòng...”

La Tuấn trợn mắt ngờ vực: “Mẹ nó anh thì đau cái gì?”

“Tiêu Trọng Giản tàn nhẫn sát hại người yêu tôi... anh cậu La Vinh Thận ấy, tôi quyết phải báo thù hắn.” Dương Cửu cúi đầu bắt gặp ánh mắt La Tuấn, liền nhanh miệng thêm một câu: “Đừng hỏi tôi quan hệ với anh cậu từ hồi nào, ái tình phiêu lưu đâu cần lý do!”

Bọn họ tiếp tục chạy men theo bờ sông dưới đập nước, đến khi trời sắp sáng thì tới một nhà trọ nhỏ trong khu dân nghèo. Chỗ này không có chế độ kiểm soát khách trọ nghiêm ngặt như trong cảng, chỉ cần trả đủ tiền là vô ở được.

“Không có tiền thật à?” Bà chủ to béo thất vọng đập đập bàn. Nếu không phải nhờ cái mặt đủ điên đảo chúng sinh của Dương Cửu không hề bị vụ trốn chạy hại cho tôi tả, không chừng bọn họ đã bị đá khỏi cửa rồi.

Dương Cửu gãi gãi đầu, cười hắc hắc một hồi, rồi liếc nhìn La Tuấn, ánh mắt lập tức sáng rực.

La Tuấn đánh hơi được nguy hiểm ngay tức khắc: “Anh anh anh...”

Một tràng răng rắc vang lên, tiếng bẻ ngón tay của Dương Cửu nghe mới chết khiếp, La Tuấn cuống cuống ôm ngực lùi thẳng đến góc tường.

Dương Cửu sấn tới một bước, lùi hẳn ra, bắt đầu ra tay ngược đãi tàn nhẫn chàng thiếu niên thơ ngây mười tám tuổi... hần tuột sạch đồng hồ đeo tay, dây chuyền, điện thoại trên người La Tuấn, rồi thành khăn hai tay dâng cho bà chủ nhà; nếu không phải La Tuấn xả thân giữ quần, không chừng cả cái thắt lưng da thật cũng bị hần lột nốt.

“Có một số lúc, trình tiết cực kỳ không đáng tiền... huống chi cậu đâu phải cúc hoa khuê nữ.” Dương Cửu nhìn bàn tay La Tuấn nơm nớp giữ quần, phán một câu như vậy rồi lùi La Tuấn theo, quăng vào một gian phòng xập xệ dơ bẩn, sau đó bỏ vào phòng tắm.

Tiếng nước xối ào ào liên tục nửa tiếng đồng hồ, La Tuấn thực tình lo hần đã té xỉu trong phòng tắm rồi, vừa đẩy cửa nhìn vào thì thấy Dương Cửu đang khoác một chiếc áo sơ mi trắng ướt đầm, ngồi cạnh vò nước hút thuốc.

Lớp vải áo đã hầu như trong suốt dán chặt từ vai xuống xương quai xanh, thậm chí men cả theo những đường cong bên dưới, dáng vẻ chán chường, lạnh nhạt mà gợi cảm lẫn vào khói thuốc trắng đục cuộn vòng lơ lửng. Vết thương nơi bụng dưới băng bó tùy tiện, thậm chí còn trông thấy được những vết máu đỏ thẫm qua lần băng vải, mê hoặc đến nguy hiểm.

La Tuấn để ý thấy có mấy vết cào lằn qua đường cong duyên dáng trên cổ gã đàn ông này, hần thầm nghĩ chắc hẳn là tác phẩm của đám bạn tình thay như thay áo để lại.

Dương Cửu này, nói chuyện “trình tiết”, “giữ gìn”, “thủy chung” với hần, chẳng qua thuần túy là nói nhảm.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” La Tuấn bước vào.

Dương Cửu rít một hơi thuốc, “Tôi đang nghĩ... chúng ta còn phải ở lại đây một thời gian, mà tiền bạc không còn xu nào...”

Hần ngoảnh lại nhìn La Tuấn, bộ dạng rất thành thật: “... ta có nên đem tuổi xuân mười tám mơn mớn của cậu gán tạm cho bà chủ hàng hoàng phú quý kia coi như tiền thuê phòng không nhỉ?”

La Tuấn nhào đến hung hãn chộp cổ hần: “Dương Cửu tôi nói cho anh biết, thích bán thân thì tự anh đi mà bán, đừng có bậy bạ với tôi a a...”

Gã đàn ông phong lưu thành tật, lột pha lột phốt này, thân nhiệt thấp không tin nổi. Rõ ràng nước xối xuống là nước ấm, mạch máu cũng còn đang đập đây, vậy mà làn da cổ dưới tay La Tuấn lạnh lẽo đến đáng sợ.

La Tuấn sững sốt, Dương Cửu gục đầu vào ngực hần, đưa tay che kín mặt mình. La Tuấn nhìn không được vẻ mặt hần, thế nhưng từ thân thể đang cứng đờ, cùng một chút biểu cảm len lỏi lộ qua khe hở, hần nghĩ người này thực sự đang... đau đớn.

La Tuấn đẩy đẩy hần, “Dương Cửu, Dương Cửu?”

Dương Cửu thấp giọng ra lệnh: “Đừng nhúc nhích.”

Bởi vậy La Tuấn thực sự không cử động. Phòng tắm nhỏ hẹp ộp thứ gạch men thứ cấp, bắn thối bao năm đều cấu lại, phô bày trước mắt, tiếng nước xối ào ào vẫn không ngừng lại, giữa màn hơi nước cơ thể Dương Cửu dường như càng thêm lạnh giá, giống như thể bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng rút cạn máu rồi tắt hơi gục ngã.

“La Tuấn.” Dương Cửu khê hỏi, “Cậu tin giữa hai người đàn ông có tình yêu không?”

La Tuấn sững sốt, đột nhiên nhớ lại lúc ở trong bụi cỏ, người đàn ông này tao nhã mà khoa trương cúi mình với hắn: anh hai cậu, là tình yêu đích thực của tôi, tôi sẽ giúp cậu trả thù cho cậu ấy...

Giờ hắn đang hỏi về tình yêu của bọn họ sao? Người đàn ông này và anh hai hắn... thực sự yêu nhau sao?

Đại khái hơi nước bốc đầy quanh mình, thành ra tâm trí cũng mụ mị; La Tuấn ngơ ngẩn đáp: “Tôi tin...”

Tôi tin các người yêu nhau, bằng không có gì anh phải mạo hiểm tính mạng cứu tôi lành lặn thoát được làn mưa lửa đạn?

Dương Cửu đột ngột xô La Tuấn ra, nửa thân người hắn đã sũng nước, nhưng hắn chẳng buồn để tâm, bật cười phá lên: “Cậu tin à? Sao cậu tin được chứ?... Ha ha ha, cả tôi còn không dám tin, cậu lại đi tin tưởng ái tình...”

Tiếng cười của hắn gây nên một thứ ảo giác, như thể không chỉ cơ thể hắn, cả âm thanh hắn phát ra cũng nhuốm vẻ lụn bại xám trắng, chỉ cần khẽ thổi một hơi, tất cả đều dễ dàng tan thành tro vụn.

La Tuấn luống cuống lùi lại, Dương Cửu lại hung hăng sấn lên, chụp lấy tay hắn, ánh mắt mãnh liệt điên cuồng.

“La Tuấn, cậu nhớ lấy, Dương Cửu này cả đời chỉ yêu một người, tên người đó là La Vinh Thận.”

“Cậu nhớ lấy, Tiêu Trọng Giản giết La Vinh Thận, giết bao nhiêu mạng người La gia cậu, hắn hủy hoại gia đình cậu, hủy hoại tất cả của cậu. Đời này dù có tan xương nát thịt, cay đắng khốn khổ thế nào, cậu cũng phải giết chết Tiêu Trọng Giản, đòi đến cùng món nợ máu này!”

3. Chương 3

Trước bữa cơm tối Dương Cửu mò ra ngoài một chuyến, lúc về xách theo mấy món ăn đơn giản và ít tiền mặt. Trông ánh mắt nghi ngờ của La Tuấn hắn liền nhún vai, cười rất chi hiên lành: “Cướp của nhà giàu san bớt cho dân nghèo, cướp của nhà giàu san bớt cho dân nghèo~”

Đồ ăn thực tình không nhiều, hầu hết đều chui cả vào cái dạ dày đang tuổi lớn của La Tuấn... còn Dương Cửu chỉ ngồi hút thuốc, như thể bất cứ lúc nào hắn cũng chỉ cần nicotin là đủ. Đáng về gã đàn ông này khi hút thuốc càng gọi cảm ghê gớm, ảm đạm, bình thản, trầm lặng mà lộng lẫy, thậm chí dấu tích đau đớn còn vương lại trên gương mặt, chỉ tô đậm thêm vẻ từng trải đến cao ngạo.

Dương Cửu vẫn vừa hút thuốc vừa xem báo, những đốt ngón tay thanh mảnh chậm rãi lần trên trang giấy, khẽ gõ nhịp: “Đưa tin rồi này, La gia gặp tai họa, nhà chính bị cướp sạch không còn gì. Bất động sản còn lại của anh cậu sẽ được mấy vị đại gia chia đều, trong ấy Tiêu gia được lợi lớn nhất. Bọn họ coi thẳng nhỏ thừa kế danh chính ngôn thuận như cậu là không khí rồi a.”

La Tuấn liếc qua tờ báo, điềm nhiên nói: “Mẹ tôi chẳng có danh phận gì, bọn chúng vin vào chuyện ấy để lớn lối thôi.”

“Chúng ta phải giữ bằng được số tài sản ấy.” Dương Cửu gấp tờ báo lại, chậm rãi nhả một ngụm khói, “... nếu cậu muốn khôi phục gia tộc, tay trắng thì mơ đi.”

“Anh tính làm gì đây? Giành mối trong hang hổ của Tiêu Trọng Giản? Nhưng ngoài anh hai tôi, chẳng còn ai thừa nhận thân phận của tôi cả...”

“Còn có tôi nè.” Dương Cửu đột nhiên chớp chớp mắt đầy quyến rũ, “Tôi là góa phụ a~”

La Tuấn giật đứng hình một cái, lẳng lặng im miệng.

Tiểu thuyết võ hiệp sẽ viết như vậy: tàn thu, đêm mưa gió, một gian phòng xập xệ trong khách *** bình dân; khách nhân thần bí đội mưa xuất hiện, hiểm nguy ẩn mình trong bao kiếm, hai tiếng choang choang đột ngột vang lên, đao quang kiếm ảnh sáng lóa rạch nát bóng đêm...

Bình minh lên, không gian một hồi tĩnh lặng. Thi thể đã vùi sâu dưới lòng đất, hiệp khách biệt ly lưng đeo thanh kiếm giản đơn bình dị, lưu lạc tận chân trời.

Phòng nền kinh điển trong tiểu thuyết võ hiệp: khách *** bình dân điều tàn.

Sư phụ bất lương Dương Cửu và tiểu đồ đệ mười tám tuổi La Tuấn của hắn, giờ này đang ở trong một nhà trọ toan hoãn kiểu kiểu vậy.

Tối đến Dương Cửu xuống lầu hút thuốc, vừa đến đầu cầu thang, nhác thấy trước bàn tiếp khách tầng một có mấy gã áo đen vừa móc một tấm hình ra vừa hỏi bà chủ mập: “Thấy thằng nhỏ này bao giờ chưa?”

La Tuấn bị Dương Cửu véo mũi đánh thức, sư phụ dã man ra tay thật tàn bạo, hầu như muốn vặn đứt mũi tiểu đồ đệ: “Dậy mau lên! Người của Tiêu gia đuổi đến!”

La Tuấn dù sao còn tuổi trẻ ham ngủ, mơ mơ màng màng bị Dương Cửu xách đầu nhét dưới vòi nước, vắn nước lạnh xối cho ướt sũng, rồi túm cổ lôi dậy: “Tỉnh hẳn chưa?”

La Tuấn bấu bấu vú vú hắn, ho khù khụ: “Ai đuổi đến? Anh bảo ai đuổi đến?”

“Bọn muốn mạng cậu ấy.” Dương Cửu lạnh lùng nói xong, liền xô mạnh La Tuấn ra sau, rồi ngay lập tức tắt đèn trong phòng.

Ánh đèn đường thưa thớt đã bị rèm cửa chắn kín mít, trong phòng một mảnh tối đen. La Tuấn bị chặn sau lưng Dương Cửu, chỉ nghe thấy tiếng chân chạy rầm rập ngoài hành lang.

“Lục soát từng phòng một! Không bỏ qua một ai hết!”

Tiếng nói, tiếng la hét đập nhau chan chát, nghe được cả tiếng đồ đạc va chạm khi ai đó vội vã rời giường, ngay sau đó cửa phòng họ vang lên tiếng đập cửa thành thành: “Dậy mau! Kiểm tra phòng!”

La Tuấn cảm thấy được Dương Cửu cử động. Cửa phòng mở cọt kẹt, bảo vệ bên ngoài chưa kịp kêu một tiếng đã bị một lực thô bạo lôi vào trong phòng.

Hắn đánh hơi được nguy hiểm, nhưng không đợi hắn la lên, một bàn tay lạnh lẽo đã đè trên cổ hắn.

Rắc một tiếng.

Cửa phòng một lần nữa khép lại sau thân thể mềm nhũn đổ gục xuống sàn.

Dương Cửu đá cái xác bị vặn gãy cổ qua một bên, cả người phục trên cửa. Toàn thân hắn bưng bưng khí thể căng thẳng, trong khoảnh khắc, La Tuấn hầu như nảy ra ảo giác về những tia nhọn hoắt tua tủa bao quanh mình hắn.

Bên ngoài vọng vào giọng nói chuyện tiếng được tiếng mất: “A Lục đâu?” – “Vừa thấy đây xong.” – “Không phải đi tiểu chứ?”

Tiếng gõ cửa thô lỗ lại vang lên: “Dậy mở cửa! Mở cửa nhanh lên! Kiểm tra phòng!”

Dương Cửu tự tay vặn nắm đấm. Gã bảo vệ bên ngoài không kịp phản ứng đã lại bị lôi vào trong, đón hắn là một hòng súng dí sát trán. Dương Cửu một tay khống chế gã bảo vệ một tay gạt La Tuấn ra sau lưng mình, lạnh lùng nói: “Bỏ vũ khí xuống! Nếu không tao phết nó!”

Trên hành lang có cả khách trọ lẫn bảo vệ, sau vài giây sững sờ đã bắt đầu có người thét lên rồi lập tức đóng sập cửa lại. Đám bảo vệ có kẻ tính xông lên bắt người lập công, nhưng chưa ai kịp hành động, Dương Cửu đã đột ngột rắc một tiếng bẻ gãy cánh tay gã con tin.

Một tiếng rú thảm thiết vang lên, kinh hoàng đến mức không gian cũng rung rung chấn động.

La Tuấn bật rên một tiếng, Dương Cửu như thể có mắt sau gáy, không hề quay đầu lại mà quát hắn: “Đứng cho vững! Cầm chắc súng vào!”

Bàn tay cầm khẩu súng lục quân dụng của La Tuấn đã đổ mồ hôi lạnh. Hắn biết mình không thể bắn, nhưng hắn tuyệt đối không thể để kẻ nào ở đây nhận ra điều ấy.

Bảo vệ của Tiêu gia đều là bọn đã được huấn luyện nghiêm ngặt, một gia tộc công khai như vậy, mà lực lượng vũ trang họ sở hữu cũng xứng nổi danh trong giới xã hội đen. Tuy đồng bọn đang bị khống chế, nhưng những tên còn lại không hề có chút hoảng loạn, chỉ chậm rãi buông vũ khí, chăm chú nhìn khẩu súng Dương Cửu đang dí vào con tin.

Chỉ cần lộ ra một li sở hở, hôm nay bọn họ nhất định phải chết.

Dương Cửu lãnh đạm nói: “Tất cả dựa vào tường, để bọn tao ra ngoài.”

Bọn bảo vệ đồng loạt lùi vào tường, Dương Cửu vẫn giữ con tin, dẫn La Tuấn chậm rãi rút khỏi cửa nhà trọ.

Ngoài cửa mưa rơi rả rích, không khí lạnh lẽo đến rùng mình, tư tưởng nhất thời càng tỉnh táo. Cách chỗ này không xa là một con đập lớn, tiếng nước sông chảy ào ào vọng đến. Nhìn qua hướng khác, chỉ thấy ánh đèn xe đã chiến rọi thành một màn nước lắc rắc trong đêm.

Trước đèn xe còn thấy bóng vài người đang đứng, chính giữa bọn họ là một phụ nữ, cô ta vừa quay đầu nhìn về hướng bọn Dương Cửu vừa xuất hiện, lập tức khẽ nói: “... Cậu Cửu...”

Giọng cô ta hình như rất nhẹ, thế nhưng len lỏi qua làn mưa dày, lại cứ thế lọt vào tai Dương Cửu không sót một chữ.

Dương Cửu quay phắt lại nhìn cô ta, La Tuấn đã nhận ra sắc mặt hẩn thoát biến: “Chu Nhuế.”

“Cô ta là ai?” La Tuấn miễn cưỡng hỏi, sự thật trong lòng hẩn đã gợn lên một dự cảm kinh khủng.

Quả nhiên Dương Cửu không để hẩn thất vọng: “Khụ khụ, vị hôn thê của Tiêu Trọng Giản.”

La Tuấn tuyệt vọng hỏi tiếp: “Là cái vị hôn thê bị anh chơi bời rồi đá đít của Tiêu Trọng Giản hả?”

Dương Cửu húng hắng thêm tiếng nữa: “À... thì người ta đồn là vậy~”

La Tuấn phát khùng luôn: “Dương Cửu anh rốt cuộc nợ tình nhiều cỡ nào hả?!”

“Phụ nữ hả... mấy cô?... Ở mười mấy cô?... Chắc cũng hơn chục đấy?... Ha ha, ha ha, ha ha...” Dương Cửu gãi gãi đầu, cười rất chi mắc cỡ, “Phụ nữ a, tất đèn trùm chắn rồi, ai chả như ai, ha ha ha...”

La Tuấn sau này trưởng thành rất ít khi trêu chọc phụ nữ, đặc biệt là những cô gái lăm tiền... riêng chuyện này là bài học hẩn thấm được từ sư phụ hẩn, thể loại sư phụ trắng hoa bừa bãi ấy, đã dùng chính máu hẩn ta để dạy hẩn một điều: phụ nữ đều là cạp cái, không được chọc a không được chọc

~Cô em Chu Nhuế bị gọi là cạp cái mặt mày đã thoát xanh thoát trắng, cô ta nhìn Dương Cửu một hồi, rồi đột ngột lạnh lùng nói: “Giết hẩn đi!”

Gã tay chân hạ giọng nhắc nhở: “Hẩn đang bắt...”

Chu Nhuế quát át lời: “Giết hết!”

Đám tay chân đưa mắt nhìn nhau, một người lớn gan liền e dè lên tiếng: “Cô chủ, người đó cũng là...”

Chu Nhuế lãnh đạm nói: “Là chó của Tiêu gia mà thôi.”

Người của Tiêu gia đứng xung quanh, trong lòng tất cả đều một phen lạnh giá. Đội bảo vệ trực tiếp của Tiêu gia đều do Dương Cửu trước kia một tay huấn luyện ra, thời còn Dương Cửu hẩn coi bọn họ là con người, mà kể từ sau khi Dương Cửu bị đuổi đi, tiểu thư Chu gia này vào đến cửa đã đối xử với bọn người dưới như công cụ sai khiến. Nếu không phải Tiêu Trọng Giản coi trọng cô ta, đám tay chân bọn họ không đời nào thừa nhận ả họChunày là nữ chủ nhân trong nhà.

Dương Cửu lồi theo con tin chậm rãi lùi đến sát bờ đập. Lúc này những xạ thủ ban đầu vẫn án binh bất động đã bắt đầu rời xe, áp tới, nhanh chóng xả súng về phía bọn họ, đầu đạn xối tung bùn đất lẫn cỏ quanh chân Dương Cửu.

La Tuấn biến sắc: “Bọn chúng mặc kệ con tin sao?”

Dương Cửu cười khổ: “Không chừng đúng là mặc kệ thật. La Tuấn, cậu biết bơi không?”

“Biết! Anh tính nhảy sông hả?”

Dương Cửu đưa mắt nhìn hẩn, cái mặt da dày cui hiem hơi lăm mới lộ ra được chút chút mắc cỡ: “Tôi... tôi không biết...”

La Tuấn há hốc mồm, một trận thăm hỏi chửi thề mười tám đời tổ tông nhà Dương Cửu đã ứ ngang họng, ngay lúc hấn chuẩn bị mở màn bằng bà ngoại Dương Cửu, Dương Cửu đã co chân đạp gã con tin chúi lên trước, rồi tóm lấy hấn kéo lùi lại mấy bước, ngửa người lặn thẳng xuống đập.

Chu Nhuế mắt mở trừng trừng nhìn hai người bọn họ ngã khỏi bờ đập, gương mặt gọt giữa tình xảo tức giận đến xám xanh: “Còn không mau đuổi theo!”

Đám xạ thủ lao ra bờ sông xả súng rầm trời, nhưng La Tuấn đã lôi theo Dương Cửu chìm xuống mặt nước. Nước sông chảy xiết nháy mắt nuốt gọn bóng dáng hai người bọn họ, vài tiếng súng đoàng đoàng vang lên đã quá muộn.

Chu Nhuế hung dữ dang tay đập mạnh xuống đầu xe, đám tay chân thấy tâm tình cô ta không ổn, đều nhất loạt tránh xa. Chỉ có mình đội trưởng đội bảo vệ cầm chiếc điện thoại di động bước lại gần, thấp giọng nói: “Cô chủ, điện thoại của Tiêu tiên sinh.”

Chu Nhuế nén giận nhận máy, cố gắng kiềm chế cho giọng nói bình thường lại: “Vâng, tiên sinh?”

Giọng Tiêu Trọng Giản vang lên từ đầu dây bên kia, cách một lần sóng từ rung rung rất khẽ, nghe vẫn bình ổn vững vàng: “Thế nào rồi?”

“Kẻ bảo vệ thằng nhãi họ La chính là Dương Cửu!”

Nghe được hai chữ Dương Cửu, tiếng Tiêu Trọng Giản thoáng khựng lại.

“... vậy giờ sao rồi?”

Chu Nhuế nhịn không được nghiêng rằng: “Bọn chúng nhảy xuống sông rồi, không đuổi được.”

“Ừm, không sao. Dương Cửu hấn...” Tiêu Trọng Giản nói tiếp, “... hấn không biết bơi...”

Khi hấn nói ra hai chữ Dương Cửu, hơi thở như có chút đứt đoạn.

Một khoảnh khắc lúc ấy, như thể hàm chứa ý tứ vô biên, mà rồi cũng như thể tuyệt nhiên trống rỗng.

Gờn gợn như tình ý đến tận cùng, tất thấy đều thiêu rụi chỉ còn tro tàn; giây phút lưỡi lửa độc liếm qua cốt tủy, khiến người ta phát cuồng điên, để rồi một lần nữa sa chân vào vực sâu hủy diệt.

Chỉ còn lại nỗi cô độc... và tịch mịch muôn đời.

Đầu nguồn dòng chảy xiết vô cùng, nhấn chìm toàn bộ ý thức, Dương Cửu vẫy vùng được hai phút, rốt cuộc hôn mê không biết gì nữa.

La Tuấn bơi rất giỏi, đeo theo ông chú chết tiệt bơi được gần một cây số, may mắn vừa tới bờ, hấn lôi Dương Cửu lên quãng xuống rìa sông lấy lợi bùn đất.

Dương Cửu hầu như đã tắc thở, nằm ngửa một chỗ, hơi phì ra còn nhiều hơn hít vào, cả gương mặt trắng bệch đến xanh mét, đổ trên xanh mét lại thêm một tầng xám ngắt. Duy nhất chỉ còn bờ môi sốt lại chút ánh hồng, như thể điểm quyền rũ rơi rớt lại trong đêm mưa gió lạnh lùng.

La Tuấn thúc thúc hấn hai cái, thấy Dương Cửu mắt vẫn nhắm nghiền, không phản ứng gì. Gã đàn ông này cho đến giờ vẫn luôn mang dáng vẻ bảo vệ tuyệt đối mà đứng bên hấn, tuy mồm miệng ngọt xớt, tính tình trắng hoa, tuy từ đầu đến cuối đều chột nhả đáng ghét, thế nhưng... thực sự khó gặp được giờ phút nào hấn im lặng thế này.

La Tuấn cúi sát xuống, mượn ánh sáng yếu ớt phản chiếu từ mặt nước để nhìn hấn.

Dương Cửu rất gầy, là loại gầy đến xóc vác, rần rỏi. Da hấn rất trắng, thường thường luôn mát lạnh, toát ra mùi ngậy hiểm xa cách.

Tuy La Tuấn vẫn thầm rửa hấn là ông chú này nọ, nhưng thực tế Dương Cửu còn rất trẻ. Hấn đại khái chừng hơn hai mươi tuổi, hơn nữa cũng không có vẻ khắc khổ già dặn, gương mặt vừa vặn hoàn hảo, gợi lên một loại cảm giác phóng đảng ung dung, tự do tự tại.

Cặp mắt hần hẹp dài, khi hần nheo mắt liếc nhìn ai, luôn luôn tạo ra thứ ảo giác khêu gợi tình tứ. Thế nhưng môi hần lại rất mỏng, bờ môi vẽ thành một đường cong duyên dáng mê hoặc, khiến người ta vừa trông liền cảm thấy tàn nhẫn lạnh lùng, bạc tình bạc nghĩa.

La Tuấn chậm rãi cúi xuống, chạm môi vào đôi môi còn vương chút hơi ẩm.

Rõ ràng hơi thở còn lạnh lẽo hơn một khối băng, mà khiến hần toàn thân nóng rực bức bối.

Mình chỉ muốn làm hô hấp nhân tạo cho anh ta thôi, La Tuấn tự nhủ. Mình chỉ là muốn cứu mạng ông chú già này mà thôi!

Huống chi ông cứu mình bao lần vậy, mình cứu lại một lần... cũng... phải chứ gì.

...

Khi Dương Cửu tỉnh lại, hần thấy mình đang ở bờ sông, La Tuấn đã đốt một đồng lửa, đang hong khô mớ quần áo ướt sũng của bọn họ.

Dương Cửu khê rên rĩ... ngâm nước hồi lâu giờ xương cốt toàn thân như vừa bị rã ra rồi ráp lại, đầu đau như búa bổ, ong ong ong ong, mỗi lúc thân thể uể oải cực độ thế này, hần thực sự rất cần...

Ánh mắt Dương Cửu chiếu thẳng về phía La Tuấn. Cậu La nhảy cảm lập tức đánh hơi được cái nhìn vô cùng không tốt đẹp kia.

“Anh làm gì hả?”

Dương Cửu lết lết lại gần, ngẩng đầu giả lả: “Thuốc lá.”

“Không có.”

Dương Cửu đột nhiên bật dậy, phẩm phẩm tính bỏ đi. La Tuấn hoảng hồn: “Anh tính làm gì?!”

“Đi cướp.”

La Tuấn chồm dậy lao hai ba bước lên chắn trước mặt, lời ông chú mặt dày vô sỉ lại, ấn ngồi xuống: “Anh yên đi giùm tôi, vớ vẩn tôi quảng anh xuống sông nuôi cá a a a!!!”

Dương Cửu tiu nghỉu ảm ức ngồi mình trần cạnh đồng lửa, cái lưng gầy nhom bị cột chằng một dải băng vải... tiểu đồ đệ tuổi trẻ nhiệt huyết ngồi ngồi rồi cuộc cũng phát tiết xong cơn giận dữ. Dương Cửu hậm hực mấy tiếng, khiếu nại: “Cậu chặt quá a...”

Lời lẽ đến hèn mọn, hại cậu trẻ La bụng đã có quỷ một phen mặt đỏ bừng.

Dương Cửu ai oán nhìn ngọn lửa cháy bập bùng: “Giờ này người ta đúng ra phải đang ngồi bên lò sưởi ấm áp, ôm eo tâm tình với một cậu em xinh xẻo, nhấm nháp rượu ngon say lòng, hưởng thụ đời người sung sướng... chứ sao phải xách theo cả quả bom nổ chậm hình người nộm nớp chạy trốn vòng quanh thế này...”

“Chờ tôi nắm quyền rồi, ngày nào thầy cũng sẽ được ‘ôm eo tâm tình với cậu em xinh xẻo, nhấm nháp rượu ngon say lòng, hưởng thụ đời người sung sướng.’” La Tuấn nghiêm khắc cảnh cáo, “... còn hiện giờ, làm ơn cất giùm mớ tư tưởng hèn mọn hạ lưu của thầy đi, khỏi phải ảnh hưởng đến đường chạy trốn của chúng ta!”

Dương Cửu lặng lẽ một hồi, rồi thở dài: “La Vinh Thận hiểu biết thức thời hơn cậu nhiều.”

Nhắc tới La Vinh Thận, La Tuấn thoáng trầm xuống. Dương Cửu lại tiếp: “... Nếu là La Vinh Thận, giờ nhất định sẽ tự giác tự nguyện vô cùng tình tứ tuột áo cởi đồ rồi...”

La Tuấn mặt đỏ tận mang tai, thuận tay quờ được chiếc giày chỉ muốn phang cho hần một phát, ngay lúc hung khí khó khăn lắm mới vung được lên, hần đột ngột chú ý đến gương mặt phác nghiêng của Dương Cửu bên ánh lửa cháy... Dương Cửu lặng lẽ nhìn chăm chăm về phía mặt sông còn tối tăm hơn bóng đêm, nổi thống khổ mãnh liệt sâu thẳm trong đáy mắt hoàn toàn khập khiễng với lời lẽ tầm phào bông lơn luôn treo sẵn trên khóe môi hần.

Mỗi lần hần nhắc tới La Vinh Thận, biểu cảm trên gương mặt ấy sẽ đặc biệt đau đớn. Nhưng thứ đau đớn ấy lại khiến hần trở nên chân thực hơn, khiến người ta cảm thấy được rõ ràng một người đàn ông là Dương Cửu, thấy hần còn hô hấp, còn thống khổ, còn máu còn thịt, còn tình cảm trong mình.

Hắn đang tự ép mình phải nhắc về La Vinh Thận, La Tuấn nghĩ. Tuy rằng mỗi lần mở miệng nói đến ba chữ ấy hắn luôn có vẻ đau đớn khôn tả, nhưng hắn vẫn đang buộc mình phải nói.

Vì sao chứ? La Tuấn tự hỏi. Rốt cuộc là... vì sao?

“Anh thực sự rất yêu... anh hai tôi ư?”

Dương Cửu hít sâu một hơi: “Tôi vì thế mà chỉ hận không thể lột da rút xương Tiêu Trọng Giản, băm vằm hắn làm trăm mảnh... Cậu bảo tôi có yêu cậu ấy không?”

La Tuấn cố nén sự run rẩy trong cổ họng: “Tiêu Trọng Giản vì sao muốn giết anh ấy?”

Dương Cửu lặng lẽ không đáp, hồi lâu mới nói: “Cậu không nên biết thì hơn.”

La Tuấn nhào tới: “Nói cho tôi biết!”

Dương Cửu bị bất ngờ, không kịp đề phòng đã ngã ngửa ra, cát đá cứng rắn tì dưới lưng hắn, cảm giác đau đớn thoáng dấy lên, rồi từ từ bành trướng trong lòng, thậm chí đến mức độ không sao chống đỡ nổi.

Dương Cửu chậm rãi lên tiếng: “La Vinh Thận và Tiêu Trọng Giản có quan hệ tình nhân...”

La Tuấn sửng sốt. Chuyện này hắn cũng từng nghe phong thanh, bất quá vài trò tán tỉnh trong giới thượng lưu, đâu ai coi chuyện quan hệ xác thịt ngăn ngại là nghiêm túc?

“Vị hôn thê của Tiêu Trọng Giản là tiểu thư Chu gia, Chu Nhuế, cũng là người thừa kế duy nhất của Chu gia. Năm xưa Tiêu Trọng Giản lên nắm quyền, bước đầu tiên đã được Chu gia ủng hộ. Cô gái đó ghen tuông rất kinh khủng, lại thêm Tiêu Trọng Giản vốn đã có ý đồ chiếm đoạt La gia, bởi vậy cô ta chọn tái chọn hồi, rốt cuộc nhắm trúng La Vinh Thận để nổi sát tâm...”

La Tuấn nhìn gương mặt tái nhợt của gã đàn ông này giữa ánh lửa, đột nhiên cảm thấy có chút ngượng nghịu: “Vậy còn anh...”

“Khỏi cần để ý đến tôi.” Dương Cửu nhàn nhạt đáp, “Ai yêu tôi tôi yêu ai, hai chuyện ấy chẳng liên quan gì đến nhau.”

Lời này hắn nói ra với vẻ thật bình thản, mà giữa mọi sự bình thản, lại lộ ra một sự chán chường bất tận.

Hắn hy sinh máu thịt của chính mình bảo vệ La Tuấn từng bước chân, lý do căn nguyên thì ra là vì mất đi tình yêu, ai biết được đằng sau bề ngoài thê lương hoa mỹ, mối tình hắn giữ gìn bằng cả tính mạng lại yếu đuối và gian nan đến vậy.

Mặc kệ nghĩ thế nào, hắn vẫn là kẻ đã bị phản bội một cách vô tình, mà giờ vẫn đang kiên trì cố sức biện hộ cho kẻ khác.

Dương Cửu trầm mặc một hồi, lại nói tiếp: “Thực ra hiện giờ ai ai cũng nói Tiêu Trọng Giản giết La Vinh Thận, nhưng hung thủ thực sự là Tiêu Trọng Giản hay Chu Nhuế, vẫn rất khó nói. Cho dù là Chu Nhuế giết La Vinh Thận, Tiêu Trọng Giản cũng tuyệt đối không truy cứu trách nhiệm của cô ta. Lúc này điều hắn muốn làm nhất, là giết cậu, sau đó chiếm đoạt sản nghiệp họ La.”

La Tuấn chật vật hỏi: “Từ giờ chúng ta... làm sao đây?”

“Cúng tuần anh cậu, mấy lão già quyền cao chức trọng trong giới sẽ cùng có mặt tại linh đường của La gia. Đến lúc đó nếu cậu không xuất hiện, bọn họ sẽ sung công tài sản họ La nhà cậu. Gọi là “sung công”, nhưng thực ra là đem chia chác cho các gia tộc lớn, trong đó kẻ hưởng lợi lớn nhất đương nhiên là Tiêu gia.”

Dương Cửu ngậm một cọng cỏ, La Tuấn biết hắn đang cố dần bớt cơn nghiền thuốc lá.

“Việc tôi phải làm là đứng ngày cúng tuần hôm đó, đưa được cậu về đến trước cổng lớn La gia, đồng thời khiến cậu có thể thuận lợi kế thừa di sản của La Vinh Thận.”

4. Chương 4

Tòa nhà chính đồ sộ của La gia đã bị thiêu rụi trong vụ cháy, hai dãy bàn xếp dài từ cổng lớn vào đến trước thềm linh đường, ngồi ghế chủ tọa là những người đứng đầu các đại gia tộc, trong đó đương nhiên có cả Tiêu Trọng Giản.

Tiêu Trọng Giản là con cả của Tiêu gia, nhưng hẳn lại không phải con vợ lớn. Hẳn có thể ngồi vào ghế gia chủ, nguyên do một phần rất lớn nhờ có người tận tâm tận sức giúp đỡ hẳn.

... “Đế vương sư” Dương Cửu.

Người này có thể coi như kỳ tài ngất trời, trong vòng ba năm hẳn bày mưu tính kế, lần lượt nhỏ bỏ từng kẻ kẻ thừa xếp trước Tiêu Trọng Giản, hoặc giết hoặc phế, tất cả đều phải biến mất khỏi Hồng Kông. Nếu không nhờ hẳn, gia tài hàng tỉ của Tiêu gia không thể nào rơi vào tay Tiêu Trọng Giản.

Dương Cửu bị truy sát rồi mất tích đến nay đã hơn một năm, Tiêu Trọng Giản cũng vì hẳn mà để tang một năm. Người đàn ông này ngày ngày mặc đồ đen, khó mà bắt gặp được một nụ cười trên môi hẳn. Thậm chí trong hôn lễ của hẳn và tiểu thư Chu gia, hẳn cũng chỉ trầm mặc trang nghiêm như đang đứng giữa lễ tang.

Tiêu Trọng Giản thấp ba nén hương trên linh cữu rồi đứng dậy hạ giọng hỏi: “Tìm được cậu hai La gia chưa?”

Thủ hạ cúi xuống đáp: “Hôm đó cậu hai La và Dương Cửu cùng nhảy khỏi đập, bị nước cuốn đi, hai ngày nay chúng tôi đã sai người ra sức tìm kiếm nhưng cả người lẫn xác đều không thấy, có lẽ đã...”

Tiêu Trọng Giản gật đầu: “Sản nghiệp La gia lớn như vậy, không thể để thằng nhỏ đó chọc gậy bánh xe.”

Gã thủ hạ lập tức nói: “Đương nhiên là vậy.”

Tiêu Trọng Giản quay lưng trở về ghế chủ tọa. Dọc đường người của các gia tộc đều chăm chú nhìn hẳn, chờ bắt đầu được mổ xẻ miếng bánh béo bở La gia.

Tiêu Trọng Giản đột nhiên nhớ lại cũng cảnh tượng tương tự thế này trước kia. Là rất lâu rất lâu trước, chủ quản Tiêu gia qua đời, tất cả mọi người đều phản đối đứa con trưởng của vợ thứ là hẳn kế thừa. Hẳn cứ thế mờ mịt vô phương hướng đứng đối diện với đám trưởng bối chỉ hận không thể cầm dao đâm chết hẳn, cũng như hôm nay, từ tận đáy mắt địch thủ của hẳn luôn luôn lóe ra những tia độc địa, tham lam, ghê tởm không hề che giấu.

Nhưng khi ấy, bên cạnh hẳn có Dương Cửu.

Gã đàn ông cười nói phong lưu, phóng túng sắc sảo, gã đàn ông trao cả tính mạng cho hẳn, một lòng một dạ yêu hẳn đến tận xương tủy...

Gió ào ào quét qua linh cữu. Tiêu Trọng Giản áp tay đè chặt trên trái tim. Nơi mềm yếu nhất trên con người hẳn, vĩnh viễn hẳn một vết thương, rằn rứt đau đớn.

... Dương Cửu.

Tiêu Trọng Giản nhắm mắt lại, cả linh hồn đều run rẩy mặc niệm cái tên ấy.

Dương Cửu...

Thế giới này luôn có một vài kẻ, khi nhắc đến tên hẳn sẽ khiến ta đau thấu tận xương cốt, thế nhưng hết lần này tới lần khác ta cứ mãi ép buộc mình, vĩnh viễn không thể để gương mặt hẳn phai nhạt trong tâm trí ta.

Ví như La Vinh Thận với Dương Cửu.

Ví như Dương Cửu với Tiêu Trọng Giản.

Tiêu Trọng Giản ngồi xuống, đại lão Chu gia là người lớn tuổi nhất ở đó vỗ vỗ tay, nói: “Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy chúng ta bắt đầu thôi.”

Ông ta vừa nói câu ấy vừa đưa mắt liếc qua vợ chồng Tiêu Trọng Giản và Chu Nhuế, ánh mắt lộ rõ ý cười. Một người là con gái độc nhất của ông ta, người kia lại là rể hiền tiếng tăm lừng lẫy trên giới làm ăn chân chính, một đôi trai tài gái sắc, cuộc đời thật không còn tiếc chi nữa.

Chu đại lão quay sang thành viên của các đại gia tộc đang ngồi hai bên: “Tất cả mọi người đều biết cháu La là người con độc nhất của La gia, ngày còn sống cháu và Tiêu gia đã có mối quan hệ vô cùng thân thiết, đôi bên cũng từng đặt vấn đề thông gia cưới gả. Dựa theo quy củ đạo nghĩa, Tiêu gia có trách nhiệm giữ gìn cho La gia, đương nhiên cũng có quyền được hưởng một phần lợi ích hàng năm.”

Cử tọa bên dưới một phen nín lặng. Thế lực Tiêu gia như mặt trời ban trưa, giờ này có ai dám đứng lên chất vấn nguyên do cái chết của La Vinh Thận đây?

Chu đại lão bắt đầu dõng dạc: “Đương nhiên, dựa theo lệ cũ, sản nghiệp La gia cũng cần có người gánh vác kế thừa, các vị hôm nay đã tập trung ở đây, chúng ta cũng nên thảo luận một chút làm sao sắp xếp khối gia sản này cho chu đáo.”

Ông ta giơ tay lên, một gã trông như quản gia liền bưng một chiếc khay gỗ mun khảm bạc lên, lật lớp vải đen phủ ra, bên trong là giấy tờ sở hữu kết bảo hiểm chứa những đồ cổ quý giá của La gia tại ngân hàng.

“Số đồ cổ này là bảo vật trấn trạch gia truyền của La gia, thế nhưng hiện giờ thị trường đồ cổ đang mất giá, Chu mẫu ta đã mời chuyên gia định giá xem xét, tính ra giá trị chỉ còn được phân nửa so với khi trước gửi vào. Phần thiếu hụt sẽ không để các vị phải chịu, Tiêu gia đương nhiên sẽ đứng ra nhận lấy.”

Lời này kỳ thực rõ là khinh thiên hạ ngu dốt. La Vinh Thận sinh thời nghiên cứu rất sâu sắc về đồ cổ, số ít hần cất giữ đều là những món cực kỳ giá trị, vẫn được xã hội thượng lưu quan tâm bàn luận. Chu đại lão ngoài miệng nói Tiêu gia đứng ra nhận lấy phần tổn thất do đồ cổ bị mất giá, nhưng thực tế bằng như cướp không số đồ cổ vô giá đó cho nhà họ Tiêu, chỉ có con nít ba tuổi mới đi tin vào lý do thoái thác ấy.

Quả nhiên bên dưới có người lớn tiếng: “Đại lão nói vậy là không rõ ràng, đồ cổ bị mất giá, chuyện ấy là do chuyên gia nào kiểm định? Rốt cuộc La gia có bao nhiêu đồ cổ? Sao không đem ra đây cho mọi người cùng được thấy rõ?!”

Chu đại lão đáp bần: “Anh có ý gì hử, muốn nói Chu mẫu lừa gạt các người phải không? Được thôi, các người đã muốn xem, ta cũng sẵn sàng để các người xem cho rõ!”

Nói rồi vung tay lên, đầy tớ liền rống rần đi vào, bê theo những chiếc rương nhỏ to các loại, bên trong hẳn là những món đồ cổ quý giá nổi danh đã lâu của La gia. Những người bên dưới đều nhất loạt ngóng cổ lên nhìn, nhưng nắp rương mở ra, đồ trong đó chỉ thấy toàn mâm đĩa ngọc và vài loại tiền cổ lật vạt.

Chu đại lão nhìn quanh, cười nói: “Các vị còn có ý kiến gì nữa không?”

Người hiểu chuyện trông qua đã biết ngay đồ bị đánh tráo cả rồi, nhưng không một ai dám nhiều lời. Gã vừa to tiếng muốn làm khó dễ ban nãy đương định mở miệng phát biểu, đột nhiên toàn thân co giật, miệng sùi bọt mép, chớp mắt đã ngã gục xuống.

Người ngồi kế bên hoảng sợ thét lên, chỉ thấy Tiêu Trọng Giản chậm rãi lên tiếng: “Trần tiên sinh không được khỏe, người đâu mau đưa anh ta xuống nghỉ đi.”

Hắn vừa dứt lời, vài bảo vệ của Tiêu gia liền xuất hiện, hùng hổ ép vị Trần tiên sinh kia rời khỏi linh đường. Chu đại lão trong bụng thâm tán thưởng, hạ giọng hỏi Tiêu Trọng Giản: “Con làm cách nào vậy?”

“Biết sớm có kẻ sẽ gây chuyện.” Tiêu Trọng Giản lãnh đạm đáp, vẻ mặt bình thản vô cảm, “Con đã cho người phục thuốc bọn chúng.”

Chu đại lão cười nói: “Hảo! Hảo!”

Màn chia chác sau đó quả nhiên không còn ai dám mở miệng dị nghị, số tài sản không còn bao nhiêu của La gia phần lớn đều rơi vào tay Tiêu gia. Đến chừng giữa trưa, quản gia xuất hiện, vào thì thăm với Chu đại lão mấy câu, lão già này liền cười phá lên: “Hảo! Ta đã nói La gia còn một số cổ phần, quả nhiên là vậy.”

Bên dưới lập tức có người xôn xao hỏi: “Có phải số cổ phiếu người ta nói La gia vì phòng ngừa tai họa, đã bí mật giữ lại cho con cháu sau này gây dựng lại gia nghiệp?”

Chu đại lão cười đáp: “Chính là nó. Người đâu, còn không mau trình giấy tờ lên đây!”

Như thể một giọt nước rớt giữa chảo dầu nóng, phía dưới lập tức lao xao rộn ràng. Sổ cổ phiếu này La gia đã tích lũy mấy đời, đến giờ chắc chắn giá trị rất lớn. Có người nói dù La gia có suy tàn hơn nữa, chỉ cần con cháu còn nắm trong tay khối tài sản kia, chắc chắn sẽ có ngày vực dậy được gia nghiệp.

Báu vật như vậy ngay trước mắt, ai có thể không động tâm? Ai sẽ không thèm nhỏ dãi?

Chỉ thấy quần gia bê vào một két sắt ngân hàng cỡ nhỏ đã bị mở khóa, ông ta vừa xuất hiện, đám người ngồi dưới đều đứng bật dậy ngay tức khắc, dài cổ ngóng nhìn cái két. Giá kể những ánh mắt thèm khát ấy mà trở thành vật chất nhìn thấy được, không chừng bốn mặt thép đúc cũng sớm bị xẻ thành từng khối rồi.

Chu đại lão vuốt vuốt ria mép rồi hùng hồn vung tay lên: “Ồ đời vẫn nói ai cũng có phần, ngày hôm nay chúng ta ở đây...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên từ ngoài cổng lớn: “Người của La gia còn chưa chết hết đâu, Tiêu Trọng Giản, hung thủ giết người như mây sao đã vội vàng chia chác tang vật vậy?”

...

Giờ này đã như cả bát nước hắt giữa chảo dầu sôi, trong nháy mắt linh đường ầm ầm như bùng nổ.

Tất cả mọi người đều vội vàng quay lại, chỉ thấy cổng lớn nặng nề mở ra, một thanh niên đứng sừng sững trên bậc thềm, tiện đà bước thẳng vào linh đường. Khí thế sắc bén như dao, khiến cả đám tay chân đang định xông tới mắng mỏ hần đều khiếp đảm nín lặng.

Chu đại lão mặt mày biến sắc: “Mày là La Tuấn à?”

La Tuấn liếc nhìn lão ta, vững vàng đáp: “... Tôi là con cháu danh chính ngôn thuận của La gia, còn ông là ai? Ông lấy tư cách gì phân chia sản nghiệp họ La này?!”

Dù có là cáo già như Chu đại lão nhất thời cũng không thể tìm ra lý do thoái thác, chỉ còn biết ngồi cứng đờ tại chỗ. Trong khi ấy La Tuấn đã nhanh chóng sấn lên, giật lấy két sắt trong tay gã quần gia, nện thình xuống mặt bàn.

Đột nhiên, một giọng nam trầm thấp húng hắng vang lên, liền sau đó là câu nói lãnh đạm: “Đợi chút đã, tôi có lời muốn nói.”

Mọi người quay lại nhìn, Tiêu Trọng Giản đã đứng dậy, bước ra khỏi hàng ghế chủ tọa. Vóc người hần so với La Tuấn đang tuổi trưởng thành vẫn cao hơn một chút, hần đứng từ bậc cao nhìn xuống, càng nhấn mạnh sự áp đảo lẫn vị thế tuyệt đối.

La Tuấn giương mắt nhìn lại gã đàn ông này, kẻ đã giết anh hai hần, hủy hoại cả nhà hần, kẻ Dương Cửu mỗi chữ mỗi từ đều bắt hần dù khôn cùng chặt vật cũng phải báo thù, kẻ thù cả đời không đội trời chung của hần. Ánh mắt Tiêu Trọng Giản nhìn xuống hần, dường như hàm chứa sự khinh miệt vô cùng, nhưng lẫn lộn sau đó, lại mang theo những ý tứ khó diễn tả, những tia nộ nóng bức thiết mãnh liệt.

Mãi rất lâu sau hần mới biết được, lúc đó Tiêu Trọng Giản nộ nóng không phải vì hần, mà là vì Dương Cửu.

Tiêu Trọng Giản hầu như phải viện đến toàn bộ sức lực mới kiềm chế nổi bản thân, để không lập tức lao đến siết cổ thằng nhãi này, ép hỏi hần Dương Cửu đâu rồi. Không phải nói Dương Cửu và La Tuấn cùng ngã xuống sông rồi sao? Thằng nhãi này trở về, vậy còn Dương Cửu đâu?!

Dương Cửu mà hần chỉ một lòng mong giết cho mau ấy, hoàn toàn không biết bơi, rơi xuống sông chỉ còn đường chết giờ ở đâu?

Hần muốn giết Dương Cửu, nhưng điều kiện duy nhất là Dương Cửu phải chết trong tay hần!

Dương Cửu chỉ có thể... chỉ có thể chết trong tay một mình Tiêu Trọng Giản hần!

Tiêu Trọng Giản nhìn chằm chằm La Tuấn, lạnh lùng hỏi: “Cậu nói tôi giết La Vinh Thận, chứng cứ đâu? Chứng cứ là gì?”

La Tuấn cười nhạt: “Ai ai cũng biết mày giết anh hai tao, còn đòi tao đưa ra chứng cứ gì nữa?”

“Cậu sai rồi.” Tiêu Trọng Giản nói, “Thế giới này có rất nhiều người muốn giết La Vinh Thận, thế nhưng bất kể cậu ta chết trong tay ai, người đó tuyệt đối không phải là tôi.”

La Tuấn gần như cười phá lên: “Tiêu Trọng Giản, giờ đã là lúc nào mà mày còn chưa tháo cái mặt nạ giả nhân giả nghĩa ấy đi? Năm xưa là ai nói với Dương Cửu: ‘Nếu ta đoạt được thiên hạ, nguyện chung hưởng cùng người’? Là ai trở mặt hạ lệnh tuyệt sát Dương Cửu, đến cả người che giấu Dương Cửu cũng quyết giết không tha? Tiêu Trọng Giản, mày trở mặt nhanh lắm, đến giờ còn tưởng người khác không hiểu thấu được bộ mặt thật của mày sao?”

Bàn tay Tiêu Trọng Giản siết chặt lưng ghế đã nổi vằn gân xanh, một hồi lâu sau mới nghe hần rít từng từ qua kẽ răng: “Tao nguyện cùng hưởng với cậu ta, là cậu ta không muốn đến mà nhận... Đủ rồi, chuyện giữa tôi và Dương Cửu không đến lượt cậu chõ mũi vào!”

La Tuấn nhìn hần trâu tức: “Tao cũng chẳng định nói chuyện Dương Cửu với mày. Tiêu Trọng Giản, anh hai tao chết thế nào, vì sao mà chết, ai giết anh ấy, mày đều không thoát được can hệ đâu. Thậm chí đến con dao găm đâm anh ấy, bên trên cũng có khắc tên nhà họ Tiêu mày! Giờ mày lờ đi nguyên do cái chết của anh tao, lại còn chường mặt ra phát cỡ đòi chia chác sản nghiệp La gia, Tiêu Trọng Giản, mày còn biết xấu hổ không hả?”

Chưa từng có một ai dám ăn nói như vậy với Tiêu Trọng Giản, có gã vệ sĩ đã muốn xông lên, nhưng bị cản lại.

“Coi như con dao găm đó có tên Tiêu gia chúng tôi, cũng không thể chứng minh chính tôi đâm nó vào tim La Vinh Thận. Huống chi Tiêu gia có bao nhiêu con dao như vậy, bán chác sang tay bao nhiêu người, nếu có kẻ dùng nó để phạm tội gì, ai có thể điều tra được?”

La Tuấn nhất thời khựng lại, Tiêu Trọng Giản đã lạnh lùng cười: “Không một ai có thể chứng minh là tôi giết La Vinh Thận, nếu cậu không đưa ra được bằng chứng về những lời bôi nhọ vừa rồi của cậu, coi chừng tôi lôi thẳng nhãi thừa kế danh chính ngôn thuận như cậu ra tòa đấy!”

Dưới khoảng trời âm u, cuồng phong mãnh liệt cuộn lấy mùi thuốc súng nồng nặc, lá khô rào rào cuốn qua linh đường. Tro vàng mã bị thổi bùng rải vụn, lá tả bám víu vào những tiếng ê a nức nở, để rồi mờ mịt bay tán đi.

Cổng lớn còn đang mở rộng, trên thềm đá bậc cửa cấp vang lên một tiếng thở dài, khê khàng như vọng qua những giấc mộng xa xưa nào, rồi mới dần dần rơi rớt giữa không gian xám mờ ảm đạm này.

“Tiêu Trọng Giản, anh sai rồi.”

Tiêu Trọng Giản quay phắt lại nhìn thẳng về cổng lớn. Một gã thanh niên khoác hồ áo gió đen tới gối, tay xỏ găng da hươu, gương mặt điển trai mà tái nhợt mang theo nụ cười cao ngạo, bước từng bước về phía hần.

“Thế giới này còn một người có thể chứng minh, cái chết của La Vinh Thận liên quan đến anh.”

Hần đi qua cánh cổng lớn đã bị tàn phá thảm hại của La gia trước mắt bao người, ung dung bước xuống thềm đá. Sắc mặt nhợt nhạt đến gần như trong suốt, ống tay áo phồng lên vì gió để lộ ra vết máu thấm loang lổ trên băng gạc quấn quanh bụng hần; Dương Cửu dường như không còn sót lại chút nào sức sống, nhưng khi hần thản nhiên cười rộ lên, tất thấy mọi người đều cảm nhận được một vẻ đẹp đến xa xỉ phóng túng.

“... người đó.” hần nói, “Là Dương Cửu tôi.”

“Dương Cửu?”

“Hần ta còn sống sao!”

“Không phải hần chết rồi sao?...”

“Sao hần lại dính dáng vào vụ rắc rối này?”

...

Những lời bàn tán ồn ào xôn xao lập tức tắt ngóm sau tiếng quát tháo hàm hồ của Chu đại lão, “Dương Cửu! Chu mỗ ta mặc kệ mày là ai, mày nói có thể chứng minh Tiêu Trọng Giản giết La Vinh Thận, mày chứng minh thế nào đây?!”

Dương Cửu thờ ơ phát tay về phía ông ta: “Ông già, tôi khuyên ông câu này, ông đến thời về ở ẩn rồi, tiếng tăm khí tiết tuổi già ông liều liều giữ cho tử tế đi a. Có nói chăm bón cho con gái cưng với rể hiền, cũng đâu đáng để ông bỏ rác cả đời danh tiếng chứ.”

Chu đại lão giận đến tím mặt: “Mày nói vậy!”

Đổi lại là kẻ khác nói những lời này, có lẽ ông già cũng chưa giận đến thế, quan trọng là kẻ đó lại chính là Dương Cửu!

... mới vốn vẹn hai mấy tuổi đầu, so với nhân vật nổi danh “tiền bối” đã lục tuần như hần! Một câu khuyên hần chú ý khí tiết tuổi già nói ra, rõ ràng không phải lời can ngăn của tiểu bối! Đó là trắng trợn sỉ nhục!

“Tôi chẳng nói vậy.” Dương Cửu lãnh đạm nói, “... hồi đó tôi bị Tiêu Trọng Giản truy sát đến đường cùng, là La Vinh Thận cứu tôi, từ đó về sau tôi vẫn sống tại La gia. Một tuần trước khi La Vinh Thận chết, Tiêu Trọng Giản đã từng gửi một lá thư cho tôi, bảo tôi cùng anh ta phối hợp trong ngoài giết anh em họ La, để chiếm đoạt sản nghiệp La gia.”

Lời này quả thực châm ngòi bom nổ giữa trận tuyến, cử tọa lại một lần nữa rộ lên: “Cái gì?!” , “Thật là Tiêu lão đại giết người?!” , “Không phải nói láo chứ?” , “Chứng cứ! Chứng cứ!”...

Tiêu Trọng Giản kinh hoàng nhìn chăm chăm Dương Cửu, như thể đến ngày hôm nay hần mới gặp mặt người này lần đầu tiên.

Người từng cho hần mọi thứ, từng có quan hệ thân mật gần gũi nhất trên đời với hần, người yêu hần hơn tất cả...

Tiêu Trọng Giản cảm thấy như giọng mình lơ lửng đến từ khoảng không trống rỗng: “... Chứng cứ đâu?”

Dương Cửu không buồn nhìn hần, chỉ đưa mắt quét quanh bốn phía, rồi chậm rãi rút ra một lá thư từ trong túi: “Chứng cứ đây, thư Tiêu Trọng Giản tự tay viết cho tôi.”

Hần giở lá thư ra, nhẹ nhàng thả tay, để mặc tờ giấy rơi trước mặt mọi người: “Mời các vị đem bút tích của Tiêu Trọng Giản trước giờ ra đối chiếu, rất dễ dàng nhận ra đó là thư Tiêu Trọng Giản tự tay viết, tôi nói không hề sai chứ?”

Bảo vệ nhà họ Tiêu lập tức lao ra giành được tờ giấy trước đám người, trình lên trước mặt mấy người Tiêu Trọng Giản. Chẳng cần so sánh gì thêm, Chu Nhuế vừa nhìn qua đã cúi đầu thét lên: “Tiên sinh, thế này là sao?!”

Sắc mặt Tiêu Trọng Giản lạnh cứng như thể nham thạch đóng băng nghìn năm giữa núi tuyết.

Giọng Dương Cửu lại như vọng đến từ một nơi rất rất xa, khiến người ta đột nhiên cảm thấy như ảo giác, “... Đương nhiên tôi không làm theo lời Tiêu Trọng Giản. Anh ta và tôi có thù sát thân, ai biết anh ta đối phó xong La Vinh Thận rồi có quay sang đối phó với tôi không?... Chẳng ngờ Tiêu Trọng Giản nhện không được sát tâm với La Vinh Thận, sau khi bị tôi từ chối rồi, anh ta vẫn ra tay giết La Vinh Thận...”

“Dương Cửu.” Tiêu Trọng Giản gấp lá thư lại, chậm rãi nói, “... trên đời có một người, rất giỏi bắt chước nét chữ của tôi... Khi người đó ra sức sao chép, chữ người đó viết ra, cả tôi cũng không thể phân biệt được có phải chính mình đã viết hay không...”

Dương Cửu mỉm cười: “Tiêu Trọng Giản, giờ anh không định nói người ấy chính là tôi đấy chứ?”

Giọng gã đàn ông này vẫn luôn bay bổng mềm mại như vậy, âm cuối vút cao càng như thể đang ra sức dụ dỗ ai đó.

Cũng giọng nói này, đã từng hòa lẫn tiếng cười hỏi hần: Nào giống chưa?

Viết trông ưng mắt quá ha?

Hay nét ngang này phải phẩy cao hơn chút xíu nữa?

...

Tiêu Trọng Giản đột nhiên cảm thấy đau đớn thấu tim gan. Hắn không nhúc nhích, chỉ có hai mắt chậm rãi nhắm lại.

“Bất quá ngẫm lại cũng phải.” Dương Cửu cười cười, vững bước tiến tới, “... có thể luyện được nét chữ giống từng li từng tí thế này, hẳn cũng phải là người cực kỳ gần gũi mới làm được. Chỉ có người thân mật lắm mới có thể ngày nào cũng trông theo từng nét biến hóa trong chữ viết của Tiêu lão đại rồi luyện được đến mức này. Tôi nghĩ người như vậy chắc không nhiều đâu, ta thử ngẫm lại xem, có thể là ai đây? Ai... có động cơ sát hại La Vinh Thận đây?”

Mi mắt Dương Cửu rất dài, đuôi mắt hơi xếch, hắn nheo nheo liếc mắt, lạnh lùng mà quyền rũ.

Ánh mắt hắn vừa lia qua, rồi khéo léo dừng lại trên người Chu Nhuế.

“Ví dụ như...”

Mỗi chữ hắn nói ra đều như quần quanh vương vấn quanh kẻ rằng, ướt át mà mê hoặc.

“...Chu phu nhân, ví dụ như... cô?”

Chương năm: kịch bản hoàn hảo

“Ví dụ như...”

Mỗi chữ hắn nói ra đều như quần quanh vương vấn nơi kẻ rằng, ướt át mà mê hoặc.

“...Chuphu nhân, ví dụ như... cô?”

Cả Chu Nhuế lẫn Chu đại lão đều bật dậy ngay tức khắc, nhất là Chu Nhuế, cô ta rít lên the thé: “Dựa vào cái gì mà anh nghi ngờ tôi!”

“Phu nhân, phu nhân.” Dương Cửu phác một cử chỉ thủ thế lịch lãm, “Ngồi xuống nào, đợi chút đã, đừng vội.”

Hắn đang đứng trước cử tọa, hầu như mặt kề sát cạnh Tiêu Trọng Giản. Mỗi từ hắn nói ra, uyển chuyển lạnh lẽo, mềm mỏng mà sắc bén, như thể đều ghim thẳng vào Tiêu Trọng Giản, lại luẩn quẩn quanh theo hơi thở gọi cảm khàn khàn ẩm áp.

Tiêu Trọng Giản biết hắn đứng ra phải né tránh.

Nhưng hắn làm không được.

Hắn cứ như đã bị trúng phép định thân, chỉ còn biết đứng cứng đờ tại chỗ.

“Tiêu gia hàng năm đều nhập đủ loại dao găm và mã tấu, nhưng thứ sát hại La Vinh Thận không phải dao găm thông thường. Tuy nhìn qua nó giống hệt những con dao của Tiêu gia đã bị phát tán ra ngoài, nhưng thực tế có một điểm khác biệt rất lớn.”

Âm lượng Dương Cửu phát ra rất vừa phải, nhưng dễ dàng thấu suốt tới tai Tiêu Trọng Giản, “... Tiêu lão đại, anh có dám đem con dao găm ấy ra đây cho mọi người cùng xem không?”

Tiêu Trọng Giản nhắm mắt lại, thở ra ba chữ: “Mang ra đây.”

Một gã thuộc hạ do dự bưng khay ra, trên đó là một con dao găm đen sậm tăm tối. Điểm đặc biệt của loại dao này chính là hoàn toàn không phản quang, mục đích để bí mật hạ sát tù binh trên chiến trường mà không gây chú ý, có thể coi là một loại vũ khí lạnh cực kỳ tàn độc.

Dương Cửu tiện tay cầm con dao lên, cười dài ngẫm nghía, lại nắm chuôi dao, hươ hươ: “Thấy rõ rồi chứ?”

Những người bên dưới đều gật đầu.

“Con dao này là năm xưa tôi và Tiêu lão đại sang Nhật thỉnh chuyên gia rèn dao chế tác. Lúc đó khi chờ ngoài cửa, Tiêu lão đại có nói một câu.”

Dương Cửu ngừng lại một chút, như đang ngẫm nghĩ lại chuyện gì, nụ cười trên môi lạnh nhạt vô cùng, nhưng vẫn phong lưu khôn tả.

“... anh ta nói: Người nắm tay làm bạn suốt đời Tiêu Trọng Giản này, nhất định phải có thể sánh vai cùng tôi giành được giang sơn. Con dao găm này là quà tặng của tôi cho người ấy, hy vọng người đó có thể giữ gìn nó đến tận ngày tôi chết.”

Dương Cửu dụi dằm nhìn Chu Nhuế: “Chu phu nhân, là ‘người nắm tay làm bạn suốt đời’ của Tiêu lão đại, cô... giải thích chuyện này thế nào đây?”

Chu Nhuế hốt hoảng nhìn sắc mặt Tiêu Trọng Giản, hắn đã nhắm mắt lại, như thể mặc kệ tất cả những thứ đang diễn ra.

Cô ta lại nhìn sang cha mình, Chu đại lão đã bị đả kích đến mù mị, căn bản không biết phản ứng ra sao.

Giọng Chu Nhuế run run vang lên: “Tôi... tôi chưa từng nghe nói... nói vậy, toàn là nói vậy... làm sao anh chứng minh được con dao ấy là dao của tiên sinh nhà tôi!”

Dương Cửu cười ha hả: “Bằng cứ rất rõ đây. Có một lần Tiêu lão đại bị ám sát, trong lúc cấp bách tôi đã vợ nhằm con dao này để phi đi, vừa lúc kịp chắn trước nòng súng tên sát thủ. Kết quả lưỡi dao bị đạn xoáy thủng một lỗ rất nhỏ.” Hắn lại nhón con dao lên, lật lật, “... Chu phu nhân, cô sờ thử xem?”

Chu Nhuế đã hoàn toàn không biết phải phản ứng ra sao nữa.

Dương Cửu thả con dao xuống, tuy hắn vẫn giữ nguyên bộ dạng khoa trương, lịch lãm và vĩnh viễn, nhưng ánh mắt rành rành lộ ra hai chữ chán ghét, giống như con dao ấy là thứ gì vô cùng bẩn thỉu.

“Anh... anh nói vậy...” Chu Nhuế yếu ớt bào chữa, “Tôi căn bản không có lý do giết La Vinh Thận, tôi không có lý do gì hết, tôi không hề giết anh ta! Tôi chưa bao giờ giết người hết!...”

“Cô có lý do.” Dương Cửu lãnh đạm nói, “Tiêu Trọng Giản và cô đã đính hôn, thế nhưng anh ta chẳng hề biết vì cô mà kiềm chế tính phóng đãng. Hai năm qua Tiêu Trọng Giản và La Vinh Thận vẫn qua lại mờ ám, tuy bên ngoài không ai cho là thật, nhưng cô vẫn sinh lòng ghen tuông, rồi nhịn không được mới giết La Vinh Thận.”

Đầu óc Chu Nhuế nhất thời cũng u mê hoảng loạn: “Tôi không có! Tôi không hề giết anh ta! Tôi chưa bao giờ quản những việc ấy của tiên sinh, anh ấy có tình nhân hay không tôi chưa từng để ý, thậm chí cả anh!... Thậm chí lúc đó đòi giết anh, cũng không phải do tôi muốn!”

Tiêu Trọng Giản đột ngột quát lên: “Đủ rồi! Im miệng!”

Nhưng đã muộn.

Xung quanh đã ồn lên, vô số ánh mắt hiếu kỳ, ngờ vực quét tới lui qua bọn họ, rồi cuộc nhất loạt đều dừng lại giữa Dương Cửu và Tiêu Trọng Giản.

“... Ha, ha, ha...”

Dương Cửu một tay chống trên mặt bàn, một tay bưng thái dương, cười hệt hơi đứt quãng.

“Chu phu nhân... Cô thật là... Cô thật là một vị tiểu thư thiên kim chẳng hiểu đời chút nào...” hắn cười đến thở không ra hơi, “... Dương Cửu này là ai chứ? Tôi chơi bởi thiếu niên thiếu nữ xinh đẹp còn ít ư? Loại như Tiêu Trọng Giản này...” Hắn trở vào Tiêu Trọng Giản, ngón tay cũng phát run vì cười, “... loại như anh ta, tôi chơi chẳng một trăm cũng đến tám mươi...”

“Cô đi hỏi thử thiên hạ, ai không biết Dương Cửu này đối bạn tình siêng hơn người ta thay quần áo? Bảo tình ái, chẳng hóa mỗi người mỗi yêu mỗi đương, tôi có một chết không a? Ha ha ha...”

Hắn cười hồi lâu, trước linh cửu hui quạnh chỉ còn nghe thấy tiếng cười thanh thanh thấu tận xương của hắn, hốt nhiên gió lạnh cuốn qua, đã bị nghiền vụn không còn ra ngữ điệu.

Nếu có người nhìn thấy ánh mắt Tiêu Trọng Giản lúc này, nhất định sẽ khiếp sợ tột cùng.

“Đủ rồi...” Bàn tay Tiêu Trọng Giản siết chặt cạnh bàn, “... Đừng nói nữa...”

“Chu phu nhân a.” Dương Cửu chật vật lắm mới ngừng cười được, vừa ôm ngực lấy hơi vừa nói, “Ghen tuông thì cũng được, nhưng lần này cô ghen lầm mất rồi a. Mà ngàn vạn lần cô không nên ra tay giết người, lại càng không nên giết đúng cậu cả La Vinh Thận nhà họ La!”

Chu Nhuế hung dữ chồm lên: “Anh nói láo! Tôi thực sự không giết người, tôi không có, anh nói láo!...”

Ngay khi cô ta chực nhào tới Dương Cửu, Tiêu Trọng Giản đã khê lách mình, chặn đứng trước mặt cô ta. Chu Nhuế nức nở ngẩng lên: “Sao đây, cả anh cũng nghĩ em giết La Vinh Thận ư?”

Tiêu Trọng Giản mặt trầm như nước: “Cô không có thủ đoạn ấy.”

Chu Nhuế lập tức rú lên, không buồn để tâm đến phong thái thiên kim tiểu thư gì nữa: “Vậy con dao này là sao? Rốt cuộc nó có phải tín vật đính ước của anh không?! Có phải tất cả căn bản là nói láo, cả thư từ lẫn con dao đều là vu khống, hung thủ giết người rõ ràng là hấn ta! Là hấn! Là Dương Cửu hận chúng ta, hấn muốn vu oan để trả thù chúng ta!”

“... Chuyện con dao.” Giọng Tiêu Trọng Giản vang lên phiêu phiêu tán tán, hầu như rã tan trong tiếng gió rít dữ dội, “Là thật...”

Giọng hấn nói rất khê, nhưng tựa như hòn đá vô tình quăng xuống mặt hồ, kích động ngàn vạn tầng sóng nước, tiếng người bên dưới ầm ầm rộ lên, đến cả Chu đại lão cũng ngồi không yên nữa: “Trọng Giản, con dao ấy thực sự liên quan đến con hả? Hay tên Dương Cửu này đang vu oan cho các con?”

Nếu ánh mắt của Chu đại lão có thể ngưng đọng thành thứ vật chất gì, vậy chắc chắn phải là những nhát dao tẩm độc, để sớm băm vằm Dương Cửu thành từng mảnh vụn. Bất quá Tiêu Trọng Giản đã đứng chắn trước mặt Dương Cửu, ngăn cách hấn và hàng ghế chủ tọa, Chu đại lão chỉ có thể trông thấy bóng lưng sừng sững trong bộ đồ Tây đen tuyền của hấn.

Tiêu Trọng Giản còn chưa mở miệng thừa nhận, Dương Cửu đã đột ngột mỉm cười: “Lời này cũng không đúng rồi, cái gì gọi là vu oan cho đôi... đôi vợ chồng quý này nhỉ? Ông già, riêng câu này của ông là mình phải bàn lại a, không lẽ ông tính nói tôi giết La Vinh Thận, rồi còn đem lá thư với con dao này ra vu oan cho con gái con rể nhà ông hả?!”

Chu đại lão tức giận đến huyết áp tăng vọt, người đứng hầu cạnh vôi vàng mang thuốc nước lại, ông già run rẩy hết nửa ngày mới hồi hồi, lại đập bàn lạnh lùng nói: “Dương Cửu, không phải chỉ vì mày nói con dao này là của Tiêu Trọng Giản thì chúng tao phải tin nó là của Tiêu Trọng Giản, mày nói lá thư là Tiêu Trọng Giản viết chúng tao cũng phải tin thư là nó tự tay viết! Trong tay mày có bao nhiêu chứng cứ vừa khớp như vậy, La Vinh Thận đã chết, La Tuấn thì tuổi nhỏ, tự nhiên quyền làm chủ La gia rơi vào tay mày, mày mới là kẻ hưởng lợi lớn nhất sau cái chết của La Vinh Thận, chính mày cũng là kẻ bị tình nghi!”

Những lời này kỳ thực lại đánh trúng điểm nghi hoặc lớn nhất trong lòng mọi người, trong khi con dao bí ẩn kia đã được chính miệng Tiêu Trọng Giản thừa nhận có liên quan đến mình, giờ Tiêu gia đã không còn trong sạch hoàn toàn nữa. Nếu Tiêu gia bại trận trong cuộc chiến tranh đoạt di sản này, vậy người đắc lợi lớn nhất chính là La Tuấn và người giám hộ hấn, Dương Cửu, đó chẳng qua là sự thật hiển nhiên chẳng ai muốn thừa nhận.

Dương Cửu chậm rãi lui xuống nửa bước, giờ đường nhìn của hấn đã có thể lướt qua đầu vai Tiêu Trọng Giản, nhắm thẳng tới Chu Nhuế và Chu đại lão.

Sắc mặt hấn dần trở nên kỳ dị, gần như một vẽ bi ai sâu sắc, đau thương đến ghi tâm khắc cốt, biểu cảm như vậy lại có thể hiện diện trên gương mặt chưa bao giờ đứng đắn, mỗi lúc mỗi khoa trương diễn xiếc của hấn.

Mà chính vì biểu hiện quá chân thực, rốt cuộc lại khiến người ta cảm thấy không sao tin tưởng.

“Thế giới này có rất nhiều người muốn giết La Vinh Thận, thế nhưng, tuyệt đối không thể có tôi...”

Dương Cửu chậm rãi giơ tay bưng trước ngực, mắt nhìn linh đường, từ từ quỳ một gối xuống, “... bởi vì tôi yêu cậu ấy đến vậy... Dương Cửu này cả đời, duy nhất chỉ yêu sâu sắc một người, tên người ấy, là La Vinh Thận...”

—

Tiêu Trọng Giản chồm dậy, nếu không phải trước mặt còn dây bàn ngăn cách, có lẽ hắn đã xông thẳng tới bóp chết Dương Cửu ngay lập tức rồi.

Những ngón tay hắn bấu chặt đến mức cạnh bàn gỗ lim chắc nịch đột nhiên bật rắc một tiếng, một khe nứt chạy dài xuất hiện, "... Dương Cửu cậu nói cái gì?! Cậu lặp lại lần nữa xem!?"

Tiếng ầm ầm bàn tán của đám người dưới như muốn nhấn chìm tất cả. Ngay từ đầu nhiều người đã tin chắc tai mình có vấn đề rồi, Dương Cửu nói hắn yêu ai? Cái gã chỉ biết của ngon vật lạ, chỉ cần là mỹ nhân thì bất kể trai gái đều phải chằm mút chơi bởi, gã Dương Cửu phong lưu đến đáng giận này, giờ lại nói hắn yêu một người!

Còn yêu đến mức tình nguyện vì báo thù cho người đó mà một mình xông vào linh đường này! Yêu đến mức không ngại công khai trở mặt với cả Tiêu gia lẫn Chu gia!

Là ai a!/? Đây có còn là Dương Cửu oán tình đầy rẫy, hại không biết bao nhiêu thanh xuân khuê nữ hận đến cắn răng không!

Dương Cửu làm như không nghe không thấy lời chất vấn hùng hổ của Tiêu Trọng Giản, hắn vẫn quỳ tại chỗ, ngẩng mặt về phía linh cữu La Vinh Thận, nước mắt lăn chã hai hàng.

"Bảy ngày rồi, La Vinh Thận, cậu chết bảy ngày rồi. Bảy ngày nay tiêu Trọng Giản sai bao nhiêu người tới giết em trai duy nhất của cậu, cậu có biết không? Cậu có biết để bảo vệ nó, ba ngày ba đêm tôi không thể chợp mắt hay không? Tôi chong chong canh chừng nó giữa lùm cây bụi cỏ tối tăm ẩm ướt, chỉ e chớp mắt sơ sẩy, nó sẽ bị Tiêu Trọng Giản giết người diệt khẩu theo cậu mất! Bảy ngày nay, Tiêu Trọng Giản giết cậu còn chưa thấy đủ, vì gia sản sinh thời cậu khó khăn gây dựng, đến cả em trai duy nhất của cậu, máu mủ ruột thịt duy nhất của cậu hắn cũng không buông tha!"

Dương Cửu đứng bật dậy, quay phắt lại nhìn đám người của các đại gia tộc, hắn chỉ thẳng mặt Tiêu Trọng Giản, gần từng chữ từng chữ như thấm đầy lệ máu: "... bảy ngày nay bao nhiêu lần chúng tôi suýt chết trong tay thủ hạ của Tiêu Trọng Giản! Nếu không phải vì hắn giết La Vinh Thận, liệu hắn có quyết đòi mạng La Tuấn đến vậy không?! Sự đến nước này hắn còn dám chối hắn không phải hung thủ giết La Vinh Thận, các người tin được sao?!"

Bên dưới một phen xôn xao bàn luận, ngôn từ nghe ra từ ngõ vực đã bắt đầu chuyển qua tin tưởng, thậm chí có lắm kẻ không biết nể nang tiền bối đã lên tiếng bức xúc Tiêu gia lần này ép người quá đáng. La Tuấn tai nghe một màn hí kịch xoay chuyển liên miên vậy, dù sao cũng là một cậu ấm nhà giàu quen sung sướng, mấy ngày nay chật vật khổn cùng, bao nhiêu ảm ức rồi cuộc được một phen bùng phát tuôn trào. Hắn tìm không được ôm mặt khóc rống lên, khóc đến ruột gan muốn đứt rời từng khúc, nghẹn ngào nức nở không sao ngừng nổi.

Dương Cửu ôm chầm lấy hắn, hạ giọng an ủi: "Khóc ra được là tốt rồi... đừng sợ, có tôi ở đây... có tôi ở đây.."

La Tuấn hai mắt nhòa lệ ngẩng lên nhìn hắn, nhưng ánh mắt Dương Cửu lại hoàn toàn bình thản, thậm chí thấp thoáng còn lộ ra những tia lãnh đạm đến thờ ơ.

Lòng La Tuấn đột ngột xẹt qua một tia ngõ vực.

Người đàn ông trước mắt này, nước mắt đau thương của hắn, giọt nào cũng quá chân thực quá thống thiết, quá hoàn hảo. Khi hắn nói với Tiêu Trọng Giản đời này hắn chỉ yêu duy nhất một người, giọng điệu đó, lời lẽ đó, quả thực giống hệt như những lời hắn nói với La Tuấn trong nhà trọ bình dân đêm nọ.

Cứ như một kịch bản hoàn hảo đã tập dượt qua vô số lần, rồi cuộc được diễn thành một vở kịch trơn tru không tì vết giữa sân khấu.

... Chính vì không chút tì vết, trái lại càng khiến người ta cảm thấy chân thật đến giả dối.

La Tuấn dù sao tuổi còn nhỏ, thêm nữa lại đang ở trong trạng thái kích động quá thể, chút hoài nghi rất nhanh chóng bị hắn quên bằng đi. Dương Cửu cúi xuống thấp giọng nói với hắn: "Sẽ kết thúc ngay bây giờ đây, rồi có muốn ngủ một lát không?"

La Tuấn lắc đầu.

Dương Cửu hỏi: “Cậu sợ sao?”

La Tuấn lại lắc đầu, nhìn ánh mắt quan tâm của người đàn ông này, hắn kim không được nói: “Không sợ, có anh đây rồi.”

Dương Cửu bật cười: “Phải, có tôi ở đây rồi.”

Hắn quay lại nhìn thẳng vào Tiêu Trọng Giản... đây là lần đầu tiên kể từ khi hắn xuất hiện trong lễ tang, hắn nhìn thẳng vào mắt Tiêu Trọng Giản. Giọng hắn cất lên vẫn bình thản như thể giữa bọn họ chưa hề xảy ra bất cứ biến cố nào, như thể ngày hôm nay là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt nhau.

“Tiêu lão đại, sự đến nước này người chết chẳng thể nào sống lại, tôi và La Tuấn cũng không muốn đòi anh trả giá cho cái chết của La Vinh Thận. Nhưng sản nghiệp này của La gia, bất luận thế nào cũng không thể giao cho hung thủ sát nhân là anh được.”

Tiêu Trọng Giản chăm chú nhìn Dương Cửu, ánh mắt hầu như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ trước mắt, thế nhưng giọng hắn vang lên lại hoàn toàn trái ngược, vẫn ôn hòa đến mức người ta khó mà tin nổi đó là lời Tiêu lão đại ngày thường luôn lạnh lùng kiêu ngạo nói ra, “... A? Dương Cửu, chúng ta có nên nói một vài chuyện khác, không liên can gì đến di sản, ví như...”

“Giữa chúng ta chẳng có gì cần phải nói cả.”

Tiêu Trọng Giản coi như không nghe, “Dương Cửu, cậu có nhớ cái năm tôi còn chưa lên nắm quyền, cậu cũng từng nói với tôi đúng như vậy, nói rằng cậu sẽ ở bên cạnh tôi, luôn luôn ở cạnh tôi...”

Dương Cửu cười phá lên: “Tôi nói vậy với rất nhiều người, có một câu nói mà thôi, vậy mà anh tin ư?”

Tiêu Trọng Giản chăm chú quan sát hắn, hơi thở hỗn hển gấp gáp, bờ ngực phập phồng dữ dội. Nụ cười chết tiệt ấy của Dương Cửu... khóe mắt đưa tình, miệng cười phong lưu, nhẹ tênh như thể hắn đối với mỗi người đều chỉ có thế, luôn luôn sẵn sàng quyến rũ bất cứ ai tầm tay hắn chạm được tới...

... Đẹp đến vậy...

... Khiến người ta... đau đớn xé tim gan đến vậy...

Dương Cửu lại phác một cử chỉ, hắn cúi xuống, dịu dàng kéo La Tuấn dậy, chỉ thẳng vào Tiêu Trọng Giản rồi nói nhỏ với La Tuấn: “... thấy người đàn ông này chưa? Hắn là Tiêu Trọng Giản, kẻ giết La Vinh Thận anh trai duy nhất của cậu, giết người duy nhất Dương Cửu này từng yêu. Cậu nhớ lấy La Tuấn, đời này tôi nhất định giúp cậu đòi lại món nợ máu này, dù Dương Cửu tôi có tan xương nát thịt, cũng quyết phải trả thù cho La Vinh Thận.”

Mỗi chữ mỗi từ hắn nói ra như thể mũi dao sắc nhọn, trắng trợn găm thấu tim phổi.

Tiêu Trọng Giản đột ngột còng người khụy xuống, ói ra một búng máu tươi.

Người xung quanh hoảng hồn xúm lại, nhưng đều bị Tiêu Trọng Giản cứng rắn gạt ra. Hắn lão đảo vịn lưng ghế đứng dậy, nhìn chằm chằm gương mặt Dương Cửu, bật cười đứt quãng: “... Được lắm, Dương Cửu, cậu được lắm, được lắm...”

Dương Cửu mỉm cười với hắn, giống như mỉm cười với mỗi một tình nhân lúc chia tay, dịu dàng, bạc bẽo, có chút áy náy vờ vĩnh, cứ như thể hắn đích thực rất nuối tiếc khi phải chia tay với người ta vậy.

“... Được, giết một mạng La Vinh Thận chứ gì?!” Tiêu Trọng Giản lạnh lùng nói: “... tôi nhận!”

Hắn mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh, đứng thẳng dậy, hơi thở còn hỗn hển mà giọng nói vang lên lần đầu sự bị thương, “Món nợ máu ấy, cứ tính cho Tiêu Trọng Giản này!... Đi!”

Nói rồi quay lưng bỏ đi, đám thủ hạ tuy vẫn đầy bụng nghi hoặc nhưng cũng phải theo gót hắn rời khỏi La gia.

Cổng lớn bị thiêu gần như cháy rụi cột kẹt trong gió lạnh, bóng quạ đen không hiểu từ đâu bay tới đậu lại ngọn cây, rúc lên một tiếng bi thảm, tựa như đang núp gọi linh hồn đã phiêu dạt tận nơi nào. La Tuấn đột ngột cảm thấy thân người bên cạnh trĩu nặng, hắn quay đầu lại, Dương Cửu đã gục trên vai hắn, miệng cười không thành tiếng mà nước mắt tuôn đầy hai má.

Nụ cười hòa lẫn nước mắt quện thành một tổ hợp kỳ dị, nhưng không hiểu vì đâu, La Tuấn lại thấy kỳ thực hân như thế này mới càng chân thực hơn.

Giống như miệng vết thương máu thịt đỏ tươi bị xẻ ra trước mắt, cảnh tượng nhầy nhụa ghê sợ lồ lộ, chân thực không gì sánh nổi, chỉ cần vươn tay là có thể đụng chạm tới nơi.

Chương sáu: RP của thầy có vấn đề

*RP: Nhân phẩm

La Tuấn về làm chủ La gia, việc đầu tiên hắn làm là thống kê cân đối lại toàn bộ số tài sản hiện có, kết quả phát hiện ra chi tiêu các loại căn bản không co kéo được đến hết năm. Cả mùa đông bọn họ đành phải ở lại tòa nhà đổ nát lạnh lẽo, Dương Cửu đứng trước công trường đang thi công, vừa không ngừng hà hơi vô hai bàn tay lạnh cóng vừa cười giòn nói: “La Tuấn, tôi khó lắm mới kiếm được cái đơn đặt hàng súng đạn cho cậu a, vồ hụt là cậu có lỗi với tôi lắm à nha~”

“Tôi biết.”

La Tuấn hai tay đút trong túi áo măng tô, nghiêng đầu thấy Dương Cửu liên tục xoa xoa tay, những đốt ngón tay gầy mảnh đã đỏ ửng, gần như màu máu tươi.

Hắn bước qua tóm lấy bàn tay Dương Cửu, không để hắn cự nự, áp giữa hai tay mình, “Sao lạnh thế này hả?”

Dương Cửu tự nhiên được bọc tay trong hai bàn tay ấm áp, khoan khoái ngáp dài một cái: “Thanh niên đầu nóng tim nóng, tự nhiên người nó cũng ấm thôi.”

“Vậy anh thì sao?”

“Tôi?” Dương Cửu cười phá lên, “Tôi già rồi, tim đã sớm lạnh.”

Hắn giẫy khỏi bàn tay La Tuấn, rảo bước quanh công trường. Máy ủi vẫn chậm chạp chạy giữa lớp đất đóng băng tuyết, một đám công nhân bận rộn luân tay, chuẩn bị xây lại tòa nhà chính La gia đã bị thiêu rụi trong đám cháy.

“Có thuốc thì tốt rồi.” Dương Cửu lẩm nhẩm.

Gần đây hắn bị bác sĩ cấm hút thuốc, nguyên do là thường ngày hắn hút nhiều quá, cả buồng phổi đã bị nám đen thui. La Tuấn liền tịch thu hết sạch thuốc lá của hắn, hại Dương Cửu ầm ỨC rầu rĩ đầy một bụng, mỗi lần cơn nghiền thuốc nổi lên hắn lại ngậm đại một cọng cỏ đuôi chồn, ngồi xồm trước công trường thở ngắn than dài.

“Không thuốc, không rượu, không người đẹp ở bên hông tự thêm hương dạ bạn độc~(*)” Dương Cửu lại ngáp lần nữa, “Đời gì kiểu này, rồi sống làm sao a...”

La Tuấn bước tới, cũng ngồi xồm xuống với hắn, chăm chú nhìn vào mắt hắn: “Thầy thân yêu à.”

“Ờ? Gì?”

“Chờ chúng ta thu xếp ổn thỏa rồi, người đẹp sẽ có cả đồng. Có điều hiện giờ, đêm đêm thức xem giấy má cùng thầy, chỉ có mình kẻ hèn mọn, bất tài này thôi. Thôi thì thầy xài đỡ đi a.”

Dương Cửu dùng ánh mắt vô cùng mới lạ, như kiểu lưu manh nhòm ngó con gái nhà lành, đúng thể loại biểu cảm hắn vẫn dùng đêm đêm tán gái trong các quán bar để quan sát La Tuấn một lượt, lại chặc lưỡi: “Hàng họ vậy! Cho tôi cũng không thèm!”

Lòng tự ái đàn ông quý giá của La Tuấn dùng cái bị vùi dập nghiêm trọng, thành ra có kẻ cứ thế ngồi xồm nghẹn ngào cầm nín cả buổi trong công trường.

Dương Cửu đã đứng dậy bỏ ra cổng, đằng đó có một gã tay chân đang chờ, thấy hắn liền hạ giọng nói: “Cậu Cửu, Chu đại lão đang chờ cậu trên xe.”

Dương Cửu gật đầu, đi qua cổng, bên đường quả nhiên có một chiếc Rolls-Royce đen bóng đang đậu.

Dương Cửu bật cười, đại khái cảm thấy cà vạt chật quá thít cổ, hắn tiện tay giặt giặt nói dây ra, rồi mở cửa xe ngồi liền vào. Ghế sau chẳng có gã vệ sĩ nào, tài xế và trợ lý đã ngồi trước cả, thấy hắn đều miễn cưỡng tỏ ra lễ độ: “Cậu Cửu.”

Dương Cửu mặc chiếc áo sơ mi nam Armani sọc chéo xộc xệch, cà vạt nói lỏng tùy tiện, hắn cười phá lên chỉ càng thêm phong lưu vô cùng: “Có thuốc không?”

Gã tài xế và trợ lý nhìn nhau, Chu đại lão mặt lạnh tanh rút bật lửa ra châm, rồi đưa cho hắn một điều thuốc.

Dương Cửu nhận lấy, gạt đầu cảm ơn: “Ông già à, xin điều thuốc của ông rồi, vụ làm ăn này tôi không chơi xấu ông đâu... Ấy mà, ý tôi không phải nói không có điều thuốc là tôi chơi ông đâu đấy.”

Hắn phả ra một ngụm khói dài, rồi lật tay áo khoác, tuốt cái vòng cốt bạch* trên cổ tay ra, tiện tay ném cho ông ta.

“Cứ kiểm xem, tín vật tổ truyền cho riêng nữ chủ nhân nhà họ Tiêu đó.”

Đáy mắt vẫn đục của Chu đại lão lấp lóe sáng. Ông ta chậm rãi lần sờ sợi dây xá lợi tử*, bật cười ha hả hai tiếng: “Không cần, đồ từ tay cậu Cửu, ta tin.”

Nụ cười của ông ta lẫn lộn hàm ý bi thương. Đứa con gái làm mình làm mẩy đòi được một tấm chồng hiền, đã tưởng cả đời có được chỗ dựa, ai ngờ đâu đột nhiên nghe đồn đại, Tiêu Trọng Giản căn bản không hề định coi Chu Nhuế như người vợ chính thức duy nhất hay bà chủ Tiêu gia. Trong nhà họ Tiêu vẫn truyền đời một chiếc vòng tay xá lợi tử từ cốt cao tăng trăm tuổi hỏa táng chạm thành, đó là tín vật dành cho nữ chủ nhân họ Tiêu, bằng vào vật ấy có thể nắm được quyền thao túng mọi ủy thác tài chính bí mật của Tiêu gia trong trường hợp gia chủ không may gặp điều bất trắc.

... Tín vật ấy, Tiêu Trọng Giản không hề giao cho Chu Nhuế.

Mà nó lại nằm trên cổ tay... kẻ bị Tiêu Trọng Giản truy sát đến thập tử nhất sinh, “Đế vương sư” Dương Cửu.

“Đồ đã cho ông rồi, về rồi nhớ nói tay với mấy đơn hàng ấy một chút.” Dương Cửu hút hai ba hơi đến hết điều thuốc, tiện tay phui phui khói thuốc đã chẳng còn bám trên ống tay áo nữa, “... mẹ nó chứ, không phải vì cố vợ gạt vụ này, đừng hòng lão tử chịu chết đói chết rét với thằng nhỏ đó...”

Chu đại lão giờ tay đặt trên vai hắn: “Cậu Cửu.”

Dương Cửu thờ ơ liếc qua: “Sao?”

“Cái vòng xá lợi này.” Chu đại lão giờ lên, “... là Tiêu Trọng Giản đưa cho cậu sao?”

Dương Cửu thoáng khựng lại, rồi phá lên cười, phất phất tay: “Tưởng gì đấy ông già, Tiêu Trọng Giản làm sao phải cho tôi cái đó? Là tôi chôm trước khi chuồn đó, ai ngờ đâu có ngày xài được thiệt...”

“Cậu Cửu.” Chu đại lão ngắt lời hắn, “Khi bị truy sát cậu vội vàng chạy khỏi Tiêu gia, ngoài một khẩu súng, nửa bao thuốc, cả tiền cũng không kịp cầm theo.”

Dương Cửu lặng người trầm mặc.

Khói từ đầu thuốc sắp tàn nhàn nhạt tản ra, những đường cong sắc bén tinh xảo trên gương mặt nghiêng nghiêng của hắn thoáng chốc như bị vẩn mờ đục.

“... Ông già, lòng ông tự biết rồi, việc gì phải nói ra để ai nấy đều khó chịu.”

Dương Cửu đẩy mở cửa xe, gió đông lạnh cóng vun vút qua, cuốn đi mất chút ít hơi ẩm khó khăn lắm mới bồi tụ lại trên người hắn, “... Dương Cửu này quý mạng như vàng, kẻ nào một ngày muốn lấy mạng tôi, cả đời tôi sẽ coi hắn như tử thù, mặc kệ là cha mẹ anh em cũng vậy...”

Dương Cửu bước nhanh trở lại La gia, vừa lúc đụng trúng La Tuấn đang dẫn vài người chạy vội ra, chạm mặt nhau, hắn cũng hoảng hồn: “Dương Cửu, anh sao thế?”

Dương Cửu ôm chầm lấy thiếu niên mười tám tuổi thơ ngây, dụi a dụi cọ a cọ, cái mặt đau khổ thảm thương vô ngần: “Trái tim khờ dại mong manh của người ta bị tổn thương rồi...”

La Tuấn nhảy dựng xô hẳn ra: “Lui lui lui, anh đi chòng ghẹo con nít nhà nào rồi bị đuổi đánh hả?”

Dương Cửu kiên quyết không buông, lại bấu lấy hẳn, nước mắt lưng tròng: “Thằng nhỏ hai nhà gác cổng...”

“Thằng nhỏ thứ hai nhà gác cổng năm nay mới sáu tuổi rưỡi, thật phiền ngài để mắt đến nó.” La Tuấn cầm cầu đẩy con gấu túi bụi xác ra, “Lui lui đi, đừng có ngáng đường, người ta còn đi bàn chuyện làm ăn giành đơn hàng đây.”

Dương Cửu cắn cắn khăn tay, nghẹn ngào thút thít: “Lão tử mặc kệ! Mặc kệ đấy! Bậy mau mau đi kiếm cho lão tử hai em thiếu niên xinh xắn về đây an ủi tâm hồn tổn thương! Bằng không bậy đừng hòng chạy!”

Gió bắc phần phật vút qua, đám thủ hạ La gia đứng quanh trên trán đã bắt đầu gân xanh vằn vện.

La Tuấn lẳng lặng ngồi xổm xuống, chia một ngón tay gầy gầy gương mặt khốc lóc tèm lem của Dương Cửu: “... Người đẹp thì không có.”

Lại chỉ chỉ mình: “Chỉ có bản thiếu gia đây.”

Dang tay mỉm cười: “... nào có muốn không?”

Dương Cửu đông cứng tại chỗ, đến khi ị ạch ngẩng đầu lên nhìn La Tuấn, ánh mắt quét một lượt qua những đường cong bắt đầu rõ nét dưới lớp đồ tây trên cơ thể chàng thiếu niên đang hồi trở mã, rồi cuộc lại ị ạch cúi xuống, đứng dậy bỏ đi.

La Tuấn bưng miệng cười khùng khục, vừa cười vừa đuổi theo: “Sư phụ nè sư phụ! Không thêm thiệt sao? Bản thiếu gia tắm gội sạch tinh chờ hầu hạ nè~”

Dương Cửu lốt phốt vù đi như gió: “... Khỏi khỏi, chẳng bằng tôi tự giải quyết...”

La Tuấn đâu biết Dương Cửu đã dẹp đường sẵn cho hẳn, trước khi đi hẳn đã chuẩn bị tinh thần bị đối tác nhất quyết từ chối, ai ngờ cuộc đàm phán vừa bắt đầu đã nhanh chóng thành công, Chu gia ban đầu vốn có ý nhắm đơn hàng này đột nhiên không nói không rằng, lẳng lặng chấp tay nhường lại món hời béo bở.

La Tuấn cảm giác thấy mọi sự thuận lợi đến bất thường, nhưng dưới các loại tán dương tung hoa vỗ tay nhiệt liệt hẳn cũng chẳng sức đâu mà âm trầm kìm chế, liền cứ thế nhả nhận đi lên ký hợp đồng, bắt tay đối tác, cất giọng điềm tĩnh khách sáo: “Chi tiết công việc tôi sẽ ủy thác cho luật sư thực hiện tiếp, đêm nay tôi mời, mong mọi người cứ vui hết mình.”

Phía đối tác rất vừa ý, đêm đó bao cả quán Bán Đảo, đương nhiên chủ chỉ là La Tuấn.

Giữa đại sảnh bóng hồng tha thướt xa hoa rực rỡ, vô số người đẹp trẻ trung uyển chuyển lướt qua, sự phong lưu xa xỉ của xã hội thượng lưu thật không lời nào tả xiết. Mà La Tuấn tự dưng chỉ thấy ngán ngẩm, những làn hương sực mùi son phấn xộc đến hại thái dương hẳn giựt giựt đến phát nhức, ngấy chịu không nổi.

Không biết đã từ chối lời mời của các cô tiểu thư đến lần thứ mấy, La Tuấn rốt cuộc cầm ly rượu bỏ ra ban công đứng, đột nhiên di động vang réo rất, hẳn bắt máy: “Dương Cửu?”

Giọng Dương Cửu nghe ra chút ý chế giễu: “Đêm đến đi xả láng đâu đó?”

La Tuấn tự nhiên cảm thấy hồi hộp kỳ lạ: “Anh gọi kêu tôi về hả? Tôi về ngay giờ...”

“Tuổi xuân là để tiêu xài phung phí mà lại~” Dương Cửu cười phá lên ngắt lời hẳn, “Tôi nghe nói đêm nay cậu ở Chiêm Sá Chủi hở? Chơi cho vui đừng có về nghe!”

“Không có, thật ra tôi...”

Đầu dây bên kia loáng thoáng nghe ra mấy âm thanh vô cùng mờ ám, liền sau đó Dương Cửu lại dài giọng cắt lời hẳn, “... ai nha ai nha~ vội về thế làm gì? Hồi tôi bằng cậu thường thường cứ phải lượn ba đêm không về... nói cậu nghe nè nhóc, đám mò về quấy rối chuyện tốt của lão tử, coi chừng tôi lột da cậu!”

Đầu dây bên kia cúp máy nghe cách một tiếng, La Tuấn chậm chạp buông thông tay, dựa cả vào thành lan can chạm khắc.

Hắn đã sớm biết vậy.

Dương Cửu này, không tim không gan, vô tình vô nghĩa.

“Cậu La.” Một gã tay chân vội vàng xuất hiện, hạ giọng hỏi: “Xe cậu gọi đến rồi, giờ chúng ta về sao?”

La Tuấn trầm mặc một lát, gật đầu, rồi đột ngột bật cười, bộ dạng học sinh thật thà gương mẫu rất chi điển hình.

“Khó khăn lắm mới giành được đơn hàng, học trò ta sao có thể không về báo công với thầy được chứ?” La Tuấn vừa cười vừa quay lưng, năm ngón tay siết chặt cái di động, lực mạnh đến mức các đốt muốn phá toạc da, “... đi thôi!”

—

Hôm đó nhà gác cổng nửa đêm bị tiếng chuông cửa đánh thức, cặp rập hoảng hồn chạy ra mở cổng, chỉ thấy chiếc xe chuyên dụng của cậu hai La gầm rú phóng vào gara, thật tình hùng hổ như đi đòi nợ nhà ai.

Lão gác cổng càng hoảng tợn, cuống quýt chạy ra mở cửa xe hầu hạ, thì thấy La Tuấn không dẫn theo một ai, mặt lạnh như tiền bước xuống rồi lao thẳng hướng nhà ngang. Lão gác cổng lên nhìn qua, lại thấy thái độ cậu hai tuy khác hẳn bộ dạng ôn hòa nhã nhặn mọi khi, nhưng cũng khiến người ta thấy thật là... khí thế kinh người.

Lão gác cổng quệt mồ hôi, chạy theo hỏi: “Cậu chủ, có muốn dùng trà không?”

La Tuấn lắc đầu: “Ông đi nghỉ được rồi.”

Có năm chữ đơn giản vậy mà phát ra từ hai hàm răng siết chặt của hắn, nghe ra bức bối như đang bị ai bóp cổ.

La Tuấn xô cửa nhà ngang, chào đón hắn ngay tức khắc là hơi rượu nồng nặc. Tiếp theo là một thiếu niên xinh đẹp mảnh mai nhảy dựng lên, nơm nớp sợ sệt vợ vội quần áo: “Cậu cậu cậu cậu hai La...”

La Tuấn đã muốn đập cho thằng nhỏ một cú, nhưng còn cố kiềm chế được: “Còn không mau cút đi!”

Thiếu niên cuống quýt chạy té ra cửa, cả khay áo cũng chưa kịp cài.

La Tuấn hít sâu một hơi, xông vào mở toang cửa sổ, quay lại cả giận nói: “Dương Cửu anh tính làm gì?!”

“Câu này tôi hỏi cậu mới phải chứ?” Dương Cửu ngồi dựa đầu giường, ngạc nhiên nhún vai, “Đương yên đương lành cậu xộc về, quấy rối đêm vui vẻ của tôi, đuổi bạn tình của tôi đi mất, giờ còn hỏi tôi tính làm gì? Cậu trẻ La nè, tôi là đàn ông a, tôi có nhu cầu sinh lý a~”

La Tuấn nghẹn cứng họng.

Đích thực là vậy, Dương Cửu bằng lòng ở lại giúp hắn, nhưng người ta mang tiếng với anh hai La Vinh Thận của hắn chứ. Đừng nói La Tuấn đây danh không chính ngôn không thuận, dù là La Vinh Thận sống lại, cũng không có tư cách yêu cầu tình nhân đồng tính giữ mình vì hắn.

Huống hồ Dương Cửu vốn là loại đã có nhu cầu thì nhất định phải giải quyết, còn phân giải quyết ra sao, với ai, hắn ta hoàn toàn không đủ đạo đức để để tâm.

Cũng may cơn lúng túng của hắn không phải kéo dài lâu, Dương Cửu đã tỉnh bơ xuống giường, châm một điếu thuốc, rồi cười cợt hỏi giữa làn khói lập lờ: “Sao hả, coi cái mặt nín nhịn âm ức của bây kia, đừng nói vừa bị con gái nhà người ta đuổi xuống giường nha?”

“Tôi không phải...” Những lời còn lại La Tuấn cứ thế nuốt trôi xuống họng.

“Nào đi.” Dương Cửu bước tới, ngoắc hai ngón tay mảnh dài tao nhã kéo cổ áo hắn, “Để anh đây đưa bây ra ngoài chơi, dạo này bận bịu không có thời gian xả hơi chút nào, lão tử cũng tức chết đi a~”

Vị thuốc lá nhàn nhạt trên người hắn lại tỏa ra, vạt áo phan rộng còn vương lại chút gợi cảm phóng túng, La Tuấn cúi xuống, vừa vặn bắt gặp bên dưới chưa được phát tiết vẫn hơi phồng phồng của hắn.

La Tuấn đề ngón tay Dương Cửu lại, một tay trực tiếp với xuống lần đến yếu điểm của hắn. Dương Cửu thở dốc một tiếng, đang định đưa tay giữ tay hắn, lại bị La Tuấn tóm được trước.

“Đừng ra ngoài.” La Tuấn thấp giọng nói, “Muộn quá rồi.”

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng Dương Cửu có phản ứng, bởi vì gã đàn ông này hơi nhún mình xuống, dưới lớp áo cổ đứng xộc xệch còn trông thấy được đường xương quai xanh gợi cảm của hắn, kéo dài xuống cả khoảng dài da ngực, ánh ánh xanh trắng dưới trăng.

Làn da hắn luôn lạnh đến say sưa, nhiều khi thực sự là lạnh cóng, khiến người ta liên tưởng đến một loài rắn xinh đẹp, trắng muốt yêu mị, luôn lách mình trốn sau những kẽ hở quanh người ta.

La Tuấn cảm thấy hơi thở mình dần dần dồn dập.

Khí quan trong lòng bàn tay bắt đầu trở nên cứng rắn, nóng rực, Dương Cửu bật ra một tiếng thở gấp như bị kiềm nén, hòa theo vị dục tình khàn đặc, gợi cảm đến nguy hiểm.

“Anh xem.” La Tuấn dán bên tai hắn, thấp giọng nói, “Như vậy cũng thật tốt mà.”

Dương Cửu nhắm mắt lại, hàng mi rất dài khê run run, ánh trắng rọi xuyên qua cửa sổ, phác thành một phiến quạt trên gương mặt hắn rồi vỡ vụn như bóng ma.

Đột nhiên La Tuấn bị xô ra một cách thô bạo, sự cự tuyệt đột ngột rõ ràng khiến hắn bị bất ngờ, thành ra hắn cứ thế lao đảo lùi lại mấy bước.

Dương Cửu vịn cột giường thở dốc một hồi rồi đứng thẳng dậy nhìn La Tuấn. Trong ánh mắt hắn không sao tìm ra được một tia dục vọng, chỉ có bình thản đến lạnh lùng.

Đầu óc sôi sục của La Tuấn chỉ còn nước nguội dần dưới gió lạnh ào qua. Đột nhiên hắn thấy mình thật hoang đường. Hắn sinh ra trong thế giới của quyền lực và nhục dục, của tranh đoạt giàu sang, hắn biết có những kẻ chỉ cần biết sắc đẹp, chẳng để tâm nam hay nữ, thế nhưng bản thân hắn chưa từng có chút gì cảm giác khao khát thêm muốn với một người đàn ông.

Đừng nói người này không phải một gã trai gọi xinh xẻo, hắn ta là tình nhân của anh trai hắn, hắn ta còn lớn tuổi hơn hắn, hắn ta lại nắm trong tay mọi quyền uy, và hắn ta chỉ thích được đứng trên vị thế chủ động.

“Được rồi.” Dương Cửu nói, “Tôi sẽ gọi người vài người khác đến.”

Tư duy vừa bình ổn một chút trong nháy mắt đã lại sôi sùng sục, La Tuấn rất muốn vọt miệng hỏi lý gì kẻ khác thì được riêng hắn thì không. May mắn là hắn kiềm chế được, rồi cứ thế hùng hổ xô cửa bỏ đi trước khi cơn giận bùng nổ.

Tự hắn không hề biết mình phải chạy đi đâu, cứ như một con nhặng bay loạn quạng trên hành lang. Vừa vặn cửa gara còn chưa đóng, hắn xộc lên xe, ra lệnh cho tài xế: “Đi!”

Tài xế sợ hãi hỏi lại: “Cậu, cậu chủ, đi đâu?”

“Đâu cũng được, càng lắm người càng tốt!”

Nơi càng đông người càng huyền ảo, càng huyền ảo càng dễ che giấu nỗi đau đớn trong lòng một người.

Tài xế đưa La Tuấn đến khu phố bar. Khung cảnh xa hoa trác táng thực dễ đón nhận một kẻ đeo mặt nạ thác loạn, cho hắn chìm ngợp giữa đám đông điên cuồng. Chỉ cần có tiền, hơi còn dễ dàng thổi bùng cơn mê say thỏa mãn trong cả thân thể lẫn tinh thần, kêu gọi lên một thứ sung sướng, thậm chí hạnh phúc giả dối.

La Tuấn trầm mặc ngồi bên quầy bar nhìn chằm chằm chai Brandy trước mặt, một cô em đeo tai mèo trang điểm sặc sỡ rời khỏi đám đông đang khiêu vũ, ngã ngửa dựa cả người vào La Tuấn: “Anh đẹp trai, đi có một mình sao?”

La Tuấn giương mắt nhìn cô ta. Làn da được săn sóc kỹ lưỡng bị bao kín dưới hàng lớp dày son phấn, ánh mắt lả lơi mà kiêu ngạo, rõ ràng là vẻ khinh đời của những cô em con nhà lắm tiền được nuông chiều quá thể.

La Tuấn đột nhiên nhớ đến Dương Cửu. Gã đàn ông đó từ đầu đến cuối chỉ tôn thờ chủ nghĩa xác thịt, ăn tới làm liều, xem ra giờ này đã lên giường cùng ai khác luôn rồi.

Hắn bật cười, lại nâng ly rượu; nụ cười ấy trên gương mặt thanh niên điển trai thật như phá tan băng tuyết, khiến người ta không khỏi hứng khởi theo.

“Cùng uống một ly nhé?”

Cô nàng mỉm cười quyến rũ, cánh tay trắng muốt như mình rắn quăn lên cổ La Tuấn.

—

Dương Cửu bị tiếng chuông di động dồn dập đánh thức. Ở Tiêu gia mấy năm hắn đã thành thói sáng sớm tuyệt đối không có chuyện tự nhận điện thoại, mà chỉ lẩn lẩn trở mình, mơ mơ màng màng rền rĩ: “Tiêu Trọng Giản, nghe đi~”

Liên tiếp theo đầu óc như bị sét đánh chát một cú, hắn nhảy dựng lên tự chửi mình: “Khốn!”

Màn hình hiển thị một dãy số lạ hoắc, Dương Cửu quen thói sáng sớm cấu bần, nạt nộ phủ đầu: “Làm sao? Việc gì nói đi!”

“Cậu Cửu a, còn đang ngủ sao?”

Giọng nói đầu dây bên kia như thùng nước lạnh dội từ đầu đến chân Dương Cửu: “Ông già Chu à? Ông có việc gì hả?”

Giọng điệu Chu đại lão nghe ra ẩn ý lạnh lùng, ông ta cười nhạt không ngớt, cười đến mức Dương Cửu phát rợn người. Quá nửa ngày ông già chắc thấy cười đã rồi mới thôi, bắt đầu hỏi mát: “Cậu Cửu, cậu hai nhà cậu qua đêm với cháu gái Chu mõ, giờ cậu tính sao đây?”

“Cái... cái gì?” Khực một tiếng, Dương Cửu đông cứng trên giường như bị trúng sét.

Chương bảy: RP của trò cũng chẳng ra sao

Khách sạn năm sao Via, một trong số tài sản của Chu gia, đôi tiểu dã uyên ương vừa tỉnh dậy trong một phòng đôi đã bị bắt quả tang. Vì sao bị bắt? Ấy là vì cô em đeo tai mèo là cháu ruột của lão già Chu, em họ của Chu Nhuế, năm nay mới mười sáu tuổi, tên gọi Chu Thiên.

Hai người bọn họ vừa vào khách sạn đã bị theo dõi, thế nhưng vì sao tới sáng hôm sau mới ập đến bắt người, rốt cuộc là do tay chân báo cáo trễ hay lão già Chu có ý đồ gì, chuyện ấy ai mà biết được.

Khi Dương Cửu chạy đến nơi, đôi tiểu dã uyên ương tội nghiệp đã hục hặc rửa mặt xong, xung quanh cả đám người xếp vòng, nhìn qua đã thấy có Chu lão gia và Chu Nhuế, cả Tiêu Trọng Giản cũng đang ngồi trên sofa, hắn vẫn mặc đồ tây đen như có người nói là để tang Dương Cửu, tay xoay xoay cái bát lửa, không biết đang nghĩ ngợi gì.

La Tuấn đứng đưng ngồi dựa cửa sổ, chân bắt chéo, tuyền một bộ dạng “ngủ thì ngủ rồi làm gì nhau”. Chu Thiên tiểu thư thì cầm bấm móng tay tỉ mỉ chau chuốt bộ móng, còn đang khoác áo bông tấm, cả khe rãnh trước ngực cũng thấp thoáng lộ ra.

Dương Cửu đẩy cửa vào, cả phòng đều quay lại nhìn hắn. Hắn cũng có vẻ ngạc nhiên, hào phóng vẫy tay: “Chào các đồng chí!”

Chu đại lão đập bàn chát một tiếng, còn chưa kịp nói gì, La Tuấn đã đứng dậy vươn vai duỗi lưng: “Anh tới vừa đúng lúc, Dương Cửu, mình về thôi.”

Ông già Chu rốt cuộc cũng gầm lên được mấy câu đã nghẹn hồi lâu trong họng: “... mà muốn đi đâu đây? Mà ngủ với cháu gái tao, còn muốn chơi rồi bỏ đó hả?”

“Cậu ngủ với con gái nhà người ta, còn tính chơi rồi bỏ đó hả?”

Vẫn một câu nói lại do chính miệng Dương Cửu cùng lúc gào lên, khí thế kinh người không khác gì, nhưng lực sát thương đã nhân gấp đôi. Chu lão gia không khỏi đánh mắt nhìn Dương Cửu, hai con cáo già đều thâm giơ ngón cái với đối phương: Gã này, nói hay lắm!

La Tuấn hoảng hồn: “Dương Cửu, anh không tính bắt tôi chịu trách nhiệm với cô ta chứ? Cô ta đâu phải con nít!”

Chu Thiên đặt cái bấm móng tay xuống cách một tiếng: “Ông già, ông không tính bắt tôi chịu trách nhiệm với thằng đó chứ? Nó là trai đấy nhé!”

Dương Cửu đôn đáo chạy đến nơi, vừa cầm chén nước đưa lên miệng uống, nghe nói mấy câu đã phì một tiếng phun ra cả ngụm nước: “La Tuấn cậu lựa cũng không tệ, cô nhỏ này mặt mũi thân thể đều được lắm, người ta là thiên kim tiểu thư có chỗ nào không xứng với cậu nào, còn làm bộ nhún nhó gì nữa?”

Chu lão gia chỉ hận không thể nhào sang bóp cổ cháu gái mình: “Hồ đồ! Một đứa con gái trong sáng thanh bạch như thế, ăn nói nghe sao cho được hả? Giờ có bác làm chủ, gả mày cho cậu hai La, chờ sau này không còn bác đây nữa, xem ai dám lấy mày!”

Tính tình Chu Thiên rõ ràng lợi hại hơn chị họ cô ta, giờ chỉ cười lạnh một tiếng: “Thôi đi bác, bụng bác tính toán gì tự bác biết, việc gì phải chờ cháu chất nói toẹt ra cho khó chịu? Trước mặt bao nhiêu người thế này bác làm mất mặt tôi vậy, coi chừng cái mặt mũi già lão của bác cũng không còn đâu!”

Lão già Chu tức tối đến run cả người: “Mày mày mày...”

Chu Nhuế vội lên tiếng nhỏ nhẹ đỡ lấy cha mình, lại đưa mắt liếc cô em họ: “Tiểu Thiên, chúng ta cũng vì muốn tốt cho em thôi, em xem em kìa.”

“Tốt cho em?” Chu Thiên cười khinh thường, lại cầm bấm móng tay lên tỉa nốt bộ móng đã hoàn hảo không chút trầy xước, “... vì ý đồ của chị ấy chị ạ! Ừ thì lấy nhau đấy rồi sao? Người ta có coi chị là bà chủ đường hoàng trong nhà không? Nếu không có bác, chị sống chết đòi chồng, người ta thì cả cái vòng tay tín vật cũng không cho chị, xem chị có...”

Chu đại lão điên người đập bàn: “Im mồm!”

Dương Cửu đang đứng đối mặt với La Tuấn, xây lưng về phía sô pha, đột nhiên lúc ấy hần cảm giác được một luồng mắt cháy rực chiếu thẳng về phía mình, quả thực mãnh liệt đến muốn thiêu cháy người ta.

Dương Cửu nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, đến khi mở mắt ra đã lại như chẳng có chuyện gì, hần quay lại nói với Chu lão gia: “Việc này vậy là quyết rồi, hôm nào đó bớt chút thời gian tôi sẽ bàn chi tiết chuyện đính hôn với lão gia hơn, ông nói trợ lý xếp cho tôi một cái hẹn đi, cứ nên bàn bạc cho kĩ một chút.”

Chu lão gia gật đầu nói: “Vậy nhà ta cũng không nói nhiều nữa, phiền cậu Cửu vậy.”

Ông ta vừa dứt lời hai giọng nói chẳng ăn nhập gì nhau đã đồng loạt vang lên: “Tôi không cần!”

“Tôi cũng không cần!”

Chu lão gia quay sang cháu gái, trán đã muốn vằn gân xanh: “Ở đây không có chỗ cho mày nói!”

Dương Cửu thở dài, vừa tính mở miệng, La Tuấn đã giành trước phủ đầu hần: “Anh khỏi phải nói gì hết, tôi sẽ không lấy cô ta. Đừng nói là cô ta, dù có là tiên giáng trần tôi cũng không lấy!”

Dương Cửu đột nhiên nghĩ mình cứ như vú em tận tình khuyên nhủ hết nước hết cái, giờ lại chạy theo dọn dẹp cho cậu ấm nhà này. Ý tưởng ấy khiến hần cụt hứng thở dài, chán nản ỉu xìu lắc đầu: “Trể rồi, giờ cậu nói gì cũng trể rồi. Từ sau lên giường với ai nhớ lấy phải xem trước hai thứ, thứ nhất là chứng minh thư, thứ nhì là giấy khám sức khỏe, sấy chân một lần là lưu hận nghìn thu, quay đầu nhìn lại đã hết trăm năm a!”

Lời này nghe ra có vẻ ý tứ dạt dào như máu lẫn nước mắt đúc rút được từ miệng người từng trải, nhưng xung quanh ai nấy đều im lìm, mặt mày xám xịt.

La Tuấn hừ lạnh một tiếng, đứng lên bỏ ra cửa, đương nhiên là chẳng thèm nhìn ai: “Đừng nói người họ Chu, dù có là con nhà Thống đốc cả đến đây cũng vô ích. Lão tử còn trai trẻ, chẳng hơi đâu dây với đồ con gái hư hỏng ấy.”

Dương Cửu gần từng tiếng qua kẽ răng: “Tôi có thể hỏi vì sao không hả cậu hai La?”

La Tuấn quay phắt lại, trước mắt bao người, đột nhiên hần mỉm cười xán lạn hại ai nấy đều hoang mang.

“... là vì.” Hắn nhìn Dương Cửu, chân thành sâu sắc, dịu dàng vô hạn, “... vì người tôi yêu, thật ra là anh a.”

Phụt một tiếng ngụm nước trong miệng Dương Cửu phì ra đất lần nữa, trong khi Chu đại lão bị kích thích quá độ, hầu như huyết áp tăng vọt ngất xỉu tại chỗ.

Hai lão cáo già tiền bối trong giới, đấu đá nhau mấy năm ròng rã đến giờ, thật hiếm có dịp trong chớp mắt cùng nhất loạt sinh ra một loại ảo giác “đời này là mơ sao?”!

So ra Chu Thiên tiểu thư lại trấn tĩnh hơn hẳn. Cô ta nhìn La Tuấn, lại nhìn qua Dương Cửu, rồi cuộc soi mặt mình, đột nhiên lên cơn rầu rĩ: “Mình ấy vậy mà kém một gã đàn ông...”

Nói rồi ôm ngực, ánh mắt lại sáng lấp lóe: “... thật là, thật là... tàn khốc quá!”

Một tiếng cốp! vang lên như có vật gì bị quăng thô bạo xuống bàn, thì ra Tiêu Trọng Giản đã ném văng cái bật lửa zippo kinh điển số lượng hạn chế, rồi hắn đột ngột đứng dậy, như định nói gì đó. Không gian trong căn phòng khách sạn năm sao xa xỉ thoáng chốc nặng như chì, nhưng cuối cùng hắn chỉ lạnh nhạt buông một câu: “Tôi đi trước.”

Nói rồi liền cương quyết quay lưng, dẫn đầu đám tay chân bỏ đi, đóng sầm cánh cửa sau lưng.

Âm thanh nặng nề dường như phá toạc bầu không khí lúng túng bế tắc trong phòng, Chu Nhuế thấy tiên sinh nhà cô ta đã bỏ về, cũng vội vàng đứng dậy, nói nhỏ với Chu đại lão: “Ba à, con cũng về trước đây.”

Chu đại lão bình tĩnh gật đầu, cô ta nhanh chóng vợ lấy cái xác tay tinh xảo rồi chạy vội ra ngoài.

Tiêu Trọng Giản đã đứng trên bậc tam cấp chuẩn bị vào xe, lại thấy Dương Cửu nghênh ngang bước ra đến cửa khách sạn, một tay cầm điều thuốc một tay cào cào tóc, bộ dạng lốt phốt chẳng ra sao. Tóc tai hắn vốn đã không yên vị, cứ luôn lòa xòa trước trán, giờ còn bị hắn vò nắm thành ra càng thêm mất trật tự.

Tiêu Trọng Giản đẩy cánh cửa xe, quay lại bước nhanh lên bậc thang. Đám tay chân vội vàng đuổi theo: “Tiêu tiên sinh...”

Tiêu Trọng Giản nóng nảy khoát tay ngăn bọn họ lại, mấy gã thủ hạ đứng ngây tại chỗ, nhìn hắn bước hai ba bước lên, chụp lấy cổ tay bàn tay đang cầm thuốc của Dương Cửu.

Dương Cửu như thể giờ này mới để ý đến hắn, lười biếng dài giọng: “... ày da, không phải Tiêu lão đại đẩy sao?”

Tiêu Trọng Giản đứng cao hơn hạ mắt nhìn xuống hắn. Người đàn ông này luôn luôn kiệm lời nghiêm nghị, khi hắn đứng giữa gió đông lạnh lẽo thế này, thân hình cao lớn thẳng tắp trong bộ đồ tây đen tuyền gợi lên một cảm giác vô cùng cứng rắn, như thể ngọn núi đá sừng sững trước mặt, không thể lẩn tránh, càng không thể khước từ.

Dương Cửu đưa mắt nhìn cổ tay mình: “Tiêu lão đại, có việc gì nhỉ?”

Tiêu Trọng Giản nghe được giọng mình cất lên, vẫn lạnh lùng bình thản: “Vì sao lại đồng ý nhận con gái nhà họ Chu?”

“A, việc ấy hả?” Dương Cửu nhìn lại hắn, mặt mày rất chi vô tội, cứ như thật tình hắn đâu biết gì đâu, “... cưới hỏi là phương tiện củng cố quyền lực lẫn vốn liếng sống còn hữu hiệu nhất, điều ấy không phải tôi đã dạy anh rồi sao Tiêu Trọng Giản?”

Tiêu Trọng Giản nhận ra kỳ thực hắn căn bản không thể nói chuyện với Dương Cửu. Mỗi một lần hắn cố gắng làm vậy, Dương Cửu luôn có cách khiến hắn tức giận, khiêu khích hắn, thậm chí nhăm thẳng vào nơi đau đớn nhất, không thể đụng chạm nhất trong con người hắn, để rồi dễ dàng tóm gọn hắn trong tay.

Giống như rất lâu trước đây hắn cũng nói với Tiêu Trọng Giản như vậy, cũng nguyên về vô tội này, vô tội đến mức khiến người ta chỉ hận không thể bóp chết hắn ngay lập tức: “... Cưới a? Chuyện tốt a Tiêu Trọng Giản, cưới xin là phương tiện củng cố quyền lực lẫn vốn liếng sống còn hữu hiệu nhất, chuyện ấy cũng phải chờ tôi dạy anh nữa sao?”

Lời lẽ cùng một khuôn, thậm chí cả giọng điệu, thái độ, bộ dạng nhặt nhẻo như có như không cũng vẫn như trước. Khi ấy Tiêu Trọng Giản đã tin rằng mình sẽ không phải đau đớn lần nữa, ai biết được thời gian dài như vậy qua đi, hắn mới nhận ra nỗi đau còn có thể kinh khủng hơn trước nhiều.

“Huống gì Chu Thiên cũng là mỹ nhân khó kiếm, thanh niên mà, chơi bời chút xíu cũng phải thôi, chỉ cần đánh hôn rồi không gây ra chuyện lớn gì, mọi người cùng cho qua là ổn rồi.”

Dương Cửu đổi điều thuốc qua tay kia, uể oải rít một hơi dài. Hai con người Tiêu Trọng Giản đã co rút lại, bên tai ong ong lùnh bùng, hầu như không nghe được một âm thanh nào nữa.

Phải rồi, chính là bộ dạng này, thậm chí cả động tác hút thuốc, đuôi mày khóe mắt, một tia phóng túng khi phá lên cười... tất cả đều hệt như trước, giống như hắn đang tái hiện lại cảnh tượng ngày đó, ký ức ứ nghẹn không sao chống đỡ nổi lại bị thô bạo cào toác ra, buộc hắn phải nếm trải một lần nữa.

Lẽ nào là số phận?

Vết thương hết lần này tới lần khác trầy trụa trong tay gã đàn ông không tim không gan này, bất cứ lúc nào cũng hút cạn nhiệt lượng trong hắn, rồi vụt bùng lên thiêu hắn thành tro bụi, rồi cuộc chỉ để đổi lấy một ánh mắt lười biếng, một cái phất tay thần nhiên của hắn ta?

Khiến hắn thống khổ đến thế, khiến hắn tuyệt vọng đến thế...

... Nếu hắn ta chết đi...

... Nếu, kẻ đáng chết luôn khiến người ta đau thấu tim gan chết đi, không bao giờ còn tồn tại trên thế giới này nữa...

Tiêu Trọng Giản vùng tay lên, ngay trước khi chính hắn kịp ý thức được hành động của mình, hắn đã thô bạo giáng cho Dương Cửu một cái tát.

Chát một tiếng, âm thanh vang lên như thể có vật gì vừa rớt vỡ tan trên mặt đất, Dương Cửu ngã dúi ngay trước bậc tam cấp khách sạn.

Chương tám: Tổng công đại nhân phát uy

*tổng công: với “ai” cũng là công ==))

~Tiêu Trọng Giản vùng tay lên, ngay trước khi kịp ý thức được hành động của mình, hắn đã thô bạo giáng cho Dương Cửu một cái tát.

Chát một tiếng, âm thanh vang lên như thể thứ gì vừa rớt vỡ tan trên mặt đất, Dương Cửu ngã dúi ngay trước bậc tam cấp khách sạn.

“Tiên sinh, anh làm cái gì vậy!” Vừa lúc Chu Nhuế hốt hải chạy xuống cửa, gót giày khua cộp cộp ồn ào, vội đến thở không ra hơi, “Xảy ra chuyện gì thế? Làm sao rồi? Có chuyện gì? Mọi người đâu cả rồi?”

Đám thủ hạ đã sớm đứng xúm một bên, trợn mắt trông Tiêu Trọng Giản và Dương Cửu nói chuyện, sau rồi chẳng hiểu lời qua tiếng lại thế nào, Tiêu Trọng Giản đứng tại chỗ bạt tai Dương Cửu. Chỉ cần không phải đồ ngu thì đều nhìn ra Tiêu Trọng Giản đang lửa giận ngàn ngút, ai dám ngay lúc nghiêm trọng vậy tự giờ mặt ra hững hờ.

Chu Nhuế lôi kéo Tiêu Trọng Giản: “Đừng nóng giận! Ngộ nhỡ bị phóng viên chụp hình thì khó coi lắm, đi thôi, mình đi thôi...”

Dương Cửu ngửa mặt ngồi dậy, một tay chống xuống bậc đá sau lưng, một tay chậm rãi quệt vết máu trên khóe môi. Tiêu Trọng Giản chỉ cảm thấy trong tim như bùng lên ngọn lửa thiêu đốt, hắn muốn xông đến xé xác người đó, muốn bóp chết hắn, muốn nuốt chửng hắn đến không còn một mảnh vụn. Thế nhưng đến khi nhìn vết máu rỉ ra bên khóe môi hắn ta, hắn lại chỉ hận không thể quỳ xuống, nhận lấy đau đớn gấp bội để đền bù cho cái tát chính mình vừa vùng ra.

Hai mắt hắn tối sầm không nhìn ra tâm tình gì nữa, Dương Cửu nghênh đầu, nhìn hắn, cười ha hả: “Thật là, Tiêu Trọng Giản, khó coi quá... cái lỗi này...”

Rõ ràng vừa bị đánh đến té sấp xuống đất, nhưng bộ dạng hần cười rộ lên, tự nhiên lại khiến người ta sinh ra ảo giác chính hần mới là kẻ đang chiếm thế thượng phong.

“Anh xem anh kia, nóng nảy, không biết kiềm chế, bộp chộp bộp phát...” Dương Cửu vịn cây cột trên thềm để đứng lên, vẫn cười đến run cả người, “... bộ dạng anh vậy, thật là, thật là... tôi dạy anh thành thế này hồi nào hả? Ngày anh mới tốt nghiệp, rõ ràng là một món rất hợp cách nha...”

Tiêu Trọng Giản hầu như không thể khống chế bản thân được nữa, Chu Nhuế cảm thấy rõ mồn một thân thể hần căng cứng dưới lớp đồ tây, khóe mắt cô ta chớp được bóng dáng một gã phóng viên lấp ló dưới bậc tam cấp, giờ này nếu xảy ra chuyện gì nữa, bằng như hiển không tin nhảm nhí cho dân cảnh rảnh rồi bàn tán cả ngày mai.

“Tiên sinh, chúng ta không tính toán với hần nữa, mình đi mau thôi, đi thôi anh!”

Tiêu Trọng Giản nhắm mắt lại. Hần đột nhiên cảm thấy rất lạnh, hình như mùa đông dài dằng dặc này sẽ không bao giờ kết thúc, cho đến khi cuốn đi nốt chút hơi ấm cuối cùng sót lại trong lục phủ ngũ tạng hần.

Người từng đứng bên cạnh hần nói những câu như vậy, là Dương Cửu.

Là Dương Cửu đối với tất cả thế gian đều không tìm không gan, chỉ duy nhất đứng bên hần, dày công suy tính vì hần.

... chứ không phải người phụ nữ trang điểm kĩ lưỡng, mang danh vợ hần giờ này.

Chu Nhuế luống cuống kéo Tiêu Trọng Giản, hần đã lùi đi nửa bước, lại đột ngột quay lại, khí thế bức ép mãnh liệt nhìn Dương Cửu: “Hôm đó trước linh cửu La Vinh Thận, cậu nói...”

Đám người đứng cách xa vẫn lo lắng nhìn về phía bọn họ, còn gần cửa khách sạn, La Tuấn đã xuất hiện, đột ngột bắt gặp cảnh tượng này, hần vội vàng chạy đến.

“Cậu nói, đời này cậu chỉ yêu duy nhất La Vinh Thận...”

“Anh muốn nghe gì nữa đây?” Dương Cửu cười nhạt ngắt lời hần, “... muốn tôi nói tôi đã nói láo với anh à? Nói tôi nói vậy chỉ để chọc tức anh sao?”

“Tiêu Trọng Giản, anh ngạo mạn quá rồi đấy.” Hần chậm rãi vịn cột đứng thẳng lại, quệt nốt chút máu còn sót trên môi, “Tôi hiến hết tâm huyết trợ giúp anh, dọn đường cho anh, đỡ anh thăng tiến, kết quả anh trả tôi cái gì?... Nào súng đạn, nào truy sát từng giờ từng phút, không giây nào không phải hoảng hồn trốn chết... Giữa lúc tôi tuyệt vọng khốn đốn nhất, người cứu tôi dưới gầm cầu, là La Vinh Thận.”

Hần nhún vai, bày ra thái độ lịch lãm hoàn hảo: “... đổi lại là anh, anh nói xem anh sẽ yêu ai? Ha?”

Tiêu Trọng Giản quay lưng, bước xuống bậc tam cấp.

La Tuấn đã thoát khỏi đám người chạy được đến bên Dương Cửu, còn dùng dằng hỏi han đủ điều, nhưng Tiêu Trọng Giản không nghe lọt được một chữ. Hần chỉ thấy tiếng gió tạt qua như sóng triều, từng chút từng chút bào mòn hần, như thể muốn đục khoét trống hoác toàn thân hần.

Chu Nhuế trông sắc mặt hần không vui vẻ gì, cũng sợ giữa chừng sinh thêm chuyện, liền sấn lên mở cửa xe. Khi cô ta vươn tay kéo cửa, cổ tay lộ ra chiếc vòng cốt bạch, Tiêu Trọng Giản thoáng nhìn thấy, nhạt nhẽo hỏi: “Thế này là sao?”

Hần không hỏi thì thôi, đã mở miệng rồi Chu Nhuế cũng sẵn một bụng âm ức hờn giận: “Em còn phải hỏi anh đây, thế này là sao? Ai ai cũng biết đây là tín vật của nhà anh, thế mà anh giao nó cho ai? Thì ra làm loạn chán chê chẳng ai không biết, có mình em đây bị che mắt mà thôi! Thiên hạ đều tha hồ cười vào mặt em!”

Tiêu Trọng Giản không đáp một lời, im lặng ngồi lên xe. Chu Nhuế càng nói càng được đà, đứng luôn ngoài cửa xe lớn tiếng tiếp: “Anh nếu đã không muốn coi tôi như bà chủ nhà anh, thì nói ngay một lời đi! Tôi không tin đâu, tiểu thư đường đường như tôi đây gả cho anh, có chỗ nào kém cạnh với loại đàn ông chẳng sạch sẽ gì anh chơi bởi bên ngoài hả?!”

Nếu cô ta nhìn kĩ lại, sẽ nhận ra Tiêu Trọng Giản dù đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trên gương mặt đã lờ mờ xuất hiện vẻ không hài lòng. Nếu cô ta cũng đủ thông minh, giờ này tốt hơn cô ta nên ngậm miệng và lên xe về nhà.

Thế nhưng Chu Nhuế không làm vậy. Cô ta là tiểu thư Chu gia, cô ta vốn quen được yêu chiều, tính tình thái độ đều đã thành căn cốt khó sửa, dù có được gả vào nhà họ Tiêu, cô ta cũng vẫn giữ nguyên bản tính tiểu thư như ngày nào.

Chu Nhuế ngồi phịch lên xe: “Nếu anh thực sự muốn sống cả đời với tôi, thì đừng có làm những trò mập mờ bên ngoài nữa! Giờ cả con nhỏ Chu Thiên cũng nhìn ra anh vui vẻ tận đâu, đầu tiên là gã Dương Cửu kia, rồi lại đến La Vinh Thận... bảo tôi còn làm người thế nào hả?!”

Tiêu Trọng Giản đột ngột mở mắt ra, mặt lạnh như đá: “Lái xe, đỗ lại.”

Tài xế nơm nớp lo sợ đưa mắt nhìn gương hậu rồi tắt xe vào vệ đường. Chu Nhuế có chút lúng túng: “Anh tính làm gì hả?”

Tiêu Trọng Giản không nói một lời, nhòe dậy mở cửa xuống xe, đoạn không buồn quay đầu đã đóng sập cửa lại.

Giọng nói cao vút của Chu Nhuế vẫn lạnh lạnh trong đầu hần, sống cả đời, hần thực sự định cùng một người phụ nữ như vậy sống cả đời sao, giống như bao cặp vợ chồng thượng lưu bằng mặt mà không bằng lòng, lấy nhau chỉ vì môn đăng hộ đối sao?

Xe bảo vệ đi sau đã lẳng lặng đỗ lại bên cạnh, thủ hạ cung kính mở cửa ra, thái độ hoàn toàn thần nhiên, cứ như chuyện vợ chồng ông chủ bất hòa chẳng hiếm hoi gì, ai nấy đều đã quá quen rồi.

Thủ hạ đóng cửa xe lại rồi cúi xuống thấp giọng hỏi qua kính chắn: “Tiêu lão đại, giờ đi đâu ạ?”

Tiêu Trọng Giản bực bội thở mạnh, “Bar đêm.”

Khu mua vui tiêu khiển nổi tiếng nhất trong vùng, đáng mặt là ổ đốt tiền, những kẻ quen tiêu xài xa hoa đến đây đều có thể được thỏa mãn mọi nhu cầu, từ hơi men, nhục dục, sắc đẹp, nam nữ không thiếu.

Nền đá cẩm thạch phản chiếu thành những ánh xạ đủ màu rực rỡ, vô số trai gái sờ mó đụng chạm nhau một cách mờ ám trên sàn nhảy, nhân viên phục vụ luôn khoe nụ cười xinh đẹp trên gương mặt mỹ miều, cứ như thể bọn họ bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng cho thiên hạ quơ tay vò lấy.

Tiêu Trọng Giản ngồi trong một góc, tự tay rót chai vang đỏ, chất lỏng hồng sậm phản xạ ra những tia mê hoặc trong chiếc ly thủy tinh để cao. Gã quản lý quán dè dặt đứng một bên, trên tay chia ra một loạt ảnh chụp, thông tin, bảng giá của từng người đẹp trong quán, có điều ông chủ không thể chọc vào trước mặt xem ra chẳng có chút hứng thú nào.

Bảng giá cao ngất ngưỡng chẳng phải lý do, khách đã tới đây đại thể đều có sẵn mục đích lẫn gia thế hơn người, chỉ cần được một đêm vui tới bến, bỏ bao nhiêu tiền bạc bọn họ đâu buồn để tâm.

“Còn gì nữa không?”

Gã quản lý cười méo xệch: “Đã nghe nói yêu cầu của ngài Tiêu rất cao, ở đây là hàng hạng nhất quán chúng tôi lựa được rồi, khẩu vị kiểu cách nào đều có đủ, chỉ cần ngài bằng lòng thử...”

Tiêu Trọng Giản không buồn ngẩng đầu lên: “Hàng đầu sao không có giá?”

Gã quản lý càng lúng túng hơn: “Người hàng đầu không tính giá nửa giờ một, ở trong quán thì trả thêm 50% giá niêm yết, ra ngoài qua đêm thì... làm khó ngài Tiêu để mất đến, giá gấp đôi, tiền bo tính riêng. Có điều những chuyện ấy cũng không quan trọng, quán chúng tôi tuy chỉ làm ăn nhỏ, nhưng cũng phải giữ gìn cho nhân viên...”

Thì ra từ sau cái chết của La Vinh Thận, tiếng tăm ghen tuông của Chu Nhuế đã được đồn đại khắp nơi thế này.

Tiêu Trọng Giản cười hầu như không thành tiếng, giọng hần cất lên lẫn chìm giữa điệu nhạc jazz êm ái, dưới ánh đèn xa hoa mờ tối, lại càng được tẩm thêm vị ôn hòa đến kỳ dị: “... vậy, người kia giá bao nhiêu?”

Tay quản lý nhìn theo hướng hắt chỉ, người pha rượu sau quầy bar bên đó đang tán chuyện với khách, vị khách này cử chỉ lịch lãm mà phong lưu khó tưởng, cổ áo sơ mi nam Armani phanh hờ, thấp thoáng lộ ra đường cong duyên dáng hoàn hảo bên sườn.

Tay quản lý hít một hơi sâu, miễn cưỡng cười nói: “Ngài Tiêu, ngài đang nói đùa chứ, người đó... là khách mà...”

“Tôi biết là khách, các người còn không quá giỏi trò dẫn dắt mỗi hả?”

Quản lý lên nhìn ánh mắt Tiêu Trọng Giản, sống lưng lập tức tủa mồ hôi lạnh, “Khách... cũng không phải không thể... nhưng ngài Tiêu à, người này, người này ngài cũng biết, cậu Cửu cậu ấy... cậu ấy chỉ đến tiêu tiền mua vui, chứ không phải...”

... không phải đến chờ bị người ta thượng.

Tiêu Trọng Giản nhìn chằm chằm dáng người phác nghiêng của Dương Cửu, cái tên phong lưu thành tật nọ còn chưa phát giác ra, vẫn đang lo ve vãn cậu em pha rượu, còn không quên đánh mắt đưa tình với mỗi cô nàng xinh đẹp lướt qua. Ánh mắt nhìn hắt đã bắt đầu rực lửa, bất quá người này tuy ưa quyến rũ thiên hạ, nhưng lại có chút cù lần với sự khơi gợi người khác nhắm tới hắt, thành ra bao nhiêu người quanh đó muốn tiếp cận đánh tiếng đều bị hắt hồn nhiên lơ phứt đi.

Tiêu Trọng Giản đặt ly rượu xuống, đứng dậy. Gã quản lý thầm kêu trời, ai không biết người ghê gớm này mấy năm nay có xích mích với Dương Cửu, nếu giờ gây chuyện ở giữa quán, một đảng Tiêu gia một đảng La gia, đảng nào cũng không thể đắc tội, còn biết làm sao đây?

Đang do dự không biết có nên tiến lên can lại hay không, đột nhiên trước mắt xòe ra một chiếc thẻ bạch kim, rồi cái thẻ cứ thế được nhét tuột vào túi hắt. Tay quản lý hóp hóp hơi, giương mắt nhìn lên, Tiêu Trọng Giản chỉ lãnh đạm nói: “Mặc kệ chuyện của các người.”

Hắt cười lạnh, hầu như không thành tiếng: “... người này, phải để tự tay tôi xử.”

—

Dương Cửu uể oải uống cạn chỗ rượu dư rồi đặt cái ly để cao xuống quầy nghe cách một tiếng, “Nói vậy được rồi, hôm nay hết ca tôi chờ cậu ở cửa sau.”

Mấy cô cậu xinh đẹp vẫn lướt lơ xung quanh nghe vậy mới tui ngửu thở dài, rút lui vào bóng tối mờ ám. Tay pha rượu tốt số được mời vẫn luôn tay điều chế một ly cock-tail khác cho khách, cười nói: “Tôi thấy sắc mặt cậu cũng tạm, thôi nhịn nhịn chút đi, mấy chuyện ấy làm nhiều cũng không tốt cho cậu đâu.”

“Tôi biết.” Dương Cửu kéo lại vạt cái áo khoác đen dệt thủ công, chiếc thắt lưng màu bạc xám quần khít quanh eo, nhìn qua hắt hầu như chìm vào bóng tối. “... cảm ơn cậu quan tâm, có điều gần đây nhiều chuyện phiền phức quá, tâm lý có chút... không chịu nổi. Liên tục nửa tháng nay tôi mơ ác mộng rồi.”

“Về cái gì?”

“La Vinh Thận.”

Tay pha rượu nhìn hắt, biểu hiện trên mặt Dương Cửu rõ ràng có chút phiền muộn.

“Nghe nói hôm nay cậu bị Tiêu Trọng Giản đánh hả?”

Dương Cửu cười phá lên: “Ivy, tin tức của cậu nhanh nhạy quá ha... Phải đó, tôi ăn một cái tát, nếu không phải cô nàng dễ thương nhà họ Chu nhảy ra can, không chừng hắt ta đã giết sống tôi trước mặt thẳng phóng viên rồi.”

Tay pha rượu ỉu xìu nhìn hắt: “Anh ta và Chu Nhuế sống được chứ?”

“Tôi thấy cũng khá lắm.” Dương Cửu nói xong câu ấy, liền rút mấy tờ tiền trong ví ra thả xuống quầy bar, rồi đứng dậy bỏ đi luôn.

Mọi nơi mua vui náo nhiệt đều có một ngõ hẻm nhỏ vắng vẻ sau gian bếp, thông thẳng ra con đường bên ngoài. Trời không hiểu đã bắt đầu lất phất mưa phùn từ bao giờ, tiếng người sôi nổi ồn ào dần dần trôi xa,

ánh đèn mê ly hắt qua cửa sổ đến những vũng nước đọng trong hẻm, phản xạ thành vài tia sáng yếu ớt giữa đêm tối.

Dương Cửu cầm một điều thuốc, bước khỏi cửa sau vào hẻm. Đèn đường đã tắt từ bao giờ, coi bộ là bị mấy đứa con nít hư hỏng nhà ai ném đá vỡ bóng. Giữa những luồng sáng mờ mờ hắt lại vẫn nhìn ra được làn bụi mưa ken dày rắc rắc, không khí tràn ngập mùi sơn ẩm, mùi khói bụi, cả mùi tanh nồng vương vất lại sau những cuộc vui. Dưới sự ẩm ướt của cơn mưa phùn mới đổ, đường như lại lẩn khuất cả... hơi thuốc súng.

Dương Cửu phả một ngụm khói, đề ngực ho khan mấy tiếng: “Ra đi, lộ mẹ nó rồi còn nấp nấp cái gì?”

Tiếng loạt soạt nổi nhau vang lên từ gờ tường đổ nát bên hẻm, nhờ ánh trăng lờn lợt, có thể nhận ra hơn mười bóng đen mới nhảy qua tường xuất hiện. Một người phụ nữ bước vào hẻm sau vòng vây bảo vệ, không chút thương tiếc nện gót giày sang trọng mỹ miều trên những vũng nước bắn tũn.

Dù ánh trăng có lạnh lẽo đến mấy, cũng không thể sánh bằng tia sát ý băng giá trong đôi mắt cô ta.

Dương Cửu đưa mắt nhìn cô ta, lại cười nhạt: “... Ai cha! Không phải Chu phu nhân đấy sao? Nửa đêm quý bà giá lâm tới cửa sau cái câu lạc bộ đàn ông này, thế là có việc gì vậy a?”

Chu Nhuế cười lạnh, nụ cười còn chứa đầy ác ý: “Dương Cửu, sao anh phải trở về hả?”

Dương Cửu lịch lãm dang tay: “La Vinh Thận tôi yêu nhất trên đời chết rồi, tôi nhịn làm sao được đây?”

“Đến nước này mi còn nói láo gì nữa! Ta là một người đàn bà, ta nhìn ra được đấy, mi gạt được Tiêu Trọng Giản, nhưng đừng hòng gạt ta! Mi rõ ràng là tình nhân cũ của Tiêu Trọng Giản, còn mi ở đây, ta còn chưa được yên một ngày, mi cứ như cái gai trước mắt ta, bảo làm sao ta nường tay với mi được!”

Dương Cửu trợn mắt hoang mang: “... tình, tình nhân cũ?”

Chu Nhuế đại khái chợt nhận ra mình ăn nói gay gắt vậy đúng là có chút không hợp địa vị, cô ta giận dữ cắn răng, vung tay lên: “Giết hẩn đi! Xong việc rồi, tất cả đều được thưởng hậu!”

Tiếng súng ống cách cách vang lên giữa làn mưa mờ mịt càng thêm phần lạnh lẽo, nhưng ở đây toàn bộ chỉ là bảo vệ bình thường, với quyền lực của Chu Nhuế ở Tiêu gia, cô ta vẫn không thể điều động những tay súng điêu luyện hơn. Dương Cửu vừa nghe tiếng lên đạn đã lập tức suy được ra điều đó, lòng khê xao động. Nhưng hẩn không hề biểu hiện ra một chút gì, chỉ thở dài thảm não: “La Vinh Thận, cậu xem, sao bọn họ cứ nhất quyết không tin tôi yêu cậu?”

Hẩn cắn đầu móng tay, rầu rĩ lắc đầu: “Lẽ nào danh tiếng phong lưu của tôi lại tệ đến vậy?”

Gã cầm súng đứng sát hẩn vẫn chưa lên đạn. Bởi vì hẩn ta đang rất tự tin, bọn chúng có mười mấy người, đứng quây thành vòng, vây kín quanh mục tiêu. Hẩn không tin có kẻ nào có thể thoát được khỏi những họng súng sát phạt thế này, chỉ cần một trong số bọn họ tùy tiện giật cò súng, Dương Cửu sẽ lập tức trúng đạn gục xuống.

Thậm chí hẩn ta có thể tưởng tượng ra được viễn cảnh sau khi công việc xong xuôi. Một nhiệm vụ bắn người đơn giản như vậy, làm xong còn được thưởng hậu hĩnh. Hẩn có thể ra ngoài chơi bởi, uống rượu, thậm chí gọi liền một lúc hai cô em xinh đẹp cho mình. Tất cả đều sẵn sàng chỉ sau một tiếng súng, đại khái không đến vài phút, tất cả đã xong.

Ngón trỏ của hẩn đặt lên cò súng, hai mắt chăm chú chiếu vào dáng người mặc đồ đen trong hẻm. Đường như mới đứng một phần ngàn giây, hẩn chớp mắt một cái, và sau đó hẩn nhận ra, mục tiêu đã biến mất.

Biến mất chớp nhoáng như vậy, không còn một dấu vết, cứ như thể bóng dáng hẩn ta vừa đứng đó hoàn toàn chỉ là ảo ảnh.

Gã cầm súng sững sờ tại chỗ. Liền sau đó hẩn ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt sượt qua bên mình.

Khê khàng mà ẩm áp, giống như trong chốc lát toàn thân được bao bọc trong hương thuốc lá thơm nồng tinh khiết.

Đó là điều cuối cùng hẩn ta ý thức được, trước khi chìm vào bóng đêm.

Dương Cửu giậm mạnh nhảy vọt lên, lực bật mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi thân thể gầy mảnh tái nhợt của hắn có thể làm được. Đại khái trong khoảnh khắc hắn đã biến mất khỏi chỗ đứng, gờ tường cao một thước, không chạy đà, không đu bám, hắn cứ thế nhảy bật lên, sau đó giật khuỷu tay giữa không trung, thúc một gã cầm súng đập đầu vào tường.

Lớp áo khoác dạ đen khe phất lên, Chu Nhuế chỉ kịp thấy bóng người kia lao qua tường. Mấy tên vệ sĩ cầm súng định xông lên cản lại, nhưng còn chưa kịp trở tay, Dương Cửu đã móc trong túi ra một khẩu cạc-bin*, giật chốt lên đạn chớp nhoáng, hai phát đạn đoàng đoàng vang lên, hai gã vệ sĩ liền tiếp gục xuống cạnh bờ tường.

Hai phát súng vừa xong bất kể khí thế hay độ chuẩn xác đều thuộc hàng chuyên nghiệp, nếu Chu Nhuế có chút kinh nghiệm thực chiến, cô ta còn có thể nhận ra, khẩu cạc-bin kia đã được cải tạo qua bàn tay chuyên gia, tốc độ đạn bắn ra vượt xa giới hạn bất cứ khẩu cạc-bin thông thường nào có thể đạt tới.

Chu Nhuế há miệng, tiếng la the thé chưa kịp bật ra đã nghẹn cứng trong cổ họng.

Khoảng cách có hơn hai mươi mét, chỉ trong chớp mắt, Dương Cửu đã quỷ mị vọt tới sau lưng cô ta.

“Điều tôi ghét nhất, là có kẻ muốn mạng tôi...” Dương Cửu thì thầm bên tai cô ta, giống như tình nhân tình tự, thân mật vô cùng, “... Tôi yêu nhất trên đời, chính là cái mạng này đây...”

Cùng lúc ấy, họng súng còn nóng rực sau loạt đạn đã dí sát giữa lưng cô ta, sức nóng sót lại dường như còn mang theo oán độc cuộn cuộn, ngấm ngấm thấm qua da thịt, thấu tận trái tim.

Chu Nhuế run bần bật, cho đến khi cô ta đã muốn nhũn mình khụy xuống, đột nhiên có thêm mấy người chạy tới đầu hẻm, dẫn đầu là người đàn ông mặc đồ tây đen tuyền, sắc mặt âm trầm, Tiêu Trọng Giản!

Ánh đèn pin mắt sói loang loáng rọi vào, con hẻm nhỏ tối tăm trong mưa phùn lập tức sáng rõ như ban ngày. Ngay giây đầu tiên một hình ảnh lọt vào mắt Tiêu Trọng Giản, đầu óc hắn như muốn nổ bùng, hắn gầm lên: “Dừng lại!”

Chương chín: Cọp không phát uy, các người tưởng là Hello Kitty hả? –

Có một số việc ngồi ngẫm lại mới thấy, nhân duyên sâu xa trong đó kể ra cũng mất tròn thế kỷ, thế nhưng cái lúc chuyện thật sự xảy ra, chúng ta chỉ có thể hình dung bằng mấy chữ “chớp qua trước mắt” mà thôi.

Một giây ngày hôm đó, Dương Cửu bỗng chốc cảm thấy toàn thân nặng trĩu, liền sau đó hắn bị một luồng lực mạnh hung hãn bao trùm lấy từ phía sau.

Luồng lực thật sự kinh khủng, bởi vậy hắn lao đảo mấy bước rồi đánh rớt khẩu súng trong tay, làm vũng nước đọng trên mặt đất bắn văng tung tóe.

Qua đám bọt nước tứ tán, hắn ngơ ngẩn nhận ra gương mặt Tiêu Trọng Giản đang ghì sát lấy mình... dường như ẩn chứa nỗi sợ hãi lẫn thống khổ vô biên, khiến tim hắn cũng nhịn không được thoáng nhói lên.

Tiếng “dừng tay” đó không phải nói với Dương Cửu, mà là với gã xạ thủ đứng ngay sau hắn.

Đầu đạn bật ngược sượt qua cánh tay Tiêu Trọng Giản, vọt sát cạnh thắt lưng Dương Cửu, rồi găm vào gờ tường cùng một tiếng “đỉnh”. Dương Cửu quay phắt lại, Tiêu Trọng Giản đã ôm chặt một cánh tay, qua những kẽ ngón tay máu tươi chảy ào ạt không ngừng.

Dương Cửu cứng đờ tại chỗ, nhìn Tiêu Trọng Giản từ từ khụy xuống, mà ánh mắt vẫn chăm chú hướng về hắn.

Máu nhỏ loang trên mặt đất bắn tóe, luồn lách chảy thành dòng, như những con rắn đang bò trườn chậm chậm.

“Tiên... tiên sinh!” Chu Nhuế cuống cuống chạy đến, “Anh sao rồi?!”

“Tiêu lão đại!”

“Ngài không sao chứ?!”

“Chuyện gì thế này, người, người đâu!”

“Bác sĩ đâu? Bác sĩ đâu rồi?!”

“Đêm nay xảy ra chuyện gì thế hả, gọi người tra rõ mau!”

...

Tiêu Trọng Giản bị một đám người vội vàng xúm lại đỡ dậy, Chu Nhuế vốn đã chột dạ, giờ nhịn không được mở miệng tự biện hộ: “Tiên sinh, anh nghe em giải thích đã...”

Tiêu Trọng Giản giơ tay ngắt lời cô ta, “Các người lui ra hết đi.”

Đội trưởng đội bảo vệ chỉ huy tất cả lùi lại, Chu Nhuế định tiến tới, nhưng giữa một đám người đang bước lui bất giác cũng phải lùi theo. Tiêu Trọng Giản vừa lão đảo một chút, Dương Cửu nhịn không được lại ghé vào đỡ hần.

Giống như rất lâu trước kia, khi bọn họ còn chống đỡ cho nhau.

“Đỡ tôi về quán, gọi một phòng, kêu hai bác sĩ đến.”

Giọng điệu Tiêu Trọng Giản gần như ra lệnh, trong khoảnh khắc Dương Cửu có chút bối rối, nhưng vừa đụng phải cánh tay đầy máu của người này, hần cũng không thể do dự lâu hơn.

Tiêu Trọng Giản vốn chẳng phải tạng người nhẹ nhõm gì, cả thể trọng tì trên mình Dương Cửu, khiến động tác cả hai đều có chút xiêu vẹo khó khăn. Đội trưởng đội bảo vệ vừa định sẵn lên, nhưng chưa kịp làm gì đã bị Tiêu Trọng Giản như có mắt sau gáy, không buồn quay đầu lại ra lệnh: “Không ai được theo hết.”

Chu Nhuế nhịn không được mấp má: “Tiên sinh...”

“Cả cô cũng thế.”

Chu Nhuế nhìn Dương Cửu bước xiên xẹo ị ạch dìu Tiêu Trọng Giản đi vào cửa sau quán, ngón tay run bần bật vò nát góc áo măng tô may cắt hàng hiệu. Nếu không phải có Tiêu Trọng Giản ở đây, hần cô ta đã xé Dương Cửu thành từng mảnh rồi.

Dương Cửu cũng chật vật thật tình, hần đỡ được Tiêu Trọng Giản vào quán, gọi một phòng, may mà cả hai đều là khách VIP ở đây, dọc đường lên đụng đông đụng tây cũng không bị ai hỏi han câu nào. Gã quản lý quán nghe được tin đã lên từ sớm, dẫn theo hai vị bác sĩ vừa gọi đến, nơm nớp chờ trước cửa phòng: “Ngài Tiêu, có phải gọi người tới không? Hay là chuẩn bị mổ? Ngài có gì muốn sai bảo không? Nếu không thì...”

Dương Cửu quăng phịch Tiêu Trọng Giản xuống ghế, tỉnh bơ phui phui tay: “Đưa ít thuốc bột với cuộn băng gạc thôi, đạn sượt qua một cái chữ mảy, yên tâm gã này da dày thịt béo không chết được đâu.”

Gã quản lý giờ mới nhận ra kẻ vừa đỡ Tiêu Trọng Giản vào đây là Dương Cửu, lại quay qua nhìn vẻ mặt nhần nhịn của Tiêu lão đại, trông vết thương máu me đáng sợ ghê gớm, rốt cuộc thấy luôn cả khẩu cạc-bin trong tay Dương Cửu, nhất thời mồm miệng há hốc ngáy người tại chỗ.

Dương Cửu đâu biết hình tượng của hần trong mắt tay quản lý giờ đã thành anh hùng dũng sĩ ngoan cường chiến đấu không ngại cường quyền, lại còn ngạc nhiên chọc chọc hần ta: “Còn đứng ngơ ra đấy làm gì? Bộ ngổ hả?”

Tay quản lý nhảy dựng lên ngay tắp lự, cúi đầu vô cùng lễ phép: “Cậu Cửu, không không, ngài Cửu! Ngài Cửu nghỉ ngơi đi, tôi đi lấy ngay đây!”

Dương Cửu quào quào tóc, trông đám quản lý bác sĩ rồi rít om xòm, chỉ biết nhún vai chẳng hiểu mô tê gì.

Bar đêm nổi tiếng trong hẻm vắng quả nhiên có sẵn nhiều thứ những quán bar bình thường chẳng bao giờ chuẩn bị, chỉ một lát sau bác sĩ đã sửa soạn xong thuốc men đồ nghề như sắp khăn gói ra trận đến nơi, ai ngờ đâu vừa định băng bó đã bị ánh mắt lạnh băng giết người của Tiêu Trọng Giản lừ cho rúm rỏ: “Mấy người ra hết đi!”

Vị bác sĩ hoảng hồn: “Nhưng vết thương của ngài...”

“Bảo cậu ta lại đây.”

Quay đầu nhìn theo ánh mắt Tiêu Trọng Giản, chỉ thấy Dương Cửu đang ngồi ườn trên ghế dài, say sưa hí hửng lật coi một cuốn tạp chí mới.

Dương Cửu cục cựa nhồm dậy, có vẻ hết cách trước các loại ánh mắt ai oán, van vãn, bi đát rằm rĩ đằng đó, sau rồi lại làm ra vẻ chẳng có chuyện gì, gập xoạch tờ tạp chí lại, sải bước đến giặt luôn dao kéo bằng gạch, rất chi hào phóng vung tay: “Ra ra mau, để đây đây làm!”

Bác sĩ còn tính nói gì nữa, kết quả liền bị Dương Cửu đẩy tuột ra ngoài, tiện tay còn đóng sập luôn cửa lại. Giờ này nếu quan sát Tiêu Trọng Giản, nhất định sẽ phát giác khóe môi hắn đang lộ ra nụ cười vô cùng lạ lẫm, vẫn lạnh lùng, mà lại mang chút ý chờ mong, thật không sao định được ấy là thái độ gì.

Dương Cửu bước tới cái ghế cạnh Tiêu Trọng Giản, nhón hai ngón tay nâng cánh tay bị thương lên, nhìn xuống một hồi. Tiếp nữa hắn chẳng buồn lấy thuốc kháng sinh, cứ thế tiện tay vơ chai Vodka trong tủ rượu kê bên, giặt cái nút gỗ ra rồi rót thẳng xuống vết thương.

Chất cồn tiếp xúc trực tiếp với máu thịt khiến toàn bộ dây thần kinh cột sống một phen giật điện, Tiêu Trọng Giản buột rên lên, bất thần bật dậy túm chặt lấy cổ áo Dương Cửu. Chai Vodka bị trượt tay rơi xuống vỡ choang, hắn cứ thế lôi cả người Dương Cửu như xách một cái bao tải, sải chân hai ba bước rồi hung hãn quăng hắn lên giường.

Dương Cửu ngồi bật dậy, còn chưa kịp chửi ầm lên, Tiêu Trọng Giản đã túm cả mớ tóc hắn, buộc hắn ngẩng đầu, rồi cúi xuống thô bạo hôn hắn.

Người đàn ông này trên giường luôn luôn phùng phùng khí thế. Chưa nói hắn đã quen thuộc tường tận cơ thể trong tay mình, quá đủ để khống chế được người dưới thân này trong chốc lát. Dương Cửu giãy giụa phản kháng một hồi, nửa người hắn đã bị đè cứng dưới khuôn ngực cường tráng của gã đàn ông kia, sự cưỡng ép quá mãnh liệt khiến hắn không còn làm được gì ngoài việc cố gắng không va chạm đến vết thương trên cánh tay Tiêu Trọng Giản.

Tiêu Trọng Giản lại khê rên lên, ra sức ép Dương Cửu xuống giường, một đầu gối chen giữa hai đùi hắn, vô cùng quyến luyến khêu gợi ve vuốt phần da thịt săn chắc mé trong đùi. Vết thương trên cánh tay vừa bị cồn sát trùng qua, giờ vì cử động mạnh mà lại toác ra, tứa máu tươi, nhưng hắn cứ như không hề cảm thấy đau đớn, hoàn toàn chẳng buồn để tâm.

—

Dương Cửu nằm ngửa trên giường, nhất thời hoa mào choáng váng, chỉ thấy chùm đèn pha lê rực rỡ trên trần như muốn đâm sầm xuống đầu. Hắn vừa định chồm dậy đã bị Tiêu Trọng Giản gồng mình đè xuống, lại một nụ hôn hung bạo độc địa chụp đến.

Không hề giống như khoang miệng luôn nhàn nhạt lưu vị thuốc lá của Dương Cửu, Tiêu Trọng Giản vốn là người cực kỳ chần chu nghiêm túc, miệng hắn không có một mùi vị gì khác lạ, chỉ duy nhất hơi thở nam tính tinh thuần, đượm theo hàm ý xâm lược rõ mồn một. Như thể tình nhân thân mật tốt cùng, đầu lưỡi Tiêu Trọng Giản luồn lách trong khoang miệng, lướt qua mỗi vách lợi, tỉ mỉ khiến từng chân răng Dương Cửu đều nhuốm lại hương vị của mình, thậm chí làm cho hắn hầu như nghẹt thở.

Cho đến khi nụ hôn kết thúc, Dương Cửu chỉ có thể túm chặt áo Tiêu Trọng Giản, nhịp thở gấp gáp vì thiếu dưỡng khí hại mỗi đầu ngón tay hắn đều run bần bật. Tiêu Trọng Giản rà môi qua những khớp ngón tay hắn, rồi thuần thục cỡi tuột cả vạt, thô bạo giằng hai cổ tay hắn lên, cột vào đầu giường.

“Tôi không nhớ anh có loại sở thích này đây.” Dương Cửu thở hổn hển ngửa đầu nhìn hai tay mình, lại bị Tiêu Trọng Giản bóp cầm bắt quay lại.

“... cậu còn tưởng tôi là gã đàn ông sẵn sàng kìm chế mặc cậu chơi bởi tùy tiện bên ngoài.” Tiêu Trọng Giản thẳng thừng giặt toác vạt áo Dương Cửu, động tác nhìn qua rất từ tốn, nhưng kỳ thực chứa đựng sự tàn nhẫn vô phương kháng cự, “Dương Cửu, không cho cậu nếm đau khổ, cậu vẫn không biết sợ là gì.”

Dương Cửu ra sức giằng tay, nhưng không sao thoát được. Cả vạt buộc vội vã mà chặt ghê gớm, hắn hừ một tiếng, đột nhiên cảm thấy trước ngực mát lạnh, áo sơ mi mỏng mặc dưới mềnh tã đã bị xé tan nát vô phương cứu vãn.

Sắc mặt Dương Cửu thoát biến đổi: “Tiêu Trọng Giản mi cút ngay! Lão tử giờ không có hứng thú với mi!” “Ép buộc đơn phương thì gọi là cưỡng bức.” Tiêu Trọng Giản cởi áo sơ mi, cơ thể rắn rỏi sẵn chắt dưới ánh đèn mờ tối càng toát ra khí thế uy hiếp trầm trọng, “... không sai, hôm nay tôi cưỡng bức cậu, thì sao hả?”

“Mẹ nó mi...”

Lời còn chưa dứt đã bị một nụ hôn hung hãn nữa phủ kín trên môi. Tiêu Trọng Giản một tay túm chặt mái tóc sau gáy Dương Cửu, một tay gấp gáp quờ tìm thứ gì trên tủ đầu giường, rốt cuộc cũng bắt được thứ hần muốn trong góc tủ – một tuýp bôi trơn có chứa cả thuốc kích thích.

Dương Cửu hừ lạnh, âm điệu thoát ra thoảng rung rung, nơi đã lâu không bị dị vật xâm lấn đột nhiên bị đầu ngón tay thô ráp nhấn vào, dù có bôi trơn, nhưng động tác quá vội vàng, vách thịt non mềm bên trong vẫn giật nảy co rút vì đau đớn.

Dương Cửu bật cong mình, thở hổn hển cắn chặt đầu vai Tiêu Trọng Giản. Đại khái vì nghiện quá mạnh, đầu lưỡi thoảng chốc nếm được vị máu tươi. Mà bên trong vốn đang bỏng rất đau đớn lại dần dần cảm thấy nhột nhạt rạo rức, ngọn lửa được đà thổi bùng thiêu đốt khắp cả thân thể hần.

Dương Cửu nhú chặt đầu mày, vừa mở miệng, giọng chính mình cất lên đã nghe khàn khàn không tin nổi: “Tiêu Trọng Giản, mẹ nó anh... đồ dê tiện... A!”

Âm cuối cùng quả thực đã như rên rỉ khản đặc, bởi ngay lúc hần chặt vật chịu đựng nhất, Tiêu Trọng Giản lại đột ngột lật người hần lại, dục vọng đã cương cứng đến đau đớn cứ thế nhấn thẳng vào huyết khẩu ướt át.

“... A!”

Sự xâm chiếm quá bất ngờ khiến cả hai đều nhin không được bật thở hắt ra, Tiêu Trọng Giản cũng thềm rối loạn, khoảnh khắc hần cuối cùng cũng được tiếp xúc với người ngày đêm tâm tâm niệm niệm nhưng nhớ, kích thích tốt cùng ập tới cả tâm thần lẫn thể xác khiến hần thực đã tưởng mình sẽ tiết xuất ngay tức khắc.

Bất quá có lẽ nghĩ nếu giờ cứ thế bắn ra như một thằng nhãi con ngớ ngẩn, sau này chắc chắn sẽ bị Dương Cửu nhạo báng không thương tiếc. Bởi vậy hần cắn răng ra sức cấm xuống, độ sâu trước nay chưa từng nếm trải khiến Dương Cửu phút chốc rã rời, buông bỏ mọi mặt nạ nguy trang trên mình, khi Tiêu Trọng Giản cúi đầu xuống, thậm chí hần có thể thấy được đuôi mắt mảnh dài của Dương Cửu khẽ run rẩy, một tia yếu đuối cứ thế lộ ra giữa phút giây hoảng hốt.

“Tệ vậy sao?” Tiêu Trọng Giản ghé sát bên tai hần, hỏi, hơi thở ướt át vẫn quanh vành tai mẫn cảm, khêu gợi đến không tưởng, “... Bao lâu không làm rồi phải không, ưm?”

“... Anh cho là ai cũng như anh đêm đêm có vợ đẹp hầu hạ sao?”

Lời này nói ra, vốn phải phối hợp với nụ cười ngả ngớn hại người ta hận muốn nghiền răng muôn thuở, thế nhưng giờ tự dưng đã thiếu hần khí thế; từ góc nhìn của Tiêu Trọng Giản mà nói, người dưới thân đang đón nhận dục vọng của hần với một vẻ bị bức ép đến hoàn toàn thần phục, đã như vậy, tránh sao được gọi lên phần nào ý khiêu khích lẫn cả oán giận.

Ý niệm ấy khiến hần hít sâu một hơi dần lòng, thân dưới đã hưng phấn càng thêm nóng rục cương cứng, “Vậy giờ được tôi hầu hạ, thấy sao đây?”

Dương Cửu chẳng kịp dớp chất lại lời nào, vách tường bên trong vốn mẫn cảm không thể chịu đựng quá nhiều lại bị hung hăng kích thích đến tận điểm sâu thẳm, khoái cảm tột đỉnh khiến toàn thân hần như tê dại, giữa những cử động mãnh liệt, Tiêu Trọng Giản luồn tay mạnh mẽ ghì giữ eo hông hần, còn lại, hai cánh tay bị trói chặt vào cột giường của Dương Cửu vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ nửa thân trên.

Tiếng nước dợn vang lên theo động tác thúc tiến không ngừng nghỉ, huyết khẩu ban đầu còn nhúc nhích chới từ đã muốn chủ động đón nhận, đòi hỏi càng nhiều hơn, từng đợt khoái cảm như sóng điện giật lần trên thân thể, dần dà chính Dương Cửu cũng không nhớ nổi hần có rên rỉ, có oằn mình van vãn hoan lạc từ người đàn ông trên thân mình hay không.

Hắn chỉ còn nhớ giây phút chạm đỉnh sóng, hắn hung hăng cắn chặt bờ vai người đó, tiếng rên rỉ cầu xin vỡ vụn tràn qua khóe môi. Còn Tiêu Trọng Giản đáp lại hắn bằng một trận công kích càng mãnh liệt, để rồi không chút cố kỵ phóng xuất chính mình tại nơi sâu thẳm trong thân thể Dương Cửu.

Không dùng bao, không có bất cứ một thứ gì ngăn cách, cứ thế phun trào tới điểm tận cùng. Trong ấy hàm chứa bao nhiêu thân mật tha thiết từ đáy lòng người đàn ông này, thực không sao diễn tả bằng lời.

Tiếng thở dốc dần dần bình ổn, qua một hồi lâu Dương Cửu mới miễn cưỡng trở mình, đánh đá co chân đạp Tiêu Trọng Giản, “Cởi ra cho tôi!”

Tiêu Trọng Giản khẽ rên lên, cúi xuống tháo cà vạt ra. Dương Cửu vừa giật được một tay về, lập tức vung lên nghe chát một tiếng, hung dữ tát Tiêu Trọng Giản.

“Đây là trả anh cái tát ở khách sạn.”

Dương Cửu trở tay định đánh nữa, nhưng cổ tay đã bị Tiêu Trọng Giản chụp được, hắn nâng lên, chậm rãi hôn những vết bầm mới ứ lại vì bị trời. Trên má hắn năm dấu tay còn hằn rõ mồn một, nhưng dường như hắn chẳng hề cảm thấy đau đớn chút nào.

“Giá cậu chết đi thì tốt biết mấy...” Tiêu Trọng Giản vừa hôn hắn, vừa khẽ thì thầm, “... chết trên tay tôi, vĩnh viễn ở lại đây, không thể bỏ đi bất cứ nơi nào, ngoan ngoãn vâng lời, vĩnh viễn không bao giờ phản bội tôi nữa...”

Dương Cửu cười lạnh, giật tay lại: “Anh nói phản bội cái gì, thân xác sao?... Tôi xin anh, đi tìm kích thích *** mới mẻ là bản năng của đàn ông, chẳng cần hệ gì đến yêu đương hết được chưa.”

Hắn vịn đầu giường đứng dậy, hai chân có chút bải hoải, phía sau lại rỉ ra một dòng chất lỏng lấp lánh, dịch thể còn lại chậm rãi chảy dọc xuống đùi, cảnh tượng thật khiến người ta muốn phun máu mũi.

Dương Cửu không thèm ngoái lại, bỏ vào phòng tắm, “Lắm thế này, rốt cuộc anh tích bao lâu hả?”

“Từ ngày cậu đi.”

Dương Cửu đã bước đến cửa phòng tắm, đột nhiên quay phắt lại, Tiêu Trọng Giản ngồi ngả người tựa đầu giường, cúi đầu châm một điếu thuốc.

Giữa làn khói trắng lập lờ, lời hắn vang lên như cũng từ từ rã tan vào không gian, “... kể từ lúc đó tôi không động vào một ai hết, kể cả Chu Nhuệ... Tôi muốn biết lý luận hoang đường cậu ra sức bám lấy rốt cuộc có đúng hay không, sau đó tôi nhận ra, chỉ ít chính mình vẫn không thể khiến thể xác và tình cảm hoàn toàn tách biệt. Dương Cửu, sự thực đã chứng minh, cậu sai rồi.”

Hắn đưa mắt nhìn Dương Cửu, cười cười: “Nếu cậu chết thì thật tốt, cậu chết rồi, tôi đi cùng cậu, ngoài chúng ta sẽ không còn một ai khác... một điều hạnh phúc đến nhường nào a.”

Dương Cửu nhìn hắn không chớp mắt. Đại khái vị nicotin lơ lửng trôi trong không khí khiến thần kinh hắn dần được xoa dịu, thứ chất độc này mê hoặc tất cả bọn họ, để mỗi người đều mượn đến phương cách thương tổn máu thịt chính mình... hồng đỏ lấy chút bình ổn thần kinh ngắn ngủi.

“Tiêu Trọng Giản.” hắn nói, “Với tôi mà nói điều hạnh phúc nhất, chính là giữ nguyên lành được cái mạng này, chỉ cần tôi còn sống còn được thở, ấy là hạnh phúc tột cùng...”

Chương mười: Tiêu Trọng Giản đột ngột viếng thăm

La Tuấn đứng trong trường bắn, hai mắt chăm chú nhắm mục tiêu, bắn một tràng hết nguyên băng đạn khẩu M14. Qua một lát, điện đàm của đội trưởng đội vệ sĩ đứng chực bên cạnh vang lên giọng thông báo điểm số: “Báo cáo đội trưởng, hồng tâm hai mươi phát, vòng mười mười sáu phát, vòng chín, vòng tám cùng ba phát, báo cáo hết!”

Đội trưởng quay sang: “Cậu chủ, còn chỉ thị gì nữa không?”

La Tuấn lắc đầu, gỡ tai nghe ra. Bên cạnh đã có người bưng trà đến, lại bị hắn vẫy xua đi.

“Lần trước Dương Cửu tới đây bắn mẫu, thành tích thế nào?”

Gã đội trưởng cười mỉm: “Cậu chủ, đám thủ hạ chúng tôi cũng chẳng nghĩ bì với cậu Cửu, cậu càng chẳng cần... cậu Cửu ngày trước từng là tổng chỉ huy đội G4, đó là lính đánh thuê hạng nhất rồi...”

La Tuấn mặt lạnh như tiền ngắt lời hắn ta: “Tôi hỏi anh thành tích anh ấy thế nào?”

Tay đội trưởng trông sắc mặt hắn, rớt cuộc cười bồi đáp: “Cậu ấy cứ như đi chơi... vác một khẩu tiểu liên, đảo qua một vòng pằng pằng bắn hạ hết các bia...”

La Tuấn đột ngột quăng cái khăn mặt trong tay lên thành ghế rồi quay lưng bỏ ra khỏi bãi bắn.

Bọn thủ hạ chờ bên ngoài thấy cậu chủ khó chiều từ trong đi ra, sắc mặt như màu trời trước bão, ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau khó hiểu. Đã vậy còn bị La Tuấn bắt gặp, hắn lập tức đứng khựng lại: “Các người làm sao thế hả?”

Bọn thủ hạ ngấp ngừng không dám hỏi thẳng nguyên do, chỉ nghĩ vị thiếu gia này ở trong trường bắn bị ai chọc giận, nóng nảy một bụng không biết phát tiết vào đâu, giờ mới xả lên đầu bọn họ. La Tuấn lừ mắt, cười lạnh: “Lúc Dương Cửu hỏi các người, các người cũng giấu giấu giếm giếm không dám nói thế này hả?”

Đám thủ hạ cuống quýt phân bua: “Cậu chủ cậu bảo gì vậy, chúng tôi đâu dám gạt cậu chuyện gì, không có chuyện...”

Mắt thấy cả đám người hoảng hồn thi nhau chứng tỏ mình trung thành cỡ nào, lúc ấy La Tuấn mới ý thức được vừa rồi lời nói của hắn kỳ thực gây bất lợi cho Dương Cửu vô cùng. Dương Cửu là ai chứ? Tỉ mỉ mà ngẫm lại, hắn ta tuy nắm quyền trong tay, nhưng danh không chính ngôn không thuận.

Hắn ở đây, chẳng khác gì ở Tiêu gia, tuy địa vị tạm thời được trọng vọng, thế nhưng cũng rất dễ hứng họa ngấp đầu chỉ vì gia chủ nổi hứng thay lòng đổi dạ.

Trong một giây La Tuấn không khỏi tưởng tượng liệu có một ngày hắn cũng sẽ đối với Dương Cửu giống như Tiêu Trọng Giản bây giờ hay không, nhưng hầu như chỉ qua chớp mắt, hắn đã lập tức phủ nhận ý nghĩ ấy.

... xương cốt ông già đó, e là chịu không nổi một trận truy sát nữa đâu, hơn nữa hắn sẽ không kết hôn, càng chẳng có một vị hôn thê như hoa như ngọc nào cho Dương Cửu sàm sỡ.

Thời gian hắn và Dương Cửu ở chung cũng chưa lâu, nhưng trong tiềm thức hắn đã mơ hồ cảm giác những tháng ngày này có lẽ sẽ còn kéo dài mãi mãi. Hắn không sao tưởng tượng nổi mình sẽ kết hôn, hay Dương Cửu kết hôn; hắn không thể chấp nhận để một người phụ nữ nào xen vào thế giới chỉ của riêng hai người bọn họ.

La Tuấn hít một hơi thật sâu, mặt mày cuối cùng đã lại hớn hở: “Sao thế hả, hoảng hồn cả đám vậy? Chẳng qua tôi chỉ... ờ, bắn không tốt lắm thôi.”

Bọn thủ hạ giờ mới dám thở ra, trăm miệng một lời tranh nhau ủi cậu chủ đừng nên vì chút chuyện nhỏ mà bức bối. Đường lúc không khí sôi nổi hẳn lên, đội trưởng đội bảo vệ đột ngột nhận được tin báo, liền rào bước đến, thấp giọng nói: “Cậu chủ, có khách đến tìm cậu.”

“Ai?”

Gã đội trưởng có vẻ ngấp ngừng: “A... là Tiêu lão đại.”

Tiêu Trọng Giản hôm nay lại không mặc đồ đen tuyền như mọi khi, mà đổi thành một chiếc áo khoác lông lạc đà, quần khăn dài dệt kim ba màu, mang một đôi găng tay da hươu, đứng say sưa ngắm bức tranh sơn thủy treo trên tường đại sảnh.

Kỳ thực tuy nói Tiêu Trọng Giản luôn khiến người ta có cảm giác nghiêm nghị đến khắc nghiệt, nhưng bộ dạng hắn không hề khó ưa. Trái lại, hắn rất điển trai, trông kĩ mà nói, gương mặt với những đường nét sâu sắc rõ ràng còn toát ra một chút chất Tây phương. Khi hắn mỉm cười với ai, phàm là nữ giới, hầu hết đều cảm thấy tim mình đập nhanh mấy nhịp.

Đáng tiếc La Tuấn không phải nữ giới. Mà hắn cũng không quên người ruột thịt duy nhất của mình đã chết thế nào. Hắn chỉ nghĩ, cuộc viếng thăm đột ngột của Tiêu Trọng Giản cùng với thái độ ôn hòa bất ngờ của hắn ta thật là quái dị, khiến hắn không thể liên tưởng đến điều gì tốt đẹp.

“Ngài Tiêu nếu muốn tới chơi sao không báo trước một tiếng, tề gia chẳng kịp trà nước gì, thật ngại quá.”

La Tuấn liếc nhìn bàn trà trống trơn trước mặt Tiêu Trọng Giản... người La gia chẳng một ai có cảm tình với hắn ta, giữa mùa đông khách đến nhà, một ly trà nóng cũng không bưng ra mời, rõ là không có ý chào đón.

Tiêu Trọng Giản thái độ rất thoải mái, không hề có vẻ để bụng: “Cậu hai khách sáo rồi. Hôm nay tôi đến có việc, xong xuôi sẽ đi ngay, khỏi phiền quý gia phục vụ.”

La Tuấn cười nhạt: “Quý gia định trả lại số đồ cổ của chúng tôi chẳng?”

Tiêu Trọng Giản thoáng ngẩn người, rồi lập tức nhún vai: “Chuyện ấy thì không phải, nhưng nếu cậu hai cần, tôi sẽ gọi người đưa tới.”

Hắn đặt cái kết sắt nhỏ trong tay xuống bàn trà, tuột đôi găng da hươu ra để mở khóa, cái kết chất đầy giấy tờ và chứng khoán mở ra trước mặt La Tuấn.

“Đây là giấy tờ chuyển nhượng hai mươi phần trăm số đại lý tại Châu Âu của Tiêu gia, bên này là giấy tờ chuyển nhượng một số tài sản quan trọng liên quan, còn một vài chứng khoán nữa, đã có chữ ký của luật sư đầy đủ. Nếu quý gia cần, chúng ta có thể đến gặp luật sư ngay bây giờ.”

Tiêu Trọng Giản đẩy cái kết về phía La Tuấn: “... ký một chữ, tất cả số này đều là của cậu. Nếu cậu muốn lấy lại những gì đã bị chia đi trong tang lễ lần trước, cậu nói một câu, chỉ cần trong khả năng của mình, tôi sẽ cố hết sức hoàn cho cậu.”

La Tuấn nhìn chằm chằm cái kết sắt vô giá kia. Lò sưởi đang cháy trong tường phát ra tiếng bép bép rất khẽ, ngoài cửa sổ hình như gió lại lên, từng cục tuyết đọng trên chạc cây tùng lá tả rơi xuống, nghe ra những âm thanh lộp bộp mơ hồ.

Trong một chốc không có ai lên tiếng, Tiêu Trọng Giản kiên nhẫn chờ đợi, La Tuấn thậm chí còn nghe được cả tiếng hít thở nặng nề của chính mình.

Một lát sau, rốt cuộc hắn nhắm mắt lại, mỉm cười nói: “Tiêu tiên sinh, đột nhiên ngài xông xênh như vậy, rốt cuộc là có ý gì?”

—

“Tôi muốn một người.”

Tiêu Trọng Giản đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn trên sofa. Hắn khoanh tay lại, tuy rõ ràng là khách, nhưng trông bộ dạng cứ như vị chủ nhân đang ngồi trên cao lên tiếng ra giá với người ngoài.

“Tôi muốn Dương Cửu.”

“Muốn mạng Dương Cửu sao?”

“Mạng cũng được, người cũng được, dù cậu đem cậu ta đi hầm thành canh thịt...” khóe môi Tiêu Trọng Giản từ từ lộ ra ý cười, thế nhưng nụ cười hiểm hoi này thật méo mó đến đáng sợ, “... Tôi cũng sẵn sàng uống cạn một hơi không chớp mắt!”

La Tuấn nhướn mày: “Sát thủ Tiêu gia không phải rất ghê gớm sao? Việc gì phải đến nhờ tôi ra tay? Ngài Tiêu à, không phải tôi đa sự, mà tự ngài rõ tiếng tăm về ngài ra sao. Dương Cửu dù chẳng dốt hết tâm huyết cũng coi như một lòng một dạ trợ giúp ngài bao nhiêu năm, kết quả ngài trở mặt vì một người đàn bà mà đòi giết anh ấy, người như ngài với chúng tôi mà nói, là vô đạo đức.”

Tiêu Trọng Giản không đáp, một lát mới nói: “Chuyện giữa chúng tôi không cần cậu xen vào.”

“Có điều người hiện giờ ở trong tay tôi.” La Tuấn cười cười đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy cái kết lại phía Tiêu Trọng Giản, “... Ngài Tiêu, cậu Cửu có ơn với tôi, dù có muốn đánh muốn giết, cũng phải chờ tôi trả xong cái ơn ấy đã. Mời ngài về cho.”

Hắn đứng dậy quay lưng định bỏ đi, đột nhiên Tiêu Trọng Giản lãnh đạm lên tiếng: “Cậu vẫn cho rằng hôm nay tôi tới cầu cạnh cậu, mà không phải ra lệnh cho cậu à?”

La Tuấn khẽ nhú mày. Đích thực là vậy, chủ động đến cửa cầu cạnh giúp đỡ, đích thực không phải phong cách của Tiêu Trọng Giản.

Người đàn ông này bản chất đã không hề lương thiện, còn kinh qua sự mài dũa chỉ bảo độc địa của Dương Cửu, tự nhiên chỉ càng thêm tinh vi và tàn nhẫn. Như thế để đáp trả lại thuở hàn vi bị người ta chèn ép áp bức, hiện giờ thủ đoạn của hắn luôn cứng rắn hơn bất cứ ai.

Người như vậy trong mắt người khác phái có thể là rất nam tính, nhưng đối với đồng bọn hợp tác lẫn địch thủ, hắn là một kẻ khó mà chung đụng, càng khó mà không chế.

“Lẽ nào Tiêu tiên sinh đến đây để ép buộc tôi?” La Tuấn quay đầu lại, “... tới đây có phải ông định nói, nếu tôi không giao Dương Cửu cho ông, ông sẽ lại phóng hỏa đốt nhà tôi không đây?”

Tiêu Trọng Giản mỉm cười thâm trầm, “Để đạt được mục đích, có lúc cần dùng những biện pháp cứng rắn trước những tình huống đột phát... Lần trước dẫn người tấn công La gia chẳng qua là chuyện quá bất ngờ, không thể lựa chọn mà thôi. Mà cậu hai La, cậu có nhớ trong tang lễ cha cậu, La phu nhân xếp chỗ cho mẹ con cậu ngồi, là ghế dành cho khách không?”

“Ông giết anh tôi, đốt nhà tôi, giờ lại nói là chuyện bất ngờ?” La Tuấn cười phá lên, mà trông sắc mặt bình thần của Tiêu Trọng Giản, hắn lại dần cơn tức tối xuống, lấy lại thái độ lạnh nhạt bình thường: “... phải, La phu nhân luôn không vừa mắt mẹ con chúng tôi, bất quá tiếc rằng nếu bà ta ở dưới tuổi vàng biết được hôm nay tôi đã trở thành gia chủ, chắc sẽ đâm ngực giận dữ lắm. Có điều chuyện ấy thì liên quan gì đến Tiêu tiên sinh đây?”

“Vào lúc ấy đúng là không liên quan đến tôi. Có điều khi đó Dương Cửu còn ở Tiêu gia, người như cậu ta, một ngày đã muốn chằm chút, thì chuyện lớn nhỏ đều phải quản bằng được. Cậu ta đến tìm La phu nhân, mới biết bà ta vẫn luôn nghi ngờ dòng máu trong người cậu. Cậu biết đấy, những chuyện gièm pha rắc rối trong gia tộc thượng lưu kiểu ấy vốn rất khiến cậu ta thích thú, mà năm đó cậu ta quả là rất có hứng thú với chuyện nhà cậu.”

Tiêu Trọng Giản nhìn La Tuấn chăm chú, ánh mắt khiến người ta cảm thấy như một con rắn đang rình mồi.

“... cũng không hiểu cậu ta làm cách nào, rốt cuộc lại lấy được mẫu tinh trùng La tiên sinh đã hiến khi còn sống. Kết quả đem đi kiểm nghiệm DNA, khả năng cậu là con ruột La tiên sinh là 0 %. Cậu, căn bản không phải con cháu họ La.”

La Tuấn chỉ cảm thấy ngực bị giáng một đòn nặng nề. Chuyện cũ bao năm trước, phải nghe lại qua lời lẽ dừng đứng của người ngoài, vẫn khiến hắn một phen kinh hoàng.

Tiêu Trọng Giản nhìn sắc mặt La Tuấn, thở dài nói: “Nếu cậu không tin, hoàn toàn có thể đi hỏi Dương Cửu. Biên bản xét nghiệm khi đó chúng tôi giao cho một bác sĩ giữ, có lẽ giờ cậu ta còn chưa nhớ ra vị bác sĩ đó là ai. Có điều trước kia cậu ta đã là một người biết chuyện, nhưng giờ không hề nhắc đến chuyện này với cậu, vậy tức là cũng có những tính toán không muốn cho cậu biết.”

La Tuấn trầm mặc một lát, rồi lạnh lùng cười: “... Ngài Tiêu, hôm nay ngài tới đây, là để nhắc lại mấy lời đồn nhảm cũ rích trong nhà chúng tôi hả?”

“Có phải tin đồn thật không, cậu hỏi Dương Cửu thì rõ.”

Tiêu Trọng Giản còn định nói gì nữa, nhưng đột nhiên cửa phòng khách bật mở. Dương Cửu vác hộp súng tiểu liên hơn mười cân trên vai, nghênh ngang vừa đi vừa quay đầu cười nói với ai đó phía sau: “Ivy, chừng nào cậu mới tính mời tôi tới nhà chơi hở? Lão tử mấy bữa muốn gặp cậu mà cứ như ngư lang chức nữ chờ đêm ngâu, người ta nhớ cậu lắm à nha!...”

Tay trẻ tuổi tên Ivy kia mặt mũi khá thanh tú, đang định mở miệng nói, ngẩng lên đã thấy hai gã đàn ông đang hùng hổ giương cung bạt kiếm trong phòng, nhất thời khẽ “A” lên một tiếng, “Ngài Tiêu, cậu La...”

Dương Cửu giờ này mới nhận ra, vừa quay phắt lại đã như ban ngày thấy quỷ, hắn đưa tay lên vò tóc: “Sao mấy người lại ở đây?”

La Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm đồ không tim không gan kia, còn bao nhiêu chuyện hắn gạt mình nữa?!

Tiêu Trọng Giản vẫn không tỏ thái độ gì. Hắn nhìn kẻ mới vừa qua đêm với mình, giờ này dư vị còn chưa tan, sau đó lại đưa mắt nhìn gã thanh niên xinh đẹp có vẻ rất hơn hớn phía sau; nếu luồng mắt hắn ngưng tụ được thành vật chất, thẳng nhai tên Ivy đó đã bị xuyên thành tổ ong vò vẽ rồi.

Dương Cửu giắt giắt mí mắt, yếu ớt phẩy tay với La Tuấn, lại xua xua Tiêu Trọng Giản: “Mấy người đang nói chuyện hả? Quấy rầy rồi quấy rầy rồi, tôi tôi tôi... tôi đi liền giờ...”

Tiêu Trọng Giản bất thần đập bàn: “Đứng lại!”

Lời Boss cũ vẫn còn dư uy lực, vừa lúc Dương Cửu tính kiễng chân rón rén chuồn đi, nghe hắn quát, lập tức quay phắt lại: “Anh la ó cái gì?!”

Tiêu Trọng Giản chỉ vào Ivy: “Đây là ai!”

Dương Cửu lồm lổm xoắn ngón tay: “Bạn bình thường...”

“Nói láo! Cậu căn bản không có bạn bè nào bình thường tử tế hết!”

“Đây đúng thật là bạn bình thường!”

“Đừng có gạt người, tôi nhìn qua đã biết rồi!”

“Lần này đúng thật là bạn bình thường không có một quan hệ gì khác!”

“Lời cậu không thể tin được!”

...

“... A Cửu à...” Dương lời qua tiếng lại, chẳng ai để ý biểu hiện của cậu em Ivy nọ đã thay đổi hẳn, đột nhiên cậu ta khóc tẩm tức tỉ tỉ như con mèo ốm, vừa xong còn hơn hớn, chớp mắt đã hai mắt ướm mem mặt mày lem luốc, “... rõ ràng đêm qua cậu bảo có chỉ có một mình tôi, sao giờ thấy người ngoài đã vội nói tôi là bạn bình thường?”

Dương Cửu há hốc miệng ú ớ: “Tôi tôi... tôi! Cậu cậu cậu!...”

Tiêu Trọng Giản nổi giận dưng dưng: “Dương Cửu, hôm nay cậu nói rõ ràng cho tôi! Hết La Vinh Thận lại đến Ivy, lúc Trương Tam lúc Lý Tứ, mẹ nó rồi chó rồi mèo cũng thành duy nhất của cậu! Rốt cuộc cậu có bao nhiêu duy nhất hả!?”

Dương Cửu luống cuống nhìn Tiêu Trọng Giản: “Tôi không biết thiệt tình tôi không biết a!” rồi lại quay sang hoảng hồn chỉ trỏ Ivy: “Nè cậu! Cậu! Cậu tính làm gì hả, đừng có qua đây, cậu cậu cậu cậu đứng xê tôi ra...”

Ivy một bên động tác vô cùng thanh tao giơ cái khăn tay Hello Kitty màu hồng phất lên chấm nước mắt, một bên nức nở ngã nhào về phía Dương Cửu: “A Cửu! La Vinh Thận là gì của cậu? Còn người đàn ông này gì của cậu nữa? Đêm qua còn nhiệt tình vậy, lẽ nào cậu quên cả tình cảm của chúng ta rồi sao?”

Dương Cửu cứng họng, nhưng chẳng đợi hắn kịp lấp bắp câu gì, Ivy đã ngẩng phắt lên, hai mắt long lanh ngấn lệ nhìn chăm chăm Dương Cửu: “... còn nữa, tôi đã muốn hỏi cậu lâu rồi, cậu với cậu hai La này là thế nào hả, vì sao cậu cứ phải ở nhà cậu ta? Không lẽ hai người có chuyện gì không cho tôi biết được?”

Ánh mắt sắc lẹm âm trầm của Tiêu Trọng Giản lia xoẹt qua La Tuấn, cậu hai La tuổi nhỏ da mặt mỏng, chưa nói được tiếng nào mặt đã đỏ bừng bừng: “Liên... liên quan gì đến tôi? Tôi không biết gì hết!”

Ivy ném phắt cái khăn tay hồng phất lên người Dương Cửu: “Đồ chết dẫm này! Hôm nay cậu không nói rõ ràng, đừng hòng chạy!”

Dương Cửu bất lực tuyệt vọng rên rĩ: “Nhưng mà... tôi với cậu rõ ràng trong sáng a, cái này tự cậu biết a...”

Ivy lại được một phen khóc toáng lên, vừa đau thương vô ngần mà vẫn vô cùng chói lói: “... đến giờ còn muốn dối tôi! Gạt tôi cậu thật lòng với tôi! Cậu coi tôi là cái gì hả? Cậu nói! Cậu nói xem! Cậu nói xem cậu coi tôi là gì hả!”

Dương Cửu liều mạng tránh né mười móng tay đang quơ quào hòng quạc đến mặt mình: “Cứu mạng! Cứu mạng a!”

“Tôi đã đòi hỏi gì cậu nào? Tôi có bao giờ đòi tiền bạc cậu không? Có bao giờ ăn của cậu uống của cậu không? Cậu dám coi tôi như tụi MB* trên phố gọi thì đến đuổi thì đi hả? Dương Cửu cậu nói rõ ràng cho tôi! Hôm nay không nói cậu đừng hòng thoát được khỏi cửa! Không bằng cậu giết tôi đi! Cậu giết tôi đi! Tôi đang muốn xem cậu có dám giết tôi không nào! Tôi thành quỷ cũng không tha cho cậu! Ngày nào cũng sẽ đứng chực đầu giường cậu! Cho cậu mù mịt đầu óc, cho cậu tẩu hỏa nhập ma luôn...”

Dương Cửu rút cuộc trước thảm cảnh nước mắt nước mũi dây tèm lem khắp mình, lại thêm bộ móng tay lăm le huơ huơ trước mắt đã hoàn toàn chào thua, hấn chân thấp chân cao lùi ra cửa, một bên giơ cả hai tay xua lấy xua để cơn ghen nam nhi đáng sợ, một bên chạy trốn chết như mèo bị giãm trúng đuôi, nhảy mất đã biến mất dạng.

“Cậu giết tôi đi! Cậu giết tôi đi!” Ivy kia cũng đâu chịu buông tha, đã kịp ổng ẹo chạy theo, phỏng chừng hết một quãng xa vẫn còn nghe được tiếng Dương Cửu cuống cuống lạy lạy: “Ivy! Tôi xin cậu mà! Đừng có giỡn! Tôi điên mất thôi!... A a a đừng trét nước mũi lên mặt người ta, gớm quá a a a!”

Chương mười một: Bệnh viện kinh hoàng

“Thật tình tôi không quan hệ gì với cậu ta hết.” Dương Cửu chỉ trời chỉ đất thề thốt với La Tuấn, “Cậu ta là một tay pha rượu ưa diễn trò quái đản trong quán bar, thỉnh thoảng tôi tới đó uống thôi mà. Dây vô cậu ta có mà hỏng người! Cậu ta đã từng xẻo luôn tiểu kê(*) của tình nhân chỉ vì thằng chả đi tòm tem thôi đó!”

La Tuấn lạnh mặt nhìn Dương Cửu, thấy hấn không ngừng quệt mồ hôi lạnh, vịn vịn ngó ra ngoài cửa cầu cứu. Đáng tiếc bên ngoài chỉ có vệ sĩ với thủ hạ, lại toàn là bọn đã bị cậu Cửu sàm sỡ qua, thành ra cả đám giờ đều vô cùng hả hê thập thò bên ngoài coi kịch vui.

“Dù không nói đến tên Ivy đó, nhưng rốt cuộc anh còn bao nhiêu điều gạt tôi hả?!” La Tuấn một tay chỉ thẳng mặt Dương Cửu một tay đập bàn: “Nào bác sĩ, rồi báo cáo xét nghiệm DNA, bao nhiêu chuyện trước đây anh không hề nói gì cho tôi hết!”

Nhà kính giữa vườn hoa lúc xế trưa, nắng chiếu xuyên qua khung thủy tinh, hắt đầy mặt đất những tia ấm áp. Dương Cửu lười biếng ngâm cọng cỏ đuôi chồn, ngồi trên bậc cửa sổ lấp ráp khẩu M12 thân yêu của hấn, nòng súng được bảo dưỡng chu đáo sáng loáng không khác gì hàng mới.

“Được rồi, trước kia tôi cũng hơi lộn xộn, thành ra mới hứng thú với ba cái tin nhảm nhí vậy... Mà giờ cậu đang nào cũng nắm quyền trong tay rồi, có một tờ chứng nhận DNA mà thôi, chẳng đến mức đá cậu rớt đài đâu, yên tâm đi.”

“Nếu là kẻ nào khác cầm tờ xét nghiệm đó đến đây đòi đuổi cổ tôi, nói sao tôi cũng mặc xác! Nhưng đây là Tiêu Trọng Giản, hấn ta một khi đã tóm được nhược điểm nhất định sẽ hại người ta muốn sống không được, huống gì ai cũng biết di chúc của cha tôi đã nói chỉ truyền lại gia sản cho con cháu anh tôi!”

“La Vinh Thận làm gì có con với cháu.”

“Bởi vậy Tiêu Trọng Giản mới có lý do đến giành tài sản.”

Dương Cửu ngáp một cái, nắng xế trưa làm hấn buồn ngủ hết biết: “... Nè, cậu đừng có lo xa vậy được không... nói đi nói lại, mẹ cậu hồi đó đúng là một mỹ nhân nha, vừa vặn đúng là kiểu tôi ưa nhất... Ái!” Hấn ôm vội lấy đầu, “Đừng có chọi đá người ta mà!”

La Tuấn phui tay, nhìn nhìn hấn: “Giờ anh còn đáng giá hai mươi phần trăm số đại lý của Tiêu gia đấy, thế nên nếu không liều liệu mà làm việc, tôi sẽ cột nợ bướm đống thùng anh gửi trả Tiêu gia, không tin anh thử coi?”

Dương Cửu mở to mắt vô tội nhìn hấn, bộ dạng thật in như chó con sắp bị chủ quăng ra đường. La Tuấn mỉm cười dang tay, thân mật quàng cổ Dương Cửu, kéo giật hấn lại rồi ôm siết vào lòng: “... làm việc! Từ sau còn để tôi phát hiện được anh có chuyện gạt tôi thì đi mà tự giác tắm táp rồi chui vô hộp nằm sẵn luôn nghe chưa!”

Dương Cửu một tay ôm đầu một tay quơ súng luôn lách chạy té khỏi nhà kính: “Đồ trùn sò lòng lang dạ sói nhà cậu! Tư bản máu lạnh a!”

Hắn ba chân bốn cẳng chạy được chừng trăm mét, sau đó dừng lại nhìn trước ngó sau thấy không còn ai, liền lấy lại ngay bộ dạng cường hào ác bá lớn cha lớn chớn, vênh vang đi tiếp, trên đường còn không quên đá lông nheo với mấy tay bảo vệ, thằng nhỏ thứ hai con nhà gác cổng mới sáu tuổi rưỡi, hai mũi thò lò đương ngồi nghịch giun bên đường, liền bị hắn vỗ lấy ra sức sờ soạng xoa nắn một phen.

Phá phách xóm làng xong, cậu Cửu cảm thấy tâm tình phơi phới vô cùng, bao tử cũng được thể kêu réo theo. Thành ra hắn lượn lờ ra ngoài, tấp vô quán quà vặt cạnh cổng gọi ba phần bánh bột lọc, đặc biệt bỏ thêm hai muống tương ớt, rồi vừa ăn vừa hít hà xuyết xoa: “Ngầu đa! Ngầu đa!”

Quán bánh bột ngồi ngay kế bên cửa gạch La gia, có người quen mặt hắn cũng đương ngồi ăn, trông thấy hắn liền cười bắt chuyện: “Cậu Cửu! Làm gì mà như quỷ đói tám trăm năm chưa được ăn cơm vậy a?”

Dương Cửu nghiêm mặt đáp: “Tối đến còn đi cua con gái nhà người ta, thì giờ nào ăn cơm đâu, bữa trưa phải ăn cho no bụng mới được.” nói rồi lại chìa bát ra: “Ông chủ! Cho thêm một chén sủi cảo!”

Người này ngồi trong quán quà vặt ăn như hà bá, làm một hơi hết sạch phần ăn ba người, rồi xong đứng lên xách hộp đàn violon đựng khẩu M12, nghênh ngang đi dọc xuống con đường dẫn tới bệnh viện. Trong ba con phố này có một bệnh viện tư, nhưng hắn không rẽ vào, lại đi tuốt ra ngoài ô, đến một bệnh viện công mới dừng lại, đoạn ngồi xổm xuống đếm kiến trước bậc thềm của người ta. Người qua đường thấy tên quái cao lương(*) này ngồi lê la trước cổng viện đều nhìn nhìn rất kỳ dị, hắn liền ba hoa giải thích: “Thiệt tình người ta chỉ là cái nấm sau mưa thôi mà...”

Cái nấm sau mưa ngồi bệt trước cổng viện đến tận giờ tan tầm, tới lúc đoán chừng mọi người về cả rồi, hắn mới phúi phúi tay đứng dậy, lững thững đi vào.

Loại người như Dương Cửu, trời sinh không đi chung đường với thiên hạ, người ta vào cửa chính, hắn lại lấy đà giậm chân nhảy phốc lên mái tường lầu hai bệnh viện.

Khu điều trị nội trú mấy năm trước giờ đã được sửa sang thành khoa khám bệnh, bên trong chỉ còn vài người đương ôm con nhỏ đến khám, giờ này ai nấy đều gấp gấp gấp dài ngoai trông con được truyền nước biển. Dương Cửu cúi gập người, nhanh chóng lách mình qua cái khe đặt bồn rửa nhỏ xíu dưới mái tường. Bóng tối phủ sập bên ngoài lẫn lộn vào màu áo đen của hắn, trở thành lớp ngụy trang lý tưởng, một người đàn ông ôm con ngồi trong bất chợt ngẩng lên, mơ hồ như vừa trông thấy vật gì vọt qua cửa sổ, thoáng chốc đã không còn hình bóng. Người đàn ông nọ dụi dụi mắt lẩm bầm: “... mèo hoang sao?”

Dương Cửu đứng trước một ô cửa sổ. Bên trong là phòng trực của khoa điều trị, giờ này chỉ có một y tá đang ngồi xây lưng về phía hắn, gà gật ngủ.

Dương Cửu kiên nhẫn dùng một dụng cụ đặc chế luồn qua khe cửa sổ, chốt cửa vẫn là loại then cài kiểu cũ, hắn chậm chậm gạt mở cái then sắt, không gây một tiếng động, hầu như cả hơi thở lẫn nhịp tim đập đều bị kìm nén lại.

Coi thử, cô bé y tá kia thiệt trẻ trung khả ái, quả là mơn mơn như hoa. Xem chừng cô nàng còn chưa kết hôn, chắc ít lâu nữa cũng sẽ nắm tay một anh chàng tử tế cùng vào thánh đường, rồi cùng nhau sinh hai ba đứa nhỏ thông minh xinh xắn.

Có lý nào lại để một sinh mệnh tươi đẹp như vậy tan biến trong màn đêm tĩnh lặng này.

Cách một tiếng, then cửa sổ đã rời ra. Tiếng động vang lên không lớn hơn tiếng một cái bút rơi, cô bé y tá gục hẳn đầu xuống mặt bàn, ngáy khe khẽ.

Dương Cửu đẩy cửa sổ hé mở một khoảng nhỏ vừa vịn cho hắn lách qua, tránh để gió đêm lùa vào quấy rối giấc ngủ say sưa của cô em. Hắn lấy đà nhảy vào trong, đầu ngón chân nhón qua bàn giấy rồi đáp xuống đất một cách im ắng.

Cô bé y tá hơi xoay đầu, miệng khê chớp chớp. Dương Cửu bước tới sau lưng cô ta, một tay vung lên, dứt khoát chém xuống cái gáy mảnh khảnh.

Tiếng rên bật ra trong giấc ngủ hầu như không thể nghe được. Cô bé y tá còn chưa kịp giật mình tỉnh lại đã lại chìm vào giấc ngủ nặng nề hơn trước. Lực phát ra, thời cơ, vị trí đều tuyệt đối chuẩn xác, đợi đến khi

cô ta dậy cũng chỉ có thể cảm thấy sau gáy ê ê đau, nhưng đảm bảo không ảnh hưởng gì đến những cuộc hẹn hò dạo phố ngày mai.

Dương Cửu quay lưng quan sát gian phòng làm việc của bác sĩ. Tài liệu chồng chất bừa bộn trong ngăn tủ lẫn trên mặt bàn, kết sắt đã bị tận dụng không khác gì một giá sách bình thường, cửa kết mở toang, bên trong nhét đầy những bệnh án bụi bặm xưa lắc.

Dương Cửu bước tới tiện tay rút ra một tập. Bìa ngoài thấy ghi ngày này tháng này làm phẫu thuật cắt ruột thừa cho bệnh nhân xx nào đó. Dương Cửu khẽ hừ một tiếng, nhét cái bệnh án lại chỗ cũ.

Bác sĩ Trần Kiệt nổi danh trong thế giới ngầm, từng phụ trách phòng nghiên cứu sinh học của một gia tộc mafia, sau đó vì thực hiện nhiệm vụ sơ suất mà bị truy nã, cuối cùng tới Hồng Kông mai danh ẩn tích, chấp nhận phục vụ cho một vài dòng họ lớn để được che chở. Ông ta từng gặp nạn cho Dương Cửu, bất quá bệnh án sau này chỉ ghi vắn vệt: dị ứng pê-ni-xi-lin.

Đột nhiên có tiếng chân vang lên từ hành lang sau lưng, liền tiếp theo cửa ngoài bật mở, Trần Kiệt vừa ngẩng đầu: “Ai ở đó?!”

Dương Cửu quay ngoắt lại, nòng súng đen bóng của khẩu M12 ánh lên những tia lạnh lẽo dưới bóng đèn tuýp trắng ớn của phòng trực.

Trần Kiệt thoáng sửng sốt, rồi thản nhiên nói: “Cuối cùng cậu cũng tới. Cậu muốn gì?”

“Báo cáo xét nghiệm DNA tôi nhờ ông làm trước kia.” Dương Cửu giơ khẩu súng lên, “Và mạng ông nữa.”

Trần Kiệt không nhin được phát run, nhưng ông ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Tôi đã biết thường dạo bờ sông tránh không được ướt giày, lẫn lộn trong giới này lâu rồi, rốt cuộc sẽ có ngày bị người đòi mạng. Bất quá chàng trai ạ, hôm nay cậu giết tôi, ngày mai không chừng sẽ có người tới giết cậu. Đời này nhân quả tuần hoàn, ngày nào đó sẽ tới lượt cậu thôi.”

Dương Cửu thở dài, gương mặt dường như thoáng chút tiếc nuối: “Số mạng cả thôi, ông già à, không phải tôi nghĩ ông không thể giữ bí mật, mà là con người tôi đây, chỉ tin được người chết không biết nói mà thôi. Ông chịu khó vậy.”

Trần Kiệt trầm mặc một hồi, rốt cuộc chậm rãi bước đến ngồi xuống ghế: “Bản báo cáo tôi để lạc mất rồi.”

“Tốt, mớ giấy tờ bao nhiêu năm trước không có ông làm chứng cũng vô giá trị.”

Trần Kiệt nhắm mắt lại: “Cậu ra tay đi.”

Dương Cửu giơ súng lên. Ngón trở dưới lớp găng tay da hươu đặt trên cò súng.

Ngay khoảnh khắc đó, cửa sổ sau lưng hắn thỉnh thoảng sầm một tiếng, Dương Cửu quay phắt lại, đã thấy ba gã lính đánh thuê mặc đồ dã chiến đen, đeo mặt nạ nhảy vào. Hắn còn chưa kịp phản ứng, lại đến lượt cửa ngoài bị đập tung, phút chốc bọn lính tràn vào vây chặt phòng, trên tay gã nào cũng lăm lăm khẩu súng chĩa thẳng vào hắn.

Dương Cửu sững sờ mất một giây, ngay sau đó tiếng vỗ tay vang lên từ ngoài cửa, giọng Tiêu Trọng Giản chậm rãi dội vào tai hắn cùng một tia đắc ý vừa đủ nhận ra, “... Dương Cửu, cái bấy giảng vựng về thể này, vất vả cho cậu chui đầu vào lưới. Tôi thật tình hài lòng với cậu vô cùng a.”

Dương Cửu đưa mắt nhìn, Tiêu Trọng Giản đứng tựa cạnh cửa, nụ cười mỉa trên mặt thực hoàn hảo. Sau lưng hắn còn một người hai tay đút túi quần, rành rành là La Tuấn.

—

Dương Cửu buông súng, khẽ thở dài: “... Nếu anh muốn tôi hết hy vọng với La gia, vậy anh đạt được mục đích rồi đó.”

La Tuấn đứng đó mặt không biểu cảm. Giây đầu tiên luồng mắt lia tới chỗ hắn, Dương Cửu nhin không được nuốt nước bọt, khoang miệng ứ đầy mùi vị bị phản bội chua chát.

Tiêu Trọng Giản chăm chú quan sát thái độ của hắn, Dương Cửu thuận tay quăng khẩu M12 xuống đất, đến khi ngẩng đầu lên về uể oải chán nản đã hoàn toàn biến mất khỏi gương mặt hắn. Từ rất lâu trước đây

gã đàn ông này đã là vậy, hẳn có thể thua, cũng có thể lộ ra sự yếu đuối trong khoảnh khắc thất bại, nhưng bản chất hẳn luôn cao ngạo mà tự đắc, thậm chí cả chút yếu đuối nơi hẳn cũng mang theo vẻ ngạo nghễ, không thể khinh thường.

Tiêu Trọng Giản cười khỏ, lên tiếng: “Tốt, Dương Cửu, mục đích của tôi cũng chỉ có vậy.”

Dương Cửu hỏi La Tuấn: “Vì hai mươi phần trăm quyền đại lý hả?”

La Tuấn không đáp, vẫn chỉ đứng đưng đứng tại chỗ. Mà Tiêu Trọng Giản lại thở dài, nói: “Cậu cũng chớ trách cậu ta. Thời thế nào người ta cũng phải lo thân mình trước tiên, huống gì đã ở địa vị như vậy, trách nhiệm không chỉ với chính mình, còn phải nghĩ tới tay chân, thuộc hạ, nhiều khi cũng khó mà theo ý mình được.”

Dương Cửu cười nhạt: “Từ hồi nào anh lại biết nói tốt cho đối thủ vậy Tiêu Trọng Giản?”

“Tôi chỉ là giúp cậu nhìn ra một sự thực mà thôi, cậu trong lòng La Tuấn, không quan trọng bằng chính bản thân cậu ta.”

Thái độ Tiêu Trọng Giản lại như có chút hưng phấn không nén nổi, hẳn cười nhẹ, nói: “Thế giới này kẻ sẵn sàng bỏ qua những cái giá béo bở để chọn lựa cậu, cũng chỉ có mình tôi mà thôi.”

Hắn quay lại hỏi La Tuấn: “Tôi chẳng yêu cầu gì nhiều, cậu nổ súng bắn gãy một tay cậu ta, chúng ta giữ đúng thỏa thuận đã bàn, cậu thấy sao?”

La Tuấn nhú mày: “Vì sao phải thế?”

Sắc mặt Tiêu Trọng Giản trầm như nước: “Để cậu ta tuyệt vọng.”

“Ngài Tiêu này, ngài gây sự thế này, khiến tôi không khỏi cảm thấy như là thực ra ngài yêu Dương Cửu thì phải.” La Tuấn cười phá lên, móc súng ra, “Giấy tờ sở hữu và chuyển nhượng đã tới nhà tôi rồi phải không?”

“Phải.”

“Vậy thì tốt.”

Đáy mắt La Tuấn lấp lóe ý cười khó hiểu, ngay sau đó hắn giương súng lên, nhắm thẳng vào Dương Cửu. Dương Cửu khép mắt lại, không buồn nhìn hắn, dờ đi lớp vỏ bọc phốt đời cổ hữu, biểu cảm trên mặt hắn giờ này trầm tĩnh đến kỳ dị.

“Dương Cửu.” La Tuấn nhẹ nhàng nói, giọng điệu thân thiết như tiếng thì thầm, “Lượm súng lên, rồi qua đây với tôi ngay lập tức.”

Hắn vừa dứt lời Tiêu Trọng Giản liền quay ngoắt lại, nhưng đã không còn kịp. La Tuấn ghì chặt vai hắn từ sau lưng, chuyển hướng họng súng đặt ngay trên ót hắn rồi lớn tiếng quát bọn lính đánh thuê còn chưa kịp phản ứng: “Tất cả bỏ súng xuống! Bằng không tao giết hẳn!”

“Ha ha ha...” Dương Cửu đưa tay vuốt mặt, tinh thần lại hăng hái cười phá lên với Tiêu Trọng Giản: “Anh xem, người sẵn sàng chọn tôi trên đời này đâu phải có mình anh a!”

Tiêu Trọng Giản lẳng lặng nhìn hắn: “Cậu biết nó muốn chơi bắt cá hai tay nên mới để cậu mạo hiểm đến đây chứ?”

La Tuấn có chút nóng nảy: “Dương Cửu, ra ngoài tôi sẽ giải thích, tôi là vì anh...”

Dương Cửu gơ tay chặn lời hắn: “Tôi biết.”

Lại quay sang Tiêu Trọng Giản, tính nói gì nữa, nhưng Tiêu Trọng Giản đã lên tiếng trước: “Nếu là tôi, dù là mạo hiểm để đổi lấy cái giá cao hơn nữa, tôi cũng không đời nào để cậu phải chịu, tôi sẽ không... sẽ không để cậu bị một chút tổn thương nào, cậu có tin tôi không?”

“... Tôi tin.”

Dương Cửu bước lại, hẳn hầu như đứng đối mặt với Tiêu Trọng Giản. Khoảng cách gần như vậy, chỉ cần Tiêu Trọng Giản khẽ vung tay đã có thể bẻ gãy cổ hắn.

Dương Cửu bình thản nhìn hấn: “Bị anh truy sát đến đường cùng, vô số lần chạy trốn chết giữa làn đạn, giữa mùa đông rét buốt chui rúc trong tuyết lạnh, giành giật giữ mạng từng giây từng phút... trước khi ném mùi tất cả những thứ ấy, lời này của anh, tôi tin.”

Tiêu Trọng Giản nhắm mắt lại, không đáp được một lời.

La Tuấn nhin hết nỗi chực nhào người qua xem sắc mặt Dương Cửu, nhưng chỉ kịp thấy hấn nói nhanh: “Đi mau.” rồi vội vã bước sượt qua.

Khẩu súng của La Tuấn vẫn dí sau ót Tiêu Trọng Giản, Dương Cửu đi trước, thẳng đến trước chiếc xe Jaguar đậu ngay cổng viện. Tiêu Trọng Giản mở khóa nhận vân tay, La Tuấn xô hấn vào ghế phụ xe, rồi đóng sập cửa lại: “Ta đi đâu đây?”

“Về La gia.”

“Còn hấn thì sao?” La Tuấn hắt hắt mặt về phía Tiêu lão đại đương ngậm miệng hậm hực.

Dương Cửu đột nhiên cả giận: “Quay xe quăng hấn xuống ngọn núi sau viện!”

“Sao phải lên tận núi?”

“Tôi từng bị truy sát đến bước phải trốn vùi ngày trong hang núi, không ăn không uống, chỉ có khoét tổ chim.”

La Tuấn mỉm cười rất chi bất nhân, rồi vui lòng nhấn ga cho rút hết đám xe bảo vệ của Tiêu gia.

Dọc đường không ai nói năng gì. La Tuấn ngâm nga điệu nhạc gì đó một hồi thấy cũng chán, liền liếc nhìn Tiêu Trọng Giản qua cái gương trên đầu, nhin không được chế nhạo: “Ngài Tiêu thấy tay nghề lái xe của tôi thế nào?”

Tiêu Trọng Giản bình thản mỉm cười: “Không tệ.”

“Ấy thế sao mặt mũi ngài xanh mét vậy, coi bộ như đương lo tôi sẽ chạy tuốt vô hang núi ấy nhỉ?”

“Đâu có chuyện đó.”

Dương Cửu ngồi ghế sau lạnh lùng mở miệng: “Cậu không muốn mắc lõm hấn thì đừng có tiếp chuyện hấn.”

La Tuấn trông sắc mặt nghiêm khắc của Dương Cửu, liền ngậm miệng chăm chú lái tiếp. Xe đi từ bệnh viện tới chân núi đại khái chỉ mất vài phút, bất quá đêm tối đường xá trúc trắc, đi hết chừng chục phút, bọn họ mới thấy bóng cây um tùm tối đen.

Đường hơi lầy lội, đột nhiên xe sụt xuống, La Tuấn cố gắng nhấn ga: “Kẹt rồi.”

“Shit!” Dương Cửu chửi thề, “Cậu xuống coi sao đi, tôi trông chừng hấn.”

Nhìn nhìn con đường nhoét bùn đất trước xe, La Tuấn âm ức cự nự: “Sao lại là tôi?”

“Vì trông cậu trâu bò nhất.” Dương Cửu giật khẩu súng, căng chân dài vói qua khe hở giữa ghế lái và ghế phụ xe, đạp mông La Tuấn một cú: “Té mau! Té mau!”

Tiêu Trọng Giản nhìn hấn không chớp, khóe miệng khẽ nhếch lên. Rừng cây trên ngọn núi sau viện trông qua có phần um tùm ma quái, gió lướt qua ngọn cây thành từng điệu sần sạt ngân nga, lại mơ hồ như có người đương lẩn lút đêm bước trong rừng. Đây là nơi Dương Cửu định quăng hấn vào đây.

Tiêu Trọng Giản vẫn quan sát Dương Cửu qua gương. Gã đàn ông vẫn đang vắt chân ngồi trên ghế sau, nhìn từ góc độ này có thể thấy cẳng chân vung vẩy dưới lớp quần jeans, kéo dài tới tận cái khe mờ ám giữa hai đùi. Cảnh tượng như vậy thực dễ khiến người ta hồi tưởng lại một đêm cũng giống như hôm nay... thậm chí hấn còn mừng tượng ra đường nét cái cổ bật cong của người này khi nằm bên dưới mình, cả cảm giác chặt khít nơi mé trong đùi hấn; vậy mà giờ chớp mắt hấn đã bị không chế dưới họng súng của hấn ta.

Rừng cây phía trước thấp thoáng có bóng đom đóm lập lờ. Giữa tình thế căng thẳng nhường này mà ngồi điểm lại những phút nồng nàn ướt át đã qua, thật càng khiến hấn thấm thía nỗi kích thích đến hầu như mê hoặc.

Dương Cửu nhạy cảm cảm giác được luồng mắt chăm chăm trắng trợn của hắn, liền ngẩng lên, Tiêu Trọng Giản chớp được ánh mắt hắn qua gương, cũng chẳng buồn giấu giếm mà cười rộ lên: “Cậu đoán tôi đang nghĩ gì?”

Dương Cửu lạnh nhạt khỏ khỏ nòng súng lên ót hắn: “Nghĩ chuyện anh sắp bị tôi nhét vào cái hang nào cho muỗi xơi.”

“Không.” Tiêu Trọng Giản nói, “Tôi đang nghĩ, tôi có chỗ nào kém cỏi hơn đám nhân tình chớp nhoáng của cậu, có gì khi cậu tán tỉnh chơi bởi chè chén với kẻ khác, chẳng bao giờ cậu buồn nghĩ đến cảm giác của tôi?”

“Cái điều chán ngắt ấy có khác gì tôi có chỗ nào không bằng La Vinh Thận, có gì anh rộng rãi được với cậu ta, mà phải nghiệt ngã với tôi vậy.” Dương Cửu dừng dừng châm một điếu thuốc, rít một hơi thật dài, “... đừng có làm ra vẻ oán phụ oan ức lắm đi, Tiêu Trọng Giản, có hồi nào tôi quên dạy anh câu ấy chưa hả? Tự anh chẳng ra gì thì mặc xác anh, chớ có quơ quàng bôi bác lây cả tôi.”

Khói thuốc chậm chậm cuộn vòng lơ dềnh, Tiêu Trọng Giản hít được mùi thuốc lá, chất nicotin từng chút từng chút một thấm vào da thịt, độc tính lan tỏa trong bóng đêm.

Hắn đột nhiên lên tiếng: “Đừng hút thuốc Dương Cửu, hại sức khỏe.”

Dương Cửu làm như không nghe.

Tiêu Trọng Giản bất thần lật người, vùng dậy khỏi ghế phụ lái, hung hãn giật điếu thuốc trên môi Dương Cửu, đoạn lạnh lùng nói: “Tôi đã bảo cậu không hút nữa!”

Dương Cửu thoáng cái bị thái độ sùng sộ của hắn làm bất ngờ. Mà hắn còn chưa kịp nện nòng súng xuống đầu Tiêu Trọng Giản, đã thấy một nhóm quân phục kích nhảy xổ ra từ những bụi cây trước xe, liền sau đó tiếng thét kinh hoàng lẫn đau đớn của La Tuấn vang lên.

Dương Cửu vùng dậy, Tiêu Trọng Giản đã ghì cứng hắn lại, hung hăng chụp lấy cổ tay bàn tay đang cầm súng của hắn. Đôi bên giằng co quyết liệt, rồi... đoànng một tiếng, khẩu cạc-bin cướp cò, cửa kính xe vỡ choang.

Thân thể Tiêu Trọng Giản đột ngột cứng đờ, đêm tối mờ mịt không sao nhìn rõ sự tình, cánh tay Dương Cửu nhất thời mềm nhũn: “... anh làm sao rồi hả?”

Ngay tích tắc thất thần, hắn bị nhấc bổng khỏi ghế sau, Tiêu Trọng Giản thô bạo ấn dúi hắn ngồi vào ghế phụ lái rồi cột chặt hắn xuống ghế bằng sợi dây an toàn đã bị giằng đứt. Tiêu Trọng Giản nhanh chóng lách qua ghế lái xe, vừa bẻ lái vừa đạp ga, chiếc Jaguar như một con ngựa hoang vừa thoát cương, lập tức chồm lên phóng vọt khỏi vòng vây giữa khúc đường rừng.

Dương Cửu giãy giụa điên cuồng: “Tiêu Trọng Giản! Mẹ kiếp anh còn muốn chơi tôi đến nước nào hả?!”

“Nếu cậu không muốn thẳng nhãi họ La toi mạng thì đừng quay lại nhìn nó.” Tiêu Trọng Giản chăm chú nhìn đường, giọng hắn vang lên lãnh đạm mà sắc lạnh như kim châm, “... bằng không tôi sẽ làm thật nó ngay lập tức, không khác gì lột da lũ nhân tình loạn ấu của cậu trước kia đâu.”

Chương mười hai: Tiêu lão đại hồng đống bản tính

Cảnh vật ngoài cửa xe trượt lùi vùn vụt, qua một đoạn đường núi rất dài, cổng lớn của Tiêu gia đã sừng sững hiện ra phía trước.

Tiêu Trọng Giản mở cửa xe, Dương Cửu còn chưa kịp ới ra mấy tiếng chửi bới “xx mẹ mi~” nghẹn trong họng nãy giờ thì đã bị hắn lôi tuột ra, xốc lên vai, rồi cứ thế vác như vác bao tải lên bậc tam cấp, đi thẳng vào nhà.

Phòng khách giờ này có Chu Nhuế và đám chị em bà lớn đang chơi mạt chược, đột nhiên cửa ngoài bị đập sầm một tiếng, Tiêu Trọng Giản mặt mày âm trầm vai vác “ai đó” đi vào, hắn cũng chẳng buồn liếc nhìn bọn họ, cứ thế sải bước lên cầu thang. Chu Nhuế bị dọa hoảng hồn, đến khi tập trung nhìn lại mới nhận ra người kia chính là Dương Cửu, liền buột mồm la toáng lên: “Tiên sinh, anh tính làm gì vậy?!”

Tiêu Trọng Giản coi như không nghe thấy, cứ thế vác Dương Cửu lên lầu, giữa đường ai đụng phải hắn cũng vội vàng cúi gầm mặt làm như không thấy. Lầu hai đi qua hành lang một đoạn ngắn thì tới phòng ngủ, Dương Cửu nhìn qua kheo mắt chỉ thấy cửa phòng mở ra lại đóng vào, tiếp đó hắn lại bị thô bạo quăng phịch xuống giường lần nữa.

Dương Cửu ngồi bật dậy, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Sao hả, tính giết tôi ở đây chắc?”

“Làm thịt thằng nhãi La Tuấn rồi thì khỏi giết cậu.”

Dương Cửu vừa định mở miệng cãi, Tiêu Trọng Giản đã nhào đến sát rạt cạnh hắn, tay vẫn cởi áo khoác, mắt nhìn xoáy vào hai mắt Dương Cửu: “Im miệng, cậu không được quyền chọn.”

Hắn vứt cái áo khoác xuống đất rồi buông mình ngồi xuống sô pha, buồn bực gục đầu không hiểu đang suy nghĩ chuyện gì. Bên ngoài đột nhiên có tiếng đập cửa khe khẽ, rồi giọng Chu Nhuế dè dặt vang lên: “Tiên sinh...”

“Im đi!”

“Nhưng mà tiên sinh, hắn ta...”

“Cút xuống nhà!”

Chu Nhuế luống cuống chân nọ đá chân kia chạy xuống.

Dương Cửu nhận ra hắn hoàn toàn không thể hiểu gã đàn ông trước mặt hắn đang nghĩ gì nữa. Năm xưa Tiêu Trọng Giản muốn kết hôn, vốn hắn cũng chẳng ý kiến gì, rồi đột nhiên một ngày hắn nghe tin nói rằng hắn vô lễ với phu nhân tương lai của Tiêu gia, Tiêu Trọng Giản ra lệnh đuổi giết hắn đến cùng. Hắn chẳng hiểu mô tê gì cứ thế chạy a chạy, từng có lúc nghĩ chuyện này căn bản không phải là ý của Tiêu Trọng Giản, tất cả chẳng qua là hiểu lầm hay lời đồn thất thiệt, cho đến khi bị gã sát thủ giương súng nhắm thẳng vào mình, hắn mới thực sự tan vỡ nốt chút mộng tưởng viễn vông sót lại.

Lúc đó có một chiến hữu chí thân lén nói cho hắn hay, vì Tiêu Trọng Giản sắp kết hôn nên mới muốn khử phứt gã tình nhân là hắn. Ban đầu Dương Cửu thấy không thể nuốt trôi được, nhưng hơn một năm được cứu về nằm ở La gia, từ từ rồi hắn cũng nghĩ thông. Có ai mà không ích kỷ chứ? Đời này cả cha mẹ anh em còn không tin được, huống hồ là tình nhân giường chiếu?

Hắn ở La gia hơn một năm, Tiêu Trọng Giản dường như đã quên luôn sự tồn tại của hắn, đôi bên yên ổn vô sự thân ai nấy lo cũng hơn một năm. Thẳng đến khi đụng độ lần nữa trước linh đường, Tiêu Trọng Giản cư nhiên làm như đã quên phứt ý đồ truy sát hắn trước kia, quan hệ giữa bọn họ thành ra rối rắm phức tạp vô cùng tận, phức tạp đến mức hại Dương Cửu thấy như lọt giữa sương mù, không sao cắt nghĩa nổi.

Dương Cửu vốn chỉ giỏi xử lý ba mối cù cưa phổ thông đơn giản. Ví như bạn tình qua đêm, đôi bên cùng nhau tận hưởng một đêm thần tiên sung sướng, sướng xong rồi bái bai, về sau không dính dáng; lại ví dụ như đồng bọn chiến hữu, hợp tác nhất thời, xong việc thì tiền trao cháo múc, hội hè đương nhiên dễ hợp dễ tan.

Mà chuyện dây dưa với Tiêu Trọng Giản thực sự đã vượt quá khả năng giải quyết của hắn, hắn không hiểu nổi gã đàn ông một bên nghiêng rằng nghiêng lợi đòi giết hắn, một bên hùng hồn ra sức giữ gìn hắn này rốt cuộc đang nghĩ gì. Thái độ của hắn ta quá sức quái dị, quá sức nhập nhằng, hại Dương Cửu nghĩ nát óc cũng không ra tóm lại mình đã lầm lẫn chỗ nào?!

Dương Cửu thở dài, rút con dao găm giấu dưới bắp chân ra thấy cho Tiêu Trọng Giản: “Chắc, đó cầm đi.”

Tiêu Trọng Giản bắt lấy con dao, ngờ ngợ nhìn hắn.

Dương Cửu chìa cổ mình: “Anh thắng rồi đó, thì đây cửa đi. Khỏi đuổi tới đuổi lui vậy nữa, anh không chán thì tôi cũng ngấy tận cổ rồi. Anh coi, tự anh cũng chẳng biết lời được tôi về rồi làm trò gì, đã thế thì cầm dao giết quách tôi đi, vậy là đôi bên đều rảnh nợ.”

Mặt Tiêu Trọng Giản thoáng cái sa sầm, hắn ném con dao xuống đất rồi xông tới ghì cứng Dương Cửu, đoạn cúi đầu hung dữ cắn mạnh lên cổ hắn.

“Cậu tưởng tôi sẽ lại cho phép cậu tự do như trước, muốn đi đêm thì đi, thích lên giường với ai cũng được hả?” Tiêu Trọng Giản nhay cấn men từ cổ hần xuống xương quai xanh, lời lẽ khắc nghiệt thoát ra từ hai hàm răng nghiến chặt: “... ngoan ngoãn ở yên đây cho tôi, chờ tôi nghĩ xem phải trừng phạt cậu thế nào. Còn tính không nghe lời thì coi chừng cái mạng nhép của thằng nhãi họ La!”

Dương Cửu tính đẩy hần ra, thỉnh linh cổ tay lại bị hần tóm được, Tiêu Trọng Giản rà môi lướt qua những đốt ngón tay hần, rồi đứng dậy, quay lưng bỏ ra khỏi phòng.

Mấy ngày sau đó Dương Cửu cứ thế chết dí trong phòng, không được đi đâu cả. Mỗi lần hần khùng lên phá nhà đập cửa, bên ngoài lập tức có hai gã vệ sĩ mặt lạnh như tiền xuất hiện với tốc độ ánh sáng, chia nhau làm ông hằm ông hừ* án ngữ hai bên. Cửa sổ tầng này thật ra nhảy xuống cũng được, bắt quá dưới lầu lại thả một đàn chó ngao, trong cặp mắt hau háu của tụi nó, Dương Cửu đương nhiên không khác gì một miếng thịt dê non thơm ngon mỡ màng.

Dương Cửu rên rỉ nằm bẹp mấy ngày trời, lại vô cùng tội nghiệp xin xỏ ông hằm ông hừ: “Người ta muốn tí gió...”

Ông hằm ông hừ chạy đi hỏi Tiêu Trọng Giản, lúc sau quay về nói: “Không được...”

Dương Cửu tím mặt: “Hai ba phút mà cũng không cho hả?!”

“Ngài Tiêu nói, một phút cũng không được, e cậu ra ngoài quyến rũ đàn ông...”

Dương Cửu giận ứa gan dùng dùng quay về lên mạng tiếp.

Mạng mèo này là đã được Tiêu Trọng Giản cho phép, bắt quá dữ liệu truy cập đều bị giám sát nghiêm ngặt, hề phát hiện có gì mờ ám cần quấy lập tức chặn web hoặc cắt mạng cúp điện. Đoạn dây cáp mạng này thật tình có giá hơn vàng, ấy là thành quả Dương Cửu tuyệt thực hai ngày trời mới yêu sách được. Ấy vậy mà đến lúc hần tâm tình rục rịch vừa mò vào web tải phim đồi trụy một cái, màn hình lập tức vọt ra một khung thoại: “Cậu Cửu, ngài Tiêu nói, nếu cậu dục hỏa đốt người cần xem những trang web này, ngài ấy sẽ tới giúp cậu dập lửa ngay tức khắc.”

Dương Cửu đành ôm oán hận ngút trời nhấn exit.

Trên MSN của Dương Cửu có một người bạn chí cốt tên... Ivy, tối đến nhận được một cái mess đầy mùi hả hê đặc ý của tên đó:

“Nghe nói cưng tới chỗ Trần Kiệt khám liệt dương với tảo tiết, rồi bị Tiêu lão đại tóm hử?”

“Oan uổng quá a đồng chí! Lão tử mà bị liệt dương tảo tiết, Tiêu Trọng Giản đời nào chịu tò tò chạy theo người ta miết vậy?”

“... chứ bộ không phải ổng đuổi giết cưng chính vì vụ đó hử~”

“Đời nào! Đây đúng là vu khống quá thể đáng! Sĩ nhục!”

“Hết xài rồi thôi thì nhận đi a tình yêu~ ^_^”

“Không tin cưng qua đây thử coi! Lão tử dốc lòng phục vụ, lấy hành động thực tế chứng tỏ bản lĩnh đàn ông cao quý đường đường, tiện thể giúp cưng chứng tỏ luôn...”

Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng trầm trầm như màu trời trước bão: “... Chi bằng để tôi giúp cậu chứng tỏ một chút xem sao.”

Dương Cửu giật bản mình, run run quay đầu lại, Tiêu Trọng Giản đang đứng vịn ngay lưng ghế, vô cùng hứng thú cúi xuống nhìn màn hình. Ivy bên kia đâu biết bị kịch hải hùng nhường nào đã xảy ra, vẫn vô cùng hăng hái gõ tin đáp lại: “Hay nha hay nha! Người ta cởi đồ tắm táp xông hương thơm phức lên giường nằm chờ nha!”

... Một phút trôi qua.

... Hai phút trôi qua.

... Ba phút trôi qua.

Dương Cửu nín thở trượt mình khỏi lưng ghế, lẳng lặng nhón chân bò ra cửa.

Rón rén chạy được năm centimét, thỉnh thoảng Tiêu Trọng Giản vung tay quơ ngang người hắn, nhắc bổng lên rồi ném phịch xuống giường, tiếp đó hắn cũng nhào đến, đè cứng lên người Dương Cửu. Dương Cửu bị ép bẹp dí trên nệm, tai nghe xoạc xoạc mấy tiếng đã thấy áo xống bị xé toạc, rồi đến quần cũng bị kéo tuột xuống cẳng chân, Tiêu Trọng Giản cứ thế thẳng tay... phát đánh chát một cái vào mông hắn.

Dương Cửu điên tiết gào lên: “Tiêu Trọng Giản! Anh giở cái trò biến thái gì thế hả?!”

“Đây là trừng phạt.” Tiêu Trọng Giản độc địa phả hơi thở nóng rực bên tai hắn: “Đến lên mạng cũng phải tranh thủ mắt trước mắt sau tán tỉnh thiên hạ, cậu thế này gọi là động cõn.”

Dương Cửu bật dậy chống cự, vật lộn vầy vùng một hồi lại chà xát ngay đùng quần Tiêu Trọng Giản, chưa gì đã thấy rắn đành. Kích thích trắng trợn kiểu này thật hết chịu nổi, Tiêu Trọng Giản thô bạo đè nghiêng hắn xuống, quơ tay mở rộng qua loa vài cái rồi cứ thế gồng mình nhấn thẳng vào.

“A!” Mặt mày Dương Cửu một phen méo mó, “Đau!”

Tiêu Trọng Giản đã quyết tâm kế hắn, không bao, không một dụng cụ gì khác, thẳng thừng, khô khốc, da thịt trực tiếp ma sát mang lại khoái cảm thấm thía vô tận, bốc thẳng lên não tủy khiến người ta phát cuồng vì sung sướng. Hắn thô bạo dần tới không ngừng, mỗi lần đều trắng trợn thúc tới tận cùng, cảm giác kịch liệt đến hầu như không nổi muốn bắn ngay tức khắc.

Dương Cửu đau tới nằm xuội lơ bên dưới hắn, lời lẽ thoát ra khỏi miệng cũng muốn phều phào: “Tiêu Trọng Giản... xx mẹ mi...”

“Chờ tôi xx cậu xong hẵng nói.”

Chỉ cần cúi đầu lập tức sẽ thấy lối vào bị chà đạp đến đỏ rực đang không ngừng bị ép bức nuốt vào thứ đó, hình ảnh kích thích muốn phát điên. Tiêu Trọng Giản hít sâu một hơi, xóc Dương Cửu dậy để hắn dựa cả người trong ngực mình, trọng lực càng khiến dục vọng bạo liệt của hắn được nhấn sâu bất tận, giữa nơi ẩm áp chặt khít, tới lui triển miên không ngừng nghỉ, khoái cảm tột cùng hầu như sẵn sàng cuốn phăng lý trí của hắn trong khoảnh khắc.

Một chút dịch lỏng rỉ ra từ từ thoa trơn lối vào. Tiêu Trọng Giản không buồn cúi đầu nhìn. Hắn biết đó là máu.

Con người này... hắn ghì đầu Dương Cửu, thô bạo buộc khớp hàm vẫn đang cắn chặt vì đau đớn của hắn nhả ra, để rồi hung hãn hôn hắn... hắn đã luôn thêm khát làm như vậy từ rất lâu rồi, mỗi một lần người này đánh mất ve vãn đưa tình với kẻ khác, mỗi một lần hắn ta không chút đếm xỉa đến sự tồn tại của hắn, mỗi lần chỉ đến khi chơi bởi mệt mỏi mới buồn nhớ về hắn... Hắn đã luôn muốn thế này, tàn bạo áp đảo người này trên giường, khiến hắn ta van xin tha thứ, khiến hắn ta không thể bước nổi xuống giường, khiến hắn ta nhận cho rõ ai mới là người hắn ta phải ôm hôn, phải ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng trước đây Tiêu Trọng Giản chưa bao giờ dám. Hắn vẫn sắm vai tình nhân lâu năm ôn hòa và bao dung, chỉ cười trừ trước những mối quan hệ “ngoài luồng” của người tình, không hề can thiệp vào bất cứ chuyện gì của Dương Cửu, dù mở trường hai mắt chứng kiến hắn ta lang chạ khắp nơi, cũng chỉ có thể kiềm nén bản thân, ép buộc mình nặn ra nụ cười khoan dung thông cảm.

Vì hắn biết Dương Cửu ghét điều gì. Hắn ghét bị ràng buộc, ghét trách nhiệm, ghét sự gò bó, ghét có người quản này quản nọ, quản hắn lên giường với những ai.

Hắn nhẫn nại lâu như vậy, vẫn tưởng cứ thế nhẫn nại rồi sẽ có ngày được đền đáp, nhưng thực tế hắn nhận được lại chỉ là sự tuyệt vọng càng sâu sắc thêm.

“Chặt thế này?” Tiêu Trọng Giản hôn hôn cái cảm đang hắt lên của Dương Cửu, “Lâu lắm không làm rồi hả?”

Dương Cửu nghiêng rằng, giọng cất lên còn có chút run run: “Tôi không có... loại... sở thích cho vợ con ngồi ngoài cửa... nghe phim sống...”

“Cô ta không có đây. Mà có có cũng không phải việc của cô ta.”

“Anh là đồ khốn nạn...”

Tiêu Trọng Giản gồng mình thức tới, “Cảm ơn cậu khen tặng.”

—

Chu Nhuế xách túi lớn túi bé vào nhà, vừa thấy cái xác tay tinh xảo xuống sô pha vừa tiện miệng hỏi thư ký: “Tiên sinh đâu?”

Gã thư ký áp ứng: “Phu nhân, tiên sinh lên lầu...”

Chu Nhuế còn đương ngấm nghĩa đồng thành quả quét hàng hiệu của mình, vừa nghe vậy đã sững sốt: “Ồ trên lầu? Làm gì hả? Nói cho rõ ra!”

“Phu... phu nhân, tiên sinh giờ có lẽ không tiện...”

Chu Nhuế càng nghe càng ngờ vực, liền gạt hết đồng đồ qua một bên, nện gót giày cồm cộp đi lên lầu. Tay thư ký vội vàng cản cô ta lại: “Trời đất phu nhân à! Lúc này thật tình không được!” nói rồi lại ghé sát lại nhỏ giọng: “... không chừng đang ở cùng cậu Cửu đó, tiên sinh có ngày nào không tới lui mấy bận trước cửa phòng cậu Cửu đâu...”

Chu Nhuế chết sững tại chỗ, một hồi lâu sắc mặt mới thoát đỏ thoát xanh, miệng thở hào hển, mà không nói thành lời nào, chỉ chờ người ngồi phịch xuống sô pha.

Tay thư ký trông bộ dạng đó của cô ta, chỉ lo cô ta cả giận làm lớn chuyện, vội vàng hạ giọng xoa dịu: “Phu nhân đừng giận, đàn ông người nào chẳng có vài mối chơi bời bên ngoài? Hơn nữa cậu Cửu cũng chẳng phải người ổn định nghiêm túc gì, trên dưới trong nhà này ai cũng biết, cậu Cửu dù thế nào vẫn một tay nâng đỡ tiên sinh từ ngày trước, muốn đánh muốn giết sao chỉ mình tiên sinh có quyền quyết, người khác không thể bàn vào được.”

Chu Nhuế nổi đóa ném vỡ tan lọ nước hoa Chanel vừa mua về: “Vậy hồi đó sao anh còn phải lấy tôi?!”

Gã thư ký nhủ thầm trong bụng hồi đó chẳng phải cô đòi cưới bằng được, còn khóc la dọa sống dọa chết bắt làm hôn lễ cho mau sao, giờ lại đi hỏi ai.

Chu Nhuế càng nghĩ càng giận, nhịn không được giậm gót giày xuống sàn: “Không được, tôi cứ lên đây, tôi lại còn muốn xem bà chủ nhà đã về đây rồi, ai dám làm trò trước mặt tôi?!”

Tay thư ký cùng đám người làm biết chuyện trong nhà đều xúm vào ngăn cô ta, nhưng thực tình ai dám phản đối? Chu Nhuế đã tức đến hồ đồ, ra sức hung dữ gạt mọi người ra, cồm cộp cồm cộp lao lên lầu.

Tiêu Trọng Giản giờ này vừa xong chuyện, đương đứng dựa cửa phòng tắm hút thuốc. Còn Dương Cửu mới rồi coi bộ thương tổn không thường, vừa tính xuống giường vào phòng tắm đã suýt hụt chân té lăn ra đất, liền bị Tiêu Trọng Giản bế phốc vào bồn nước.

Dương Cửu nằm sấp úp mặt trên vai hắn, lằm bằm bầm hậm hực, cự nự đến khiến Tiêu Trọng Giản phát điên tiết, nhịn hết nổi làm thêm lần nữa ngay trong bồn tắm. Thẳng đến lúc Dương Cửu gạt vỡ tan tành chai sữa tắm, tính quơ mảnh chai quạc hắn, Tiêu Trọng Giản mới thỏa lòng thỏa dạ rút lui ra ngoài.

Dương Cửu khóa trái cửa, ngồi bên trong chửi cha chửi mẹ: “Tiêu Trọng Giản mi là đồ đốn mạt!”

Tiêu Trọng Giản tỉnh bơ đáp: “Đâu có.”

“Mẹ nó bao năm không làm mà chơi dã man thế hả!”

“Quá khen.”

“Khăn mặt tôi đâu?!”

“Cậu dùng của tôi cũng được.” Tiêu Trọng Giản khoan khoái phả một ngụm khói, “Vất trên thành ấy.”

Hai người cách một cánh cửa lờ lững lại nửa ngày, Tiêu Trọng Giản hứng chí tức cảnh sinh tình, lại nói: “Chúng ta thế này cứ như vợ chồng son đùa giỡn nhĩ... mà này, muốn tôi vào giúp một tay không?”

“Phì vào!”

Tiêu Trọng Giản còn đương tính nói gì nữa, đột nhiên bên ngoài nghe tiếng đập cửa rầm rầm, âm thanh gấp gáp chẳng nể nang gì, hần bực mình sẵn giọng quát: “Ai? Cút xuống!”

“Em đây!” Tiếng Chu Nhuế cao vút vọng vào, “Anh làm gì trong đó?! Ở cùng ai? Mở cửa ra! Mở cửa ra ngay!”

Dương Cửu mở xoạch cửa phòng tắm, vừa lao ra túm áo Tiêu Trọng Giản, vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lão tử hận nhất loại người như mi, ngay từ đầu đã chẳng phải ta tình mi nguyện, chơi xong còn lòi vợ già đến cửa làm loạn!”

“Cậu bảo cô ta cút đi cũng được...”

“Đeo gông ngang cổ rồi thì đừng có học đòi rững mỡ, lấy vợ để con rồi làm ăn gì nữa hử, anh hết xài rồi Tiêu Trọng Giản à! Thực tế giùm đi!”

“Tiên sinh, anh làm gì trong đó? Đang ở với ai hử? Mở cửa ra!”

Dương Cửu nắm cổ áo xô hần ra, tiện thể đập thêm một cú: “Cút ra đi!”

Tiêu Trọng Giản tức điên người, quay ra cửa gầm lên: “Đi ngay! Không phải việc của cô!”

Ngoài cửa im ắng một chốc, tiếp nữa là một tràng tiếng khuyên can vỗ về hoảng hốt của đám người hầu, liền sau đó giọng Chu Nhuế gào khóc kinh thiên động địa vang lên: “Anh vì một tên đàn ông, cả vợ anh cũng mặc hử?! Tôi là vợ anh đấy! Là vợ danh chính ngôn thuận của anh đấy! Anh lại còn không coi ba tôi ra gì, không sợ thiên hạ cười vào mặt...”

Dương Cửu cơ bản không phải là Gay, nghiêm túc mà nói, hần là loại mê cả shota* lẫn loli. Các cô em hần ưa mắt đều là kiểu ngây thơ, e thẹn, nhất quyết phải vòng ngực cỡ A mà eo thon mềm mại, chân dài trắng muốt... như cô nhỏ Chu Thiên bữa nọ La Tuấn qua đêm hần cũng miễn cưỡng duyệt được. Nghe đó là đủ hiểu bản chất lưu manh hèn mọn vô địch của hần.

Mà phụ nữ như Chu Nhuế thế này, kiểu đàn bà con gái đặc biệt rách việc phiền hà, là loại hần cực độ không thể chấp nhận được.

“Vái trời a, nếu hồi đó tôi biết tính tình cô ta thế này, nhất định tôi đã liều mạng phản đối anh rước cô ta về.” Dương Cửu bưng mắt thả người xuống sô pha, tiện thể vói chân đập đập Tiêu Trọng Giản, “Xê ra tí đi, lưng lão tử đau.”

Tiêu Trọng Giản không buồn nhích ra, ngược lại lại lừ lừ áp sát tới: “Cậu làm một chuyện.”

Dương Cửu hậm hực lờ đi, liền bị Tiêu Trọng Giản bóp cằm bắt quay lại, ép hần nhìn thẳng vào mình, “... bất kể tôi muốn lấy ai về, cậu đều phải phản đối, phản đối đến cùng! Chỉ có cậu mới là người phải phản đối! Có một chuyện đó mà đến giờ cậu vẫn không chịu hiểu ra!”

Dương Cửu ngơ ngác nhìn hần: “... bộ tôi muốn chết sớm nữa hử?”

Tiêu Trọng Giản tính giải thích, lại chẳng biết phải nói lý lẽ ra sao với gã đàn ông này. Hần chỉ còn cách gần Dương Cửu xuống sô pha, rồi đứng dậy nóng nảy sải bước khắp phòng như thú trong chuồng.

Chu Nhuế ở ngoài đã khóc đến khản giọng: “Tôi đi về nhà với ba tôi đây! Tên họ Dương kia, để xem mi sung sướng được mấy ngày!”

Sau đó là một tràng tiếng chân lộn xộn ầm ĩ xa dần, lẫn cùng tiếng phụ nữ mắng nhiếc khóc lóc. Dương Cửu càng hoang mang tợn, hần vuốt mũi, lăm nhăm vô cùng oan ức: “... mình sung sướng nổi gì? Mà can hệ gì đến mình đâu?... Này mấy người đừng có hòa nhau quá gở vậy được không hử?...”

Chương mười ba: Cậu hai La muốn kết hôn

Chu Nhuế tha lời cả đám người đi chưa được mấy bước, tiếng chân còn nghe văng lại, đột nhiên lại có người đập cửa rầm rầm bên ngoài. Mấy tiếng đập cửa giờ này thật như đổ dầu vào cơn giận ngàn ngút của Tiêu Trọng Giản, quả nhiên Tiêu lão đại đã phát hỏa: “Ai?! Làm sao nữa? Đi thì mặc xác cô ta, cấm làm phiền tao!”

Ngoài cửa vang lên giọng nói trầm trầm bình tĩnh: “Tiêu đại, tôi, Giang Lăng đây.”

Giang Lăng này bị một chứng bệnh nan y hành hạ đã nhiều năm, tên gọi đầu như là “thiếu dây thần kinh nhan sắc”. Đứng thẳng ra mà nói, cái mặt hắn đơ như cổ bài tây. Năm xưa Dương Cửu vào ở Tiêu gia, hắn còn là bảo vệ trông cửa lớn; qua mấy năm, giờ hắn đã thành trọng thần thân tín được Tiêu Trọng Giản tin tưởng, trông cây nhất trong đám tay chân. Khi Tiêu gia ra lệnh truy sát Dương Cửu, Giang Lăng là người đầu tiên kiên quyết phản đối, lại còn khẳng khẳng không tán thành chuyện Tiêu Trọng Giản rước tiểu thư nhà họ Chu về; Tiêu Trọng Giản hỏi hắn có phải vì quan hệ cá nhân mà làm vậy không, hắn làm mặt âm trầm nửa ngày rồi mới đáp hai từ chắc nịch: trực giác!

Sau này hắn bị Chu Nhuế ôm thù ghê gớm, nếu không nhờ Tiêu Trọng Giản che chở, không chừng đã bị Chu Nhuế điệu tuốt đi Mô-ri-xơ rồi.

Thực tế chứng minh, trực giác của một gã đàn ông mặt bài tây đa sự chết tiệt... thường thường vẫn xài được gấp tỉ lần so với giác quan thứ sáu của các bà các cô.

Tiêu Trọng Giản lập tức bật dậy: “Giang Lăng? Có chuyện gì rồi?”

“La Tuấn đánh đến rồi.”

Tiêu Trọng Giản mở toang cửa, vừa nóng nảy đi ra vừa căn vặn: “Đã nói rồi! Ở nhà này thằng nhãi họ La không tên không họ gì hết, cứ gọi thằng họ La đủ rồi, khỏi cần nề nang thằng đó.”

“Lão đại.” Giang Lăng nghiêm chỉnh nói, “Dù anh có gọi nó thế nào, thì trên giấy tờ căn cước người ta vẫn đủ họ La tên Tuấn thôi.”

Tiêu Trọng Giản không đáp, sải chân bước nhanh xuống lầu.

Xe của La Tuấn chạy thẳng vào cổng lớn tòa nhà chính Tiêu gia, một chiếc Jaguar láng bóng, hết như chiếc bị Tiêu Trọng Giản lái về hôm trước. Có người nói sinh thời La Vinh Thận có đầu tư vào sản xuất ô tô, vậy nên thằng nhãi này giờ xài xe miễn phí, ra ngoài tán gái đều như đi những chiếc đời mới vừa xuất xưởng, xa xỉ thôi rồi.

Tiêu Trọng Giản đứng trên bậc thềm, La Tuấn khoanh tay cạnh cửa xe, hất đầu: “Tiêu đại, người tôi tìm đâu?”

Tiêu Trọng Giản cười nhạt: “Người cậu tìm? Cậu muốn ai nhỉ? Người hầu kẻ hạ ở Tiêu gia đông vậy, sao tôi biết được cậu hai La vừa mất ai, tới tận cửa muốn đòi ai?”

“Ông đừng có vờ vịt! Dương Cửu đâu?”

“Nhà này không có người đó!”

La Tuấn cười phá lên, lại nói lớn: “... Được! Vậy để tôi vào tìm!”

Hắn vừa nói muốn vào trong, một đám người trong nhà lập tức xông ra cản lại. Tiêu Trọng Giản chỉ thấy máu xông lên não, trong một giây hắn nhiên lại có cảm giác như bà lớn bị con nhỏ bồ bịch ở đâu mò đến tận nhà chỉ mặt chửi bới, “... Thằng La kia, mày quá trớn rồi đấy! Mày dám bước vào một bước, hôm nay tao lấy mạng mày!”

“Ai cha, tôi nói này Tiêu đại...” La Tuấn cười lạnh nhìn hắn, “Ông đòi mạng tôi biết bao nhiêu lần rồi ấy chứ, sao giờ còn chưa lấy luôn a?”

“Nếu không phải nể mặt Dương Cửu, mày tưởng tao không xử mày được hả?” Tiêu Trọng Giản nói hết câu này đột nhiên thấy thật nhục vô cùng, thằng họ La này là ai chứ? Bằng vào cái gì mà đòi dựa oai Dương Cửu?

Tốt xấu Tiêu lão đại nhà chúng ta cũng là bà cả a, có đời bà cả nào lại đi chỉ mặt nhỏ bồ nhí mắng: ‘Nếu không nể mặt ông nhà, tôi đã sớm cho cô biết tay rồi’ chứ?

La Tuấn phì cười, ngả ngón dựa cửa xe, bày nguyên phong độ đệ nhất công tử phá gia huyền thoại của cảng: “... Tiêu Trọng Giản a, không phải tôi nói với ông rồi sao, cái mẹ thánh nhân dỏm thôi cất bớt giùm đi. Hồi đó là ai bầu vúi vào Dương Cửu để ngoi lên, sung sướng rồi liền trở mặt đòi sát nhân giết người? Là ai giết anh trai tôi, rồi lại giả mù sa mưa mò đến đòi chia chác tài sản? Tôi mà là ông chắc tôi chẳng còn mặt mũi nào gờ ra làm trò với thiên hạ rồi, ông cứ thế mà chẳng thấy tự ghê tởm mình nhỉ?”

Tiêu Trọng Giản bị nói trúng tim đen, bụng dạ một phen giật nảy: “Chuyện của tao và Dương Cửu không đến lượt mày nói.”

“Tôi cũng chẳng hứng thú, chẳng qua muốn đến đón sư phụ thân mến thôi, sao hử, bộ ông nghĩ Dương Cửu trên người có khắc dấu họ Tiêu nhà ông sao?”

Tiêu Trọng Giản lại bị nói trúng lần nữa, mặt mũi lập tức sa sầm: “Họ La kia, mày còn ra vẻ vô tội với tao à? Mày tưởng tao không biết trong lòng mày đang tính toán chuyện xấu xa gì sao!”

Đời này hầu đa dân tình đều giống Tiêu lão đại, bụng dạ toan tính vô số ý đồ xấu xa, thành ra nhìn đâu cũng thấy toàn hạng bất hảo, ai ai cũng đầy mưu mô. Một mình hấn ăn tươi nuốt sống Dương Cửu, ấy là danh chính ngôn thuận, người khác thêm thường một miếng nào, lại thành ra kẻ thứ ba xấu xa đồi bại.

Ai biết đâu cậu hai La ngây thơ trong sáng của chúng ta giờ này mới chỉ quen ong ve hàng quán, chòng ghẹo hot-girl, lâu lâu tập tành chơi bởi MB tí chút, cũng toàn do bạn bè rủ rê mà ra cả. Còn riêng với sư phụ Dương Cửu trắng hoa già đời, lảng nhảng vô độ mà nói, cậu hai La trước nay vẫn chỉ dừng ở ngưỡng đứng từ xa trông lại, chưa dám lại gần xơ mủi gì. Bằng vào bản lĩnh hiện giờ của cậu hai, muốn thực hiện được mục tiêu đập đổ sư phụ Dương Cửu, quả là một vấn đề đại đại nan giải.

Mặt La Tuấn đỏ rần, bất quá thua tài chứ quyết không thua chí, hấn lập tức cãi lại: “Ông tưởng thiên hạ ai ai cũng đầy bụng mưu mô, lấy thịt đè người, chỉ biết ném đá giấu tay như ông hử? Tiêu Trọng Giản, tôi đến đây là để đón thầy tôi, ông dám cưỡng bức bắt anh ấy về, đó là giam giữ người trái phép, coi chừng tôi kiện ông ra tòa!”

“Kiện mi ra tòa” giờ đã thành lời thoại nhất quyết phải tổng cho nhau mỗi bận hội ngộ của hai vị này, mày nói tao giết La Vinh Thận, mày dám vu khống, tao phải kiện mày; tôi bảo ông tước đoạt tự do công dân trái phép, ông dám phạm pháp, tôi phải cho ông ra tòa!

Đương lúc đôi bên hùng hùng hổ hổ, khí thế bừng bừng quyết chứng tỏ ta đây là chính thất, đột nhiên có tiếng la lối oang oang từ đâu vang lên: “Nè~~! Các đồng chí~~!! Tới liền tới liền liền liền liền
!”

Hai gã mất mũi đã chực vằn như mất gà chơi cùng lúc ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Dương Cửu đương bám vắt vào trên một cánh cửa sổ lầu hai, còn ra sức vẫy tay với bọn họ: “Tôi~~ nhảy~~ nè~~!!”

Cả Tiêu Trọng Giản lẫn La Tuấn cùng hoảng hồn hét lên: “Không được!”

Còn chưa dứt lời, Dương Cửu đã lao vèo khỏi bậc cửa với tư thế tự hấn cho là hoành tráng ấn tượng nhất trần đời, liền sau đó là một tiếng bịch ra trò, và hấn nằm gọn dưới chân đám chó ngao vừa bị dọa nhảy dựng lên.

Tiêu Trọng Giản là người đầu tiên lao đến, cậu hai La chạy theo sát gót hấn. Từ chỗ này nhìn lại khó mà thấy được tình hình bên đó, chỉ biết thấy hai vị lão đại đều chạy bổ đi, bọn tay chân đứng đó cũng cầm đầu chạy theo, đám người ồn ào như ong vỡ tổ vừa tới nơi, cảnh tượng bày ra trước mắt lại một phen khiến ai nấy mặt mày tái mét.

Đàn chó ngao khổng lồ quây thành vòng tròn, con lớn nhất một mình một cõi, bốn chân dẫm cả trên mình Dương Cửu, móng cào cào loạn xạ, hại áo xống của hấn rách tan nát. Chưa hết, con chó còn hăm hở thè cái lưỡi bự chẳng ra sức liếm láp mặt Dương Cửu, đuôi vẫy rối rít, bộ dạng nhìn đường nào cũng là đang... làm nũng.

Dương Cửu vừa cười ha hả vừa tránh nước miếng: “Jack, đừng có liếm bây, ha ha, nhột mà nhột mà, ha ha...”, rồi xong còn trần trề hy vọng quơ tay về phía đám đông: “Đỡ người ta dậy mau!”

Tiêu Trọng Giản đưa tay tính lôi hấn dậy, lại bị La Tuấn nhào lên giành được tay ông chú trước: “Đi, chúng ta về nhà.”

Dương Cửu phoir phoir đứng dậy, “Ồ về nhà thôi!”

Tiêu Trọng Giản tức tối sẵn bước tới, vừa lúc bị một cánh tay cản trước mặt. Hấn quay phắt lại, là Giang Lăng vừa cương quyết ngăn hấn vừa lắc đầu: “Lão đại, chúng ta không thể can thiệp được.”

Tiêu Trọng Giản nghiêng rằng vặn lại: “Vì sao?”

“Vì giờ chưa phải lúc.”

“Ai bảo cậu là không phải lúc?!”

Giang Lăng trầm ngâm một hồi, riết rồi mới bình tĩnh đáp: “... trực giác...”

La Tuấn lôi Dương Cửu vào ngồi trong xe, dọc đường sắc mặt xám xịt như mây đen giăng đầy trời. Dương Cửu cũng thấy hoang mang, hần chĩa tay chọc chọc La Tuấn: “Bây sao đó? Mặt như đêm lê vậy?”

La Tuấn quay ngoắt lại nhìn hần, run run trở vào mấy chỗ quần áo rách mướp lộ liễu trên người hần, đầu đầu cũng thấy bầm xanh bầm tím: “Anh... anh lên giường với Tiêu Trọng Giản hả?!”

Tài xế đằng trước giật bắn mình, chiếc Jaguar rít phanh làm một đường chữ S duyên dáng giữa phố.

Dương Cửu vô tội đáp: “Tôi có nhu cầu sinh lý a.”

“Nhưng có gì anh cứ phải giải quyết với Tiêu Trọng Giản?”

“... xài quen rồi, tiện hơn.”

“Là ý gì hả? Anh vẫn thường lên giường với hần sao?!”

Dương Cửu há miệng chực đáp, đột nhiên thấy sắc mặt La Tuấn, liền ngậm miệng ngay tắp lự, lẳng lẳng nhích người vô tội trong góc ghế sau.

La Tuấn sầm sầm sấn lại gần, thân hình đương hồi trở mã, những đường nét nam tính đã dần lộ rõ như tỏa ra ngọn lửa vô hình, manh nha phủ trùm lấy sự phụ Dương Cửu nhỏ bé mong manh khả ái đáng thương của chúng ta.

Thực tình người ta là người bị hại a... Dương Cửu run run thầm mặc niệm, lệ hai hàng bắt đầu lã chã tuôn như cúc hoa khuê nữ nhà ai bị tên đào hoa tặc xấu xa cưỡng bức trinh tiết, lại bị thương khép mắt, bày ra bộ dạng hần cho rằng là rất chi tội nghiệp, mà thật ra người ngoài trông vào chỉ thấy vô lại đáng chết nhất trần đời.

Mà thật ngạc nhiên, La Tuấn lại không bộc phát ngay, hần hít thật sâu vài bận, từ từ bình ổn lại tinh thần rồi đưa tay gạt gạt mấy sợi tóc xòa trên trán Dương Cửu.

“Lần sau dù có nhu cầu cũng không được đi tìm Tiêu Trọng Giản nữa.”

La Tuấn vừa ngồi trở lại, Dương Cửu đã rụt rè hỏi: “... chứ tìm ai?”

Rốt cuộc La Tuấn cũng phát khùng nhảy dựng lên: “Tìm tôi!”

Chiếc Jaguar lại vạch một đường chữ S hoành tráng trên mặt đường, để rồi cứ thế xiên xiên xẹo xẹo lăn bánh về La gia trong tiếng tiếng la hét thất thanh kì dị của Dương Cửu, tiếng gầm gừ thẹn quá hóa giận của La Tuấn...

—

Sinh nhật La Tuấn nhằm đầu tháng tư. Bước sang tuổi hai mốt là một ngày trọng đại, kể từ ngày đó trở đi, coi như đã chính thức trưởng thành. Hần có thể uống rượu, có thể tán gái, có thể đi nhà thổ ăn chơi... đành rằng trước giờ hần cũng đi hoài hoài... có điều kể từ ngày hôm nay, theo pháp luật mà nói, ấy là đã được cấp phép.

Hần được Dương Cửu dạy bảo cũng ra trò, ngày hôm đó tay vệ sĩ hỏi: “Cậu chủ, sinh nhật cậu sắp tới rồi, cậu muốn nhận quà gì?”

La Tuấn đương sắp xếp giấy tờ tài liệu kết thúc cuộc đàm phán của bọn họ, vừa nghe xong vội vàng “Xuyt” một cái: “Thế nào cũng đừng để Dương Cửu nghe được, nếu ảnh biết tôi còn nhớ sinh nhật là ảnh điên lên liền.”

“Hơ, sao lại vậy?”

“Ảnh nói người chuyên tâm làm việc nhất định phải quên ăn quên ngủ, chớ nói gì đến sinh nhật sinh nhèo.”

Tay vệ sĩ ngậy người.

Mỗi bận Dương Cửu đứng đắn lên, hẳn quả nhiên là một thầy giáo đặc biệt nghiêm khắc. Hắn dạy La Tuấn tất cả, từ kiến thức kinh doanh, ăn mặc, lễ nghi, nói năng, đánh lộn, bắn súng, vân vân... đến cả những ngón nghề xã giao trong xã hội thượng lưu lẫn một vài chiêu trò bát nháo. Hắn cứ đứng năm giờ sáng là gọi La Tuấn dậy tập thể dục, lại bắt hắn tới đến trước khi đi ngủ đọc đủ nửa tiếng đồng hồ tiếng Pháp, lâu lâu còn thúc hắn đi hội hè tiệc tùng đặng cửa cấm lấy một cô em sang sang xinh đẹp. Hắn quản lý chi li cả sản nghiệp này, tỉ mỉ chọn lựa từng người cộng sự lẫn vệ sĩ theo bên người La Tuấn, chỉ bảo săn sóc La Tuấn giống như chăm bón một gốc uất kim hương* non quý giá.

Có lúc La Tuấn chợt nghĩ bọn họ đích thực phải như vậy, Dương Cửu sẽ vĩnh viễn lông bông lớt phớt mà nghiêm khắc vô cùng, ánh mắt hắn vĩnh viễn chỉ nhìn đến mình, để ngắm nghía, chần chu, sửa sang hoàn thiện từng lời ăn tiếng nói cho mình. La Tuấn hẳn sẽ vĩnh viễn là trung tâm trong con mắt Dương Cửu, vĩnh viễn là điểm mấu chốt duy nhất đối với gã lưu manh già đời đáng ghét này.

Lối quan tâm lẫn được quan tâm như vậy khiến La Tuấn cảm thấy đặc biệt thỏa mãn, hẳn không sao tưởng tượng được nếu mất đi cuộc sống hiện tại, hẳn sẽ thành ra thứ gì nữa. Nếu một ngày nào đó ánh mắt Dương Cửu chuyển qua nhìn một kẻ khác, không chừng hắn sẽ ghen tị đến phát điên.

La Tuấn chẳng còn nhỏ nhút gì, xài đầu gối mà nghĩ cũng hiểu “vĩnh viễn” là chuyện viễn vông cỡ nào. Hắn còn trẻ, Dương Cửu cũng còn trẻ; mà lão lưu manh chết tiệt đó lặn ngụp riết ở những chốn chơi bời xa hoa, ai dám chắc chừng nào hắn ta sẽ bị kẻ khác quyến rũ mất, đến lúc ấy La Tuấn hẳn biết khóc ai đây?

“Anh nói xem.” La Tuấn rầu rĩ hỏi tài xế của mình, “Nếu anh muốn một người mãi mãi quan tâm đến anh, chăm sóc anh, để trong lòng người đó anh vĩnh viễn quan trọng nhất, ngoài anh ra người đó không bao giờ nhìn đến ai khác nữa... Có cách nào làm được vậy không?”

Tài xế ngậy người đáp: “Có a, cha mẹ vẫn thương con cái vậy a.”

La Tuấn húng hắng ho: “Nếu người đó không phải cha mẹ anh thì sao?”

Tài xế do dự một lát, lại thành thật đáp: “Cậu chủ à, vậy cứ lấy nhau là xong.”

La Tuấn hóa đá ngay đơ trên băng ghế sau, nhất thời như thể cả thế giới trước mắt hắn rầm rầm rung chuyển, bao nhiêu bức tường ngăn cách xung quanh đua nhau nứt toác rồi đổ sập, bụi trắng tung mù mịt. Tan hoang tất cả rồi, đầu ai biết trong lòng La Tuấn lúc này đang một phen chấn động, dường như từ đồng gạch vụn trước giờ một vầng thái dương mới mẻ lại bắt đầu lộ rạng, chỉ một câu nói lơ đãng của gã tài xế... mà cánh cửa dẫn đến thế giới sáng chói của hắn đã được mở rộng thành thang.

“Anh thật tài tình.” La Tuấn xúc động vô ngần vỗ bồm bộp lên vai tài xế, “Lát về nhớ nhắc tôi, nhất định tôi phải tăng lương cho anh!”

...

Bữa đó Dương Cửu in hẹn năm giờ sáng vừa ngáp vừa quờ quạng đẩy cửa phòng La Tuấn, lệt xệt vào bật đèn rồi tiện tay xách tai La Tuấn dậy, lắc lắc lắc để: “Dậy mau! Dậy dậy dậy mau! Nhanh chân dậy ra chạy bộ, tập bơi ba môn phối hợp* mau! Tối nay làm tiệc sinh nhật bảy, lão tử miễn cho bảy bài tiếng Pháp để mai đọc!”

La Tuấn đã tỉnh từ sớm, hai mắt sáng ngời nằm sấp trên giường lăm lăm tính toán, vừa bị xách tai hắn đã nhảy dựng dậy, mặt đỏ tới mang tai chạy tuốt vào phòng tắm đánh răng. Hắn lựa lấy một bộ vét đen Armani mới cứng, áo sơ mi đỏ cùng hiệu mặc trong, thắt thêm một cái cà vạt đen vạch bạc, cầm tay một bông hồng, trước khi ra khỏi nhà tắm còn hồi hộp xịt xịt chút nước thơm súc họng.

Dương Cửu tuy bảo nghiêm khắc bắt La Tuấn sáng sớm năm giờ rời giường, nhưng chính hắn còn khuya mới làm được vậy. Hắn thường thường chống mông nằm ngủ li bì đến khi trời đứng bóng, rồi mới lười biếng bò dậy đi ăn cơm trưa.

La Tuấn bước ra đã thấy hắn khoác áo bông tắm rộng thùng thình, nằm vênh vạng hình chữ đại trên giường mình, ngủ không biết trời trăng gì. Lão lưu manh này tuy rằng địa vị bên ngoài chẳng thường, nhưng tuổi tác hẳn còn trẻ, mà hình như thời gian cũng không buồn lưu lại mấy vết tích trên người hắn, gương mặt

hắn đến giờ vẫn giữ nguyên vẻ phóng đảng lẫn khí sắc nhợt nhạt hệt như lần đầu gặp nhau. Thậm chí đến đuôi mắt vốn rất dễ hằn nếp nhăn, nhìn qua cũng không thấy hắn có, khiến trong một thoáng người ta chợt nghĩ có lẽ hắn vĩnh viễn sẽ là gã Dương Cửu ngả ngớn phong lưu, bất cần đời này.

La Tuấn gian nan nuốt nước miếng, giơ cao cành hoa trong tay, nửa quỳ xuống cạnh giường: “Dương Cửu... anh... tôi...”

Dương Cửu nhướn một mí mắt: “Biết vì sao hoa anh đào màu hồng không?”

“...”

“Một phút nữa cậu không rút ra thay đồ chạy bộ, tôi sẽ nói cậu nghe vì sao hoa nó hồng.”

La Tuấn đông cứng tại trận, rồi chớp mắt liếc nhìn kim phút trên đồng hồ, lập tức quăng hoa chạy bổ ra ngoài.

Thể dục xong xuôi mới về ăn sáng, trên mặt bàn ăn chạm trở kiểu châu Âu là món chè trôi nước nóng hổi bốc khói trong cái bát thủy tinh chế tác thủ công tinh xảo.

La Tuấn im lặng nhìn bát chè trôi nước một hồi, lại nhìn qua vị đầu bếp trán mướt mồ hôi, rồi lẳng lặng bưng bát chè đưa lên miệng húp... chỉ nghe một tiếng phụt phì ra.

“Ông già, tôi nói a.” La Tuấn tuyệt vọng nhìn lão đầu bếp đương run cầm cập, “Nếu đã nấu chè trôi nước với đậu xanh, đậu đỏ thì đừng có bỏ muối a.”

Lão đầu bếp run run đáp: “Tôi biết, biết...”

“Ừ thì bỏ muối, cũng đâu cần cho lắm dầu dũ vậy?”

“Dạ, vâng... cậu chủ...”

“Mà dù ông có bỏ dầu bỏ muối vào chè ngọt, nhưng ông xắt hành thả vô là ý gì hả? Bộ tính làm cho bát chè thành vị bánh quy hành mặn* luôn sao?”

“Không, không phải đâu cậu chủ...”

“Không phải thì sao ông còn bê lên để tôi ăn cái thứ chè kinh khủng này hả?!”

“Cậu... cậu chủ, chén chè này không phải... không phải tôi làm, là... là cậu Cửu muốn chúc mừng sinh nhật cậu, mới tự tay xuống bếp nấu, còn phần khởi dạn lại, nói cậu thưởng thức ngon miệng...”

La Tuấn đột nhiên thấy đầu vầng mắt hoa.

Đồ sư phụ bắt lương nhe răng trợn mắt, hể hở miệng là tán chuyện tiểu lâm đòi trụ đó, quả nhiên trên không thể cho vô văn phòng, dưới càng không xài được trong bếp, chỉ còn mỗi một công dụng trên giường...

Đã quyết định xong đường lối ứng dụng sư phụ sau này, cậu hai La buông liền cái bát xuống, oai vệ hỏi: “Dương Cửu đâu rồi?”

Lão đầu bếp quệt trán: “Trở lên ngủ rồi.”

La Tuấn phóng ra vườn hoa nhỏ liền một bó hoa hồng thơm ngát còn lấm lem bùn đất, rồi chí khí ngút trời chạy ào lên phòng ngủ.

Dương Cửu quả nhiên còn đương ngủ mê mết trên giường, cả người cuộn cong queo như con tôm, vừa ngủ miệng vừa không ngừng nhều nhều nước miếng, không biết trong mộng đang được hẹn hò với em loli nào, mặt bầy rành rành một nụ cười đê tiện vô cùng tận.

La Tuấn dù sao cũng lần đầu cầu hôn, thanh niên trẻ tuổi, còn chưa tu luyện được lớp da mặt dày cui như sư phụ Dương Cửu thân yêu nhà hắn (độ dày chừng đó người thường cũng không phải muốn luyện là được a~). Thành ra trước màn cầu hôn này hắn tránh không được các loại triệu chứng do dự, bần khoản, khấp khởi, chột dạ... thường thấy ở những kẻ chưa nhiều kinh nghiệm.

Hắn bước lòng vòng hơn mười bận khắp phòng, lại lượn qua lượn lại hơn mười bận bên giường Dương Cửu, rốt cuộc chạy vào rửa mặt lần nữa, soi thấy tóc tai có hơi trật nếp, liền cuống quýt xịt gôm loạn xạ. Xong

đầu đầy mới tăng hắng một tiếng, xỏ đôi giày da bóng loáng bước cồm cộp ra, nghiêm trang cầm bó hồng nửa quỳ xuống bên giường.

Soạt một tiếng Dương Cửu đột nhiên ngồi bật dậy, nghiêng răng nghiêng lợi túm áo La Tuấn, mặt mày dữ tợn mắt vằn tia máu: “Ta nhìn mi bao nhiêu lâu... bao nhiêu lâu... bao nhiêu bao nhiêu lâu rồi... đứa nào dám quấy rối giấc ngủ của lão tử ra đây chịu chết!!!!”

Một đám vung lên, La Tuấn choáng váng mặt mày, chỉ cảm thấy trước mắt từ đâu xuất hiện vô số cánh chim vàng lông lánh lượn vòng chớp chớp, con nào con nấy vừa đập cánh vừa đua nhau riu rít: “Ngốc~~ xít! Ngốc~~ xít~!”

“Mình chỉ còn bữa tiệc tối nay là cơ hội duy nhất thôi.” La Tuấn đứng trước gương tự lẩm bẩm, “Không thể để hỏng nốt được, bằng không có ngày mình sẽ vuột luôn lão lưu manh ấy mất.”

Nhìn qua hần có vẻ rất bình tĩnh chỉnh trang lại nơ cổ, thực tình ngón tay đã hồi hộp đến phát run. Dương Cửu đương ngồi kế bên xì xụp ăn mỳ gói, vừa phù phù hít hà vừa ngờ ngợ hỏi: “Muốn ăn miếng không?”

La Tuấn hít sâu một hơi: “Không cần, anh ăn đi.”

“Vậy mới ngoan chứ.” Dương Cửu thỏa dạ cúi xuống húp một hơi nước dùng, “Mỳ gói vị này khó mua lắm đó, tôi nhờ người ta riết mới kiếm được mấy gói, ăn được miếng nóng hổi vậy cũng tốn công gớm a...”

La Tuấn gồng mình kìm nén khát khao muốn xông vô thộp cổ Dương Cửu lắc lắc. Lẽ nào hần so ra không bằng một gói mỳ ăn liền?! Lẽ nào La Tuấn này đường đường mỹ nam đương tuổi thanh xuân như hoa như ngọc ngồi đây, mà không hấp dẫn bằng bát mỳ gói?!

Dương Cửu rót cuộc buồng bát, khẽ ợ một tiếng: “Ăn uống no say~ ta thiết thỏa mãn a~”

... Lão tử cho mi càng được thỏa mãn... La Tuấn thái dương đã nổi gân xanh, chỉ còn nước bóp miệng ép mình không được gào lên lời thổ lộ tình yêu kinh hoàng trời đất kia, rốt cuộc hần đứng dậy, thất tha thất thểu lết xuống đại sảnh dự tiệc.

Lễ chúc mừng cậu chủ nhà họ La sang tuổi hai mốt tổ chức vô cùng long trọng, hầu hết thành viên những gia tộc nổi danh trong cảng đều đến dự, một bức diễn cảm thạch xây nổi bật chiếm hơn phân nửa sảnh tiệc lộ thiên, còn mời không ít người đẹp trong giới giải trí đến biểu diễn góp vui.

Bữa tiệc rượu đủ khiêu vũ ca hát thật xa xỉ vô cùng, tiểu thư các nhà đến tuổi cập kê đều ngượng ngùng xấu hổ lượn qua lượn lại, một vài cô nàng táo bạo hơn chút ít thì bước luôn tới chào hỏi La Tuấn, còn ngầm ý ám chỉ hần mời mình ra nhảy đi.

La Tuấn đối đáp có chút chiếu lệ, cả sảnh người đẹp như trẩy hội lại chỉ khiến hần thấy buồn bực vô cùng, mùi son phấn không sao xua đi nổi càng làm đầu óc thêm choáng váng. Còn Dương Cửu đương đứng dựa bên quầy rượu, tán chuyện cùng gã nào không biết, tay hần cầm một ly Brandy, cười nói tưng bừng với cái tên có vẻ bần chồn hết sức kia.

Coi bộ trò chuyện kiểu đó chỉ có mình hần thấy khoái trá mà thôi, chí ít thằng cha kia nhìn qua đã biết đang chỉ muốn lôi tuột đồ yêu nghiệt này lên giường ăn cho sạch sẽ.

La Tuấn không chút nể nang sấn đến, một tay túm vai Dương Cửu, một tay đẩy gã đàn ông kia ra, lịch lãm chen ngang vào cuộc trò chuyện không chút lành mạnh: “... xin lỗi, quấy rầy rồi, mà Dương Cửu à, tôi có món đồ lỡ để chỗ anh, ta qua bên kia nói chút được không?”

Dương Cửu hơi bối rối mấy giây, cũng nhanh chóng nhận rõ hai vị trước mặt ai nặng ai nhẹ, “Xin lỗi ha Alex, bữa sau nói tiếp vậy, nói chuyện với cậu thật vui quá à. La Tuấn, chuyện gì đó?”

Gã kia vốn định phản đối, nhưng vừa bắt gặp ánh mắt như muốn giết người của chủ nhà La Tuấn, lại thấy Dương Cửu đã hoàn toàn không để tâm đến mình nữa, đành thở dài ầm ục bỏ đi.

Dương Cửu kéo La Tuấn vô một góc vắng vẻ bên quầy rượu: “Rồi cuối cùng cậu làm mất cái gì?”

La Tuấn nhìn hần, mấp máy tới lui không thành lời. Thật là da mặt có dày đến nước nào mà đi nói ba thứ buồn nôn ầu trĩ này cũng thấy muốn nổi gai ốc cùng mình a

~“Dương Cửu.” La Tuấn nói, “Trái tim tôi đã để cho anh rồi.”

Dương Cửu bình tĩnh quan sát hắn, qua một lát mới mở miệng nói: “Tầm bậy, đừng có đánh mất cái gì cũng tìm tôi, lần trước cũng thế, ví tiền mất hỏi tôi, chìa khóa mất hỏi tôi, lại còn bữa rồi cậu đi bơi, ra ngoài áo quần bị chôm mất, lại còn hỏi tôi có thấy đồ cậu đâu không... người lớn tướng vậy còn không biết tự chăm lấy mình, trong nhà chẳng quản xong còn đòi quản công to việc lớn gì nữa? Khả năng tự lập của cậu vậy là quá quá kém, hỏi nào tôi dạy cậu đỡ vậy hở?... Tự lập là nó thể hiện tất cả mọi tố chất lẫn năng lực làm việc của con người, cậu cứ như vậy là không ổn, ngộ nhờ có ngày tôi không ở cạnh rồi ai trông nom cậu, bộ cậu tưởng ai ai cũng chấp nhận được lối sinh hoạt bữa bãi của cậu hả? Ngộ nhờ có người tính gặt cậu rồi làm sao giờ, ngộ nhờ có ai lừa cậu thì sao, ngộ nhờ có đứa nào xấu bụng hại cậu rồi thì...”

“Thôi! Thôi! Thôi ngay!” La Tuấn chớp chớp hai vai Dương Cửu, ghì cho hắn đau đến phải ngậm miệng.

“Dương Cửu.” Cổ họng La Tuấn đột nhiên khô khốc kỳ lạ, hắn chậm rãi nói từng chữ bằng giọng cương quyết nhất có thể: “Tôi muốn kết hôn...”

“Kết hôn quá tốt.” Dương Cửu buột miệng tán thưởng ngay tắp lự, “Đàn ông đàn anh lớn rồi phải lấy vợ, để quá ba mươi mới đi đăng ký là hỏng, nói nghe, tôi cũng tính kết hôn nè, còn chưa kịp báo với cậu nhé, thiệt khéo a!”

Như bị một bát nước lạnh dội xuống đầu, La Tuấn đông cứng toàn thân, mãi một hồi sau mới lắp bắp bật ra được: “... anh muốn kết hôn?... với ai?!”

Chương mười bốn: Lưu manh Dương Cửu cũng muốn kết hôn

Như bị một bát nước lạnh dội xuống đầu, La Tuấn đông cứng toàn thân, mãi một hồi sau mới lắp bắp bật ra được: “... anh muốn kết hôn?... với ai?!”

“Bữa đó Ivy giới thiệu cho tôi một nhỏ bạn của cậu ta, cô bé được lắm, tra gốc gác hóa ra còn là chỗ quen biết xưa xưa với nhà tôi. Đẹp thì tầm tầm thôi, mà được cái tính tình tốt dữ lắm, nấu nướng cũng biết luôn, đã vậy ý người ta cũng chỉ muốn kiếm người lập gia đình sống yên ổn, lấy về rồi có la cà chơi bời bên ngoài chút đỉnh cổ cũng chẳng chấp. Tôi nghĩ lớn đầu vậy rồi thôi thì có cửa nhà đảng hoàng cũng phải, hơn nữa người Ivy giới thiệu, nghe cũng yên tâm...”

La Tuấn đương lúc thất thần đâu nghe được lọt tai mấy từ, hắn chỉ thấy môi Dương Cửu mấp máy liên hồi, thế nhưng cụ thể đang nói chuyện gì, hắn nửa chữ cũng không hiểu.

“Anh muốn kết hôn...” Hắn ngơ ngẩn lặp lại, “Nhưng... nhưng vì sao anh phải kết hôn?”

“Tôi cũng đã hai tám rồi.” Dương Cửu đột nhiên hạ giọng đáp, “Đâu thể nào sống vậy cả đời được, đàn ông độc thân là bọn làm đình đốn xã hội nhất trần đời nghe~”

“Nhưng anh đã độc thân bao nhiêu năm vậy rồi...”

“Ừ thì xét cho cùng tôi cũng có ăn chực nhà người ta cả đời được đâu. Cơ mà Bình Gia xào nấu có nghề lắm nghe, bữa nào rảnh cho cậu tới ném thử xườn xào chua ngọt cổ làm. A, Bình Gia là tên cổ đó. Tụi này tính mua một căn nhà, chừng nào dọn đi rồi sẽ ghé chào hỏi cậu một tiếng. La Tuấn? Bị sao đó? Mặt mũi khó coi dữ vậy?”

La Tuấn vuốt mặt, cười đáp: “Không sao, trong này ngọt ngào quá.”

Dương Cửu nghe vậy cũng dễ dàng ừ luôn, hắn còn đương bận để tâm tới chuyện khác: “Cậu vừa bảo cậu tính kết hôn hả?”

“Ồ không, không vội, không vội.” La Tuấn khoát khoát tay, quay lưng chực đi ra cửa, “Việc của tôi chắc sẽ lùi tạm vài ngày...”

Cuối tiệc hôm đó, La Tuấn uống không ít, rốt cuộc thiếu điều say mê mệt để người ta dìu ra ngoài, trước khi đi còn không quên với lại tạm biệt thực khách, tuy bộ dạng không mấy phần chán, nhưng vẫn đủ cho khách khứa cảm thấy được tấm lòng tha thiết hiếu khách của chủ nhân.

Đến khi người nhà dìu được hắn về phòng ngủ thì đã gần nửa đêm. Hắn quẳng mình xuống cái giường rộng thênh thang, ra sức chôn mặt xuống gối.

Mà kỳ dị nhất, là trong lòng hắn tuyệt nhiên không hề thấy đau khổ hay rầu rĩ chút nào, chỉ có duy nhất một giọng nói bình thản không ngừng vang lên trong đầu: điều vẫn lo sợ rốt cuộc đã thành sự thật rồi, phải mau tìm cách, tìm cách khiến mọi lý do có thể mang Dương Cửu đi biến hết khỏi cõi đời này...

“Cậu... cậu hai, cậu muốn nghỉ rồi à?”

La Tuấn ngẩng đầu nhìn, lúc ấy mới nhận ra người vừa dìu mình vào là một cô bé, chỉ chừng mười mấy tuổi, chưa thấy mặt bao giờ, mà bộ dạng thoạt trông rất bối rối tội nghiệp.

“Cô là ai?”

Cô bé kia run run cúi đầu, chậm chạp cởi áo ra. Thân thể thiếu nữ dưới ánh trăng dường như được ướp thêm một làn sương ngọc, xinh đẹp đến khiến người ta ngạt thở.

“Là cậu Cửu bảo em tới... cho cậu... xin cậu cứ...”

La Tuấn chồm dậy, bất kể trước mắt là một cơ thể thiếu nữ mỹ miều đến thế, giọng hắn cất lên hoàn toàn không nghe ra một chút phấn khích nào, chỉ thấy lạnh lùng băng giá như gió rét cuối đông: “... ai bảo cô đến?”

“Là, là cậu Cửu...”

La Tuấn nhảy xuống giường, lao ra khỏi cửa. Hắn chạy xiêu vẹo suốt dọc hành lang, đến tận cổng lớn thì thấy Dương Cửu đang đứng tạm biệt khách khứa ngoài đó. Kế bên còn có mấy gã tay chân, nhưng hắn chẳng buồn để tâm, cứ thế cầm đầu nhào đến túm cổ áo Dương Cửu, trừng mắt nhìn hắn, nghiến răng gần từng chữ: “... Sao phải làm thế hả?!”

Đám thuộc hạ đều bị dọa đến hoảng hồn, mà Dương Cửu chỉ thoáng sững người, rồi thản nhiên nhìn lại hắn: “Sao, không vừa lòng với quà sinh nhật tôi tặng hả?”

Còn chưa nói hết câu La Tuấn đã động nắm đấm về phía hắn.

Đám tay chân vội vàng xông vào ngăn lại, khốn nỗi đầu ai cản nổi cơn nóng giận đã muốn thiêu rụi lý trí của cậu chủ đang đường đường nắm thực quyền trong tay. Chỉ nghe bịch một tiếng, Dương Cửu đã ngã sấp xuống đất vì cú đấm, nhưng hắn chồm dậy gần như ngay tức khắc, rồi chộp lấy cổ áo La Tuấn, vung tay thụi trả một cú ngay giữa bụng hắn.

“Phì phì phì!” La Tuấn nhổ ra mấy bãi nước miếng lẫn lộn máu tươi, còn muốn vùng ra trả đòn, nhưng Dương Cửu đã nắm cứng được hắn, cổ tay xương mảnh nổi vằn gân xanh, mà sức mạnh thật không thể ngờ.

“Chẳng có lý gì mà cậu không vừa ý với món quà của tôi... cô bé đó là tôi cứu về từ tay cha chủ câu lạc bộ SM đó, xuất thân sạch sẽ tử tế, đừng tưởng trông cổ nghe lời vậy mà lớn lối, chữ nghĩa trong bụng người ta không chừng lắm hơn cậu nhiều, còn biết đàn cả dương cầm đó. Tôi tặng cổ cho cậu không phải để cậu giỡn chơi đâu, đối đãi với người ta cho tử tế vào.”

La Tuấn với tay lên tóm lấy cổ tay Dương Cửu, những khớp xương mảnh khảnh như rạo rạo cào vào nhau trong lòng bàn tay hắn: “Tôi hỏi anh sao không đi mà giữ cho mình ấy! Tôi không cần gái gú gì hết!”

Dương Cửu có vẻ ngạc nhiên, “... ừ thì cậu thích trai hơn cũng được, nhưng cả cẳng đây cậu có bóí ra được một nhà nào ngoài độc đinh một mình cậu, còn thì không có một ai thừa kế nữa như nhà này không hả? Hồi đó La Vinh Thận bị giết, chỉ ít chúng tôi còn cậu, giờ nếu cậu sơ sẩy làm sao, cơ nghiệp anh cậu để lại bằng như tan tành!”

La Tuấn nghe chính giọng mình mơ hồ vang lên, hầu như phi thực tế: “... anh bảo cô ta sinh con cho tôi?”

“Tôi không nói vậy, tôi bảo cậu giữ cô ấy lại đề phòng.”

Bàn tay La Tuấn chậm chậm buông lỏng. Hắn hít một hơi thật sâu rồi thở ra nặng nhọc, cảm giác như sức lực toàn thân cũng trôi vụt theo hơi thở vừa xong.

Hắn hạ giọng hỏi: “... Dương Cửu, anh vẫn yêu La Vinh Thận, ngoài anh ấy ra không còn ai khác, có phải không?”

Dương Cửu hơi ngần người, rồi đáp nhanh: “Phải, ngoài cậu ấy không còn ai khác.”

“Anh nói anh yêu La Vinh Thận.”

“... Tôi yêu La Vinh Thận.”

“Được, được.” La Tuấn chậm chạp quay lưng, xiêu vẹo bước trở lên lầu.

Hắn đang nghĩ thua chính anh trai mình cũng chẳng có gì đáng xấu hổ, chỉ ít còn tốt hơn bại trong tay một đứa con gái nào.

Cô bé ban nãy vẫn đang đợi trong phòng ngủ, thậm chí bộ dạng cũng y nguyên như lúc La Tuấn bỏ đi, nhún nhường ngoan ngoãn, chẳng thay đổi chút gì.

La Tuấn bước tới trước mặt cô ta, mới cúi xuống đã thấy cơ thể thiếu nữ trần trụi bày ra dưới mắt, nhưng dường như tất cả chỉ là vô hình với hắn. Ánh mắt hắn không có lấy một tia ám áp, như thể cô gái xinh đẹp này chẳng khác gì những món nội thất mỹ miều xung quanh, trong mắt hắn đều là đồ trang trí, mà trong cuộc đời hắn có hay không cũng vậy, chẳng mang một ý nghĩa thừa thãi nào.

“Dương Cửu có nói với cô... nếu cô không phục vụ cho tốt, anh ấy sẽ làm gì cô không?...”

Cô bé thoáng kinh ngạc, rồi khỏ sở quỳ xuống: “Cậu chủ, không phải em không muốn hầu hạ cậu, em tình nguyện mà, thật thế đấy, ở đây không ai quát mắng em, không ai không coi em là người, cậu Cửu còn cho em đi học... xin cậu đừng nổi giận, không phải em có ý...”

La Tuấn đột nhiên ôm đầu ngồi phịch xuống giường, gương mặt chìm khuất trong bóng tối, chỉ còn thấy thật dữ tợn mà thống khổ khôn cùng.

Cô gái sợ hãi nhích lại gần, mà chưa tới sát bên đã bị hắn vùng dậy vồ lấy, rồi ném bịch lên giường.

Tiếng thét yếu ớt tắc nghẹn trong cổ họng, La Tuấn hầu như chỉ hòng phát tiết phần nộ một cách tuyệt vọng, ngay trong khoảnh khắc tiến vào, hắn khẽ rên lên cái tên ấy, chỉ là một tiếng thở khàn, dễ dàng bị quên lãng giữa những động tác kịch liệt thô bạo, rồi cứ thế tan biến trong không gian.

“Dương Cửu!...”

Sao anh có thể... đẩy tôi cho kẻ khác...

—

Đội trưởng đội bảo vệ đương chức tại nhà họ La vài chục năm, tảng sáng ngày hôm sau sinh nhật cậu hai, đã bị điện thoại réo dựng dậy. Giọng điệu La Tuấn trong máy nghe bắt hảo thôi rồi, lệnh hắn đến ngay lập tức, cấm không để ai biết.

Tay đội trưởng vội vàng chạy bỏ đến nhà chính, và được diện kiến La Tuấn trông vô cùng chán chường, ngồi nhả khói thuốc trong phòng đọc sách cạnh phòng ngủ. Bộ dạng này của hắn thật chẳng giống ông chủ đường đường trong bữa tiệc mấy tiếng trước chút nào, cũng không có vẻ thỏa mãn phũ phé như sau khi hưởng thụ đã đời, ngược lại còn lảng máng có mùi tức giận mà đang phải kiềm chế dữ lắm.

“Anh điều tra cho tôi một người, cô ta tên Bình Gia, là vị hôn thê của Dương Cửu, có quan hệ gì đó với một gã pha rượu tên Ivy.” La Tuấn nghiêng răng dụi đầu lọc xuống cái gạt tàn, “Việc này tìm vài người tin tưởng làm, không được cho Dương Cửu biết.”

Gã đội trưởng tỏ vẻ bối rối: “Nhưng mà... cậu chủ, tất cả bọn tôi ngày nào làm gì cũng phải lên báo cáo với cậu Cửu trước tiên.”

“Ai ra vào cổng lớn không phải báo với Dương Cửu?”

“Thưa cậu, cái này... người của La gia hễ ra vào cổng lớn, có làm chuyện gì cũng phải báo cáo cậu Cửu trước, được cho phép rồi mới qua được cổng. Còn nếu không được Cậu Cửu đồng ý, ngộ nhỡ bị phát hiện thì ngay lập tức...”

La Tuấn ngắt lời hần ta: “Cứ bảo đi làm việc cho tôi, không thì nói tạm thời tôi cho anh nghỉ, giải quyết việc riêng của anh.”

“Vây cũng không được...” Tay đội trưởng đã muốn vãi mồ hôi lạnh, “Ai nghỉ phép cũng phải nộp sủng lại, về nhà rồi còn phải báo cáo định kỳ nơi đi nơi đến, thời gian biểu, gặp ai làm gì với nhà chính... Bọn người thân cận như chúng tôi đây, hễ lịch trình hành động sơ sẩy một cái, chắc chắn hôm sau cậu chẳng còn thấy tôi nữa đâu...”

La Tuấn đập bàn: “Nói vậy, cả cái nhà họ La này từ trên xuống dưới ai muốn làm gì đều phải được anh ta cho phép hả?!”

“Quả là vậy...”

La Tuấn đột nhiên im lặng. Qua một hồi lâu, hần mới lãnh đạm nói: “Anh cứ dẫn người đi làm đi, có bị phát hiện đã có tôi đây.”

Gã đội trưởng muốn nói có cậu cũng là gì đâu, cậu Cửu đã muốn xử lý ai thì còn ai được mở miệng xin xỏ giùm nữa. Bất quá cậu chủ đã nói đến thế, hần chỉ còn nước quệt trán đáp dạ vâng.

Hần vừa tính rút lui, lại bị La Tuấn gọi giật lại: “Chờ một lát.”

Quay đầu lại thì thấy La Tuấn châm một điếu thuốc, bắt đầu phả từng bùm khói có vẻ dương ngấm nghĩ chuyện gì, một lát sau mới chậm rãi nói: “Việc này tìm mấy người tin tưởng làm, xong việc rồi các anh sẽ thành một tổ mới, khỏi cần quay về tổ cũ làm nữa. Từ giờ tuyển người mới vào nhà, chọn trong đám đó vài tay được đưa qua tổ các anh... Chi phí tiền bạc rút thẳng từ tài khoản của tôi, làm cho kín đáo, tuyệt đối không để Dương Cửu biết...”

Lúc ấy La Tuấn vốn chỉ nghĩ, có một nhóm nhỏ nhỏ như vậy bên người, sau này cần làm việc gì không thể cho Dương Cửu hay cũng tiện. Mà “chuyện không thể cho Dương Cửu hay” lần này, nói trắng ra là bí mật xử lý cô ả tên Bình Gia.

Hần chậm rãi hút hết điếu thuốc, nhìn những mảnh tối tăm còn sót lại trước ánh bình minh ngoài cửa sổ. Khu nhà ngang bên Dương Cửu đã tắt đèn, không biết hần đang ngủ hay còn làm trò gì nữa.

Lúc ấy hần còn chưa biết cái nhóm nhỏ hần nổi hứng lập ra rồi sẽ đi tới đâu, hần không biết, một đám người ít ỏi hiện giờ rồi sẽ trở thành lực lượng ngầm chủ chốt của La gia, giống như một mũi giáo sắc lẹm, nằm gọn trong tay hần, mà Dương Cửu không hề hay.

=====

Chương mười lăm: Một gã đàn ông thành ra án mạng

Dương Cửu bước vào nhà hàng, một cô gái da trắng bóc, tóc đen dài đã ngồi tại một bàn trong góc chờ hần, nhắc thấy hần cô liền duyên dáng đứng lên chào, cử chỉ dịu dàng nhã nhặn mà thật khả ái.

Dương Cửu cởi áo khoác đưa cho bồi bàn, rồi nói mà không quay lại: “Hai tách latté, một tách ít đường.”

Tay bồi bàn gạt đầu bỏ đi, Bình Gia mới mỉm cười ngồi xuống: “Anh tới muộn.”

“Kẹt xe giữa đường.” Dương Cửu lịch sự lấy món ngọt và một chiếc thìa bạc nhỏ cho cô, rồi cũng ngồi xuống.

Một điểm đặc biệt tốt ở Bình Gia, đó là người ta không cần nói dài dòng với cô. Cô sẽ không quan tâm người kia gặp gỡ ai, có bao nhiêu phụ nữ bên ngoài... kể cả là đàn ông cũng vậy, cô chỉ cần hai người cứ thế yên ổn bình lặng sống với nhau cả đời. Dương nhiên, người kia cũng chớ để tâm cô làm gì bên ngoài, dù có thấy cô cùng một chàng trai lạ thân mật đi tới, cũng chỉ cần mỉm cười bước đến nhắc nhở cô đi đường cẩn thận là đủ.

Không màng sự đời, không màng tiền bạc, lại biết nấu nướng, đối với Dương Cửu mà nói, thực là một người vợ không thể hoàn hảo hơn. Nhất là cô ấy sẽ không ngăn cấm hần hút thuốc, quá lắm chỉ nhắc một câu chú ý sức khỏe, còn lại gì cũng mặc.

“Em tới xem căn nhà anh nói rồi.” Bình Gia đón tách latté, cảm ơn bồi bàn rồi quay lại nhìn Dương Cửu, “... anh biết đấy, em đang làm ở ngân hàng, chỗ đó xa nơi em làm quá. Chiếm Sá Chử đi buổi sáng hay kẹt xe, em thì là con gái, tối đến có hôm phải làm thêm, hôm nào cũng về tàu điện ngầm cũng không an toàn.”

Dương Cửu thông cảm gật đầu: “Vậy em lựa lấy nhà nào quanh quanh trong thành phố đi.”

“Anh không có ý kiến gì chứ?”

“Em vui là được.”

“Xa hẳn La gia có ổn không? Ivy nói cậu hai La cần anh lắm.”

“Người ta thành niên rồi!” Dương Cửu cười, cúi đầu xem thực đơn, “Sao anh làm bảo mẫu cho cậu ta cả đời được.”

Bình Gia cũng mỉm cười: “Cũng phải.”

Được một lát, Dương Cửu đột nhiên ngẩng lên: “Cần anh đón không?”

“Đón gì cơ?”

“Sáng chiều em đi ấy.”

“Không sao đâu, gần nhà thì em tự lái xe cũng được, không làm thêm giờ thì tối sáu giờ là về tới nơi rồi, nếu phải làm thì muộn hơn một chút, nhưng không lỡ bữa tối đâu.”

“Vậy được.” Dương Cửu gấp thực đơn lại, “Tối tám giờ anh ở nhà, nếu chín giờ chưa thấy tức là hôm đó anh không về. Nếu có việc phải rời cảng, anh sẽ báo em biết. Cần anh việc gì cứ gọi điện là được.”

Bình Gia mỉm cười thoải mái, đưa tách cà phê lên miệng uống cạn.

Đó không phải tình yêu một cô gái trẻ như cô cần. Thực ra cô cũng chẳng cần loại cảm giác mãnh liệt sinh ra từ sự gần gũi lẫn rung động, thứ cô cần là cuộc sống, là thể diện, và sự ổn định, một cuộc hôn nhân cần nhau, nhưng không ràng buộc lẫn nhau.

Một người phụ nữ bước ra từ thế giới ngầm, tuy không từng thực sự giao du với xã hội đen, nhưng có những quan niệm và lễ thói đã ăn sâu vào con người cô. Trong thế giới đen tối mạnh được yếu thua này, ái tình thủy chung sao mà hiếm hoi, phụ nữ dựa vào gia tộc, địa vị lẫn sắc đẹp để hấp dẫn ánh mắt nam giới, đàn ông vung tiền tài, quyền lực cùng trăm thứ không tên ra để thu tóm thật nhiều đàn bà. Vô số cô gái trẻ trung như cô vẫn còn mơ mộng đến tình yêu, đến những cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối cùng các chàng trai đài hoàng phong độ, trông qua mới thật hoàn hảo trọn vẹn; có điều loại tình yêu đó có thể tồn tại được bao lâu? Một năm, hai năm, ba năm hay năm năm? Qua vài chục năm tuổi già ập đến, sắc đẹp không còn, tình yêu trước kia cũng sớm thành món hàng chẳng đáng tiền, còn bao nhiêu sức chỉ để chăm chăm ngăn cản tình nhân của chồng mình sinh thêm con về tranh thừa kế.

Bà ngoại cô, mẹ cô, chị em của cô, cả đời đều như vậy, ngoài một mình cô, không ai cảm thấy cuộc sống ấy có gì sai.

Dương Cửu là một đối tượng kết hôn lý tưởng. Đừng hỏi hẳn chung thủy được bao nhiêu, con người hẳn không ai buồn tin hẳn sẽ thành bạn đời tử tế. Nhưng giữa hẳn và Bình Gia có chung một điểm đáng giá, đó là bọn họ đều đang tìm kiếm một người bầu bạn ổn định, khả dĩ săn sóc mình suốt đời.

Ừ thì người đàn ông này có ra ngoài lăng nhăng với nào trai nào gái thì đã sao? Địa vị người vợ danh chính ngôn thuận của cô vẫn vững chắc, cuộc sống của cô lại nhàn hạ thoải mái, có người chăm lo mà hoàn toàn tự do, chẳng có nhân tình bồ bịch nào thay đổi được điều ấy.

Chín giờ tối, thành phố sống về đêm Hồng Kông mới lại vén màn, ánh đèn rực rỡ trang hoàng cho bóng đêm trên đại lộ Hoàng Hậu, lấp lánh át cả sao trời.

Thằng nhỏ trông cửa khép cánh cửa nhà hàng lại sau lưng bọn họ, mới bước ra đường, đột nhiên Bình Gia cảm thấy ai đó khẽ đụng sau lưng mình. Cô vừa quay đầu lại thì trên tay trống trơn, cái xắc tay LV màu bạc đã không cánh mà bay.

“Người đó trộm túi của em!” Bình Gia chỉ theo bóng lưng một gã đàn ông đang chạy lẫn vào đám đông, lớn tiếng kêu lên.

Dương Cửu bỏ lại một câu: “Em quay lại cửa nhà hàng chờ đi.”, rồi vội vã lao theo.

Bình Gia đứng tại chỗ tần ngần cắn môi, một lát sau mới chậm rãi quay lại cửa nhà hàng. Vừa lúc ấy, đột nhiên cô nghe thấy tiếng hô hoán hoảng hốt từ sau lưng, rồi tiếng ô tô phanh gấp chát tai, quay đầu lại, cô chỉ thấy một đầu xe như thể mất phanh đang lao đến ép mình lên vỉa hè, trong khoảnh khắc cô có cảm giác toàn thân mình nhẹ bẫng. Bình Gia bị hất văng ra rìa đường cái.

Cơn đau đón đoạt đi mọi ý thức của cô, trước mắt thoát đen thoát xám. Không còn nghe thấy tiếng đám đông la ó hoảng sợ nữa, một giây trước khi chìm vào cơn mê, cô chỉ thấy như có một người đàn ông trẻ tuổi nhào tới, cuống quýt quỳ xuống bên cạnh mình: “Tiểu thư, cô làm sao rồi? Cô ráng lên! Tôi đi kêu xe cứu thương!!”

Gọi xe cứu thương thì được gì, tôi không chứng minh thư, tiền bạc, thẻ tín dụng... có đưa tới bệnh viện không chừng cũng trễ rồi, Dương Cửu còn chưa quay lại, ảnh quay lại không thấy tôi thì biết làm sao, giờ bệnh viện công ở Hồng Kông cấp cứu chậm chạp như thế... Bình Gia bình thần tự hỏi mình bấy nhiêu câu, rồi cứ thế mất dần ý thức cùng cơn đau đón.

Dương Cửu cuối cùng cũng không lấy được cái xác về, vì tên trộm kia bị hấn đuổi chạy hết ba con phố rồi đột nhiên nhảy lên một chiếc xe, coi bộ là được đồng bọn đón đường, sau đó chiếc xe phóng vọt đi.

“Không bị cậu Cửu thấy biển số đấy chứ?” Tên vừa trộm túi vừa ngồi thở hổn hển trên ghế sau vừa hỏi.

Gã tài xế nhìn gương chiếu hậu, đáp: “Không sao, đội trưởng đã dặn phải che biển số, cũng có dùng xe nhà mình đâu. Chiếc này vừa mua hôm qua, xài một lần là bỏ, để sau này cậu Cửu trông thấy thì phiền.”

“Mà nói thật cậu Cửu chạy cũng nhanh ghê gớm, tao chỉ hãi bị cậu ấy tóm được thì không biết làm thế nào, vợ vẫn no đòn. Dọc đường còn bị một đám chính nghĩa nóng mặt đuổi theo, khéo mai mặt tao lên giật tít trên báo Đời Sống Xã Hội cùng nên...”

“Còn đòi giật tít, tưng dừ vậy hả mậy? Hê hê hê...”

Hình ảnh còn nhác rút lại trong gương hậu, là Dương Cửu đứng tại rìa đường nhìn theo chiếc xe, hấn đứng đó một hồi, rồi mới chậm rãi quay lưng trở lại.

Một gã trộm vặt lại có xe đón, thật quái dị. Vừa lúc trong lòng hấn lại gợn lên nỗi nghi ngờ còn lớn hơn, ấy là toàn bộ sự việc này trên dưới đều có mùi sắp đặt, mưu mô khó che giấu.

Nếu là người thường chắc sẽ gọi báo cảnh sát rồi, bất quá Dương Cửu còn chưa ngu đến mức đánh động chính quyền vì việc cón con vậy, đương nhiên công dân của cảng có việc báo cảnh sát một tiếng là chuyện quá phải, có điều cứ làm phiền cán bộ vậy cũng đâu hay, ngộ nhỡ cán bộ tiện thể liệt luôn tên mình vô lệnh truy nã rồi biết sao giờ?

Dương Cửu châm một điếu thuốc, chậm rãi đi về phía nhà hàng. Mà thật ngạc nhiên là Bình Gia đã không còn ở đó, trên đường người qua lại như mắc cửi, như thể vụ tai nạn hai mươi phút trước chỉ là ảo giác giữa đêm.

Một chuyện nhỏ nhất vậy, giữa đại lộ sang trọng giàu có này đâu khác gì nốt nhạc đệm giản dị, hoặc giả như giọt nước mưa đầu tiên rơi giữa mặt sông, chẳng mấy lâu sau đã không còn dấu tích.

“Sorry, the person you have called is not available, please try again later...”

Dương Cửu gập di động lại. Mới hai mươi phút, một cô gái vừa còn đứng đây đã biến mất. Cô ấy đi đâu được? Đã nói đứng chờ trước cửa nhà hàng, chỉ vài chục phút ngắn ngủi thì xảy ra chuyện gì chứ? Hay có gì bất trắc rồi?

Mà rốt cuộc... có gì bất trắc được?

Trong phòng cấp cứu bệnh viện, đèn mổ đã bật sáng. Giường bệnh đẩy vội vã qua hành lang, đưa vào trong rồi cánh cửa phòng cấp cứu lập tức bị đóng lại.

Một gã thanh niên đứng bồn chồn lo lắng trên hành lang, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại, hắn mới nhìn qua số gọi đến đã vội vàng bắt máy: “Dạ vâng?! Đội trưởng ạ?”

Đầu dây bên kia đáp lại bằng giọng thật thấp: “Cô gái đó đâu, đưa vào cấp cứu rồi à?”

“Dạ, đang mổ rồi. Đội trưởng, em thấy làm thế này với một cô gái trẻ vậy không ổn đâu, người ta có thể nào cũng chưa bao giờ làm gì chộc đến La gia...”

Gã đội trưởng lạnh nhạt ngắt lời: “Câu chủ nói, cô ta phải chết.”

“Dạ?!”

“Câu chủ nói, cô ta phải chết trong bệnh viện vì sơ suất khi cấp cứu.” Giọng nói từ đầu dây bên kia càng lúc càng khó nghe ra giữa những tạp âm hỗn độn, “... chuyện này là tuyệt mật, không được tiết lộ cho một ai, đặc biệt là... cậu Cửu...”

—

Bình Gia tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trong phòng bệnh, cô muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân cứ như không còn chút sức lực nào. Miễn cưỡng cúi đầu xuống thì thấy kim truyền dịch đang cắm trên mu bàn tay mình, đầu trên dây là túi huyết tương đang chậm rãi nhỏ từng giọt từng giọt dẫn vào cơ thể.

Chân trái cô được treo cao lên, còn những nơi khác có nguyên lành hay không cô không sao biết được. Vừa định mở miệng nói thì có tiếng ai nghe rất sung sướng vang lên ngay bên cạnh: “Tiểu thư, cô tỉnh rồi sao? Cô thấy khó chịu ở đâu không?”

Gương mặt một thanh niên vụt xuất hiện trong tầm mắt cô, Bình Gia nhìn anh ta một hồi rồi ngập ngừng hỏi: “Anh... là...”

“Tôi là người hôm đó đưa cô tới bệnh viện đây, cơ mà cô đừng hiểu lầm, tôi không phải tên tài xế càn quấy đó đâu. Tiền phẫu thuật tôi đã ứng cho rồi, chuyện khác cô khỏi lo, cô a, giờ quan trọng là phải dưỡng bệnh cho tốt. Mà phải, cô tên gì vậy? Nhà ở đâu? Tôi đã kêu cảnh sát rồi, nhưng không tìm được giấy tờ gì trên người cô, thành ra bọn họ cũng nói phải chờ cô tỉnh mới được...”

Một nụ cười chậm chậm xuất hiện trên gương mặt tái nhợt của Bình Gia: “Cảm ơn anh.”

Mặt mày chàng thanh niên được thể đỏ rần, cậu chàng hấp tấp vơ cái bình nước bên cạnh: “Tôi... tôi đi lấy nước cho cô!” nói rồi liền vội vàng quay ra ngoài.

Ra đến cửa lại kìm không được, quay đầu lại, ngượng ngịu hỏi: “Cô... cô có muốn ăn gì không? Hay muốn uống gì? Cứ nói tôi đem cho!”

Bình Gia mỉm cười lắc đầu. Biểu cảm thật nhẹ nhàng, nhưng cậu chàng nọ rõ ràng càng cuống tợn, chàng ta chỉ thiếu điều ù té bỏ chạy như muốn trốn ai.

Thật dễ thương... Bình Gia nhìn theo bóng lưng chàng thanh niên, mỉm cười nghĩ vậy.

Hình như cô chẳng hề muốn gặp cả bạn bè lẫn Dương Cửu, bao nhiêu cảm giác hoảng sợ lẫn lộn từ khi mở mắt đều bị chàng trai trẻ vụng về vừa xong xua tan hết thấy, thậm chí cô còn có thể thoải mái nằm trên giường, ngẫm nghĩ trong khi chờ anh ta trở lại, định bụng nhất định phải bảo anh ta gọt cho mình một trái táo.

Chợt cửa phòng lại bị đẩy mở, Bình Gia nghĩ anh chàng kia đã lấy nước về, không ngờ qua một giây yên ắng, đã nghe giọng Dương Cửu vang lên: “Bình Gia? Em ổn không?”

Dương Cửu đóng cửa lại, đi tới giường bệnh nhân. Hắn mặc áo sơ mi trắng với quần jean, chẳng giống bộ dạng lưu manh lốt phốt thường ngày chút nào, lại có vẻ rất chỉ nghiêm chỉnh đứng đắn. Tiếng bước chân hắn vang lên nghe khá bình thản, còn trên mặt là vẻ lo lắng rất đúng mực. Bình Gia bật cười, làm bộ muốn ngồi dậy, lập tức cô bị Dương Cửu ấn lại giường: “Nằm xuống đi, bác sĩ nói chân trái em bị gãy xương, phải nằm yên ít lâu đấy.”

“Sao anh biết em ở đây?”

“Anh nhờ mấy người bạn.” Dương Cửu trở tay ra sau, giới thiệu với cô một thanh niên trẻ điển trai: “... đây là La Tuấn, cậu hai của La gia, lần này cậu ấy tìm em cực lắm đó.”

La Tuấn này trông còn khá trẻ, nhưng vóc dáng rất cao lớn, đồ tây mặc trên người mới nhìn đã biết là hàng cắt may riêng; thái độ hần nhả nhận lịch sự đến có phần lạnh lùng. Trong một giây Bình Gia chợt nghĩ ánh mắt hần nhìn mình vô cùng hần học, nhưng có lẽ đó chỉ là ảo giác của cô, vì La Tuấn đã mỉm cười rất nhanh: “Chu tiểu thư, nghe tiếng đã lâu. Tôi là La Tuấn.”

Bình Gia đưa mắt nhìn Dương Cửu rồi đáp: “Bạn bè cả mà, đừng khách sáo vậy, là tôi ngưỡng mộ cậu hai đã lâu mới phải!”

“Đâu có, tôi nghe tiếng Chu tiểu thư nhiều rồi.”

Ở đâu ra một cậu lớn thượng lưu lừng lẫy đi nói “nghe tiếng đã lâu” với một cô gái như cô chứ? Dù có là lời khách sáo cũng đâu cần phải nhắc đi nhắc lại bằng giọng kỳ lạ đó. Bình Gia nhạy cảm nhận ra bầu không khí có chút không ổn, cô lại đưa mắt nhìn Dương Cửu, bất quá thể loại dây thần kinh que củi như Dương Cửu đời nào biết gì, giờ có bị phang trúng vài gậy không khéo hần vẫn tưởng người ta lấy lông chim gãi ngứa cho mình.

Bình Gia chỉ còn cách cười lễ độ với La Tuấn: “Cậu hai nói đùa rồi.”

“Tôi không đùa đâu.” La Tuấn đáp nhạt nhẽo, “Chu tiểu thư cứ yên tâm ở đây dưỡng bệnh, tôi đang truy tìm gã tài xế gây chuyện đó. Cả tên trộm túi của cô nữa, tôi nghĩ chuyện này là sắp đặt sẵn, dù sao tôi cũng đã cho người điều tra rồi, sẽ sớm tìm ra thủ phạm thôi.”

“VẬY... thật phiền cậu hai.”

Dương Cửu lên tiếng: “Chuyện này anh cũng thấy kỳ lạ, nhưng hôm qua lại có việc gấp đột xuất cần anh xử lý, La Tuấn nói cậu ấy lo không xong, thành ra một thân không thể xử làm hai được. Có điều em đừng lo, nếu có người định gây khó dễ cho em thật, La Tuấn nhất định sẽ bảo đảm an toàn cho em.”

Bình Gia lại liếc nhìn La Tuấn. Chàng thanh niên điển trai thoát nhìn đã biết xuất thân sang trọng này, tại sao gương mặt cứ luôn có vẻ toan tính ngấm ngấm. Gò má hần khá cao, lông mày lại cứng cỏi xếch lên, nhìn sao cũng gợi ra cảm giác cổ chấp, quyết liệt, khó mà hòa hợp.

Không hiểu sao đột nhiên tim Bình Gia đập thành thịch, phản xạ với nguy hiểm bất ngờ dâng lên khiến cô cảm thấy bất an vô cùng.

“Dương Cửu...”

Dương Cửu đang chực đi ra ngoài gọi điện thoại, nghe vậy liền quay đầu lại: “Sao vậy?”

Bình Gia nhìn hần. Người đàn ông này rõ ràng có thể tin tưởng, nhưng hần chẳng hề nhạy cảm, giữa bọn họ lại không có sự đồng điệu thấu hiểu của những người yêu nhau...

Cô cười nhẹ: “Không có gì, anh bận thì đi đi.”

Dương Cửu và La Tuấn ra khỏi phòng bệnh, mới đóng cửa lại thì nghe tiếng gọi: “Cậu chủ? Cậu Cửu?... sao hai người lại...”

Dương Cửu ngơ ngác nhìn người vừa xuất hiện. Hần không nhận ra thằng nhỏ này... thì phải rồi, La gia trên dưới đông người vậy, làm sao hần nhớ hết từng mặt được.

Trong khi ấy La Tuấn đã kịp nhận ra người này là ai. Tối hôm trước hần lệnh cho gã đội trưởng sai người tới bệnh viện âm thầm giải quyết ả kia, tráo một lọ thuốc, khiến máy trợ thở trực trặc vài cái cũng xong. Vậy mà cuối cùng gã đội trưởng báo cáo lại cho hần, nói tên vệ sĩ trẻ tuổi nào đó không nở ra tay.

Khi ấy La Tuấn tức điên người, mà vừa đúng lúc Dương Cửu gọi cho hần, vậy là hần vượt mặt một cơ hội hoàn hảo để trừ khử con nhỏ kia một cách êm xuôi.

Tên vệ sĩ trẻ bối rối đứng trên hành lang, hai tay còn cầm hai bình nước: “Cậu chủ, tôi... sao mấy người lại...”

La Tuấn lập tức chặn lời hắn, mỉm cười bước tới nắm chặt cổ tay hắn: “Thì ra cậu chính là người cứu vị hôn thê của Dương Cửu.”

“Hôn... hôn thê của cậu Cửu à?” Gã trẻ tuổi kinh ngạc, há hốc miệng, ngơ ngẩn nhìn Dương Cửu, đột nhiên hắn thấy cổ tay đau buốt – là La Tuấn siết tay buộc hắn ngậm miệng.

“Chăm sóc cô ta cẩn thận, rồi tôi sẽ đặc-biệt-đặc-biệt tạ ơn cậu...” gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói xong câu đó, La Tuấn mới cố nặn ra một nụ cười thản nhiên rồi quay đi, khoát tay với Dương Cửu còn đương chưa hiểu trời trăng gì, “Nào, ra xe thôi, mùi bệnh viện làm tôi muốn say rồi.”

Một kế hoạch mưu sát rõ ràng hoàn hảo là vậy, lại bị một thằng nhãi đầu chưa ráo máu phá hoại thành nghĩa cử cứu vớt thiên hạ! La Tuấn tức tối leo lên xe, tay đội trưởng đội bảo vệ đột nhiên ghé đầu sang hạ giọng nói: “Cậu chủ, đợi chút đã.”

La Tuấn ngoái lại nhìn Dương Cửu đang lên một chiếc xe khác, rồi gật đầu: “Sao?”

“Sáng nay tôi đã tra thằng A Kiện vì sao nó không tuân lệnh cậu, nó áp úng mãi không trả lời được, tôi thấy có khi nó mê Chu tiểu thư đó rồi.”

La Tuấn quay ngoắt sang nhìn hắn ta: “Vô lý, nó nghĩ nó là Đông-gioăng chắc?”

Tay đội trưởng mỉm cười: “Năm nay nó mới hơn hai mươi, lại còn chưa có bạn gái, thanh niên thấy mấy con nhỏ đẹp đẹp là mê cũng phải thôi, chuyện bình thường mà.”

La Tuấn cào cào tóc, buông một câu thật lòng: “Tính giành phụ nữ với Dương Cửu, thằng nhỏ này cũng to gan thật.”

“Vậy cậu chủ xem, giờ thằng A Kiện nó...”

“Để tôi nghĩ... để tôi nghĩ đã...”

La Tuấn ngồi ghế sau, chậm rãi nắn nắn thái dương, qua một hồi lâu mới khẽ nhếch môi cười, nhìn không ra hắn có ý tứ gì.

“... Giúp người đạt nguyện vọng hay không sát nhân bữa bãi đều là tích đức cả... Đi bảo Dương Cửu, tôi cần ảnh đến sa mạc Sahara khảo sát mỏ vàng, tới đây anh ấy không đến bệnh viện thăm hôn thê được đâu.”

“Sahara mà có mỏ vàng à?” Tay đội trưởng thận trọng hỏi lại.

La Tuấn nhìn hắn như nhìn thằng ngố: “Đương nhiên là có, đào sâu xuống chừng chục ngàn feet là cùng.”

Chương mười sáu: Một cái đồng hồ thành ra gian Q*

*gian Q: gian tình =)))

~Dương Cửu đi Sahara thật, bắt quá đời nào người ta đi sờ xảm mỏ vàng, người ta đi là vì các cô em tóc vàng nóng bỏng ngọt ngào ngực cong mông mềm mại chứ

~Trên màn hình điện thoại vệ tinh, Dương Cửu mặc đồ rằn ri, đeo kiếng râm có gắn GPS đứng dưới ánh mặt trời chói chang, một tay xách súng ngắm một tay ve vẩy điều thuốc, hớn hỏ tung bừng vậy La Tuấn: “Mai rút quân lão tử phải đi Bờ Biển Vàng chơi đó! À nữa, tôi là tôi kịch liệt cảm thấy tội nhân viên nữ nhà ta phải tút tát lại khẩn cấp, chờ đó về rồi tôi sẽ làm một đợt tuyển mỹ nữ hoành tráng!”

La Tuấn ngồi trước bàn giấy sáng sủa. Từ cao ốc nhìn xuống, đường phố Cửu Long xe chạy như mắc cửi, giờ này còn rất sớm, ánh nắng chiếu xuyên qua lớp kính thủy tinh sát sàn, mà một tầng sáng rõ đến hầu như vô thực khắp văn phòng.

La Tuấn cầm mic, dựa lưng lên ghế, mỉm cười nhìn chăm chú Dương Cửu trên màn hình: “Anh không về gặp Chu tiểu thư hả?”

Đúng lúc ấy có tiếng người phụ trách đội vệ sĩ đang luyện tập dã chiến gọi lớn, Dương Cửu tùy tiện vẫy tay, rồi quay lưng bỏ đi luôn.

La Tuấn nhìn theo bóng lưng hắn một chốc rồi ngắt điện thoại vệ tinh, một nụ cười phẩn chấn chậm rãi nở trên môi.

“... anh bảo Chu tiểu thư đó vẫn còn trong viện hả?”

Tay đội trưởng đứng sau cúi xuống: “Phải, A Kiện cũng đang ở trông chăm sóc cô ta.”

“Có gãy xương cũng không phải nằm lâu vậy chứ?”

“Phải rồi, cậu chủ, tôi đã hỏi Chu tiểu thư có muốn xuất viện về nhà cổ không, rồi chúng ta sẽ cho người đến chăm sóc, có điều A Kiện có nhiệm vụ khác không theo được... Thế mà cổ nói mình A Kiện đủ rồi, nên giờ vẫn nằm trong viện đây.”

“Thằng đó cũng không muốn về sao?”

“Đúng vậy.”

La Tuấn coi bộ thấy chuyện này đặc biệt thú vị, “Tốt lắm, cứ để cô ta ở đó tiếp đi.”

Tay đội trưởng im lặng gặt đầu rồi rời khỏi phòng làm việc rộng thênh thang trống trải.

La Tuấn nhìn cánh cửa ra vào mở ra rồi đóng lại, hần đứng bật dậy bước tới bên tủ kính. Trên giá bày một bức ảnh ***g khung bạc tinh xảo, là hình hần và Dương Cửu chụp chung bên Bờ Biển Vàng, Dương Cửu toét miệng cười vô tư lự, sau lưng bóng hoàng hôn dài bất tận.

Bờ Biển Vàng. La Tuấn hít một hơi thật sâu.

... Lần này tạm thả cho anh đi chơi... về đây rồi anh sẽ là của tôi.

Hần vuốt ve bức ảnh, chậm rãi khép mắt lại.

Cùng lúc ấy, trong phòng bệnh đặc biệt của bệnh viện St. Paul, Bình Gia buồn chán thấy cái điều khiển TV xuống nệm. Nghe nói Dương Cửu phải ra nước ngoài, nhưng từ hôm đó đến giờ một cú điện thoại hỏi han của hần cô cũng không nhận được. Ở đây thực ra ngày nào cũng có người của La gia đến báo tình hình cho cô, nhưng đã là vị hôn phu rồi, ai biết hần có buồn quan tâm liệu cô có nằm chán chết ở đây không a.

Ánh mắt thoáng lướt qua cửa, Bình Gia lập tức ngồi dậy: “Đứng lại!”

A Kiện đã định rón rén bỏ đi rồi, vừa nghe vậy đã vội dừng bước, chậm chạp quay đầu lại: “Chu tiểu thư...”

Bình Gia nhìn anh ta chằm chằm: “Anh gọi cái gì?”

“Ôi tổ tông của tôi ơi...” A Kiện khổ sở lê vào phòng, “Tổ tông à, Phật bà à, Bà cô tổ à... này là cô muốn tôi chết quách cho xong a, tôi đâu có nhiều tiền như cậu Cửu đâu, cũng không cách nào chăm sóc cô tử tế được... cậu ấy động tay một cái là chúng ta thê thảm rồi. Mà tôi da dày thịt béo chẳng lo, cô còn trẻ trung xinh đẹp vậy, cô làm sao, làm sao...”

Bình Gia thở dài: “Rồi cũng già thôi.”

“Vớ lại, vớ lại cô gái như cô, đương nhiên phải được người ta chăm lo thật tốt mới phải, giờ cô theo tôi, ngộ nhờ phải ăn đói mặc rét, rồi bị người ta khi dễ thì biết làm sao, cô mong manh như hoa thế này...”

Bình Gia chớp lấy điều khiển tivi, không đầu không đuôi ném vào người anh ta: “Anh đang mơ chuyện tình nhân bỏ trốn trăm năm trước chắc? Hôm nay anh phải nói rõ ra cho tôi!”

—

Con người Dương Cửu, ưa súng, ưa rượu, ưa trai gái đẹp, ưa lái xe sang. Thành thật mà nói hần cũng không phải người xa xỉ cho lắm, thế nhưng hể đã gặp qua món gì vừa mắt mình, hần cũng chẳng ngại vung tiền tới bến.

Ví như chuyện hần cùng mấy chiến hữu đi tham gia một buổi đấu giá, đám bạn đã mua bán xong cả rồi, trong màn lại mang ra thêm một chiếc đồng hồ bằng bạch kim nạm kim cương do chuyên gia đồng hồ Thụy Sĩ quá cố chế tác, Dương Cửu nhác trông đã mê mẩn ngay tức khắc. Bạn bè đi cùng ngại lỡ tiệc rượu tối, hè nhau lôi kéo hần ra về, mà mới đó đã thấy hần chuồn vào giờ bằng hồ ầm ĩ: “Một triệu năm trăm!!”

Có tên thuộc hạ vội vàng chạy vào can: “Đồng hồ cậu hai tặng cậu bữa trước bọn tôi có đem theo đây, nếu cậu sợ tối đi dự tiệc không có đồng hồ hợp với lễ phục thì dùng ngay cái đó...”

“Mấy người chẳng biết gì cả.” Dương Cửu bình tĩnh đáp, “Đàn ông với đồng hồ là có duyên tiền định, cứ nghĩ như kiểu đưa kiệu hoa đỏ đi rước mới tình đầu về dinh, tìm đập thành thịch, xúc động dạt dào, hỏi ai mà kìm choặng...”

Còn chưa ba hoa xong, bên kia hội trường đã có kẻ tính cướp dâu, tay chủ trì buổi đấu giá đứng bên bục cười toe toét: “Một triệu bảy trăm! Bên này có một vị tiên sinh ra giá một triệu bảy trăm, còn ai trả cao hơn không? Chiếc đồng hồ này trên mặt được khảm bảy loại đá quý và thạch anh, trong đó có cả kim cương lam và kim cương đỏ...”

Dương Cửu lập tức giơ bằng hai triệu, quyết giành bằng được “mối tình đầu” về vòng tay mình.

“Hai triệu hai trăm! Vị tiên sinh bên kia ra giá hai triệu hai trăm!”

“Hai triệu năm trăm, hai triệu năm trăm lần thứ nhất, hai triệu năm trăm lần thứ hai...”

“Đã có giá mới, giờ là hai triệu tám trăm, hai triệu tám trăm lần thứ nhất...”

Dương Cửu lại giơ bằng lần nữa, cả gã chủ trì cũng phải sửng sốt, lương tâm nghề nghiệp cao quý khiến hân hoi dịu giọng: “Lúc này có một vị tiên sinh giơ bằng ba triệu năm trăm, chiếc đồng hồ này của chúng tôi giá niêm yết là một triệu, giờ đã phát giá tới ba triệu năm trăm, mức này quả là quá dự đoán, các vị có thấy cần nghỉ một lát uống trà rồi ta lại tiếp tục... a đợi đã! Bốn triệu! Giờ là bốn triệu lần thứ nhất!!”

Dương Cửu nhăn mày, quay đầu nhìn qua hướng bằng đặt giá liên tục được giơ lên này giờ.

Chỗ đó là phía bên kia phòng, rất nhiều người cũng đang đổ dồn ánh mắt về hướng đó, tìm kiếm kẻ không ngừng đẩy vọt giá chiếc đồng hồ đeo tay. Dương Cửu nheo mắt, sóng não gã đàn ông ngồi ghế khách sộp bên kia dường như chung tần số với hắn, xuyên qua đám đông nhốn nháo ồn ào, gã quay lại mỉm cười.

Người của La gia sống và làm việc tại bản địa không ai nhận ra hắn ta, bọn họ định nói gì đó, nhưng vừa ngẩng lên nhìn mặt Dương Cửu, tất cả đều giật mình.

Nụ cười của gã đàn ông kia rất ôn hòa, thế nhưng sắc mặt Dương Cửu lại càng lúc càng khó coi, thậm chí có bảo xạm xít xanh mét cũng phải. Vì ngay sau đó, gã kia miệng vẫn mỉm cười, tay đã giơ bằng giá lần nữa, giọng viên chủ trì buổi đấu giá vang lên đã nghe ra chút miễn cưỡng: “... năm triệu! Giá lúc này là năm triệu! Còn ai trả cao hơn nữa không?”

“Tiêu Trọng Giản.” Dương Cửu cúi đầu, nghiêng rặng nghiêng lợi quay ngoắt đi, “... đồ khốn nạn, thấy tôi sung sướng anh chịu không được phải không hả?!”

—

“Đồng hồ nổi tiếng do nghệ nhân Pasa quá cố chế tác được trả giá mười triệu!!”

“Giá chấn động! Chiếc đồng hồ mười triệu!”

“Siêu đồng hồ khảm bảy loại đá quý đã có chủ, người trong nghề tấm tắc xuýt xoa!”

...

Trong khi đám phóng viên thi nhau sáng tác ra các loại tít giật gân, Dương Cửu ngậm điều thuốc, khoác măng tồ, chậm rãi bỏ ra khỏi sảnh đấu giá. Đã biết tâm trạng hắn không vui về gì, thành ra không ai dám mở miệng vuốt râu hùm, bọn thuộc hạ nhất loạt đứng cạnh cửa xe đợi hắn.

Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng gọi đợm ý cười: “Dương Cửu!”

Dương Cửu không buồn quay đầu lại, cứ thế đi thẳng, Tiêu Trọng Giản liền sấn bước vượt lên, chụp lấy cổ tay hắn.

Gã này rốt cuộc có tự biết mình rách việc quá mức không a? Dương Cửu nhú mày, giằng tay ra, nhưng thoát không được, sức Tiêu Trọng Giản rất mạnh, hầu như muốn bóp nát vụn cổ tay hắn.

“Hừm... bình tĩnh, mọi người đều đang nhìn chúng ta đó, cậu không muốn gây chuyện cho người ở đây giải trí đây chứ?”

“Rốt cuộc anh muốn gì hả?”

Tiêu Trọng Giản mỉm cười, “Đi với tôi.” nói rồi cũng mặc kệ Dương Cửu có đồng ý hay không, hắn kéo xềnh xệch người ta vào toilet.

Dương Cửu cũng bị bất ngờ, nhưng trước mắt thiên hạ, lại gặp đúng gã khó chơi này, nhất thời hắn chưa kịp nghĩ ra cách gì đối phó thì đã bị lôi vào toilet rồi. Vừa hay bên trong có một nhân viên đang rửa tay, trông thấy bọn họ dùng dằng xuất hiện, anh ta không khỏi tò mò nhìn, kết quả là bị Tiêu Trọng Giản thần nhiên giơ nắm đấm đâm vào mặt.

Tội nghiệp chàng da trắng nhỏ thó bị dọa phát khiếp, vội vàng ngậm tấm rút thẳng, ra rồi còn không quên đóng cửa lại cho bọn hắn.

Dương Cửu giận dữ hỏi: “Anh muốn gì? Tiêu Trọng Giản tôi nói cho anh hay, trước kia anh giết tôi một lần rồi, chẳng qua là chưa giết chết được tôi mà thôi, giờ tôi và anh không quan hệ gì hết!”

Tiêu Trọng Giản mặt đối mặt nhìn hắn, không nói lời nào, chỉ thở một cách nặng nề. Không gian trong toilet vốn nhỏ hẹp, màu xanh lục đổ xuống từ bốn bức tường lát cẩm thạch càng gây cảm giác ngột ngạt, tù túng kinh khủng, huống hồ ở đây có thể có người vào bất cứ lúc nào, giờ chỉ cần ai đó trông thấy tình trạng khác thường này của bọn họ, đương nhiên người ta cũng sẽ suy diễn khác thường khỏi bàn.

Dương Cửu đã muốn nhịn hết nổi: “Này, buông ra...”

Chưa nói dứt lời Tiêu Trọng Giản đã đột ngột xô mạnh, Dương Cửu bị ép vào tường, rồi lập tức bị cả người hắn đè cứng lên. Dương Cửu cố sức giãy giụa, vùng ra, Tiêu Trọng Giản lại càng gồng mình ghì hắn xuống, rốt cuộc hắn ta thô bạo chen chân vào giữa hai đùi Dương Cửu, rồi chộp lấy vai hắn, hung hãn áp xuống hôn môi Dương Cửu.

Khoái cảm lẫn lộn cùng cảm giác hồi hộp lên lút ở nơi bất cứ lúc nào cũng có thể có người bước vào, nhịp thở gấp gáp quện lấy nhau, Tiêu Trọng Giản hầu như vội vàng, đói khát xâm lược khoang miệng Dương Cửu. Dương Cửu muốn tránh thoát, nhưng ót hắn đã bị ấn dính lên tường, hớp hơi thở còn không nổi, rốt cuộc hắn chặt vật nghiến răng cắn mạnh, trong miệng lập tức nếm được vị tanh của máu tươi.

Tiêu Trọng Giản thoáng khựng lại, Dương Cửu lập tức chớp cơ hội xô hắn ra, nhưng gã đàn ông này chỉ càng cuồng bạo sẵn tới cường hôn tiếp. Hắn ra sức nhay cắn môi dưới Dương Cửu, cho đến khi vị máu cả hai lẫn lộn làm một, rồi sỗ sàng liếm láp từng vách lợi... Như một loài dã thú đang nhai xé miếng mồi ngon, khiến Dương Cửu trong một giây hoảng hốt, gần như có ảo giác mình sắp bị hắn nuốt tươi.

“Dương Cửu, Dương Cửu...” Tiêu Trọng Giản ôm ghì lấy hắn, thở hào hển khàn khàn nói: “Tôi thích cậu đến vậy, tại sao cậu không chịu liên lạc với tôi?”

Tư tưởng đầu tiên nảy ra trong óc Dương Cửu lúc ấy là: tiên sư anh bại não hả?! lát sau hắn mấp máy tính mở miệng, chưa gì môi dưới đã nghe đau rất, rốt cuộc hắn phun được ra một câu: “Cút mẹ anh đi.”

Tiêu Trọng Giản nhìn hắn chăm chăm. Gã đàn ông này trên khóe môi còn vương một vết máu nhàn nhạt, đại khái là ban nãy bị cắn trầy da mà ra, lại thêm ánh mắt của hắn lúc này, thoát trông thật có phần dữ tợn.

Hắn nói: “Tôi nhớ cậu, cậu có tin không?”

Dương Cửu nhướn mày. Mỗi lần hắn làm vậy đều toát ra một vẻ vô cùng khinh thường, như thể hắn đang nghe người ta nói, nhưng lại chẳng chút chăm chú, mà không chừng chỉ một giây đồng hồ sau hắn sẽ lập tức thờ ơ.

Trước cơn giận dữ ngấm ngấm của Tiêu Trọng Giản, hắn mỉm cười gật đầu: “Anh muốn tôi đáp sao đây hả tình yêu... móc trái tim anh ra rồi nói nhớ tôi đi, rồi tôi tin anh.”

Tiêu Trọng Giản chờ người.

“Móc a.” Dương Cửu chọc chọc ngón tay trên ngực Tiêu Trọng Giản, “Móc ra cho tôi xem, rồi tôi sẽ kiếm cho anh một mảnh đất đào huyệt phong thủy ra trò, bồi thêm luôn cho cái tang lễ linh đình nữa nhé.”

Tiêu Trọng Giản chậm rãi nhắm mắt lại. Dương Cửu cười đầy tức nuối, rồi lách mình thoát ra, bỏ đi.

Còn chưa đi được hai bước, đột nhiên cổ tay lại bị chụp lại lần nữa, rồi một thứ gì lạnh lạnh xỏ qua tay hắn. Dương Cửu quay lại nhìn, Tiêu Trọng Giản đeo cái đồng hồ trứ danh phát giá mười triệu vào tay hắn, động tác thô bạo mà cương quyết, hắn có muốn giằng tay ra cũng không nổi.

“Anh đừng thế, Tiêu Trọng Giản.” Dương Cửu nói nhạt nhẽo, “Tôi không nhận đâu.”

“Tôi mua nó để tặng cậu.”

“Tôi sẽ kết hôn.”

Tiêu Trọng Giản ngẩng phắt lên, Dương Cửu bình thản nhìn hắn: “Qua vài ba năm, rốt cuộc anh cũng khỏi cần lo sự tồn tại của gã bạn tình cũ này phá hoại cuộc hôn nhân mỹ mãn của anh nữa rồi đó, cái đồng hồ này chờ tặng cho vợ tôi làm quà cưới đi.”

Hắn nói rồi nhẹ nhàng rút tay lại, tuột cái đồng hồ ra rồi đặt xuống bệ một cách vô cùng tao nhã, rồi thản nhiên bước ra ngoài.

Dưới bậc thềm ngoài sảnh bán đấu giá, một chiếc xe Benz đen đã đậu sẵn, bọn thuộc hạ mở cửa xe, đứng nghiêm tại một bên.

Dương Cửu hai tay đút túi quần, chậm rãi đi xuống, lướt mắt nhìn quanh một vòng: “Các người thấy gì rồi?”

Tất cả mọi người đều thấy hắn áo xống xộc xệch, còn môi dưới sưng đỏ, nhưng không ai dám hé răng đáp một tiếng.

Dương Cửu gật đầu: “Tốt.”, nói rồi liền bước vào xe.

“Cậu Cửu.”, gã tài xế quay lại, “Cậu chủ gọi cho cậu, cậu có nghe không?”

Dương Cửu thờ ơ gật đầu. Một gã vệ sĩ đưa ngay điện thoại di động ra cho hắn, giọng La Tuấn vang lên nghiêm nghị chưa từng thấy: “Dương Cửu, xin lỗi vì làm phiền ngày nghỉ của anh.”

Dương Cửu vừa vuốt ve vết thương trên môi vừa ậm ừ: “Sao à?”

“Tôi rất xin lỗi.” La Tuấn nói, “Vị hôn thê của anh bỏ trốn cùng người ta rồi, là thằng nhãi chúng ta gặp hôm đó ở bệnh viện. Tôi đã tra được số vé máy bay của bọn họ, sáng mai sẽ bắt được họ ở sân bay thôi, anh muốn tới không?”

Hắn nói một chữ là cả người Dương Cửu cứng đờ một chữ, rốt cuộc đã đến mức gần như không cất nên lời. Tên vệ sĩ ngồi cạnh cũng nghe được, thấy tình hình không ổn liền vỗ vỗ sau lưng hắn, qua một hồi Dương Cửu mới khục khục ho mấy tiếng, rồi hỏi bằng giọng khàn khàn: “... Bình Gia?... cố bỏ trốn theo người khác sao?”

Sân bay Hồng Kông.

Không hiểu là vô tình hay cố ý, máy bay của Dương Cửu đáp xuống vừa đúng giờ chuyến bay bọn Bình Gia đi chuẩn bị cất cánh. Dương Cửu không ngủ một đêm, khi hắn bước ra khỏi cổng nhập cảnh, trong mắt đã thoáng lộ tơ máu, cà-vạt quàng xộc xệch, áo sơ-mi chỉ cài qua loa hai nút, để hở cả một phần xương quai xanh.

La Tuấn tự chủ giấu giếm ánh mắt lẫn cảm xúc của mình, bình tĩnh bước đến cầm lấy máy tính xách tay và ba lô, nhẹ nhàng kéo hắn ra ngoài: “Đang ở cửa kiểm tra hành lý.”

“Bọn họ định đi Singapore à?”

“Đại khái là vậy.”

Dương Cửu tính châm thuốc, nhưng lửa cứ quẹt lại tắt. La Tuấn muốn nói gì đó, mà trông sắc mặt hắn rồi chỉ hạ giọng: “Không sao đâu, nếu anh muốn cô ta về...”

Dương Cửu không để tâm tới hắn, chỉ rảo bước đi tiếp.

Bình Gia và A Kiện giờ đang mặt mày tái nhợt ngồi trên hàng ghế trong góc sân bay, giữa một vòng vây người, tất cả đều là La Tuấn gọi đến. Xem chừng để không gây chú ý rồi sinh sự rắc rối, đám người này đều mặc đồ thường, làm như lơ đãng lơ lửng xung quanh.

Thậm chí khi Dương Cửu và La Tuấn tới, bọn họ cũng coi như không biết... dù sao vị hôn thê bỏ trốn cùng người khác đâu phải chuyện về vang gì, làm thân đầy tớ nhất quyết không nên giờ mặt ra đúng lúc sếp trên đang điên người mà lãnh đạm, tốt nhất cứ coi như mình trong suốt là xong.

Dương Cửu chậm rãi bước đến, còn cách chừng hai bước thì La Tuấn dừng lại, để mình Dương Cửu tiếp tục lẳng lặng tới trước mặt Bình Gia.

Nhất thời đôi bên không nói năng gì, bất quá cậu chàng kia cũng táo gan, chàng ta hấp tấp đứng lên tính cướp lời, liền bị Dương Cửu giơ tay cản lại: “Không liên quan đến cậu.”

Bình Gia thấp giọng nói: “Xin lỗi, là lỗi của em.”

“... em thế này là làm khó anh lắm.” Dương Cửu bình thản nói, “Thiệp mời đã phát cả rồi, ai cũng biết anh sẽ kết hôn với em, giờ đột nhiên em lại làm thế... sau này cả hai chúng ta chẳng còn mặt mũi nào em biết chứ?”

“Xin lỗi.”

Xin lỗi có để làm gì? Ừ thì xin lỗi, nhưng sự tình đã đến nước này, có xin lỗi mấy cũng vớt vát được gì nữa đâu?

Dương Cửu hít sâu một hơi: “Em nghĩ kĩ rồi chứ, không hối hận chứ?”

Bình Gia gật đầu.

Dương Cửu lại trầm mặc, Bình Gia lắc đầu một cách khó khăn: “Em biết làm vậy là không công bằng với anh, nhưng chuyện tình cảm thực sự rất khó nói, em hy vọng sau này chúng ta... vẫn là bạn.”

Dương Cửu đưa tay vuốt mặt thật mạnh rồi thở hắt ra: “... được. Sau này nếu muốn về Hồng Kông thì cứ trở về.”

Tên trẻ tuổi kia còn định nói gì đó, nhưng Dương Cửu không cho anh ta cơ hội. Hắn quay lưng bỏ đi, La Tuấn ngoái lại nhìn hai người kia, rồi cũng đi theo.

Người đứng đợi ngoài sân bay thấy bọn hắn đi ra đã đưa xe tới ngay lập tức. Lúc Dương Cửu lên xe tự nhiên bước chân hơi lảo đảo, La Tuấn vội giơ tay đỡ hắn, rồi cùng ngồi vào xe, sau đó bật tắt vách cách âm với ghế lái lên.

Dương Cửu rót cuộc cũng châm được điều thuốc, hắn rít một hơi dài, “Cô ấy thực ra là một kẻ lý trí đáng sợ...”

“Phụ nữ vốn đều vô định tính.” La Tuấn đưa tay giữ hắn lại, nhẹ nhàng nhưng dứt khoát rút điều thuốc của hắn, ném qua cửa xe, “... họ đâu chăm sóc được anh, không phải đối tượng cho anh lựa chọn đâu.”

Dương Cửu bật cười khổ: “Có lẽ vậy.”

La Tuấn nói tiếp: “Anh còn có tôi đây.”

Bọn họ nhìn nhau hồi lâu, Dương Cửu gật đầu, lại thở dài một hơi, không nói gì nữa.

Chương mười bảy: Cỗ non gặm trâu già

Tối hôm đó Dương Cửu không xuống ăn cơm chiều, chỉ ngồi trên sân thượng hút thuốc. Lúc La Tuấn lên đã thấy tàn thuốc vãi khắp sàn, cả mấy vỏ chai bia rỗng nằm lẩn lóc, còn Dương Cửu thân người một mình trong góc sân, uể oải nửa ngồi nửa nằm trên sập quý phi.

Trong khoảnh khắc cảnh tượng khi ấy khiến La Tuấn nhớ lại lần đầu tiên họ gặp gỡ. Ông chú vô tình vô nghĩa này, cũng vẫn một bộ dạng bạc bẽo trắng hoa, bằng vải trắng xóa khắp người, mạng sườn thấp thoáng vết máu, ngực phập phồng thở không ra hơi, làm ai trông thấy đều nghi hoặc nghi hắn sẽ tắt thở bất cứ lúc

nào. Mà vừa thấy người tới đã lại cất giọng lả lơi, trước khi lên tiếng cũng chẳng buồn ngâm nga nghĩ ngợi, như thể luôn sẵn sàng quyến rũ người ta, lại cũng như chỉ chực tan biến vào cõi thần tiên vô định.

Ai nghĩ được mới hôm nào, chớp mắt đã qua ngàn ấy năm?

“Dương Cửu.” La Tuấn lên tiếng, “Anh đang đau lòng sao?”

Dương Cửu lại đang châm một điếu thuốc, nghe hẳn hỏi liền lắc đầu.

La Tuấn bước tới, quỳ xuống bên hẳn: “Anh đau lòng vì cô ta sao?”

Dương Cửu phả một bùm khói, khoảng cách gần như vậy, hầu như phả cả vào mặt La Tuấn. La Tuấn cũng chẳng để tâm, hẳn vẫn chăm chú nhìn Dương Cửu... cho đến khi Dương Cửu có chút bứt rứt, mỉm cười đáp: “Nói đau lòng nghe cũng hơi to tát quá a?”

“Dương Cửu.” La Tuấn nói, “Chúng ta ở bên nhau nhiều năm vậy rồi, anh đừng chuyện gì cũng gạt tôi được không? Anh xem, trước kia chúng ta cùng nhau vượt qua bao nhiêu khó khăn, cùng vào sinh ra tử, rồi còn sau này cũng vậy, không lẽ anh tính dối tôi cả đời sao?”

Không hiểu những lời này của hẳn đựng chứa tới điều gì trong lòng Dương Cửu, dường như hẳn bị chấn động, ánh mắt nhìn La Tuấn trong khoảnh khắc chợt lóe lên một tia sắc bén xa lạ. La Tuấn đột nhiên thấy căng thẳng, nhưng không chờ hẳn kịp định thần, Dương Cửu đã lại bình thản như trước: “... sao có thể cả đời được, dạy cậu là nhiệm vụ của tôi, cũng là nguyện vọng của La Vinh Thận. Giờ cậu đã tốt nghiệp được rồi, nói cho cùng tôi đâu thể theo cậu cả đời, không để cậu tự bước đi chứ.”

Những câu này hẳn nói vốn là điều bọn họ đã sớm hiểu trong lòng, trên thực tế, đối lại là bất cứ ai khác được nâng đỡ mà leo lên được ngai vàng, một ngày nghe được trọng thần nói mấy lời này, đương nhiên sẽ cảm thấy sung sướng vô cùng. Nó cho thấy rõ ý tứ không muốn lạm quyền, qua mặt của kẻ tôi tớ, và đã đến lúc quyền lực lại trả về tay chủ nhân đích thực.

Nhưng đối với La Tuấn mà nói, chuyện này chẳng khác nào đào bới lên nỗi sợ hãi hẳn giấu trong lòng bấy lâu. Hẳn vẫn lo lắng Dương Cửu sẽ ra đi, lo lắng biết bao nhiêu năm, giờ một câu nói của Dương Cửu đã khiến mối lo ngấm ngấm trở thành viễn cảnh hoàn toàn chân thực trước mắt.

Nếu buộc phải hình dung bằng lời, thì là trong khoảnh khắc, trái tim La Tuấn đập thình thịch như trống trận, mặt hẳn thoát cái cắt không còn hột máu, nếu không nhờ bóng đêm che giấu giùm, không chừng Dương Cửu cũng phát hiện ra sự khác thường của hẳn.

“Khỏi cần lo lắng cho tôi, tôi sẽ coi như chuyện với cổ là ý trời thôi... không chừng đúng là La Vinh Thận ở trên đó muốn tôi chung tình với cậu ấy thật.” Dương Cửu đứng dậy, rồi cúi xuống nói với La Tuấn bằng vẻ lịch lãm đến kiêu cách, “... có thể hoàn thành nguyện vọng của người yêu, tôi thật cảm thấy vô cùng vinh dự.”

Đột nhiên La Tuấn tóm lấy cổ tay hẳn.

“Cả đời anh không thể yêu một ai khác sao?”

Dương Cửu che miệng, bật cười, hai mắt tràn đầy tình ý: “Thực ra tôi yêu cậu muốn phát điên.”

Liền sau đó, hẳn lại cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt La Tuấn: “... cậu tin không?”

La Tuấn chăm chú nhìn lại đôi con ngươi đen thẳm quyến rũ của Dương Cửu. Gương mặt người này so với năm đó chẳng có gì thay đổi, dường như hẳn đã dừng lại mãi mãi ở khoảng sân xa xôi, bí mật của La gia, nằm dưới bầu trời rợp xác hoa đào, thản nhiên vô tư lự cầm nhánh cỏ đuôi chồn chọc giỡn con mèo đen đương gừ gừ ngáy.

Hẳn mấp máy môi, chậm rãi đáp: “Tôi... tôi tin...”

... nếu anh không có chút tình cảm nào với tôi, sao anh lại ở bên tôi bấy nhiêu năm?

... ngàn ấy thời gian, bao nhiêu ngày bao nhiêu đêm, nếu anh thực sự không hề yêu tôi, sao anh có thể làm được nhiều đến thế?

Dương Cửu hấp háy mắt, bật ra một tiếng cười rất khê, nhưng ý cười trong mắt hắn thì thật đậm, đậm đến hầu như kết đọng lại: “Cậu tin à? La Tuấn, cả lời tôi nói ra, mà cậu cũng tin?”

Hắn giật tay ra, tính bỏ đi, nhưng La Tuấn đã đột ngột chồm dậy, từ sau lưng ôm chầm lấy hắn.

Đây là lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc gần đến vậy, một mảng da thịt dán lấy nhau, không còn khoảng cách. Dương Cửu rất gầy, nhất là xương trên lưng thì hầu như sờ thấy được, nhưng làn da nơi gáy hắn lại mịn láng, thoảng có mùi xà bông sót lại sau gió đêm, chậm rãi hít vào, dường như còn nghe cả hương hoa thủy tiên vương vất từ trong vườn đưa lại.

Theo bản năng, Dương Cửu định đẩy hắn ra, nhưng giọng La Tuấn vang lên lại không hề có vẻ ám chỉ nặng nề, ngược lại còn hao hao giống như lối tán tỉnh vô lại thường ngày của Dương Cửu: “Vì lo chuyện của anh mà hồi này tôi không có tới hội Cường Tài đối diện thăm bé mèo rừng để thương đầu, giờ muộn vậy rồi mà đi chắc tới trưa mai luôn mất, hay là sự phụ ngài giúp giùm một tay đi vậy?”

Giá kể hắn xài mấy câu tỏ tình thông thiết dạt dào, không chừng Dương Cửu giờ đã đá hắn bay mất rồi. Bất quá lời hắn nói Dương Cửu nghe ra chỉ thấy đầy ý đồ lừa dối quen miệng, mà lối chơi bời này trong nhận thức của Dương Cửu vốn là trò đùa, chẳng việc gì phải suy nghĩ.

“Sao hả, hôm rồi không phải gọi tới tận nhà sao?”

“Không có, hồi này nhỏ đó lớn lối lắm rồi, gọi điện thôi là không chịu tới, mà tôi cũng ngại lái xe ra ngoài...”

Dương Cửu hơi quay đầu lại, mỉm cười giễu: “Không phải cậu giỏi chiều các em lắm hả?”

La Tuấn nhích tới thêm một chút, tư thế này khiến môi hắn hầu như áp bên tai Dương Cửu, bọn họ dán sát vào nhau, thực sự là áp môi kề má, “... tôi còn rất giỏi chiều anh nữa kìa.”

Đại khái chuyện ban ngày khiến tâm trạng rất tệ, giờ này họa chăng chỉ có được phát tiết một phen mà không cần ưu tư suy nghĩ mới giúp tinh thần giải tỏa nổi. Thần kinh Dương Cửu thoảng rung động, hắn lập tức trở tay vỗ vỗ cánh tay La Tuấn đang ôm vòng quanh thắt lưng mình, nói đầy ám chỉ: “Ồ đây coi chừng có người lên.”

Phát tiết là nhu cầu sinh lý, mà riêng tư là đòi hỏi tất yếu.

La Tuấn hầu như hưng phấn ngay tức khắc, cách một lớp áo mà Dương Cửu vẫn cảm giác được nhiệt độ đang dấy lên từ lòng bàn tay hắn áp trên người mình. Hắn quay đầu lại, bờ môi lạnh lạnh khê sượt qua trán La Tuấn, rồi nhanh chóng áp mạnh xuống trán hắn, bắt hắn tạm thời tỉnh táo lại.

Phòng Dương Cửu ngay bên dưới sân thượng, cách có một lầu. La Tuấn hưng phấn như vậy, nên vừa xuống hết cầu thang hắn đã nhịn không nổi đẩy ép Dương Cửu vào tường, nhào tới hôn, thanh niên mới lớn, hành động vẫn còn hấp tấp thô lỗ, ngay giữa góc hành lang tạm thời không ai qua lại, hắn đã vội lần tay vào trong áo Dương Cửu, hại cái sơ-mi Armani xa xỉ mới đó đã bị vò như một mớ nhàu nhĩ quàng rối lên người.

“Đừng... đừng vội vậy.” Dương Cửu thở hổn hển, quay đầu tránh được một nụ hôn vội vàng nửa của La Tuấn, “Rất cuộc cậu nhịn bao lâu không giải quyết rồi hả? Coi chừng nhịn quá thành bệnh a...”

“Câu này để hỏi anh cũng được.” La Tuấn huých vai giữ hắn lại, còn tay vói xuống khê nắn bên dưới hắn, “Anh không phải cương rồi đây hả?”

Dương Cửu bật cười, quờ tay mở cửa phòng mình. Tay chân La Tuấn đặc biệt mất trật tự, hại cả người hắn phát run từng chập, đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến tốc độ mở cửa, rất cuộc qua mấy bận ngã nghiêng, hắn mới cầm được chìa vào ổ.

Dương Cửu huých La Tuấn: “Nè, không tắm hả?”

Đáp lại hắn là một trận xô đẩy muốn choáng váng, và rồi cả hai cùng ngã sập xuống giường. Dương Cửu nằm dưới cứ nhiên lại thành đệm lót giảm xóc, mớ xương cốt lợm khộm còn chưa kịp định công phản đối thì yếu điểm trên người đã lọt vào tay La Tuấn.

La Tuấn nằm đè bên trên Dương Cửu, cúi đầu nhìn xuống bên dưới hắn: “Sao, thấy tôi cũng được quá chứ hả?”

Dương Cửu nạt được một tiếng “ranh con”, rồi vừa định mấp máy nói thêm câu gì thì La Tuấn đã ập đến chặn lời hắn.

Cảm giác khi dục vọng bị người khác vờn nghịch mơn trớn một cách sành sỏi vốn không dễ chịu gì, Dương Cửu với tay xuống, nhưng cổ tay ngay lập tức bị chộp lại. Khoái cảm kích thích đến mức toàn thân hắn muốn tan chảy, hoàn toàn không còn sức chống cự trước gã đàn ông đã sớm trưởng thành từ hồi nào mà hắn vẫn tưởng như còn là một đứa trẻ nít. Hắn bắt lực bật ngửa đầu, để lộ ra cần cổ yếu đuối, La Tuấn lập tức nhào lên hôn cảm hắn, gấp gáp rải đầy những dấu hôn suốt dọc xương quai xanh.

Trực giác Dương Cửu tự thấy có gì không đúng. Hắn không ưa ở dưới, chuyện với Tiêu Trọng Giản là vì hết cách đành vậy, còn cùng người khác, thường thường hắn không đời nào chịu nhún mình làm thụ. Mà coi ý tứ La Tuấn lúc này đã không phải như giúp nhau giải quyết chút đỉnh bình thường, mà là công khai chiếm hữu, bằng lối xâm lược đầy nhục cảm.

Bất quá động tác của La Tuấn lại tăng tốc, khoái cảm gấp bội khiến hắn vụt hoảng hốt, lý trí toàn thân đều dồn tuột về nơi đang run rẩy dưới sự kích thích quá độ. Hắn cuống cuống muốn phát tiết, dục vòng gào thét trong mình đã chiến thắng tất thảy, mỗi một âm thanh buột được ra khỏi miệng Dương Cửu giờ này rồi cuộc đều thành tiếng rên rỉ van lơn.

Hơi thở dốc của La Tuấn không biết đã trở nên khản đặc từ lúc nào: “Muốn bắn, hùm?”

Dương Cửu nhú mày, mi mắt hắn kỳ thực rất mãnh, mỗi lần tao nhã khép dài theo đường nhìn, thường thường long lanh ánh nước, La Tuấn vừa trông thoáng qua đã cảm giác một luồng khí nóng xộc lên trong mình, suýt chút nữa thì nhịn hết nổi.

Dương Cửu khê thở hắt ra, hắn bị thô bạo xốc lên, cái quần không biết đã bị vo nhàu nhĩ rồi quăng xuống sàn từ bao giờ. Dục vọng chưa kịp phát tiết cứ thế căng cứng trên đỉnh, thậm chí chỉ một chút cọ xát mơ hồ vào drap giường cũng khiến hắn thấy khao khát vọt lên mà không sao được thỏa mãn, thật là người ta muốn phát điên.

La Tuấn còn không kịp mào đầu bôi trơn tử tế, giống như bữa đại tiệc ngày đêm mơ ước, chặt vật giành giật bao năm giờ rồi cuộc cũng được dọn lên trước mắt, đến lúc bụng rỗng réo vang, ai còn lòng dạ nào mà buộc khăn ăn, chọn dao nĩa?!

La Tuấn hấp tấp hôn loạn trên gáy Dương Cửu: “Anh chịu khó một chút đi.”

Dương Cửu hóp hóp một ngụm khí lạnh, nghe dục vọng phía trước gào thét đòi phát tiết, vậy mà dùng dằng mãi không được thỏa mãn, cảm giác trống rỗng thiếu thốn khiến toàn thân hắn mềm nhũn, thậm chí khoảnh khắc La Tuấn mãnh liệt xâm nhập, hắn cũng không còn sức giãy giụa phản ứng vì đau nữa.

“Mẹ nó... cậu... từ từ...”

La Tuấn hơi ngừng lại, nhưng ngay sau đó bàn tay lại luồn xuống vuốt ve dục vọng đã muốn hạ nhiệt của Dương Cửu. Dù sao hắn cũng có chút kỹ xảo, dần dần khoái cảm ập đến thể chỗ cho cơn đau, Dương Cửu hít sâu một hơi, bắt đầu cảm giác được những nụ hôn của La Tuấn trượt xuống vùng thần kinh mẫn cảm trên lưng mình. Cả đời hắn không thể chịu đựng được nhất chính là cái lối này... chẳng mấy lâu sau hắn trần mình tiết ra giữa đỉnh sóng khoái cảm.

Ngay lúc những thro cơ vòng tận sâu trong cơ rút lại theo phản xạ, La Tuấn cũng gồng mình nhấn ngập vào, khoái cảm tột độ từ sự co thắt mãnh liệt hòa cùng cảm giác ấm nóng ướt át khiến hắn sung sướng muốn tan chảy xương cốt, cánh tay ôm Dương Cửu phút chốc siết chặt, La Tuấn bắt đầu chuyển động hung bạo như phát cuồng...

La Tuấn bước ra khỏi phòng tắm, Dương Cửu vẫn ngồi dựa đầu giường, cầm một cuốn tiểu thuyết Đức, vừa đọc vừa hút thuốc. La Tuấn tiến tới, tính tước điều thuốc của hắn, nhưng Dương Cửu đã gờ tay cản lại: “Đừng, điều này phải hút, bằng không tôi tôi không ngủ được.”

La Tuấn biết loại người chơi bởi lối đời kiểu này, đương nhiên sẽ có vài điểm cố chấp, có thể là thói quen, cũng có thể chỉ xuất phát từ tâm lý tự vệ cá nhân, bất quá nếu người khác cố tình ép hắn không được làm,

trái lại sẽ khiến hấn nảy sinh tâm lý né tránh, chống đối. La Tuấn vừa lời lải được người ta, giờ đi tính toán ba chuyện nhỏ nhặt này để ảnh hưởng lâu dài về sau thì thật là quá dở.

Hấn thầm nhủ: chờ đó rồi sau này tôi sẽ trị thói xấu ấy của anh, giờ tạm thời thả cho anh hút thêm một điếu. Nghĩ vậy rồi hấn rút một cái khăn ra lau tóc, cũng không buồn mặc áo vào, dưới ánh đèn, cơ thể ở trần thoáng lóng lánh nước.

Dương Cửu liếc nhìn gã đàn ông trước mặt. Hấn thường thường vẫn đùa cợt chế giễu La Tuấn, nói bây đàn ông đàn ang lớn xác rồi từ sau gây chuyện thì đi mà tự dọn này dọn nọ, thế nhưng nếu không phải đêm hôm nay, thực tình trong lòng hấn vẫn nghĩ đó chỉ là một đứa con nít, ưa la ưa khóc, ưa giận lẫy, ưa cậy mạnh, ừ thì có chút khả năng thật, bắt quá đâu đã đủ để gánh vác việc gì lớn lao.

Từ hồi nào vậy, từ hồi nào thằng nhỏ năm xưa anh hai chết chỉ biết la khóc giờ đã bắt đầu mang những tâm sự cả hấn cũng không sao nhìn thấu được thế này? Mà từ hồi nào, đứa nhỏ này đã kíp cao lớn hơn cả hấn rồi?

Dương Cửu khẽ khép mắt, ánh đèn mờ sáng đầu giường như mơ hồ ẩn chứa vô vàn dự cảm bất an.

“Anh không tắm à?” La Tuấn quay lại hỏi.

Dương Cửu đặt cuốn sách xuống, ngáp ngừng nói: “Tôi đang nghĩ, sắp tới chắc tôi sẽ chuyển ra ngoài, sau này không ở tại chỗ, nhiều việc hấn tôi không để ý hết được, cậu phải học cách tự xử lý cho tốt.”

La Tuấn kinh ngạc: “Sao hả?! Anh tính đi đâu?”

“Đến lúc tôi nên đi rồi.”

La Tuấn đứng bật dậy: “Tôi không cho phép!”

Thật bất ngờ là Dương Cửu cũng không nổi giận, hấn chỉ nhìn La Tuấn chăm chú, rồi nói rành rọt từng chữ: “Ngồi xuống.”

La Tuấn đứng cứng đờ tại chỗ, Dương Cửu lại gần giọng: “Ngồi-xuống!”

Lời hấn nói đương nhiên đầy sức uy hiếp, rốt cuộc La Tuấn chậm chạp ngồi xuống giường.

“Tôi sẽ không đi ngay bây giờ, có một số việc đợi bàn giao xong cũng phải mấy tháng nữa. Cậu tới tuổi này rồi, nếu không trao lại quyền cho cậu, thiên hạ nói lảm chuyện.”

“Thật sự tôi không hề quan tâm...”

“Tôi quan tâm.” Dương Cửu nói bình thản nhưng cương quyết, “Đừng khiêu khích đạo đức nghề nghiệp của tôi.”

“Trước kia chuyện với Tiêu Trọng Giản khiến tôi tổn thương trầm trọng lắm rồi, tinh thần hay thể xác cũng vậy, trò chạy trốn chết ấy tôi không muốn ném thử lần nữa đâu, có cho nữa cũng chịu hết nổi rồi. Cậu đã đến tuổi này, rất nhiều việc không thể cứ giải quyết giống như khi cậu còn nhỏ, cậu cũng hiểu rồi, kẻ ở địa vị nào nên nói điều gì, làm người không thể dựa vào cảm tình để quyết định được.”

La Tuấn nhin không nổi nữa, hấn đứng phắt dậy, cuồn chân rảo bước khắp phòng: “Tôi không phải loại người như Tiêu Trọng Giản, quan hệ giữa chúng ta là thế nào chứ, sao tôi có thể đuổi giết anh được?”

Câu này không hiểu lại đụng chạm trúng điểm yếu gì của Dương Cửu, trong khoảnh khắc dường như hấn đã chực bộc phát, nhưng rất nhanh, tất cả bị hấn giấu giếm không còn dấu vết.

Hấn tính nói câu gì, nhưng mắt vừa nhìn đến La Tuấn hình như lại thấy rất khó nói ra. Rốt cuộc hấn thở dài: “... cậu sẽ thôi.”

Hấn đứng dậy bỏ vào phòng tắm, La Tuấn chỉ thấy đầy buồn bực, muốn túm hấn lại, nhưng ầm ỨC đè nén vụt trào lên, không kịp kìm chế đã buột ra lời: “Có phải anh thấy tôi không tốt, không xứng ở bên anh không?!”

Dương Cửu khựng lại trước cửa phòng tắm, hấn nói mà không quay đầu lại: “... là tôi không xứng.”

Nói rồi chậm rãi khép cửa lại.

Mùa đông năm đó, Dương Cửu cuối cùng đã bàn giao xong tất cả sự vụ của La gia, rồi hắn cũng chuyển ra khỏi nhà chính. Hắn vẫn giữ lại số cổ phần riêng trong công ty và chút ít quyền lực, vài việc rêu rĩa nhỏ nhỏ cũng vẫn có mặt hắn, nhưng quyền quyết định mọi kế hoạch trọng đại hắn đều đã tự loại mình ra.

Chuyện này trở thành một chủ đề nóng hổi khắp cả, nhiều người nói ấy là nhờ cậu hai La lợi hại, cũng có người bảo Dương Cửu đương tự lo mạng mình. Khi trước vụ Tiêu gia đuổi giết hắn làm thiên hạ thấy chẳng ra sao, hồi đó cũng có vài người quen thân với Dương Cửu tính che chở cho hắn, nhưng với lối quyết liệt ráo riết của Tiêu gia, rốt cuộc chẳng ai có kết cục tử tế. Tai vạ kiểu đó đâu ai chịu nổi đến lần thứ hai, trả lại quyền lực đúng lúc, nói thế nào cũng vẫn là sáng suốt...

La Tuấn bước ra khỏi cổng công ty. Vài tay quản lý và nhân viên chi nhánh đi theo sau, không khí tranh luận bàn bạc rất chi sôi nổi, ai nấy đều ra sức khoe bộ dạng nhiệt tình công cán trước mặt cậu chủ lớn. La Tuấn nghe một cách thờ ơ, mấy chuyện này trước khi Dương Cửu chuyển ra ngoài đã giải thích cặn kẽ cho hắn rồi, giờ chẳng cần đám lau nhau này hắn vẫn thừa sức thuộc như cháo chảy.

Đột nhiên có một gã nhân viên cười nói: “Hồi đó việc này là chính cậu Cửu chỉ đạo, giờ muốn nói gì về báo cáo lúc ấy thì phải đi hỏi cậu Cửu...”

Tay thủ quỹ bên cạnh tiện miệng nói: “Phải phải gì nữa, mình cứ làm lại một bản là xong, ai biết báo cáo hồi ấy có dùng được không a.”

Tiếng tranh luận xung quanh phút chốc im bặt, La Tuấn quay đầu lại, chiếu ánh mắt mờ mịt vào gã thủ quỹ: “Anh nói thế là ý gì?”

Gã thủ quỹ hoảng hồn: “Cậu chủ, tôi... tôi không, không có...”

“Tôi hỏi anh có ý gì?!”

Chưa bao giờ thấy bộ dạng đáng sợ này của cậu chủ lớn, tay thủ quỹ sợ cuống cả tay chân: “Tôi nói... ý nói là... hồi đó cậu Cửu chỉ đạo làm chúng tôi không có tham dự, cậu Cửu nói sao thì là vậy, đâu ai dám góp ý gì, giờ khó khăn lắm mới có cơ hội, vậy cũng nên... nên lấy ra xem xét lại...”

La Tuấn quăng mạnh cái điện thoại di động trên tay xuống đất, nghe “Cốp!” một tiếng, xung quanh ai nấy đều câm như hến, làm vậy rồi hắn còn chưa hả giận, liền chỉ thẳng mặt gã thủ quỹ kia, hùng hổ quát: “Anh bảo Dương Cửu có gì phải giấu giếm tất mất à?! Bằng cái lòng trung thành với công ty này của anh mà anh có tư cách điều tra người khác hả?!”

Tay thủ quỹ không dám thở ra một chữ, mặt tái nhợt cắt không còn hột máu.

“Mấy người có mặt ở đây, hôm nay tôi nói cho các người hay, Dương Cửu giờ đi rồi, nhưng anh ấy đã đặt ra cái gì ở đây thì là như thế! Ai dám tự ý thay đổi, cắt ngay khỏi công ty này!”

Nói dứt lời hắn dùng dưng giận dữ lao xuống bậc thềm, lái xe chờ bên dưới đang định mở cửa xe, nhưng nhìn thấy sắc mặt hắn rồi tuyệt nhiên không dám động cựa gì nữa.

La Tuấn leo lên xe, đóng sầm cửa lại, hằm hằm ngồi tại chỗ cả nửa ngày, không nói không rằng. Tay lái xe nín thở quan sát sắc mặt hắn trong gương hồi lâu, rốt cuộc rón rén hỏi: “Cậu chủ, đi đâu ạ?”

La Tuấn vẫn trầm ngâm một hồi, giống như hắn chẳng hề định trả lời câu hỏi. Đại khái qua chừng vài phút hay lâu hơn nữa, mới nghe giọng hắn chậm rãi vang lên: “... ra nghĩa trang, thăm anh hai tôi.”

Chương mười tám: Kết cục của Hera

*Hera: vợ thần Zeus :”3

~La Vinh Thận ban đầu được mai táng ở nghĩa địa công cộng, sau này La Tuấn chán hưng lại gia nghiệp rồi, liền dời mộ anh hai hắn đến một khu nghĩa địa tư nhân phong thủy thực đẹp, còn muốn riêng một người thường xuyên tới chăm nom. Từ việc ấy mà xem ra, thì hắn quả là một người rất biết ơn nghĩa, ai đã đối tốt với hắn, hắn đều không tùy tiện quên họ.

Bia mộ được tạc từ loại cẩm thạch tốt, chạm hoa nổi, thang lên chín bậc, xung quanh trồng những loài cỏ hoa sinh thời La Vinh Thận ưa thích nhất. Trên bia còn khắc một bức ảnh La Vinh Thận, người đàn ông này thực tình bề ngoài không tệ, gương mặt tươi tắn, nhìn như lúc nào cũng đang mỉm cười.

Dương Cửu quỳ gối trước ngôi mộ, đặt xuống một bó hoa bách hợp.

Không hiểu vì sao đột nhiên hắn thấy tim mình đập thành thịch, một cảm giác nôn nao, bất an khó định hình bao trùm quanh mình, khiến hắn đêm đến cũng không thể ngủ yên. Thứ cảm giác này giống như ngày La Vinh Thận chưa chết, luôn luôn có một âm thanh u ám vang lên từ cõi tối tăm, nhắc nhở hắn, điều gì phải tới, rồi sẽ tới.

... không nên là vậy, Dương Cửu tự nhủ, tuy rằng Tiêu Trọng Giản còn chưa bị trừng phạt, nhưng rồi hắn sẽ phải nhận mà thôi.

Ngày đó cũng không còn xa nữa.

“Thực ra lắm khi tôi nghĩ cậu và tôi cũng giống nhau lắm.” Dương Cửu nhìn chăm chú vào nụ cười không bao giờ thay đổi trên tấm hình La Vinh Thận, “... cậu xem, chúng ta đều ưa đánh cược, đều có lòng muốn trả thù, cũng đều thích chơi cờ vậy. Thậm chí cả gương mặt chúng ta cũng có phần tương tự. Giờ La gia thực sự đã lớn mạnh lại rồi, cậu thắng cược, mà tôi nghĩ tôi cũng sẽ không thua đâu.”

“Em trai cậu là loại người có thể khiến người ta theo mình, mà cũng làm người ta sợ hãi. Nó coi vậy mà cố chấp, đã quyết định gì rồi là không cách nào thay đổi được, nó không quên thù oán, mà nhớ ân tình cũng dai. Nhiều lúc nó hành xử cực đoan lắm, tôi thấy vậy chưa hẳn đã hay. Có điều thời gian của tôi chẳng được bao nhiêu nữa, cũng không còn sức chinh đốn giúp nó. Hồi này tôi cứ cảm giác như có chuyện gì sắp xảy ra, như là ngay ngày mai... mà không chừng lát nữa đây cũng nên.”

Dương Cửu đặt tay lên ngực trái: “Tôi cam đoan với cậu, chỉ cần chuyện này qua được êm đẹp, nhất định tôi sẽ trở về dạy bảo thằng nhỏ đó đến nơi đến chốn, tới chừng nào nó ngoan ngoãn như con mèo con thì thôi.”

Gương mặt La Vinh Thận trên ảnh vẫn nguyên nụ cười ngơ ngác, chẳng có gì thay đổi.

“... nếu tôi không về, vậy là tôi đã xuống đó cùng cậu.” Dương Cửu đưa tay vuốt ve tấm ảnh, giọng trầm thấp gần như thì thầm, “... còn nếu tôi trở về được, thì Tiêu Trọng Giản phải xuống đó gặp cậu.”

Hắn khẽ mỉm cười với La Vinh Thận, nụ cười thật mờ nhạt, nhưng ý cười lọt qua đáy mắt lại như nhàn lên bội phần, kết hợp với đuôi mắt dài mảnh khẽ nheo nheo, thành ra nồng đậm đến mức khiến người ta nhìn thấy rồi đột nhiên sinh ra một thứ ảo giác bất an.

Khi La Tuấn rời xe, đi bộ lên khu mộ, điều đầu tiên lọt vào mắt hắn là nụ cười mờ nhạt đó. Không hiểu vì đâu, ngực hắn thoáng đau nhói, giống như bị một sợi tơ mỏng manh bất chợt thắt chặt quanh tim, tuy chỉ một thoáng chốc nhưng cũng đủ khiến hắn gần như nghẹn thở.

Hắn bước nhanh về phía đó: “Dương Cửu? Sao anh lại ở đây?”

Dương Cửu quay lại, cười cười, thái độ hoàn toàn bình thường: “A, tôi vẫn tới luôn mà, tiện đường thôi. Sao bữa nay cậu lại tới?”

“Công ty có chút rắc rối làm bực mình quá, thành ra tôi tới chút cho nhẹ nhõm.”

“Sao, việc gì?”

La Tuấn đáp quanh co một hồi, cơ bản là sao có thể nói thẳng có người tỏ thái độ vô lễ với Dương Cửu, hại hắn dỗi chứ? Bất quá mấy câu ngắc ngứ của hắn lại khiến Dương Cửu hiểu thành ý mập mờ, hắn lập tức cười ngắt lời: “Không sao, cậu lớn rồi, không cần chuyện gì cũng kể tôi biết.”

La Tuấn mắc cỡ cười cười.

“Nguyên vọng cuối cùng của anh hai cậu ngày trước là mong cậu có thể đảm đương được gia tộc này, giờ cậu làm được rồi, hẳn anh cậu mừng không kể xiết.”

La Tuấn ừ ừ đáp, rồi lại hỏi: “Nguyên vọng cuối cùng của anh tôi sao? Sao anh biết được?”

Dương Cửu thoáng khựng lại, “... ngày trước anh cậu có nói với tôi.”

La Tuấn gật đầu: “Thật ra có chuyện này tôi vẫn muốn hỏi anh, cái đêm cuối cùng hồi đó rốt cuộc anh tôi đi đâu vậy? Sao lại chết ở trên đường được? Lúc đó cũng có nhiều việc tôi không rõ, mà không hiểu sao hồi

này cứ nghĩ về nó mãi, càng nghĩ càng thấy kỳ quái, Tiêu Trọng Giản làm cách nào chặn xe của anh hai tôi giữa đường được? Anh hai tôi chết ngay ở cửa xe, vậy là vừa dừng xe bước xuống đã bị ám sát rồi, theo lý mà nói nếu đang lái xe rồi gặp Tiêu Trọng Giản đứng bên đường vậy, hắn anh ấy không dừng lại a.”

La Tuấn nói rồi ngược mắt nhìn sắc mặt Dương Cửu: “Dương Cửu? Anh sao thế?”

“...” Dương Cửu gượng cười, “Có một việc chắc chắn là thật, đó là ngày còn sống La Vinh Thận có quan hệ thể xác với Tiêu Trọng Giản. Còn có phải tình nhân hay không, tôi cũng không được rõ. Nếu bọn họ đã thân mật đến thế, vậy thì... lừa vậy xe dừng lại hắn cũng dễ thôi.”

“Nhưng tôi nghĩ sao cũng thấy Tiêu Trọng Giản không phải loại người một mình đi ra ngoài, lại còn đứng bên đường vậy xe đi nhờ.”

Dương Cửu trấn an La Tuấn, giọng điệu ôn hòa, bình thản kỳ lạ: “Chuyện này đúng là có nhiều chỗ đáng ngờ, nhưng giờ tôi không có lúc nào giải thích cặn kẽ cho cậu được. Cậu đợi tôi một tuần, sau đó nếu cậu còn gặp lại tôi, tôi sẽ cho cậu câu trả lời xác đáng.”

La Tuấn chụp lấy tay hắn.

“Anh định đi đâu? Anh định làm gì rồi? Dương Cửu, anh đừng chuyện gì cũng gạt tôi vậy! Nếu tôi khiến anh thấy phiền hà chỗ nào anh cứ nói ra, tôi nhất định sẽ...”

Lời hắn nói bị ngắt ngang bởi một trận ho khan kịch liệt của Dương Cửu, Dương Cửu bụm miệng, ho đến cả người rung bần bật, tiếng phát ra nghe như vọng từ trong ***g ngực, tắt thở tim phổi đều xoắn bện lại rồi vụn bầy thành máu thịt, ứ đầy cổ họng. Lối ho khan này thực quá bất thường, La Tuấn kinh hoàng đỡ hắn, Dương Cửu chỉ xua tay ý bảo mặc hắn, nhưng vừa lúc ấy hắn lại khùng khục ho ra nước miếng lẫn cả máu tươi, Dương Cửu rút khăn tay trong túi áo ra bịt trên miệng, chạt vật ho thêm mấy tiếng nữa rồi bắt đầu dịu xuống.

La Tuấn chớp tay hắn lần nữa: “Để tôi xem!”

Dương Cửu lắc đầu, tính nhét khăn tay vào túi, nhưng La Tuấn đã giữ lại, ép hắn thả ra. Mặt khăn trên lòng bàn tay nhìn rõ ràng có máu, vết kéo thành vệt, giống như từ cổ họng ối ra.

La Tuấn nhìn chằm chằm cái khăn tay, không dám tin: “Rốt cuộc anh bị làm sao hả?”

Dương Cửu nhìn hắn hồi lâu, qua một lát mới mỉm cười thoải mái: “Đâu sao đâu.”

“Thế này còn nói không sao? Anh tới bác sĩ khám chưa?”

“Tới rồi, ổng nói bị loét dạ dày.”

Loét dạ dày rồi có bị ối ra máu không, cái này thực tình La Tuấn không biết. Dương Cửu nhẹ nhàng gỡ tay ra, La Tuấn lại sấn tới tính chụp lại, nhưng động tác tiếp theo của Dương Cửu đã khiến hắn đông cứng tại chỗ.

Dương Cửu đưa tay vuốt mặt hắn, cúi đầu xuống để trán cả hai gần như đụng nhau, La Tuấn thậm chí có thể trông được hình ảnh mình phản chiếu trong đôi con ngươi tuyệt đẹp kia.

“... La Tuấn.” Dương Cửu nhẹ nhàng nói, “Nếu có một ngày xảy ra chuyện gì, cậu cũng đừng hận tôi. Tôi làm nhiều việc sai lầm, nhưng tôi chưa từng có lỗi với cậu.”

Lời hắn nói dần dần rã tan trong không gian, rồi một đợt gió quét qua, tất cả trôi đi không còn dấu tích.

Dương Cửu thả tay, quay đi, chậm rãi bước trở lại con đường lên núi.

—

Có một bữa Ivy tới bar làm, tối về đã nửa đêm, hắn vừa lò mò lên cầu thang thì thấy một bóng đen ngồi cuộn mình ở đó từ bao giờ, dưới ánh đèn tối tăm chớp tắt, cả cầu thang chìm ngợp trong khói thuốc.

Ivy không buồn để ý, cứ thế trôi qua cái đồng đó, đến khi vừa mở cửa nhà, Dương Cửu đã chồm dậy chạy nhào lên.

“Cút ra ngoài cút ra ngoài!” Ivy xách chổi xua xua, “Người sắp chết không cho vào nhà này!”

Dương Cửu dụi tắt điều thuốc, vừa ho vừa cười đứt quãng: “Nhà cậu có phải chỗ sạch sẽ gì cho cam, làm sao không vào được...”

Hắn ho thực tình nghiêm trọng, Ivy lạnh mắt nhìn một hồi, rồi cuộc thở dài, quay lưng bỏ vào trong nhà. Dương Cửu quen mui mò vào theo, lượn lờ đến quầy rượu cạnh sô pha, nhe nhón sờ lần các loại rượu quý cất trong tủ, vừa ngắm nghía vừa tấm tắc: “Mới thêm một chai Louis XIII nha~”

Ivy cầm mấy túi thuốc đi ra, “Không có phần của cậu đâu.”

“Làm gì keo kiệt với người sắp chết dữ vậy?”

“Đi gặp ông bác sĩ tôi bảo để ông phẫu thuật cho đi, nếu còn mạng về đây, chỗ đó là của cậu hết.”

Dương Cửu dựa lưng vào sô pha, từ hôm được chẩn đoán đến giờ mới có mấy ngày, mà hắn đã hốc hác đi biết bao nhiêu. Nếu không trông kĩ, thì bộ dạng lưu manh phất phơ của hắn còn che giấu được sự nhợt nhạt bơ phờ, nhưng đến gần mà nhìn chăm chú, sẽ phát hiện ngay đầu mày đuôi mắt hắn đều lộ vẻ mệt mỏi, thậm chí còn có chút bạc nhược kiệt quệ của kẻ bệnh lâu ngày.

Ivy nửa quỳ xuống thăm, cạnh cái bàn trà thủy tinh nhỏ, tỉ mỉ pha thuốc cho hắn dưới ánh đèn phòng khách. Dương Cửu trông bộ dạng này của hắn, thật chăm chú hiếm có, thành ra không khỏi cảm động: “Nếu tôi sống về được, rồi cậu gả cho tôi luôn đi.”

Ivy đáp: “Thứ nhất tôi không muốn làm quả phụ, thứ hai có gả cũng phải là cậu gả cho tôi mới đúng.”

“Đâu được a, cậu làm như tôi kiểu gì cũng chết ấy?”

Dương Cửu ngẩng đầu nhìn Ivy, ánh đèn phòng khách hắt trên mặt hắn, vừa trông vô cùng tội nghiệp, lại giấu giếm không nổi ý cười trên môi. Hắn vẫn vậy, mặc kệ ra bộ nghiêm túc, đứng đắn đến đâu thì nụ cười dễ dàng tiết lộ bản tính trên môi vẫn muôn đời không đổi, khiến người ta vừa trông đã biết về thống thiết, chân thành của hắn đều là giả bộ tất tỵ.

Ivy đột nhiên đứng bật dậy, đẩy Dương Cửu dấn vào lưng ghế sô pha, rồi cúi sát xuống, hầu như để hai chóp mũi đụng nhau, “... cậu nghe đây Dương Cửu, nếu chậm phẫu thuật, cậu chỉ còn đường ngồi chờ lá phổi của cậu bị rửa đến thủng hoác ra, tới lúc hít thở không nổi, muốn hít một chút dưỡng khí vào huyết quản cũng không xong, rồi cậu sẽ bị tắc thở mà chết, lúc đó cậu sẽ phải van xin tôi đâm cậu một dao, nhưng đừng hòng tôi thèm để ý đến đồ bệnh hoạn lỗi đời, méo mó, biến thái nhà cậu...”

“Ivy.” Dương Cửu nhìn chăm chăm vào cặp mắt nâu sáng của tay pha rượu từ khoảng cách thật gần, “Thôi miên cho tôi lần nữa đi.”

Phòng khách chỉ còn tiếng kim giây đồng hồ chạy tích tắc tích tắc, và tiếng ro ro hoạt động của vài thứ máy móc trong nhà, ngoài ra đến cả tiếng hít thở cũng không nghe được, sự im lặng kéo dài lê thê, rồi kết đặc lại.

Ivy xô Dương Cửu ra ghế, “Có thôi miên nữa cũng không thay đổi được sự thật đâu, cậu cơ bản là không muốn lừa dối mình, thôi miên bao nhiêu cũng vô ích!”

Dương Cửu nhồm dậy níu lấy hắn: “Nhưng giờ thực tình tôi nghĩ tôi yêu cậu ta mà!”

“Đó không phải nhờ thôi miên, là chính cậu đang tự kỷ ám thị.”

“Ivy, tôi cần cậu.” Dương Cửu đứng dậy, nắm chặt cánh tay tay pha rượu, giọng nói vang lên nghe có chút bất ổn, “... làm tôi tin lần nữa đi, làm tôi tin tôi yêu La Vinh Thận, tôi phải tìm được một lý do để giết chết Tiêu Trọng Giản trước khi tôi chết!”

Nếu như mọi lần Dương Cửu gây chuyện, Ivy nghe rồi sắc mặt cũng chỉ như phụ huynh chợt nghe tin con cái nhà mình thi cử thất bại; bất quá lần này, ánh mắt Ivy đương vô cùng đáng sợ, cứ như thể đứa con nít háo thắng này không những thi rớt, mà còn bị phạt lưu ban mất rồi.

“Cậu tính đi giết ai? Tiêu Trọng Giản hả? Cậu ngại bị bệnh chết còn sướng quá phải không? Muốn tìm có cho hắn danh chính ngôn thuận giết quách cậu cho xong phải không?! Tiêu Trọng Giản đã lấy con mụ đó rồi! Hắn chỉ lo cậu gây chuyện giữa cái đám cưới ấy! Hắn nóng lòng mong cậu lấy vợ đẻ con, rồi cút đi càng

xa càng tốt! Hắn thậm chí chỉ hận cậu không thể biến luôn khỏi cõi đời này thôi! Có gì cậu cứ phải nghe lời hắn thế hả, còn tự dẫn xác đến trước hòng sủng?!”

Dương Cửu thấp giọng đáp: “Không giết hắn, tôi chết không yên được.”

Ivy tức muốn điên: “Sao lại thế?”

“... vì tôi phải là kẻ yêu La Vinh Thận nhất trên đời, tôi nhất định phải là kẻ đó, tôi phải giết chết... bất cứ thứ gì ảnh hưởng đến điều ấy. Dù tôi có chết đi, cũng là chết vì báo thù cho La Vinh Thận.”

Dương Cửu nhẹ nhàng thở ra: “... Hắn ta là bằng chứng sờ sờ mà tôi không thể chịu đựng được, còn hắn ở đó, là không có tôi; tôi còn đây, thì hắn nhất định phải chết.”

Ivy hoảng hồn lắc đầu: “Dù Tiêu Trọng Giản có nhảy ra đường la hét cũng không ai tin anh ta mà, ngay từ đầu anh ta đã chẳng sắm vai tốt đẹp gì ở cạnh này rồi, cậu việc gì phải...”

“Tôi sợ.” Dương Cửu ấn tay lên ngực, “Chỗ này, tôi luôn luôn sợ.”

Ivy ngồi phịch xuống. Bọn họ lại mặt đối mặt trên sô pha, món thuốc mới trộn phân nửa đổ cả ra bàn trà, đèn phòng khách sáng sữa êm dịu, mà ngoài cửa sổ bóng đêm vẫn phủ trùm bất tận.

Dương Cửu chậm rãi hỏi: “Cậu biết thần thoại Hy Lạp không?”

Ivy gật đầu: “Biết.”

“Có biết kết cục của Hera không?”

“... Hera?”

Dương Cửu ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Kết cục của bà ta là trở thành một kẻ bị chồng ruồng bỏ vĩnh viễn đáng thương hại...”

“Tôi không muốn đời tôi tệ bại đến bước để thiên hạ thương thay cho mình...”

Chương mười chín: Bắn tĩa vs giáp lá cà

Sáng ngày 18 Tiêu Trọng Giản sẽ dự một hội nghị thương mại của cảng, địa điểm là tầng trên cùng một nhà hàng thuộc về gia đình hắn.

Mấy năm gần đây bản lĩnh của La Tuấn ngày càng lợi hại, xoay sở trước sau phá được không ít vụ làm ăn của Tiêu gia. Tiêu Trọng Giản quả cũng tránh né bớt một số lĩnh vực nguy hiểm, từ vài năm trước hắn bắt đầu giao thiệp với giới truyền thông và giải trí, đến giờ đã thực hiện được khá nhiều sự kiện lớn. Có người nói hắn là kẻ đứng sau chống lưng cho các ngôi sao nữ của vài công ty đĩa hát, đồng thời cũng dính vào không ít vụ bê bối tình trường.

Chu Nhuế đã làm náo loạn mấy lần, có lần xộc lên tận phòng làm việc của Tiêu Trọng Giản, kết quả là mở cửa ra chỉ thấy hắn và nàng ngôi sao vừa vào phòng đang ngồi bàn công việc rất nghiêm chỉnh, cả hai đều quay lại kinh ngạc nhìn cô ta. Mấy vụ kiểu đó lần một lần hai còn lấp liếm được, chứ cứ diễn đi diễn lại thì thôi khỏi nói, các công ty truyền thông đối thủ lập tức mượn gió bẻ măng, đưa tin mớ máy trắng trợn, khiến Tiêu Trọng Giản thật không còn mặt mũi nào.

Lại có kẻ đút lăm tiền cho bọn người làm của Tiêu gia để moi tin, nghe được rằng Tiêu Trọng Giản lúc giận dữ đã định ly hôn với Chu Nhuế, còn nói hời đó cưới Chu Nhuế về không phải là ý của hắn, toàn vì Dương Cửu ra sức hối thúc mới ra chuyện. Dương Cửu giờ căn bản là chủ đề cấm kỵ với người Tiêu gia, nếu Tiêu Trọng Giản đúng là vì thế mà không buồn gặp Chu Nhuế nữa, thì đây quả là một cái cơ lý tưởng để ly hôn.

Tình tay ba nhà đại gia thì phức tạp thôi rồi, cứ là lâm ly tâm cơ phim tâm lý giờ vàng, dân cảng lâu ngày không có xì căng đan đăng rửa tai lần này liền được một phen sôi sục. Ngẫm xem, con dâu ông nọ bà kia không sinh đẻ được đã là gì? Vài lão nhà giàu lăng nhăng nãy nòi ra mấy đứa con riêng không phải càng tâm xàm hay sao~? Thế nên còn có sự vụ gì đáng cho thiên hạ từng bừng hào hứng hơn tình tay ba rắc rối

nhập nhằng? Đã vậy màn tay ba ấy còn dây đến cả tranh giành quyền lực, truy lùng ám sát, tiền tài gái đẹp, đấu đá thương trường...

Bất quá ngoài diễn viên hạng ba quá thì, hết võ ra, chẳng ai ưa chuyện tên tuổi mình bị tẩy vô chảo nóng xào qua xào lại, đừng nói gì cái kiểu xào vô cùng ác ý độc địa ấy. Thường thường khi gặp tình cảnh này, đương sự tất nhiên chỉ hận không thể nhảy ra gào rú: Các người buông tha tôi đi!! Đầu đuôi gốc rễ đều vạch cho mấy người coi hết rồi, đây chẳng còn gì hay ho nữa đâu mà bới!

Nhưng rất không may, chỉ cần lớn tiếng một câu vậy thôi, tức khắc sẽ lại thành một chứng cứ mới toanh, mà đương sự hở miệng lộ ra, nói không chừng còn khiến đám dân tình ưa coi náo nhiệt suy đoán tầm bậy tầm bạ kiểu: A đồng chí này phát biểu hùng hồn vậy chắc vì thấy thiên hạ bàn tán còn chưa đủ um xùm, giờ muốn đích thân ra trận thêm phần củi lửa đây?

Tiêu Trọng Giản là loại người tuyệt đối coi thể diện như tính mạng. Năm xưa mỗi khi Dương Cửu trắnghoa bên ngoài, ai ai cũng biết, trong lòng hẩn phần nộ đến muốn giết người, thế nhưng biểu hiện ra ngoài vẫn hoàn toàn bình thản, mặc kệ ai hỏi cũng đáp không biết không nghe không thấy. Một kẻ giữ vẻ đường hoàng còn hơn giữ mạng như hẩn, bảo hẩn hở ra một chữ với giới truyền thông, chẳng bằng bắt hẩn dầm đầu vào tường cho xong.

Giờ này đương sự đang ngồi trong xe, lật coi lịch trình, đọc thấy hội nghị thương mại có cả La Tuấn tham dự, hẩn thoáng nhíu mày: “La Tuấn cũng muốn chen chân vào ngành giải trí à? Đây là tự ý nó hay Dương Cửu bảo nó làm thế?”

“Cậu ta tới dự thính thôi.” Giang Lăng nói, “Nghe nói cậu Cửu không đi cùng, cậu Cửu đã chuyển ra ngoài rồi, cậu hai La tới mời về mấy lần, nhưng cậu Cửu cố ý từ chối.”

Tiêu Trọng Giản cười lạnh: “Diễn trò thôi!”

Giang Lăng tính nói diễn trò sao được, người ta tự mình quỳ trước cửa nhà Dương Cửu khóc la ỏm tỏi, nói không thể không có thầy ở bên chỉ vẽ giúp đỡ, nếu thầy vứt bỏ hẩn giờ hẩn không biết phải làm sao đây, đến bữa cơm tối nay ăn thứ gì hẩn còn chẳng nghĩ nổi. Chuyện này lan truyền rất ghê gớm, nghe nói cậu hai La khóc thật chứ không phải xất hành tây xát mắt, nhưng Dương Cửu nhất quyết không mở cửa, cứ thế để cậu hai La quỳ bên ngoài khóc thiếu điều ngất xỉu.

Bất quá lời lẽ ông chủ nghe ra ghen tuông rành rành, Giang Lăng cũng nghĩ chớ nên lý luận với gã đàn ông đang ghen, thành ra hẩn nói: “Ngài xuống xe rồi đám phóng viên sẽ vây kín cửa, sau đó chúng ta đi cửa sau về thôi.”

Tiêu Trọng Giản gật đầu: “Tôi cũng chẳng định dự, vào một vòng rồi đi.”

Ý hẩn căn bản là không muốn thấy La Tuấn, nhất là La Tuấn hồi này chẳng việc gì cũng tìm phóng viên ba hoa kể lể sự phụ Dương Cửu của hẩn thương yêu hẩn cỡ nào, hại Tiêu Trọng Giản mỗi lần xem báo đều giận điên người, nghĩ tới nghĩ lui đều thấy thẳng đó rõ ràng muốn gây sự với mình. Có một lần hẩn còn đọc được trên một tờ tạp chí lá cải, người nhà họ La nổ chuyện Dương Cửu nấu canh cho cậu hai La ăn, lại còn canh xương ống này nọ nọ, làm Tiêu Trọng Giản từ đó về sau hể nhìn đến canh xương ống là muốn đau dạ dày.

Chín giờ sáng, xe của Tiêu Trọng Giản dừng trước nhà hàng. Nhưng chỉ đỗ lại chốc lát, cũng không ai xuống, ngay sau đó lại tiếp tục vượt qua đám phóng viên sau lần vàng, chạy vòng ra cửa sau.

Cùng lúc ấy, trên sân thượng tòa khách sạn hai mươi tám tầng đối diện nhà hàng, ngón tay đặt sẵn trên cò súng của Dương Cửu thoáng buông lỏng, rồi hẩn ngẩng đầu khỏi mắt nhắm, chậm rãi thở ra một hơi.

Từ vài hôm trước, hẩn hao công tốn sức ngắm nghía các vị trí xung quanh đây, cẩn thận phân tích từng tí một, rốt cuộc mới chọn chỗ này. Đây là cơ hội thứ nhất để bắn Tiêu Trọng Giản, ngay khi hẩn bước xuống ô tô, một viên đạn đồng xé gió từ cự li hơn hai trăm mét sẽ găm thẳng vào ốt hẩn, rồi xoáy đảo không kiểm soát, và xuyên thủng ra khỏi cơ thể.

Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, Tiêu Trọng Giản lại không xuống xe ở đây mà chọn cửa sau. Nói cách khác giờ hẩn phải mau chóng gỡ bệ súng ngắm này, xếp trở vào cặp tài liệu nguy trang, và làm như cán bộ tan sở lẳng lặng rời khỏi tòa nhà này.

Cơ hội tiếp theo là lúc Tiêu Trọng Giản ngồi xuống bàn họp trên tầng cao nhất, Dương Cửu sẽ đứng sau tấm biển quảng cáo cách đó năm trăm mét, phải mất ít nhất mười phút ngắm và điều chỉnh hấn mới có thể bóp cò một phát đạn. Trong khi đó hấn phải kiên nhẫn đợi ở đây, để bản thân hòa vào cây cối, nhà cửa, tường gạch xung quanh, coi mình và chúng như là một.

Dương Cửu định hút thuốc, nhưng sau mấy tiếng ho khan khùng khục, lại thôi.

Hấn nhanh chóng tháo khẩu súng ra, cất vào hộp, nghỉ ngơi một lát rồi gọi cho La Tuấn.

“Alô, Dương Cửu hả?”

Kể ra cũng thật thú vị, Dương Cửu có thể nhìn qua ống ngắm thấy La Tuấn đang ở một tầng nhà hàng bất điện thoại, thậm chí cả vẻ mặt của hấn ra sao cũng đại khái trông được. Dương Cửu mỉm cười, thầm nghĩ giá làm xong việc này còn mạng trở về, phải kêu La Tuấn cùng ngồi uống chén trà.

“Dương Cửu, có việc gì à?”

“Tôi tính hỏi cậu chút thôi, hội nghị bên đó mấy giờ bắt đầu?”

La Tuấn cúi nhìn đồng hồ: “Chắc tầm chiều, vì lát còn mời thêm bữa trưa nữa, coi bộ có nhiều vị tai to mặt lớn dự.”

“Ở tầng trên cùng à?”

“Không phải, tôi cũng không rõ lắm. Mà anh hỏi làm gì?”

“Không, không có gì. Cậu bận gì thì làm đi.”

Dương Cửu cúp máy.

Nếu đến tận chiều, thì giờ lên phục sau biển quảng cáo rõ ràng là không khôn ngoan. Chỗ đó không vắng vẻ như tầng thượng khách sạn, chưa nói dưới đường người như mắc cửi, biết đâu có kẻ nào tình cờ mang ống nhòm ra soi cô em bên đường thay quần áo, rồi loáng quáng phát hiện luôn ra hấn?

~Dương Cửu xách hộp súng đi xuống, bước ra khỏi khách sạn. Bên đường đã thấy đám phóng viên đứng ồn ào nhốn nháo, hồn nhiên không hay biết mới vừa xong một viên đạn đã suýt suýt qua bọn họ.

Dương Cửu định sang đường, lượn lờ qua nhà hàng bên đó, để người khác trông thấy ngay trước vụ bắn tĩa hấn còn xuất hiện ở gần Tiêu Trọng Giản, đó là một chứng cứ ngoại phạm rất dễ ngụy tạo. Huống hồ hấn thực tình cần một ly nước, có thêm chút hơi cồn vào kích thích tinh thần càng tốt hơn.

Hấn vừa tới cửa nhà hàng, đột nhiên một chiếc Ferrari rình rang đỗ xích lại, Chu Nhuế ung dung bước xuống, phong thái rất chi kiêu sa, hoàn toàn không thèm để tâm đến đám phóng viên đang bu kín phía trước. Cô ta đã đoán ngày hôm nay sẽ có rất nhiều con nhò ngồi sao không biết thức thời, lắm le chiếm ngôi bà lớn của mình tham dự, bởi vậy hôm nay Chu Nhuế ăn vận đặc biệt chăm chút, trang sức hột xoàn bạc triệu sáng choang lóa mắt thiên hạ, bộ váy dạ hội Chanel tà dài quét đất, một đoạn đường ngắn hoئن từ cửa nhà hàng vào, được lệ bộ của cô nàng trang hoàng thành như thảm đỏ Oscar.

Dương Cửu từ sau vụ bị bắt lần trước đã bắt đầu kiêng mặt cô ả này, hễ thấy cô ta là muốn nhức đầu, hấn lập tức quay lưng tính bước nhanh vào trong. Ai biết đâu hấn không chọc thiên hạ, thiên hạ lại thích đến gây chuyện với hấn; sự xuất hiện của hấn và Chu Nhuế mới thật khéo tình cờ, đám phóng viên nhanh nhạy lập tức phát hiện ra hai người cùng lúc xuất hiện, lập tức đổ xô đến hỏi han: “Cậu Cửu, cậu cũng tới đây sao?”

“Cậu Cửu, hai người tới cùng nhau phải không??”

Mặt Chu Nhuế thoáng biến sắc.

Năm xưa cũng chẳng phải Dương Cửu trêu ghẹo gì cô ta, nhưng Tiêu Trọng Giản vẫn mượn danh cô ta để truy sát Dương Cửu; đã vậy hiện tại Tiêu Trọng Giản cũng dư sức viện cớ bêu riếu hình ảnh phu nhân trong sạch của cô ta. Lợi hại ra sao thật khó mà kể, nhưng có một điều có thể khẳng định ngay, đó là cô ta tuyệt đối không muốn dính dáng gì đến Dương Cửu.

Đám phóng viên giải trí ra sức dí mic về phía Chu Nhuế: “Tiêu phu nhân, phu nhân và cậu Cửu cùng tới đây phải không? Sao lại không đi cùng xe với Tiêu tiên sinh?”

Tại sao không ngồi xe với Tiêu Trọng Giản à?... Rất đơn giản, Tiêu Trọng Giản thà qua đêm ở phòng làm việc chứ quyết không về nhà, đương nhiên cô ta không cách nào tới cùng tiên sinh nhà cô ta rồi.

Nhưng Chu Nhuế sẽ không trả lời kiểu đó. Cô ta kiêu ngạo hất đầu, hỏi ngược lại: “Sao có chuyện tôi đi cùng cậu Cửu được nhỉ? Cậu Cửu và tôi thì có quan hệ gì chứ?”

Như sấm động trên đầu, cả đám phóng viên lập tức cầm cúi ghi chép, lại thêm một đám người bu đến, hỏi tới tấp: “Vậy chứ tin đồn trước đây là thế nào ạ?”

“Không lẽ Tiêu phu nhân không hề quen biết cậu Cửu sao?”

“Theo chúng tôi biết thì...”

Chu Nhuế liếc mắt, khinh khỉnh nhìn Dương Cửu đang đứng trên thềm: “Các người không ngại thì qua mà tự hỏi cậu Cửu, xem cậu ấy rốt cuộc có quan hệ gì với tôi không?”

Đại khái là mặt trời chói chang quá, Dương Cửu đột nhiên có cảm giác choáng váng mù mịt. Mới vừa xong hắn còn đang ở tầng thượng khách sạn đối diện chực nổ súng bắn một phát đạn trí mạng, mà chỉ qua chớp mắt hắn đã đứng đây, đối mặt với đám chó săn chuyên sục sạo bám đuôi bất kể lúc nào này.

Hắn ho khan hai tiếng, cổ họng thoáng nghe vị tanh ngọt ứ lên.

Chợt một cánh tay mạnh mẽ chen đến đỡ sau lưng hắn. Cửa lớn nhà hàng mở ra rồi đóng lại, khí lạnh dễ chịu thoát ào ra, khiến tinh thần hắn được một phen khoan khoái.

Dương Cửu ngoảnh lại, tính nói cảm ơn, nhưng lập tức khựng người.

Là Tiêu Trọng Giản.

“Tiên sinh!” Chu Nhuế tươi cười tiến đến, thân thiết nắm tay Tiêu Trọng Giản: “Không phải nói sáng nay đợi em sao? Sao anh lại tới trước vậy?”

Dương Cửu nhắm mắt lại, lòng lạnh lùng dâng đầy sự mỉa mai.

Tiêu Trọng Giản, nếu ngày hôm nay anh thoát được nạn này... vậy thì cảm ơn vợ anh đi, cô ta cứu anh một cái mạng rồi đó.

Chương hai mươi: Chiến tranh giữa hai người đàn ông và một người phụ nữ

Dương Cửu nhắm mắt lại, lòng lạnh lùng dâng đầy sự mỉa mai.

Tiêu Trọng Giản, nếu ngày hôm nay anh thoát được nạn này... vậy thì cảm ơn vợ anh đi, cô ta cứu anh một cái mạng rồi đó.

Thái độ Tiêu Trọng Giản trong một thoáng có vẻ rất kỳ dị, tiếp đó lần đầu tiên trong đời hắn chủ động cầm tay Chu Nhuế, nói: “Người làm nói em đang nghỉ, nên anh đi không gọi.”

Vừa nói hắn vừa xoa xoa chóp mũi, mùi nước hoa của Chu Nhuế vốn không phải loại hắc uya, nhưng hắn cũng chưa từng nói với cô ta điều đó.

Chu Nhuế cười ngọt ngào: “Xem anh kìa, vợ chồng với nhau còn khách sáo gì nữa? Để ý nhỏ nhặt vậy làm cậu Cửu chê cười rồi.”

Dương Cửu im lặng không nói gì.

Giờ này giá thử có người bưng một ly nước qua, nhất định hắn sẽ không chút do dự vồ lấy uống cạn. Dưỡng khí xung quanh dường như càng lúc càng loãng hơn, mỗi nhịp hô hấp đều như đang ngụp lặn giữa đại dương, áp lực trầm trọng khiến ngực hắn phập phồng dữ dội, máu thịt xơ nát từng chút từng chút một, rồi cứ thế ứ lên ép xuống nơi cuống họng hắn.

Hắn vốn đã chẳng còn ở cái tuổi sung sức, xương cốt thân thể trải qua bao nhiêu năm quầng quật sương gió, đã lão hóa qua rất rất xa tuổi tác thực của hắn. Phủ tạng bắt đầu rệu rã, còn hắn thì suy sút dần, đổi lại là bọn G4 cùng thời, hẳn giờ này đều đã xuất ngũ ngồi bàn cạo giấy lâu rồi.

Tiêu Trọng Giản lớn tuổi hơn hắn, nhưng dấu tích thời gian để lại trên mỗi người rõ ràng quá khác nhau. Tiêu Trọng Giản chưa từng phải trải qua sự truy sát khắc nghiệt đến hủy hoại cả tinh thần lẫn thể xác con người, thân thể xương thịt hẳn không phải hứng chịu bao nhiêu thương tích, hẳn lại duy trì đều đặn chế độ tập luyện, dinh dưỡng, chưa nói hẳn cũng không hút lăm thuốc đến vậy, đại thể là vẫn giữ được thể trạng lý tưởng, mà cũng sẽ còn tiếp tục được dài.

Dương Cửu không muốn để lộ ra vẻ yếu thế, hắn nuốt nước bọt, nén xuống cảm giác buồn nôn, mỉm cười một cách lễ độ, khách sáo: “Vợ chồng thân thiết mà tôn trọng nhau vậy là tốt chứ, như tôi đây còn chẳng có ai để làm vậy đây, ha ha.”

Vô số ống kính đang chĩa về phía bọn họ, vệt vàng ghi chép lại mỗi câu mỗi chữ họ nói ra, cuộc chạm trán mới thật kỳ diệu, ba nhân vật chính trong xì-căng-đan được một phen tề tựu đủ mặt, quả là sáng ngời chói lọi, bao nhiêu tin lá cải đương châu chực đợi dọa thiên hạ lóa mắt.

Chu Nhuế thân mật kéo tay tiên sinh nhà mình, làm như ngây thơ hỏi: “Cậu Cửu sao không tìm lấy một người đi? Lần trước nghe nói Chu tiểu thư sẽ kết hôn với cậu Cửu còn gì, tôi còn nói với tiên sinh nhà tôi, Chu tiểu thư vừa xinh đẹp vừa trí thức, lại biết lễ nghĩa, thật ghen tị với cậu Cửu a.”

Tiêu Trọng Giản đột nhiên quay lại nhìn Chu Nhuế. Chu tiểu thư nào? Ở đâu ra một Chu tiểu thư đòi kết hôn với Dương Cửu?

Kỳ thực chuyện này hắn không biết cũng chẳng trách được, khi đó Dương Cửu phát thiệp mời đều cố tình tránh mọi liên hệ với Tiêu gia, đương nhiên chẳng ai biết để báo cho Tiêu Trọng Giản. Sau này việc bỏ hôn cũng chỉ là chuyện tầm xàm cho các vị phu nhân thượng lưu vui miệng nói mà thôi, lại được La Tuấn ra sức phong tỏa tin tức, thành ra không hãng truyền thông nào dám đưa tin.

Dương Cửu thần nhiên đáp: “Trách tôi vô phúc thôi, Chu tiểu thư với tôi chỉ là bạn bè tốt, người ta có đối tượng khác từ lâu rồi, giờ không chừng họ đã qua Singapore kết hôn rồi cũng nên.” Hắn nhìn quanh một vòng, cười giòn: “Mấy anh bạn này cũng thật là, tiểu thư người ta chỉ cùng tôi ăn một bữa cơm, ở đâu ra chuyện là hôn thê của tôi vậy? Tôi được lời thì chẳng chấp mấy người, chớ ngộ nhỡ chồng người ta nghe được đòi tính sổ, rồi mấy người tính sao a!”

Trông hắn cười dài, chẳng có vẻ gì mất hứng cả. Thường những kẻ xuề xòa không chấp nhất điều tiếng về mình lại rất dễ chiếm được cảm tình của đám đông ham vui, thành ra có mấy người cũng cười phá lên chế nhạo.

Chu Nhuế cắn cắn răng, vẫn tươi cười hỏi tiếp: “Không biết Chu tiểu thư lấy cậu chủ nhà nào vậy, đến cậu Cửu còn phải chịu kém sao?”

Dương Cửu ngừng lại một chút, rồi ôn hòa đáp: “Bạn của cậu hai La, cụ thể là ai thì tôi cũng không rõ lắm... mà vậy đi, nếu Tiêu phu nhân nóng lòng muốn biết chuyện của người ta vậy, thôi thì ta cứ gọi hỏi thẳng Chu tiểu thư bây giờ nhé?”

Câu này hắn nói nghe ra ý châm chọc không buồn che giấu, Chu Nhuế tái mặt, giọng đã muốn luống cuống: “Tôi chẳng qua là quan tâm tới cậu Cửu thôi mà... việc của Chu tiểu thư đâu liên quan đến tôi!”

Dương Cửu cúi đầu bật cười, có vẻ như rất khoan dung, chẳng để ý gì. Lối cười của gã đàn ông này rất giỏi biến hóa, khi quyến rũ, khi mê hoặc, khi phóng túng, khi lại ẩn chứa đầy hàm ý... luôn luôn có một nụ cười thích hợp phô diễn trước mắt người khác, khiến người ta bấn loạn tinh thần, sôi trào máu nóng.

Chu Nhuế đột nhiên cảm thấy bàn tay Tiêu Trọng Giản đang nắm tay mình siết chặt lại, cô ta ngẩng lên nhìn, nhưng chỉ thấy gương mặt lạnh lẽo của hắn.

Rất mờ nhạt, môi hắn mím lại, quai hàm cứng ngắc, dường như đang gồng lên ép mình phải nhẫn nhịn điều gì.

Cô ta không biết, sức ảnh hưởng của Dương Cửu đến Tiêu Trọng Giản kinh khủng cỡ nào. Người đàn ông này gặp Dương Cửu vào quãng thời gian túng bấn khôn cùng nhất cuộc đời, một lời nói một cử chỉ, quần áo mặc trên người, nhất cử nhất động đều là Dương Cửu tỉ mỉ, từ từ chỉ vẽ mà nên, mỉm cười phải chú ý góc độ ra sao, mở miệng nói phải lựa âm điệu thế nào, từ những biểu cảm nhỏ bé tinh tế nhất, tất cả là nhờ Dương Cửu không nề hà uốn nắn, sửa sang từ năm này sang tháng khác, mới chậm rãi thấm sâu tận xương tủy Tiêu Trọng Giản.

Người đàn ông kết hôn với cô ta, máu trong huyết quản hắn, cơ thịt trong trái tim hắn, tất thấy đều nhuốm đẫm nhiệt độ và hơi thở của Dương Cửu. Dương Cửu đau một li, người đàn ông này sẽ đau đớn gấp mười lần; Dương Cửu nhú mày cả giận, người đàn ông này sẽ điên cuồng đến muốn sát nhân.

Dương Cửu cười dứt, lại ngẩng lên nhìn bọn họ, sắc mặt thản nhiên thoải mái: "... Tiêu phu nhân, cảm ơn cô quan tâm, nhưng cả đời chắc tôi không kết hôn đâu, phụ lòng tốt của cô rồi."

"Tại sao?"

Mặt Chu Nhuế sa sầm, cả cô ta cũng nghe rõ bao nhiêu tình ý ẩn chứa trong hai tiếng tại sao của Tiêu Trọng Giản.

Dương Cửu bưng miệng, ho khụ khụ, rồi đáp bằng giọng khàn khàn: "... Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu sơn bất thị vân(*), La Vinh Thận đi rồi, nếu cả tôi cũng không nhớ đến cậu ấy thì còn ai nhớ nữa đây."

Tiêu Trọng Giản khựng người.

Dương Cửu ngẩng đầu, mỉm cười rất chân thành: "... vậy mới nói tôi rất ước ao cảnh vợ chồng thân mật như vậy, thiết nghĩ, La Vinh Thận dù đã chết cũng sẽ chúc phúc cho các vị đó."

Sắc mặt Tiêu Trọng Giản đột nhiên trở nên hoang mang vô cùng.

Rõ ràng giọng điệu thân tình là vậy, rõ ràng thời tiết nóng nực thế này, cả Chu Nhuế cũng tự dưng rùng mình.

Dương Cửu lại che miệng lần nữa, ho khan dữ dội. Mới đầu chỉ là hai tiếng khụ khụ, rồi cứ thế kéo lê thành một tràng ho nặng nề không dứt, thật nghe như cào cào lôi ra từ tận tim phổi.

Hắn run run vịn vào cửa nhà hàng, cúi gập cả người xuống. Từ góc độ này có thể thấy được mạch máu hẳn lên bên cổ hắn, tiếng ho càng lúc càng trầm trọng, buồng phổi rung động lan cả ***g ngực, xông lên cổ họng đã quá sức chịu đựng, để rồi ối thành những giọt máu tươi tứa ra từ phủ tạng.

Một nữ phóng viên đứng gần đó hoảng hốt rút khăn giấy ướt ra đưa cho hắn, Dương Cửu gượng cười nhận lấy, gật đầu cảm ơn rồi bưng miệng ho khùng khục thêm mấy cái, rốt cuộc đứng thẳng lại được, quay lưng bỏ vào trong nhà hàng.

Trước khi qua cửa, hắn còn hươ hươ tay như muốn tạm biệt mọi người, rồi tiện thể quăng cái giấy ướt vào thùng rác ngoài sảnh.

Ném tùy tiện như vậy, mẫu khăn bị vo viên lẫn lại, vết máu đỏ tươi trông qua mới thật chói mắt.

Tiêu Trọng Giản đột nhiên không tìm được nôn nóng, sẵn bước đuổi theo.

Dương Cửu ấn nút đóng cửa thang máy, đương lúc hai cánh cửa dần khép kín lại, đột nhiên một bàn tay xộc vào giữa, cửa mở ra ngay tức khắc, Tiêu Trọng Giản liền lách mình bước vào.

Dương Cửu thoáng sửng sốt, quay người tính bỏ ra ngoài, nhưng Tiêu Trọng Giản căn bản không quan tâm có ai thấy hay không, cứ thế tóm lấy tay hắn, tay kia ấn luôn tầng cao nhất. Dương Cửu nhào người với tay bấm mở cửa, cao giọng nói: "Tiêu Trọng Giản, anh tính làm gì hả?!"

Tiêu Trọng Giản bẻ quặt cổ tay hắn ra sau, đẩy hắn dựa vào vách thang, bờ vai chắc nịch ép mạnh lên vai hắn, "Sao cậu lại ho ra máu? Có chuyện gì rồi? Chu tiểu thư đó là thế nào hả?"

Dương Cửu cố sức giãy giụa: "Buông ra!"

"Nói tôi biết sao lại ho đến mức này!"

“Thang máy này có camera giám sát, anh định làm trò cười cho cả sảnh này hả?!”

“Cả nhà hàng này là của tôi, tôi sợ gì cái camera ấy?”

Một tay Tiêu Trọng Giản nắm vai Dương Cửu, tay kia vẫn siết chặt cổ tay hắn, bẻ ra sau, cả người đè ép hắn vào vách thang, tư thế như vậy thật giống như Dương Cửu bị nhốt gọn trong lòng hắn. Tiêu Trọng Giản đột nhiên dịu xuống, hắn cúi đầu hôn lên tóc Dương Cửu, thấp giọng nói: “Có chuyện gì cậu nói tôi biết được không? Rốt cuộc tại sao lại thành thế này, cậu bệnh rồi phải không, mình cùng đến bác sĩ được chứ? Cậu thế này làm tôi lo lắm, tôi chỉ sợ cậu gặp chuyện gì, cậu có hiểu không?”

Dương Cửu trợn mắt nhìn hắn như nhìn quái vật, thái độ không khác gì đang chứng kiến trò cười lồ bịch nhất thế giới, đã vậy mình còn phải sắm một vai trong màn xiếc ấy nữa chứ.

“Tiêu Trọng Giản.” hắn hỏi, “Tôi tưởng anh phải quan tâm chuyện xác tôi chôn trong cái mồ nào, đổ đất lên cát đã đủ chặt chưa, liệu tôi còn mò được về phá hoại cuộc hôn nhân của anh và Chu Nhuế không chứ?”

“Chuyện đến nước này cậu còn nói vậy làm gì nữa?”

Dương Cửu nhìn gã đàn ông này, cảm thấy như có gì không đúng. Năm xưa kẻ hận không thể giết hắn chết là hắn ta, kẻ hại hắn chạy trốn suốt đêm, không một xu dính túi, đói đến suýt ngất xỉu là hắn ta, kẻ dồn hắn vào đường cùng, cả lúc kiệt sức nhất cũng không dám nhắm mắt nghỉ ngơi chỉ sợ giây tiếp theo mình sẽ về châu Thượng Đế là hắn ta, kẻ khiến hắn lo sợ hãi hùng, tinh thần khủng hoảng đến muốn tự sát không biết bao nhiêu lần cũng chính là hắn ta... Gã đàn ông này hủy hoại sức khỏe của hắn, khiến tuổi già của hắn sau này sống chết bấp bênh, khiến hắn ngay giữa thời trai trẻ phơi phới mà phải nhờ vào thuốc an thần mới ngủ được một giấc yên ổn, khiến hắn ỷ vào nicotin đến mất tự chủ, hầu như một tay phá nát toàn bộ cuộc sống của hắn... Gã đàn ông làm hắn chỉ hận không thể ăn sống nuốt tươi đến kỳ cùng, giờ lại đứng trước mặt hắn, nói: Chuyện đến nước này cậu còn nói vậy làm gì nữa?

Dương Cửu lắc đầu: “Tiêu Trọng Giản, không phải tôi điên thì là anh điên rồi. Anh tránh ra, giờ tôi mệt lắm, tôi cần nghỉ.”

Đại khái là sắc mặt hắn thật sự quá khó coi, Tiêu Trọng Giản mới thả ra một chút: “Được, chúng ta lên tầng trên cùng. Tôi gọi một bác sĩ đến kiểm tra qua cho cậu.”

“Tôi có phòng tôi!”

“Lên tầng trên cùng.” Tiêu Trọng Giản nói cương quyết, “Tôi nhất định phải biết cậu làm sao.”

Mặt mày Dương Cửu thoáng cái lạnh như băng. Chỉ cần hiểu hắn chút ít thôi, ai cũng biết thái độ này tức là hắn đã giận đến mất kiểm chế rồi, giờ này tốt nhất đừng để hắn mở miệng, vì hễ mở miệng ra nhất định hắn sẽ bùng nổ ngay tức khắc.

Thang máy chạy lên tầng cao nhất rồi báo một tiếng Ding!, Tiêu Trọng Giản lôi kéo hắn ra ngoài, nhưng Dương Cửu xô mạnh hắn ra, bấm lại nút xuống tầng dưới.

Tiêu Trọng Giản bị bất ngờ, lão đảo lùi lại hai bước, rồi lập tức sấn vào xô cả người Dương Cửu lên. Dương Cửu liều mạng đấm đá hắn, nhưng dùng lực mạnh đột ngột lại hại hắn sặc ho một trận, Tiêu Trọng Giản cứ thế dễ dàng vác hắn vào văn phòng mình, rồi quăng thẳng vào phòng nghỉ bên cạnh.

Dương Cửu điên tiết vùng dậy, đã nghe tiếng cùm cộp vang lên, Tiêu Trọng Giản khóa trái cửa lại rồi bước đến chỗ hắn: “Nói tôi biết thế này là sao.”

Hai mắt Dương Cửu nổi vằn tơ máu, vồng mọng mờ mịt. Hắn biết đây là dấu hiệu không hay ho gì, phần nộ tột độ cùng với tâm trạng bất ổn rất dễ khiến bệnh tái phát, thậm chí còn khiến hắn bị nặng thêm.

“Nếu cậu không nói, chúng ta có thể tìm một bác sĩ kiểm tra cho cậu. Tôi sẽ chờ kết quả, còn cậu cứ ở đây, không được phép đi đâu hết!”

... vì cái gì tôi phải nghe anh? Vì cái gì hả?!! Anh tưởng anh là ai chứ! Đầu óc Dương Cửu một phen choáng váng, hắn đứng phắt dậy, lão đảo bước ra cửa.

Tiêu Trọng Giản túm lấy hắn, xô lên giường: “Cậu có nói không?”

Dương Cửu thở hổn hển, mắt một hồi mới miễn cưỡng bật ra được một chữ: “Cút!”

“Chỗ này là của tôi!”

Dương Cửu quát lớn đến khản giọng: “... không có tôi anh chẳng có cái gì hết!”

Tiêu Trọng Giản đột ngột khựng người.

Hai mắt Dương Cửu tối sầm, chân bủn rủn. Hắn rút tay lại, thất thểu đi ra cửa, mỗi bước đều như đi trên mây.

Tiêu Trọng Giản nhìn hắn, ngần ngừ muốn nói gì, nhưng lời nào cũng không bật ra được. Thực tình hắn chỉ muốn thay đổi tình thế giữa họ, nhưng không hiểu vì sao mọi chuyện luôn có gì đó không phải, không đúng như hắn tưởng tượng. Hắn cứ đứng nhìn Dương Cửu như vậy, còn chưa kịp tiến lên kéo hắn lại bên mình đã thấy Dương Cửu chụp lấy tay nắm cửa, rồi đột ngột ngã sụp xuống.

Tiêu Trọng Giản lao đến: “Dương Cửu! Dương Cửu! Cậu sao vậy?!”

Chương 21: Trung khuyến biến dị cấp M

Hắn luôn lo sợ rồi một ngày cảnh này sẽ thành sự thật. Hắn biết mỗi khi Dương Cửu chơi bởi phong lưu ở bên ngoài, cũng đâu hẳn là thật lòng, người này vốn vô tâm vô tính, hắn đơn giản chỉ ham chơi, chẳng cần nghĩ nghiêm trọng làm gì. Thế nhưng tình trạng ấy có thể kéo dài bao lâu, ngộ nhỡ có một ngày hắn thực sự yêu một ai khác? Nhưng ngộ nhỡ hắn thực sự đi lầm đường lạc lối? Đến lúc ấy hắn sẽ khẳng khái đòi bỏ đi, đòi rời xa mình, đến lúc ấy phải làm sao??

Tiêu Trọng Giản đã nghĩ tới rất nhiều con đường, nhiều khi hắn thức trắng đêm không ngủ nổi, thứ cảm giác lo âu sâu muộn tạo thành một áp lực vô hình khó tả thành lời, và cứ thế như một khối đá tảng đè nặng trong lòng hắn từng giờ từng phút.

Hắn nghĩ đến cái ngày đó, hắn chỉ còn biết đau khổ cầu xin đối phương đừng đi, bộ dạng ấy sao mà tội tệ, nhưng nỗi sợ hãi hầu như khiến hắn quên đi tất cả. Giống như bị kẻ nào cầm dao kề bên cổ, không chừng ta sẽ sợ hãi đến phát điên, không chừng sẽ nhu nhược van xin tha mạng, không chừng ta sẽ làm những điều xấu hổ tột cùng mà chính ta cũng không sao tưởng tượng nổi trước đó... nhưng cơn hoảng loạn trước giờ phút mất đi sinh mạng khiến ta không còn nghĩ được bất cứ thứ gì khác nữa,

Kẻ đang kinh hoàng tột độ lại thường làm ra những hành động quá khích vượt kiểm soát, giống như ăn trộm vặt bị chủ nhà phát hiện có khi vì sợ bị bắt đến cảnh sát mà sẩy tay giết người, bọn trộm mộ dõ chừng gặp nguy khốn lại kêu gào la hét, trong lúc vô thức cứ thế va đập vào những nơi then chốt, khiến cả bọn cùng mất mạng. Ai ai cũng vậy, càng sợ càng dễ hành động theo bản năng, thậm chí lo sợ kẻ khác cướp mất thứ gì thuộc về mình, rốt cuộc thà tự tay phá hủy thứ đó trước đi còn hơn.

Những điều ấy Dương Cửu lại không biết. Hắn từng sợ đánh mất thứ gì đâu? Đòi hắn chỉ sợ mất tính mạng, còn lại mọi thứ khác mất rồi thì thôi, chẳng có gì đáng giá bằng cái mạng hắn hết.

“... Tiêu Trọng Giản.” Dương Cửu nói nhạt nhẽo, nhưng rạch ròi từng chữ, “Anh thế này làm tôi thấy ghê tởm lắm, tôi từng chứng kiến có kẻ ép người ta tự sát, nhưng chưa bao giờ tôi biết còn có kẻ van xin người ta chết thế này.”

“Tôi không muốn cậu chết...”

“Anh không thấy anh như vậy tức cười lắm hả? Vì một người phụ nữ mà khiến mình thành thế này, mà nếu vì một cô gái tốt thì cũng được đi, đằng đây lại là Chu Nhuế...”

“Chẳng liên quan gì đến cô ta cả!”

Dương Cửu quay đầu lại, mỉm cười châm chọc không buồn che giấu: “... vậy là vì La Vinh Thận sao?”

Ý tứ của hắn sắc bén thẳng thừng như vậy, khiến Tiêu Trọng Giản dù có bao nhiêu điều muốn nói cũng không sao mở miệng nổi.

“Đừng nghĩ chuyện nói láo với tôi, Tiêu Trọng Giản.” Dương Cửu nói nhẹ nhàng, “Việc anh muốn giết tôi là có từ trước khi anh lấy Chu Nhuế, mà quan hệ với La Vinh Thận là sau khi anh lấy Chu Nhuế rồi. Anh quan tâm đến món lời cô ta mang lại, điều đó chẳng có gì sai, thậm chí đó vốn là việc anh nên làm. Nhưng vì thế mà anh muốn làm hại đến thứ tôi coi trọng nhất trên đời, là chính tôi đây, thì không thể được.”

Tiêu Trọng Giản đã quỳ hẳn xuống sàn.

Dương Cửu xoay mình, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào hắn, “Có một chuyện này tôi vẫn muốn hỏi anh, anh đã coi trọng nhà họ Chu đến thế mà vẫn có thể làm chuyện có lỗi với vợ anh vì La Vinh Thận, vậy liệu tôi có thể cho rằng giữa anh và La Vinh Thận quả là có tình cảm thật không?”

Tiêu Trọng Giản không biết mình phải nói gì bây giờ, hình như chỉ cần hắn mở miệng nói, hắn sẽ thua trắng. Logic của Dương Cửu nghe qua thì hết sức vô lý, nhưng từng câu từng từ không hề có nửa phần sơ hở, khiến hắn có cảm giác giờ này hắn sẽ bị nắm thóp phủ đầu ngay tức khắc, rồi tuyệt nhiên không còn cơ hội cứu vãn nữa.

Hắn lắc đầu.

Dương Cửu lắc đầu đầy tiếc nuối: “La Vinh Thận đáng thương.”

Hắn định đứng dậy, nhưng Tiêu Trọng Giản đã níu chặt lấy hắn. Lực mạnh như vậy thật như muốn bóp vụn xương sườn Dương Cửu, còn thể hiện cả ý chí quyết liệt, chết cũng không định buông ra.

Dương Cửu nói nhạt nhẽo: “Còn định nói gì với tôi nữa?”

Tiêu Trọng Giản nhìn hắn, mấp máy môi, rồi cuộc đáp bằng giọng khàn khàn: “... tôi yêu cậu...”

Hắn biết mình đang làm chuyện vô ích, không phải hắn chưa từng nói câu ấy, đã từng, bằng cả khao khát dâng ngập trong lòng, bằng cả nỗi điên cuồng tuyệt vọng, vật lộn thống khổ, và cả sự khắp khởi, lo âu phấp phồng...

Nhưng bất luận hắn nói thế nào, bất luận hắn ôm ấp bao nhiêu nhiệt tình lẫn khát vọng, tất cả đều bị quên lãng thật dễ dàng.

Thậm chí cho tới giờ Dương Cửu cũng chưa từng hiểu, tình yêu của hắn rốt cuộc là thứ gì.

Quả nhiên Dương Cửu lại cười dừng dừng, hắn dí sát mặt vào Tiêu Trọng Giản, cười hỏi: “Anh yêu tôi sao? Vậy nếu tôi chết, anh có tình nguyện chết theo tôi không?”

Tiêu Trọng Giản chậm rãi gật đầu, đáp: “Tôi cùng với cậu.”

Dương Cửu kinh ngạc nhìn hắn: “Không lẽ hồi đó anh đuổi giết tôi thật ra cũng là một cách tự sát của anh?”

Tiêu Trọng Giản muốn đáp rằng phải, nhưng hắn biết lời đó nói ra sẽ thành sai lầm đến mức nào, cả chính hắn nghe cũng không tin nổi, không ai tin hắn thực sự ôm lòng tuyệt vọng như vậy rồi ra lệnh truy sát Dương Cửu, từng ngày từng đêm hắn đợi tin Dương Cửu bị giết, thậm chí hắn đã tỉ mỉ chuẩn bị cả di chúc, chỉ chờ Dương Cửu chết, sẽ lập tức theo hắn...

Dương Cửu cười phá lên, không buồn đếm xỉa gì, cứ thế đẩy hắn ra: “Thôi đi, anh thích La Vinh Thận đến thế, La Vinh Thận chết rồi việc đầu tiên anh làm là gì hả, chẳng phải viện cớ mò đến phá hoại La gia sao. Vờ vịt tình sâu nghĩa nặng thế làm gì?”

Tiêu Trọng Giản giữ chặt lấy hắn: “Tôi thực sự sẽ theo cậu, mặc kệ cậu đi đâu cũng vậy!”

“Dẹp đi dẹp đi, đã thế anh sẽ có cơ hội thể hiện sớm thôi.” Dương Cửu ho khụ khụ mấy tiếng, “Bỏ tay ra, tôi có việc đi tìm La Tuấn.”

Tiêu Trọng Giản nhất quyết không thả ra.

“Buông ra!”

Tiêu Trọng Giản vẫn cố chấp túm tay hắn lại, nắm chặt như vậy, khiến cổ tay Dương Cửu đã đau đến sắp chịu hết nổi.

Rốt cuộc Dương cũng phải phát khùng: “Không thả ra tôi giết anh đó!”

“...” Tiêu Trọng Giản nhẹ nhàng hỏi: “Nếu tôi chết, cậu sẽ đi cùng tôi chứ?”

Câu trả lời của Dương Cửu là một cái thúc gối thô bạo khiến Tiêu Trọng Giản ngã bật ra sàn, âm thanh nặng nề của trận vật lộn chỉ kéo dài vài giây, dấu vết giằng co trên thảm cũng chẳng có gì rõ ràng, qua một lớp cửa gỗ, người bên ngoài tuyệt nhiên không nghe thấy gì hết.

Dương Cửu đã đè được Tiêu Trọng Giản xuống, một tay rút dao găm sau lưng ra, dí trên cổ hắn, hắn nói bằng âm sắc bén nhọn xa lạ.

“Nếu anh bị giết, nhất định tôi sẽ bảo La Tuấn đến chiếm đoạt cả nhà họ Tiêu, rồi tôi sẽ cho mẹ vợ kia xuống đó cùng anh, cho các người ném mùi khốn khổ gấp ngàn lần các người truy sát tôi trước kia!”

Lưỡi dao kề trên cổ Tiêu Trọng Giản đã cứa thành một vết máu, Dương Cửu phải gồng hết sức mình mới kiềm chế được không cầm một nhát dao, đâm thủng yết hầu gã đàn ông này.

Không nên là vậy, tình trạng thế này thực sự quá khó coi, giống như một kẻ thất bại khốn quẫn, chỉ dám mạnh miệng uy hiếp chứ không làm được gì nên hồn.

Rõ ràng hắn đã phải đào sâu chôn chặt những cảm xúc này, dù có bị bức ép cách nào cũng vẫn che giấu thật hoàn hảo, không để bất cứ kẻ nào phát hiện được. Người chiến thắng đến cùng nhất định phải ung dung đường hoàng mà sống, mà chỉ có kẻ thất bại đến trắng tay như hắn, mới không thể khống chế được để lộ ra phần tăm tối bi thảm nhất trong tim mình.

Dương Cửu run run thu dao lại. Động tác cứng đờ như khúc gỗ, rõ ràng chỉ là nhét lại con dao vào bao da, nhưng không biết bao nhiêu lần hắn suýt chút nữa tự đâm sượt cả lưng mình.

Hắn đứng dậy, không buồn nhìn Tiêu Trọng Giản, lảo đảo đi ra cửa. Cửa đã bị khóa, hắn chẳng có chìa, mà cũng chẳng nghĩ rằng muốn ra phải mở khóa, đầu óc hắn giờ này trống rỗng, chỉ biết ra sức vịn nắm đấm cửa một cách mù mịt.

Tiêu Trọng Giản đột nhiên vùng dậy, ôm riết lấy hắn từ sau lưng. Tay Dương Cửu còn đang run run trên nắm đấm cửa, mà Tiêu Trọng Giản đã ghì hắn vào lòng, một tay mạnh bạo ép mạng sườn hắn, một tay siết chặt thắt lưng hắn, những đầu móng tay hầu như găm sâu vào da thịt.

Dương Cửu lại rút dao ra, loạng choạng đâm bừa ra sau, cũng không biết trúng được tới đâu. Tiêu Trọng Giản rõ ràng có thể chụp lấy con dao, nhưng không hiểu vì sao hắn cứ thế ôm chặt Dương Cửu, mặc kệ mũi dao sắp cắm vào bụng mình cũng không hề có ý buông ra, cương quyết cắn răng chịu đựng.

Giọng Dương Cửu đã biến âm hoàn toàn: “Bỏ ra!”

Tiêu Trọng Giản vẫn không buông.

Dương Cửu điên người đâm thêm một nhát nữa.

Trong khoảnh khắc mũi dao chạm đến thứ vật chất mềm mại nào đó, Tiêu Trọng Giản đau đớn kêu lên một tiếng, dòng chất lỏng ấm áp nhanh chóng rỉ ra, rồi thấm vào khoảng thân thể đang dán sát giữa họ, không giọt nào rơi xuống thảm.

Tiêu Trọng Giản vẫn siết chặt tay, cố chấp ghì lấy Dương Cửu, dường như lúc này dù hắn có trở thành xác khô cạn máu hắn cũng cương quyết không buông ra.

Dương Cửu biết đó là máu tươi. Chút lý trí còn sót lại dần lan rộng trong bộ não đang hỗn loạn, hắn nhớ lại người đàn ông đang ôm mình là ai, hắn nhớ lại bọn họ đã từng cùng làm việc trong chính gian phòng này, nhiều đêm rất khuya, người đàn ông này gặt hắn nói chúng ta cùng đi nghỉ thôi, sau đó chờ hắn ngủ rồi, người này lại trở dậy một mình làm cho xong việc. Ngày hôm đó súng cướp cò trên xe làm Tiêu Trọng Giản bị thương, một giây lúc ấy phản ứng của hắn không phải phản kích tột độ vì đạt được tâm nguyện, mà là nỗi kinh hoàng đến bủn rủn tay chân, tim muốn ngừng đập. Tuy chỉ vón vện vài giây đồng hồ, nhưng thứ cảm giác thuần túy bản năng ấy hắn không bao giờ quên được.

Hắn muốn giết Tiêu Trọng Giản, nhưng hình như không phải bằng cách này, hình như thế này so với những gì hắn vẫn tưởng tượng vẫn có một điểm nào đó không đúng.

Điểm sai rất nhỏ, khó mà gọi thành lời ấy kéo ý thức của hắn trở về giữa cơn cuồng loạn, tuy tạm thời vẫn không định hình được rõ ràng, nhưng trong màn mờ lung, hắn chợt hiểu ra, không thể giết Tiêu Trọng Giản lúc này. Làm vậy là không phải, làm vậy rồi hắn sẽ phải chịu những hậu quả không bao giờ hắn muốn.

Dương Cửu buông thông tay, con dao găm rơi xuống đất,

Tiêu Trọng Giản vừa mở miệng đã ho húng hắng, hình như còn sắc ra chút máu: “Cậu giết tôi đi a... chúng ta đi cùng nhau, không có Chu Nhuế cũng không có La Tuấn, không có bất cứ ai khác, cậu đồng ý không?”

Dương Cửu cắn mạnh đầu lưỡi, cảm giác đau đớn khiến hắn tỉnh táo thêm một chút: “Anh điên rồi.”

Tiêu Trọng Giản cười khở: “Đúng là tôi điên rồi.”

Hắn thả tay ra, bụng đã bị đâm vài nhát, nhưng không sâu, chỉ là vết thương ngoài da thịt. Muốn giết người phải cần cả ý chí sát nhân lẫn sức lực, giữa lúc hỗn loạn Dương Cửu đâu còn ý thức gì; huống hồ con dao găm của hắn vốn chỉ là đồ trang sức, dao thực sự đâm chết được người cần bản không giấu trên lưng.

Tiêu Trọng Giản chậm rãi dựa vào bức tường bên cạnh, dù máu đã nhỏ loang cả sàn, nhưng hắn hầu như không cảm thấy chút đau đớn nào, một tay vẫn nắm chặt tay Dương Cửu, ánh mắt ánh lên vẻ an tâm, sung sướng, thậm chí có thể gọi là hạnh phúc cũng không quá.

Dương Cửu muốn giãy thoát ra: “Anh buông ra, tôi đi lấy thuốc cho anh, phải gọi bác sĩ nữa.”

Tiêu Trọng Giản làm như không nghe.

“Anh định để chảy máu đến chết hả?!”

“Dương Cửu...” Tiêu Trọng Giản nắm chặt tay hắn, “Cậu có nhớ trước kia có một lần chúng ta ngồi xe đi Đài Bắc rồi có kẻ chặn xe giữa đường không? Lúc ấy ngồi bên trong không thấy được gì cả, chỉ nghe tiếng đầu súng, còn xe lúc chạy lúc dừng... tôi đã tưởng khi đó mình phải mất mạng rồi, chúng ta cùng ngồi ghế sau, vị trí như vậy, chỉ cần một viên đạn xuyên qua kính là ta cùng đi rồi... lúc ấy cậu nói cậu vĩnh viễn sẽ không rời tôi, cậu còn nhớ không?”

Niềm mong mỏi lộ rõ trong ánh mắt hắn, khiến Dương Cửu không cách nào lắc đầu.

Kỳ thực hắn từng nói rất nhiều, bởi thế hắn cũng chẳng nhớ kĩ được bao nhiêu. Trời sinh hắn vô tình vô nghĩa, gặp một người yêu một người, dù sau đó quả là đã gặp người hắn thích thật lòng, cũng tránh không được có phần lẫn lộn chỗ này chỗ kia. Vì một kẻ chơi bời tùy tiện lắm khi bị luẩn quẩn giữa hư thực, thậm chí còn để chính mình cũng bị cuốn theo.

Tiêu Trọng Giản thấy hắn không phản ứng gì, lại bồi thêm: “Cậu còn nhớ không? Chính miệng cậu nói sẽ không bao giờ rời tôi, vậy mà vì một thằng La Tuấn ấy cậu lại quên ư?”

Dương Cửu lắc đầu: “Chuyện đó chẳng liên quan gì đến La Tuấn cả.”

“Vậy vì sao cậu bỏ đi?”

“Là anh đuổi tôi đi.”

Tiêu Trọng Giản cãi lại: “Là chính cậu luôn không muốn trở lại!”

Dương Cửu thấy cảm giác muốn hôn mê càng lúc càng lấn le ập đến. Hắn không phải Tiêu Trọng Giản, Tiêu Trọng Giản ăn vài nhát dao mới thành ra ngớ ngẩn thích nhảy đi nhảy lại chuyện ai đuổi ai đi ấy... chắc hẳn tuyệt nhiên không cảm thấy tê nhạt, nhưng Dương Cửu thì không giống vậy. Xúc động quá độ làm huyết áp hắn tăng vọt, mà này không phải hiện tượng hay ho gì.

Giờ nếu còn muốn giữ chút tỉnh táo, vậy hắn nhất định phải đi uống thuốc, sau đó ngồi nghỉ ngơi.

Dương Cửu nhòe dầy tỉnh đi lấy thuốc, nhưng Tiêu Trọng Giản nắm chặt tay hắn không buông, “Cậu đi đâu?”

Dương Cửu cúi xuống hỏi xoáy lại: “Tiêu Trọng Giản, đã ai khuyên anh nên đi khám bác sĩ tâm lý chưa?”

Tiêu Trọng Giản thoáng chốc trầm mặc. Đúng là hắn từng đi gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ nói hắn có triệu chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (*), đã phải điều trị một thời gian, sau đó vì bận bịu quá mà bị gián đoạn,

hồi đó bác sĩ cũng nói hần không nên để tinh thần bị kích động, cũng không nên để tâm nhiều đến những việc nhỏ nhặt.

Hần có thể giữ lý trí trước mọi sự, chỉ trừ là chuyện liên quan đến Dương Cửu.

Dương Cửu nói: “Anh buông ra, tôi đi uống thuốc. Tôi có bệnh, nếu không uống thuốc tôi sống không nổi, đến lúc đó là tôi xuống dưới ấy cùng La Vinh Thận thật đấy.”

Tiêu Trọng Giản do dự thả tay ra.

Dương Cửu bật dậy ngay tức khắc. Hần đã nửa quỳ dưới sàn hồi lâu, đứng lên bất thần như vậy làm huyết áp tăng vọt bất ngờ, trước mắt lại một trận tối sầm, đường khí không kịp tràn vào phổi, nội tạng vốn đã tàn tạ lại bị co thắt đột ngột, chỉ trong nháy mắt cơn đau đã lan khắp toàn thân.

Dương Cửu chỉ cảm thấy đầu gối bủn rủn, hần mất kiểm soát rồi ngã sụp xuống đất.

Lần này thì Tiêu Trọng Giản thật sự hết hồn, vội vàng nhào đến đỡ hần dậy, còn chưa kịp hỏi han gì, đột nhiên có tiếng đấm cửa thành thành vọng vào.

Tiếng người náo loạn vang lên liền sau đó: “Dừng lại!”

“Làm gì thế hả, dừng lại ngay, không được nhúc nhích!”

Lại có tiếng la hét: “Cậu Cửu! Cậu Cửu!”

“Cậu Cửu ở bên trong phải không?”

Cuối cùng là giọng đầy lo lắng của La Tuấn vang lên, nghe ra còn thấy có phần hụt hơi: “Dương Cửu! Anh có trong đó không? Tiêu Trọng Giản mi là đồ giết người, mẹ kiếp mi mở cửa ra ngay!”

Chương 22: Tây Thi đậu phụ Tiêu Trọng Giản

Giường đẩy chạy rầm rầm trên hành lang bệnh viện, đèn phòng giải phẫu cũng bật sáng, hắt màu hồng đỏ cả một khoảng hành lang lát gạch nhẵn bóng. Y tá một tay ôm tập giấy tờ một tay hấp tấp giữ chiếc mũ đồng phục tròn trên đầu, chạy vội đến hỏi: “Người nhà bệnh nhân là ai? Xin ký cho một chữ, mau mau lên!”

La Tuấn đứng dậy, lão đảo bước ra ký tên.

Hần cầm bút rồi lại ngừng lại nghĩ một chút, hạ giọng hỏi y tá: “Ca mổ này rốt cuộc là thế nào? Có nguy hiểm gì không? Hậu quả xấu nhất là gì?”

“Chuyện này phải có bác sĩ mới nói được, hậu quả tệ nhất là phải cắt một phần ba phổi, đương nhiên cũng có cách điều trị dần dần. Trước khi mổ tôi không thể đảm bảo chắc chắn với anh sẽ không có biến chứng gì, bệnh viện chỉ có thể làm hết sức mà thôi.”

La Tuấn gật đầu, mặt tái nhợt, đặt bút ký rồi lại hỏi: “Sau này anh ấy không được hút thuốc nữa phải không?”

Y tá lạnh lùng đáp: “Đúng ra phải bỏ từ sớm rồi.”

Ca mổ kéo dài tổng cộng năm tiếng đồng hồ, La Tuấn không cho Dương Cửu hút thuốc, nhưng tự hần ngồi chờ ngoài hành lang phòng mổ thì hút hết điều này tới điều khác, mới đó mà mặt đất đã la liệt đầu lọc thuốc lá. Bác sĩ đi qua mấy lần định góp ý mà không dám, xã hội có một số kẻ tự thân đã sở hữu đặc quyền, và La Tuấn rõ ràng là một trong số đó.

Giữa chừng đột nhiên hần đứng bật dậy, nói: “Không được, tôi không chịu được, phải về nhà đã.”

Hần không chịu được kiểu ngồi chờ đợi dãn vật thể này. Nếu đổi lại là Dương Cửu hay Tiêu Trọng Giản, bọn họ đều đã được mài giũa đủ để hiểu sự kiên trì nhẫn nại quan trọng đến mức nào, bởi vậy có thể bọn họ sẽ chỉ im lặng và tiếp tục đợi, nhưng hần không làm được. Hần còn trẻ, luôn có một sự kích động tiềm tàng khiến hần không sao kiềm chế được.

Hần lao về nhà, xông vào phòng Dương Cửu, lôi đồng thuốc lá của hần ta ra đốt bằng sạch, ném hết bật lửa, còn bôi luôn bộ Zippo kinh điển Dương Cửu chăm chút giấu kỹ ra, quăng tiệt ra cửa. Hần đập cửa phòng

đọc của Dương Cửu, đập phá tan hoang đồ đạc bày biện bên trong, dường như chỉ có làm vậy mới giúp hắn phát tiết được cơn giận dữ lẫn khủng hoảng trong lòng lúc này.

Dương Cửu lúc đi vội, máy tính trên bàn còn chưa tắt, đèn xanh vẫn chớp chớp nhá nhá. Mở máy ra đã thấy danh sách ổ cứng chỉ chút, đánh tới tận vân Q rồi.

Bên ngoài có vài ổ đặt tên nhân hiệu xì gà, thuốc lá ưa thích nhất của chủ nhân, lại có cả ổ cứng dùng tên hay biệt danh của bạn bè, một ổ mang tên Bình Gia, mở ra coi thì ra bên trong là số liệu kinh doanh tổng hợp hàng năm của thị trường mỹ phẩm cho giới nữ. Lại có cả ổ ghi tên La Tuấn, chứa rất số liệu về máy nhà máy trực thuộc, chuyên sản xuất sản phẩm cho con nít.

Trong lòng anh tôi vẫn là đứa con nít không chịu lớn hay sao?

La Tuấn lăm bằm trong bụng, thật không biết nên khóc hay nên cười.

Kéo xuống coi tiếp, lại mở được một thư mục ghi tên Tiêu Trọng Giản, bên trong chứa toàn thông tin về một số vụ buôn bán vũ khí, lính đánh thuê mà La gia không giành được. Còn có vài file lẻ để lộn xộn, mở ra thấy hầu hết đều trắng không.

La Tuấn không hiểu vì sao mình cứ luôn có phản xạ thù địch với Tiêu Trọng Giản, cảm giác này không chỉ vì mối huyết thù năm xưa, mà hình như một phần còn vì Dương Cửu. Hắn luôn thấy quan hệ giữa Tiêu Trọng Giản và Dương Cửu rất mờ ám, đành rằng sau này giảng co mãi đôi bên đã thành đối thủ của nhau, nhưng cứ luôn luôn có gì đó khiến hắn không dứt được cảm giác ghen tuông.

Phản xạ thù địch này khiến hắn thường không tự chủ được mà lục lọi mọi thứ Dương Cửu lưu trữ liên quan đến Tiêu Trọng Giản, dù chỉ một từ một chữ cũng khiến hắn phải vò đầu bứt tai suy diễn nửa ngày.

La Tuấn mở coi từng file một, cả văn bản cũng quyết đọc bằng hết. Rốt cuộc trong một file pdf hắn thấy mấy bức ảnh, toàn là hình chụp xa chụp gần cảnh trong nhà họ Tiêu, còn chụp cả nội thất trang trí, rồi hình bồn rửa mặt trong phòng tắm, bệ lát đá cẩm thạch, gương soi bóng loáng, trên giá thủy tinh bày đủ cốc, bàn chải, tất cả đều có cặp, tay vịn vát hai cái khăn mặt, bên cạnh còn cả chai nước súc miệng, nước hoa cho nam giới và mấy thứ hằm bà lằng khác nữa.

La Tuấn cười lạnh, nhấn chuột xóa bằng sạch mớ file pdf đó. Ngồi một hồi còn chưa hả giận, lại mở lên, đổi luôn tên cái ổ cứng thành “Thằng-đốn-mặt”.

Có tiếng gõ cửa vang lên: “Cậu chủ, đến giờ cơm chiều rồi.”

La Tuấn gấp máy lại: “Đi, đến bệnh viện. Có ai gọi chưa? Tình hình sao rồi?”

“Có điện thoại gọi về rồi, nói tình hình giờ đã tạm ổn, khoảng một tiếng nữa thì kết thúc ca mổ.”

La Tuấn đột nhiên hỏi: “Tiêu Trọng Giản đang ở đâu?”

Gã đàn em ngáp ngừng đáp: “Tiêu lão đại ngồi chờ ngoài bệnh viện, không ai dám ra nói gì... mới này còn ngồi đó, nhưng vừa có điện thoại gọi đi rồi.”

“Điện thoại ai gọi?”

“Không biết nữa.”

La Tuấn gật đầu, bụng có chút ác ý trù cho Chu Nhuế đang ở nhà chửi gà mắng chó, mượn cớ làm náo loạn hết lên.

Khi Dương Cửu tỉnh dậy, chỉ cảm thấy vết thương đau nhói từng đợt.

Phòng bệnh cũng không đến mức trắng toát kinh dị, mà coi bộ giống một phòng đơn trong khách sạn hơn, giấy dán tường màu hồng nhạt pha xanh biển, thảm sàn xanh lá, cả bóng đèn đầu giường cũng tỏa ánh sáng vàng cam ấm áp. Hắn miễn cưỡng ngóc đầu dậy, liền thấy đối diện giường bệnh có cả tivi, cạnh đó là một cái tủ lạnh cỡ nhỏ, trên nóc đặt một khay hoa quả, đồ vàng xanh xanh trông rất chi ưa mắt,

Dương Cửu tự nhiên phát run cúi xuống nhìn nhìn người mình, chỉ sợ sẽ thấy một bộ đồ bệnh nhân bông bông hình Hello Kitty. Còn may La Tuấn chưa biến thái đến thế, áo ngủ hắn đương mặc vẫn là loại đồ bình thường.

Nếu không phải trên đầu còn ống truyền dịch và bạch máu treo lủng lẳng, thì phòng bệnh này trông chẳng khác gì buồng ngủ của con nít trong vườn trẻ. Cả nút gọi y tá gắn đầu giường cũng được thiết kế thành một cái chuông vàng nhỏ xíu, Dương Cửu thử cầm lên lắc lắc, mới nghe mấy tiếng chuông vang lên, cửa phòng bệnh đã hé mở, một bé y tá mặc đồng phục xanh nhạt bước vào, tươi cười hỏi hân: “Ngài tỉnh rồi ạ, xin hỏi ngài có cần giúp gì không?”

“...” Dương Cửu mấp máy nói: “Đau.”

Em y tá gật đầu vẻ am hiểu: “Đó là chuyện bình thường, giai đoạn thuốc mê hết tác dụng luôn rất kinh khủng, huống hồ ngài còn bị cắt mất một phần nội tạng bị hư vì bệnh. Nhưng ngài yên tâm, chỉ cần qua được mấy giờ này rồi ngài sẽ hồi phục nhanh thôi.”

“... Nhanh là nhiều lâu?”

Nụ cười của em y tá vẫn tươi như hoa: “Bồi bổ đầy đủ thì chừng một hai năm là ổn rồi.”

Dương Cửu nhìn chằm chằm cô em hồi lâu, tịnh không nhúc nhích, coi bộ hân hóa thạch luôn rồi.

“Xin hỏi ngài có cần giúp gì không ạ?”

Lúc này hân mới tỉnh lại, húng hắng ho mấy tiếng, mặt dày đỏ rần: “Tôi muốn chích thêm thuốc giảm đau.”

Em y tá lại gật đầu thấu hiểu: “Tôi sẽ hỏi ý kiến bác sĩ.”

Kết quả là em y tá đi hỏi bác sĩ, bác sĩ lại chạy đi hỏi La Tuấn. Giờ vẫn chưa tới lúc được vào thăm bệnh, La Tuấn chỉ có thể ngồi theo dõi qua hệ thống truyền hình cáp, thấy Dương Cửu nằm trong phòng bệnh hết thở ngắn than dài ra bộ chán đời, lại dài giọng nghêu ngao hát dân ca, một hồi thì vịn vẹo mò điều khiển tivi bấm bấm. Người này có nằm một chỗ cũng gây ra được vô số sự, hân đương vừa sờ sờ cái chuông vàng nhỏ vừa vè vè cầm, cười rất chi lưu manh: “Chẳng có lẽ đây chính là chuông gọi loli thứ thiệt trong truyền thuyết~?”

La Tuấn phì cười, tắt màn hình, đứng dậy nói: “Không tiêm, để ảnh ném mùi mồ xẻ cho biết, từ sau còn muốn hút thuốc thì tự mà nhớ lấy.”

Bác sĩ cúi cúi đáp dạ, còn nói: “Thể chất cậu Cửu rất tốt, chỉ cần qua được giai đoạn này, về sau cai thuốc kiêng rượu là sẽ hồi phục nhanh thôi, cậu không phải lo lắng.”

“Chứ chừng nào ảnh xuất viện được?”

“Cái đó phải chờ theo dõi đã.”

La Tuấn thăm nhủ, chờ chừng nào xuất viện sẽ lòi về nhót luôn, mỗi ngày đúng giờ mở cửa cho ra hít thở khí trời, ông già không tim không gan đó từ rày về sau đừng hòng đụng vào một mẩu thuốc nữa. Hân đã quyết định giữ lão lưu manh này bên mình cả đời rồi, sao có thể để người này tự ý đi trước mình bước nào được.

Khó khăn lắm tâm tình La Tuấn mới tươi tỉnh lên tí chút, về đến nhà gặp ai hân cũng hỏi phẫu thuật xong nên cho bệnh nhân ăn gì thì tốt. Kết quả là có kẻ thiếu đạo đức mách cho hân phải ăn canh cá chuối, cá chuối có tác dụng giúp vết thương mau khép miệng, lại rất giàu chất dinh dưỡng. La Tuấn mất nguyên nửa đêm để sai người đi lùng mua cá chuối tươi, lại chạy lòng vòng qua cả nửa Hồng Kông đến quấy rối từng bưng làng chài nhà người ta, om sòm đến khuya lác khuya lơ mới tung tẩy xách về được hai con cá chuối tươi đương quấy đành đập.

La Tuấn thấu hiểu sâu sắc giá trị của hai con cá này, sợ đầu bếp nấu nướng ẩu tả, hân liền đích thân xuống bếp vừa chạy vòng ngoài phụ giúp vừa giám sát luôn thể. Một nồi canh cá chuối ninh đến tờ mờ sáng mới xong, La Tuấn hăm hở tính xách thẳng đến bệnh viện, kết quả là bị đám thủ hạ sống chết can ngăn, nói giờ này cậu Cửu nhất định là ngủ rồi, dù có muốn tỏ lòng hiếu nghĩa của học trò ít ra cũng phải chờ trời sáng đã a...

Dùng dằng mãi cũng đợi được đến khi trời sáng hân, La Tuấn xách một hộp canh, nhăm bệnh viện thẳng tiến, vô cùng háo hức dâng bấu vật cho Dương Cửu, hân nói: “Nóng hồi nha! Không phải anh thích canh bồ măng hở? Trong này đủ hai kí măng đó!”

Dương Cửu cầm muỗng, mở nắp hộp, bên trong ú ụ nào đầu cá, mình cá, đuôi cá, xương cá, mộc nhĩ, măng thái, nấm hương, cầu kỷ tử, thuốc bắc, gia vị các loại... mà không có canh.

Dương Cửu hỏi: “Canh đâu?”

La Tuấn hoa tay múa chân giải thích cho hắn, quán gia nói canh phải ninh từ từ, lửa liu riu, mới ngấm hết mùi vị, nhất định phải ngồi cạnh bếp canh mới được... vậy là hắn liền đuổi đầu bếp ra ngoài, vừa coi tạp chí tươi mát vừa chờ canh ninh nhừ, cứ thế ngồi chờ a chờ~ chờ đến hừng đông... trời đã sáng, nước canh cạn ráo, La Tuấn tin tưởng dinh dưỡng trong canh đã ngấm hết vào thịt cá rồi, thế là tung bừng phần khởi bỏ hộp xách đến cho Dương Cửu ăn liền.

“...” Dương Cửu nói, “Xuất phát điểm thì tốt, tiếc là chỉ có hai con cá.”

Hắn thò ngón tay gầy gầy một miếng cá, bỏ vào miệng, nhai nhai nuốt nuốt, im lặng một hồi mới hỏi: “... cậu không bỏ muối phải không?”

“Phải a, quán gia ổng nói đó, người bệnh nặng cần bồi bổ tốt nhất là hạn chế ăn đường ăn muối, hồi xưa mà nấu canh cá chuối cho người ở cũ là không bỏ muối a, đúng là hơi nhạt thiệt nhưng mùi vị tươi ngọt a, món này nhất định ai cần bồi bổ ăn rất chi ngon miệng...”

“La Tuấn.” sư phụ Dương Cửu nói, “Lần sau nhớ cho kĩ, canh cá không nêm muối thường chỉ dành cho phụ nữ mới sinh ăn cho xuống sữa. Thân già này trên người không có cái của ấy, khỏi cần ăn.”

La Tuấn vắn vẹo uốn éo năn nỉ sư phụ một hồi, quyết nhìn Dương Cửu càng lúc càng có vẻ muốn ọe ọe, ăn một mạch quá nửa hộp canh cá. Dương Cửu rất sợ hắn cứ thế ngồi nhìn mình ăn đến hết cái thứ không dầu không muối này, rốt cuộc đành viện cớ nói muốn ăn đậu phụ mới xay dưới lầu, kêu hắn mau mau xuống mua giùm đi.

La Tuấn vừa nghe đòi ăn đậu phụ mới xay, tự nhiên như rơi vào cỏi mộng, bụng thầm nhủ chẳng có lẽ Hồng Kông năm nay mới có một nàng Tây Thi đậu phụ thật sao, hay mình xuyên không mất rồi~? Dương Cửu trông bộ dạng do dự của hắn, liền vội vàng thề thốt, nói lần trước đi qua bệnh viện này đúng thật là có thấy một nhà bán đậu phụ mới xay dưới lầu, hồi đó có giờ nhất định vẫn có, đứa nào nói láo đứa đó không có tiểu kê kê!

La Tuấn liếc mắt nhìn xuống quần Dương Cửu, xác nhận tiểu kê kê của người này vẫn còn đầy rồi mới chịu đứng dậy đi ra, vừa đi vừa nghêu ngao hát.

Dương Cửu nhất thời như trút được gánh nặng, chân trước vừa thấy hắn bước qua cửa, chân sau đã vội vàng bò dậy, nhảy xuống giường, vẫy gọi một em y tá loli xinh tươi mơn mơn vô đỡ một tay, rồi ra bộ yếu đuối nhưng kiên định vô ngần, hăm hở đổ ụp hộp canh cá bí hiểm vào toilet.

Thế giới này có một số thứ thoát trông thì là đồ ăn, yên tâm không giết được người, nhưng kinh qua bàn tay chế biến thần sầu quỷ khốc của vài vị đầu bếp, chúng sẽ bị đột biến DNA, rồi từ đó về sau sẽ thành món ăn tra tấn tinh thần kinh hồn dễ sợ.

Dương Cửu hân hoan nhìn mớ canh cá trôi tuột theo xoáy nước, lại dùng con mắt nhà nghề quét qua hiện trường một lượt, xác định không còn chứng cứ gì sót lại, hắn mới quay phắt qua em y tá nhân chứng duy nhất, thành khẩn òn ỉ: “Nhất định không được nói cho ai nghe, bằng không đêm đến chú sẽ vô quấy rối con nghe~”

Em y tá cười cười mắc cỡ, để lộ hàm răng nhỏ nhỏ xinh xinh trắng bóc: “Chú à, tối con ở ngay phòng trực ban đó, chú tới thì gõ cửa nha, lúc nào cũng hoan nghênh.”

Dương Cửu ham hố véo véo bên má mềm mịn của cô bé, tán thưởng một câu bệnh viện quả là thiên đường loli, rồi lại bò về giường nằm thẳng cẳng. Lão lưu manh này trên giường cũng khó yên, được một hồi lại lăn lộn đổi tư thế, rồi thì lắc chuông đòi uống nước, lát sau lại gọi em y tá vô, cực kì nghiêm túc truyền đạt bí quyết dưỡng da độc nhất vô nhị bí hiểm thôi rồi. Em y tá trông da mặt ông chú mịn màng láng mượt, cũng rất chi hớn hở tin lời, còn mừng hóm chạy đi chia sẻ của quý với đám chị em y tá.

Lão yêu nghiệt này lăn lóc một hồi lâu, khó khăn lắm mới phát tiết bớt được sinh lực quái dị trong người, bắt đầu mơ mơ màng màng thiếp đi. Mà đang thiêu thiêu ngủ, chợt nghe tiếng cửa phòng nhẹ nhàng mở ra,

có người vào, rồi còn dùng chân đóng cửa lại.

“Mua được đậu phụ thiệt hả?” Dương Cửu hết hồn, lý nào nói láo vậy mà có thiệt, thời buổi này mà vẫn còn bán đậu phụ xay nữa sao trời?

Hắn tròn mắt nhìn ra, nhưng người đứng trước cửa không phải La Tuấn. Là Tiêu Trọng Giản đang nhú nhú mày, như cười như không hỏi: “Đến thế này rồi còn chưa chịu nằm yên nữa, đang nhớ nhung đậu phụ của cô em nào đây?”

5. Chương 5

Dương Cửu ngồi bật dậy, dù trên mặt vẫn không lộ ra điều gì, nhưng thần kinh hắn đã căng thẳng như dây đàn.

Trước kia hắn đã biết Tiêu Trọng Giản có chút cầu toàn căn cổ, hắn từng cố gắng sửa cái tính ấy, nhưng vì tình cảm cá nhân, ý đồ đó cũng chưa thực hiện được tử tế. Thực ra mà nói, người muốn làm nên đại sự không nên câu nệ tiểu tiết, kẻ quá cầu toàn rất dễ bị vấp ngã vì những chuyện nhỏ nhặt, ảnh hưởng đến cả đại cục.

Không ngờ vài năm không gặp, thói xấu của Tiêu Trọng Giản đã trầm trọng đến mức thành bệnh rối loạn cưỡng chế luôn. Dương Cửu đưa mắt nhìn qua bụng hắn, vết thương chắc được băng chặt rồi, chẳng qua cũng là thương ngoài da thôi, bọc cả đồng quần áo vào đâu nhìn ra nữa. Mà ai biết đâu gã này tình nguyện thả bị đâm một nhát cũng không chịu buông ra chứ? Tư duy người bình thường nghĩ sao ra được?

Đại khái cũng nhìn ra sự cảnh giác của Dương Cửu, Tiêu Trọng Giản chìa tay ra cho hắn thấy: “Tôi không mang theo gì hết, đừng sợ. Hôm đó là tôi sai, tôi bị kích động hơi quá.”

Dương Cửu nói: “Tôi chỉ sợ bữa nay anh tới giết tôi thiệt thôi a, đành là mạng tôi lớn, qua được cái bệnh phổi, nhưng không có nghĩa là cắt đứt cổ còn sống lại được đâu nghe...”

“Tôi đảm bảo sẽ không làm gì tổn thương đến cậu.”

Dương Cửu nhìn nhìn hắn, chẳng chút tin tưởng, “Cậu này trước kia anh từng nói rồi.”

Tiêu Trọng Giản nhin một hồi, rồi cuộc chịu không nổi vụn lại: “Trước kia cậu cũng từng nói sẽ không rời khỏi tôi, giờ thì sao hả? Tôi đã bỏ qua không biết bao nhiêu lần cậu làm bậy bên ngoài, nhưng cậu có buồn hiểu không? Kể cả chuyện cưới Chu Nhuế về cậu cũng có thể cười đứng đưng mặc kệ, cậu thử nói xem chúng ta ai mới là vô tình vô nghĩa?!”

Dương Cửu đưa mắt cố ngó ra bên ngoài, mà chẳng thấy bé y tá xinh xẻo mọi bữa vẫn lượn qua lượn lại đâu.

Tiêu Trọng Giản kéo cái ghế cạnh giường ra, ngồi xuống: “Không phải nhìn, bạn tôi là cổ đông của bệnh viện này.”

Dương Cửu xuôi xị, ngồi bẹp trên giường, ôm vết mổ trên bụng hậm hực không đáp.

Tiêu Trọng Giản nhìn hắn một hồi, rồi kiên nhẫn gọt trái cây cho hắn. Dương Cửu thích ăn mọi loại trái cây vỏ vàng, chỉ trừ mỗi chuối tiêu, Tiêu Trọng Giản gọt đào, cắt xoài, bổ dưa, rồi đưa thêm cả một quả cam: “Không cần tôi đút cho chứ?”

Dương Cửu thờ ơ cầm lấy, liếc mắt nhìn qua rồi thở dài: “Quýt mợc Hoài Nam còn là quýt, nhỏ trồng Hoài Bắc hóa tranh gai...” (*)

“Giờ tôi không đi Hoài Nam mua quýt cho cậu đâu.”

“Tiêu Trọng Giản.” Dương Cửu nói, “Hồi đó anh nói yêu tôi, ừ thì chúng ta đều không ai tin là thật, nhưng anh việc gì phải vội vàng tự sát vào mặt mình thế?”

Tiêu Trọng Giản chỉ bật cười: “Tôi làm thế nào cậu cũng không cho là thật, chẳng bằng tự tôi tin đủ rồi.”

Câu này nếu nói ra vài năm trước, có lẽ Dương Cửu chắc sẽ tin được đôi phần, không chừng còn có thể cảm động chút chút. Nhưng hôm nay nghe ra, dù Dương Cửu hẳn có muốn cảm động đi chăng nữa, cũng chẳng còn sức đâu mà thử. Tim người ta là máu là thịt, trái tim chưa từng từng thương tổn thì còn mềm mại mẫn cảm, mà một khi đã bị tôi luyện qua đau khổ rồi, tự nhiên sẽ xù xì chai sạn, không có chuyện dễ dàng xúc động bởi vài lời nói bao giờ.

Dương Cửu cười lạnh: “Yêu tôi đến muốn giết tôi à, đúng là tôi nghe lần đầu đó... thôi thì anh yêu tôi in ít giùm. Mà nữa, đã tính tới thăm tù, sao không rủ Chu Nhuế đi cùng?”

“Tôi sống ly thân với cô ta.”

“Anh nữ à?”

Đột nhiên Tiêu Trọng Giản thả con dao gọt trái cây xuống: “Hôm nay cậu thực sự muốn làm tôi tức chết hả?”

Dương Cửu nhìn hắn rất chi vô tội. Hàng mi hẹp dài chớp chớp, trông đầy ảm ức, nguyên cái mặt hiện rõ ba chữ người-bị-hại, “... Tôi vốn không hoan nghênh anh tới thăm a, tự anh mò đến chứ.”

Tiêu Trọng Giản đứng bật dậy, quay lưng xông thẳng ra ngoài, cửa phòng bệnh bị va phải nghe rầm rầm. Trông bộ dạng hắn rõ là đang nổi giận đùng đùng, hại người xung quanh đều sợ hãi né dạt sang bên, ngoài cửa còn mấy nhỏ y tá đứng túm tụm chờ tới khi hắn hùng hổ bỏ đi mới dám rón rén ngó vào phòng, xem bệnh nhân vừa mổ nằm ở trong đã bị vạ cổ chết chưa.

Dương Cửu thì đương một tay bưng miệng, một tay đắp giường bình bịch. Hắn cười lẩn lộn vậy, giá kể không ráng sức nén bớt, chắc vết mổ cũng toác ra luôn. Em y tá tròn mắt nhìn hắn, chẳng hiểu gã này vừa gặp chuyện mắc cười đến mức nào mà sung sướng dữ vậy.

Một hồi Dương Cửu mới ngẩng lên nhìn em y tá, nói hết nỗi vì cười: “Đắp mặt nạ thử chưa đó?”

Em y tá rụt rè lắc đầu: “Dạ chưa.”

“Mau mau đi thử đi! Hiệu quả cực kỳ luôn, chú đảm bảo đó!”

Vậy là em y tá hào hứng bưng bưng chạy về thử đắp mặt nạ.

Tiêu Trọng Giản vẫn đứng bên ngoài phòng bệnh, cũng không hiểu hắn đang suy nghĩ chuyện gì, cứ thế đứng đực một chỗ không nhúc nhích, thần người nhìn Dương Cửu ngồi bên trong.

Giờ này nếu có ai đi qua thấy hắn như vậy, nhất định sẽ bị dọa hoảng hồn. Gã đàn ông này trước nay luôn chỉ một vẻ cương quyết tàn bạo, đoạt được quyền lực lớn lao sau vài năm ngắn ngủi, việc cần xử lý, cần cắt nhắc, hắn không bao giờ nề hà, không một động từ nào có thể làm dao động sự kiên quyết hay nghị lực của hắn. Và không một ai có thể khiến hắn trở nên như lúc này, hoang mang u mê đứng lạng tại chỗ, vừa muốn bước lên lại rúm người không dám.

Dương Cửu ngó ra nhìn thấy hắn, lại mỉm cười hỏi: “Không về nhà hả?”

Tiêu Trọng Giản lắc đầu.

Dương Cửu lại hỏi: “Tôi nghe nói bình thường anh ngủ ở phòng làm việc, sao không về?”

Tiêu Trọng Giản cúi đầu, rất lâu sau, mới chậm rãi nói: “Tôi vẫn đợi cậu...”

“Anh nói kiểu đó làm tôi chán lắm a.” Dương Cửu nói, “Hồi đó tôi đã dạy anh rồi còn gì, đã quyết rồi là không hối, có một số người một khi đã đắc tội rồi thì chỉ có đắc tội đến cùng thôi, không có chuyện bữa nay hận muốn chết đến mai lại yêu muốn chết a. Ừ thì chuyện yêu đương tôi cũng không hiểu lắm, nhưng tình yêu cũng như làm ăn cả thôi, giờ anh tuyên bố đóng cửa một nhà máy, mấy bữa nữa lại đòi chạy lại mở lại, xuất hàng đình đám, đó anh coi nghe được không?”

Tiêu Trọng Giản từ lúc nghe hắn nói thì bắt đầu bước lại phía cửa phòng, đến khi Dương Cửu ngừng lời hắn đã đứng trước cửa, nhưng vẫn không bước vào.

“Dương Cửu.” hần thấp giọng hỏi, “Nếu giữa chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì, cậu không phản bội tôi, không ủng hộ cho người đàn bà khác vào nhà họ Tiêu, tôi cũng chưa từng muốn giết cậu, liệu chúng ta có thể trở lại như trước kia không?”

Dương Cửu đáp: “Có thể.”

Tiêu Trọng Giản ngẩng lên nhìn hần.

Mà Dương Cửu đã lắc đầu, có chút tiếc nuối: “... nhưng tôi không thể coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra, điều giả sử của anh vốn không bao giờ là sự thật.”

Tiêu Trọng Giản nhìn hần chăm chăm hồi lâu, rồi cuộc bật cười khổ: “Dương Cửu, đời này cậu chưa từng yêu một ai phải không? Người cậu yêu nhất trên đời chính là cậu, có đúng không?”

Từ cửa sổ phòng bệnh nhìn ra là con đường xế trưa, gió cuốn từ chân trời xanh lam như vừa gột rửa, lướt qua sông, qua rừng, qua vườn hướng dương hoang vàng rực màu nắng, để rồi đến thổi rung rinh những đoá lan hồ điệp đương nở rộ ven đường.

Rất lâu trước kia, trong một buổi xế trưa cũng thế này, hần từng ngồi trên sân thượng hút thuốc đọc tiểu thuyết. Hần đọc đến một mẩu truyện kèm trong lời bạt cuối sách, đầu đề là “Và tôi lội xuống cùng một con sông”.

Kỳ thực đó là nói dối, Dương Cửu nghĩ. Không ai có thể lội qua một con sông đến lần thứ hai. Dù rằng bọt nước bắn lên vẫn vô số như xưa, cũng không có nghĩa đó vẫn là dòng chảy ta từng bước xuống năm nào. Thế giới này có trăm triệu con sông, khoảnh nước thuộc về ta khi ấy đã sớm bị cuốn phăng đi từ khi ta rút chân bước lên bờ mất rồi.

“Có.” Dương Cửu không nhìn Tiêu Trọng Giản, hần hướng mắt ra cửa sổ, thở dài như ngân nga, “... chẳng qua anh không biết mà thôi.”

Một góc nhỏ khuất dưới cầu thang, La Tuấn đang đứng ngửa mặt lên nhìn với qua cửa phòng bệnh. Tay hần bầu chặt thanh vịn cầu thang, vốn là thanh vịn bằng sắt nhưng vì bị đụng chạm nhiều mà tróc bong hết lớp sơn sáng bóng, chỉ còn gợn gợn mùi sắt gỉ. Giữa giờ trưa nóng hầm hập mà hơi lạnh dần thấm qua ngón tay hần, ngấm sâu vào cơ thể, luồn lách trong xương tủy, khiến hần ngay lúc đứng ra phải an tâm vô cùng, lại thấy rừng mình sợ hãi.

—

Rất khuya Tiêu Trọng Giản mới về nhà, hôm nay là sinh nhật Chu lão gia, tuy không thể trông chờ hần lo toan tiệc mừng, nhưng chuyện mặt mũi cũng không thể thiếu. Ở bên ngoài hần đã uống không ít rượu, vào đến cửa liền nghe mùi rượu nồng nặc, nhưng thái độ trước sau vẫn lạnh lùng nghiêm nghị, Chu Nhuế bước xuống cầu thang thì thấy hần, liền nhíu mày định nói câu gì, nhưng cũng bị dọa phát khiếp không mở miệng nói.

Tiêu Trọng Giản chịu về đã coi như chừa cho nhà cô ta chút mặt mũi rồi, giả như hần không về thật, Chu Nhuế cũng chẳng thể làm gì được. Năm xưa cưới xin là thế, lại nói môn đăng hộ đối, thật ra toàn vì lợi dụng lẫn nhau, đôi bên đâu ai chịu kém ai. Hơn nữa Chu gia đời này người kế thừa rơi rụng tăn tã, lão già Chu trước mắt thì mỗi năm mỗi yếu sức, mình Chu Nhuế sao có thể gánh vác được dòng họ, bởi vậy mấy năm trở lại đây khí thế hiển nhiên sút đi không ít.

Cuộc sống gia đình là vậy, đương nhiên giữa vợ chồng với nhau phải có tình cảm nhất định, nhưng mọi mối quan hệ đều chịu sự chi phối của quy luật sinh tồn tự nhiên. Ai mạnh hơn, kẻ đó có quyền. Điều này bất kể ở ngoài xã hội hay trong không gian nhỏ hẹp dưới một mái nhà đều không hề thay đổi.

Tiêu Trọng Giản thấy Chu Nhuế từ trên lầu bước xuống, liền lạnh nhạt hỏi: “Ông già có tới không? Ở trong phòng khách à?”

Chu Nhuế hạ giọng đáp: “Ba em muốn nói chuyện với anh.”

Tiêu Trọng Giản thâm cười lạnh, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ bất cần: “Nói thì nói.”

Không hiểu vì sao hầu hết thời gian hần đều hiểu được suy tính của Dương Cửu, vẻ mặt của hần, cử chỉ của hần, thói quen cư xử của hần, thậm chí một chút thái độ, phản ứng vô cùng tinh tế, hần đều có thể từ từ thấu hiểu. Trước kia hần nghe nói hai người ở cùng nhau một thời gian dài rồi sẽ dần giống nhau, khi hần và Dương Cửu còn chung sống hần không học được gì cả, giờ Dương Cửu đi rồi, hần lại bắt đầu phỏng theo một cách vô thức.

Đột nhiên, Giang Lăng xuất hiện: “Lão đại, đợi chút đã!”

Chu Nhuế vốn luôn không ưa Giang Lăng, cô ta lập tức nhú mào định mở miệng, nhưng Tiêu Trọng Giản đã ngắt lời: “Chuyện gì?”

Giang Lăng chìa ra một hộp băng hình: “Hồi chiều La gia sai người mang đến cuộn băng này, nói là đưa cho anh, sau đó thì tôi nhận, giờ tôi phải ra ngoài mua vệt muối cho mẹ tôi, lão đại anh tự cầm đi.”

“Lại vệt muối, ăn mãi không biết chán à... Cậu xem qua chưa?”

Giang Lăng chợt dạ: “Không có, tôi thấy không nên động vào, nên đưa luôn cho anh đó.”

Tiêu Trọng Giản lẩm khi cũng lặng người trước thái độ quái dị của tên này: “... sao lại thế?”

“Thực giác của tôi nói rằng rất nguy hiểm.” Giang Lăng đáp một cách rất chi thần bí và nghiêm nghị.

Năm nay đã không còn mấy nhà còn dùng băng ghi hình nữa, toàn bộ hệ thống giám sát của Tiêu gia cũng đổi thành camera điện tử từ lâu rồi. Có người nói cả cảnh chỉ còn La gia vẫn ghi hình rồi lưu băng với mục đích lưu trữ thật chi tiết mọi chuyện xảy ra trong nhà. Đây là thói quen cổ quái của La Vinh Thận ngày còn sống, mà không ngờ sau khi La Tuấn kế nghiệp cũng không thay đổi gì.

Tiêu Trọng Giản tìm một đầu băng, bỏ cuộn băng vào cho chạy, rồi ngồi trong phòng đọc sách xem một mình. Đại khái mới qua một hai phút, người đi ngoài cửa đột nhiên nghe thấy tiếng đập phá đồ đạc rầm rầm bên trong, sau đó là tiếng kính vỡ loảng xoảng vọng ra.

Linh cảm của Giang Lăng lại thành sự thật lần nữa, hần đứng ngo ngoay một hồi tính đi mua vệt muối, rốt cuộc tình thần trách nhiệm vẫn chiến thắng cơn hãi hùng. Hần liền rón rén đẩy cửa thò đầu vào coi, đã thấy Tiêu Trọng Giản đứng giữa phòng, còn cái đầu băng thì bị ném vỡ tan tành dưới sàn.

“Lão đại, anh không sao đấy chứ?”

Tiêu Trọng Giản khoát tay: “Không sao hết.”

Ba chữ này nghe mới thật kỳ dị, cứ như có người đương bóp cổ khiến thanh quản hần khô khè không nói phát được tiếng vậy, Giang Lăng lập tức lại có linh cảm còn kinh hoàng hơn ban nãy.

“Lão đại, vậy giờ anh...”

Tiêu Trọng Giản đưa tay nắn nắn thái dương, rốt cuộc nói: “Để xong sinh nhật ông già đã.”

Vậy là hần đi dự tiệc sinh nhật Chu lão gia, náo loạn cả đêm, hần cũng uống thêm không ít rượu. Nhưng suốt bữa tiệc đều thấy hần tỏ ra chừng mực nghiêm túc, không có chút nào thất lễ, thật giống như lời đồn hần và Chu gia bất hòa đều là chuyện vô căn cứ vậy.

Nhộn nhịp tới tận khuya, ông già Chu cũng có vẻ mệt mỏi, muốn lên lầu đi nghỉ, để khách khứa lại trò chuyện với vợ chồng con gái. Tiêu Trọng Giản nhìn theo đến khi ông già đi khuất hần, mới quay đầu lại, đột ngột gọi Chu Nhuế: “Đợi một lát.”

Chu Nhuế đang sửa sang mớ đá quý trang sức trên người, nghe vậy liền ngẩng lên: “Chuyện gì vậy?”

Tiêu Trọng Giản chăm chú nhìn cô ta, qua một lát mới chậm rãi nói: “Chu Nhuế, chúng ta ly hôn đi.”

6. Chương 6

Tối hôm đó Chu lão gia uống hơi quá chén nên không định về nhà, tính ở lại luôn nhà con rể con gái. Người hầu vừa đỡ ông ta vào phòng ngủ, đột nhiên cửa phòng bị xô mở, tiếp nữa là Chu Nhuế khóc lóc lu loa chạy ào vào, hai mắt đỏ ké húp húp như quả hạch đào: “Ba ơi cứu con!!”

Chu lão gia hoảng hồn, vội vàng đỡ con gái: “Làm sao? Cuối cùng là có chuyện gì?”

Chu Nhuế vừa thút thút vừa gục đầu vào lòng ông ta, khóc một hồi đến thở hết nổi. Ông già có chút nóng nảy, chịu không được sẵn giọng nói: “Tiêu Trọng Giản đâu? Có chuyện gì hả? Rốt cuộc là có chuyện gì? Đừng có để khách khứa dưới lầu nghe được người ta cười cho!”

Vài đứa hầu gái thân cận của Chu Nhuế ban nãy lật đật chạy lên theo, giờ đều đứng dím dỏ một chỗ không dám mở miệng. Chu lão gia trông mà tức khí, liền quát âm lên: “Chúng bây không còn phép tắc gì nữa hả!! Thấy cô chủ khóc thế này mà không biết khuyên ngăn là sao?”

Đám hầu gái sợ sệt chạy vào, mỗi người mỗi ấp úng, mất một hồi mới dám ngấp ngừng nói với ông già: “Tiên sinh nói, nói muốn... ly hôn với... với cô chủ...”

Chu lão gia há hốc mồm, hồi lâu mới thở lại nổi, ông ta lạnh lùng nói: “Nói chuyện ngu xuẩn gì thế hả! Sao đang lễ lạt lại làm loạn lên?”

Một nhỏ hầu gái vừa khóc vừa nói: “Không phải tiên sinh đòi ly hôn giữa tiệc, là cô chủ làm âm lên, tiên sinh đang ở dưới lầu tiễn khách về rồi...”

Chu lão gia giận điên người, vừa xoa dịu con gái nói đừng lo cứ ngồi dậy rồi ba sẽ không để con chịu khổ đâu, vừa la lối gọi Tiêu Trọng Giản lên ngay. Người trong Tiêu gia vốn đã không ưa Chu gia, vậy là cả đám nhất loạt tìm chỗ tránh, bọn người hầu thì bảo không nghe, nhất thời tình hình nào loạn hết lên.

“Tiêu Trọng Giản đâu?” Chu lão gia dùng dùng giận dữ, đã muốn tự xuống tìm người, “Đương yên đương lành nó đòi ly hôn cái gì, nó tưởng ly hôn là trò chơi à, nói bỏ là bỏ được hả?!”

Bọn người hầu vội vàng chạy theo sau: “Lão gia đừng kích động a, đợi tiên sinh tiễn hết khách rồi sẽ trở lại ngay mà...”

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, Tiêu Trọng Giản dẫn theo Giang Lăng và vài gã tâm phúc khác bước vào. Những người này đều đã từng vào sinh ra tử cùng Tiêu Trọng Giản, giữ những vị trí cao trong nhà, ai nấy đều thực danh thực quyền, vừa xuất hiện đã nhất loạt âm trầm không hé răng nói một lời.

Chu lão gia vừa nhìn tình thế đã nghĩ quả thật là như muốn bức vua thoái vị, nhất thời sa sầm mặt. Dù gì ông ta cũng là hạng cáo già, biết thế nào là lùi một bước tiến trăm bước, thành ra sắc mặt dù tồi tệ đến đâu cũng không tùy tiện phát tác như ban nãy nữa, chỉ nhẹ nhàng vỗ về Chu Nhuế, rồi đứng dậy khỏi ghế bành.

Tiêu Trọng Giản bước tới trước mặt bọn họ, không buồn nhìn Chu Nhuế, mà hình như cũng chẳng nhìn Chu lão gia. Biểu cảm trên mặt hắn rất điềm tĩnh, mà tuyệt nhiên không có vẻ gì định thương lượng với ai, như thể hắn đứng ở đây lúc này chỉ là để tuyên bố quyết định của mình, còn ai nghe ai phản đối chẳng liên quan gì đến hắn nữa.

“Lão gia.” Tiêu Trọng Giản nói, “Tôi sẽ ly hôn với Chu Nhuế, luật sư của tôi sẽ đến trao đổi với Chu gia sau.”

Lão già Chu hít một hơi, thiếu chút nữa nghẹn họng tại chỗ.

Tiêu Trọng Giản chỉ làm như không thấy, hắn nói nhạt nhẽo: “Từ hôm nay tôi sẽ chuyển ra ngoài ở, khi nào xong thủ tục ly hôn tôi sẽ về.”

Câu này ý tứ rõ ràng là: từ giờ tôi sẽ rời khỏi đây, chờ đến khi con ông đi tôi mới về nhà.

Mặt mũi Chu lão gia đã muốn thâm đen: “Tiêu Trọng Giản, mày nói có ý gì hả?! Ly hôn là trò trẻ con chấc? Chúng mày vừa kết hôn được mấy năm đã làm loạn thế hả! Con gái tao nó đã làm gì có lỗi với mày nào?”

Tiêu Trọng Giản đáp: “Cô ta từng tự ý sai người của tôi đi đuổi giết Dương Cửu.”

Cái có từ xưa lắm lắm này nếu không phải miệng hần nhắc lại, chắc mọi người đều đã quên bẵng rồi. Hơn nữa đời Dương Cửu không biết đã bị đuổi giết bao nhiêu bận, cứ so với lần Tiêu Trọng Giản đích thân truy sát hần, thì ba trò đánh đấm với người khác chỉ bằng như bữa điểm tâm.

Chu lão gia sững sốt: “Vì Dương Cửu? Dương Cửu là gì của mày, nó là cái gì của mày chứ? Căn bản không thể so sánh thể được!”

Tiêu Trọng Giản nói: “Dương Cửu là người yêu của tôi. Ông đi hỏi cả Tiêu gia này, trên dưới chỉ cần không phải người mới vào làm vài năm gần đây, còn lại ai ai cũng đều biết việc ấy.”

Giang Lăng và đám tai to mặt lớn đứng sau đều được một phen méo mặt. Thâm nghĩ lão đại anh giờ thế thốt hay gớm, chứ bộ hồi nào người nghiêng răng nghiêng lợi vì con mụ kia rồi đòi giết Dương Cửu này này nọ nọ không phải chính là anh hử.

Chu lão gia cảm thấy thật hoang đường: “Người yêu? Vậy thì con gái tao là gì của mày!”

Tiêu Trọng Giản gật đầu: “Phải, Chu Nhuế là vợ tôi. Là tôi có lỗi với cô ấy, sau khi ly hôn tôi sẽ không xử tệ với cô ấy.”

Từ khi kết hôn, kỳ thực Tiêu Trọng Giản không có mấy tai tiếng chơi bời, thi thoảng gặp gỡ bên ngoài đôi ba lần, xem ra cũng chẳng quá khuôn khổ của ngàn vạn đàn ông trên đời. Nghe nói hần rất rộng rãi với tình nhân, cơ bản là chỉ cần không làm gì quá đáng, thì vùi tiền vùi xe hay quà tặng gì đắt tiền đều được. Yêu cầu duy nhất là không được đem những thứ hần tặng đi khoe khoang, để cả cảnh đều biết Tiêu lão đại đi chơi gái xuống giường rồi boia lại món gì.

Chu lão gia lúc này thật có cảm giác như con gái mình đang bị đánh đồng một hạng với đám tình nhân nhập nhèm ấy.

“Tiêu Trọng Giản, lý do này của mày đem đi dọa ai còn được, nhưng trước mặt lão già này thì đừng hòng hú họa cho qua chuyện!” Chu lão gia đập bàn ầm ầm, “... Ly hôn vì Dương Cửu à, trước kia người mượn danh con gái tao để đuổi giết Dương Cửu không phải chính là mày hử?”

Câu này quả nhiên là hỏi trúng nỗi lẩn tẩn trong bụng bọn Giang Lăng.

Tiêu Trọng Giản có vẻ không hề chuẩn bị gì trước câu hỏi này, nhưng tình hình cấp bách, dù không kịp nghĩ gì cũng có thể đáp đúng lòng mình, thậm chí hần còn thấy có lẽ cả đời mình chưa bao giờ nói gì thành thật đến thế. Hần thở dài, gật đầu đáp: “Việc đó cũng là vì tôi yêu cậu ấy, chuyện giữa chúng tôi người ngoài có nghe cũng không hiểu được.”

Giang Lăng gơ gơ tay, suýt chút nữa kim lòng không đậu vỗ tay hoan hô lão đại nhà mình, vừa hay ngẩng lên thấy Chu Nhuế quay lại mấp máy môi, hần vội vàng bỏ tay xuống, đứng nghiêm quy củ.

Chu Nhuế vừa nức nở vừa dạy nghiêng: “Anh có giỏi thì đi mà tuyên bố với cả cảnh này anh đòi bỏ tôi vì một gã đàn ông đi! Có giỏi thì đừng lý do lý trấu vợ chồng lục đục gì với bọn nhà báo nữa! Giỏi thì anh làm đi! Anh mà dám làm thì tôi bái phục anh đấy!”

Tiêu Trọng Giản quay đầu lại, ra lệnh: “Giang Lăng, cậu đến đài truyền hình, bảo bọn họ tối nay đến đây quay phim.”

Giang Lăng phát hoảng: “Làm vậy có ổn không ạ?”

Chu Nhuế tức muốn nghẹn họng, cô ta đứng phắt dậy gào lên: “Đi đi! Đi mau đi! Có giỏi thì anh thừa nhận với cả thiên hạ đi, đừng tưởng bỏ nhau rồi đổ được trách nhiệm lên đầu tôi!”

Chu lão gia vội thấp giọng quát con gái: “Hồ đồ! Ai nói tụi bây sẽ bỏ nhau? Không phải ba đã bảo sẽ giúp tụi bây hòa giải hử?”

Tiêu Trọng Giản thần nhiên nói: “Giữa chúng tôi chẳng còn gì để hòa giải đâu, trước đây tôi còn nghĩ sự việc cứ để vậy cũng được, nhưng hôm nay tôi mới nhận ra, nếu không làm gì chắc chắn không có chuyện Dương Cửu cứ ở đó chờ tôi, tôi không làm tự khắc sẽ có kẻ khác làm. Hơn nữa càng để lâu càng thiệt thòi

cho con gái ông, chẳng bằng giải thoát cho nhau sớm đi là hơn.” Nói rồi liền sai Giang Lăng: “Nếu Chu lão gia đã muốn gọi đài truyền hình thì cậu đi gọi đi, giải quyết nhanh thì tốt cho tất cả mọi người.”

Chuông báo động trong đầu Giang Lăng đã réo inh ỏi: “Lão đại, anh bình tĩnh đã! Anh đồng ý gọi đài truyền hình, nhưng đã chắc gì cậu Cửu muốn vậy! Đến lúc đó làm ồn mọi chuyện lên sẽ khó coi lắm a!”

Chu Nhuế chồm lên xô lấy xô để bọn họ ra cửa: “Đi đi! Đi đi! Anh không đi thì đừng hòng tôi đồng ý ly hôn! Muốn tuyên bố thì anh nói cho rõ ràng vào, để xem tôi đã làm gì sai với anh mà anh hành hạ tôi thế này!”

Chu lão gia đột ngột gầm lên: “Im lặng hết cho ta!”

Chu Nhuế lập tức câm bặt, rồi liền sau đó là một trận nức nở không sao nén được. Giang Lăng thì bối rối vịn vịn tay, lại lén liếc nhìn sắc mặt lão đại nhà mình. Tiêu Trọng Giản vẫn đứng đờ đờ như cũ, giống như đã sẵn sàng tinh thần chờ đón một trận bão táp ác liệt. Nếu muốn hình dung cho rõ ràng, thì thái độ hắn lúc này như đang muốn tuyên bố với mọi người rằng hắn đã quyết đầu vào đó hết rồi, lần này còn chưa đạt được mục đích hắn tuyệt đối sẽ không chịu thôi.

Chu lão gia dù sao tuổi cũng đã cao, khó khăn lắm mới nuốt được một hơi thở, ông ta lắc lắc đầu, lựa lời nói: “Tiêu Trọng Giản, tôi biết tính tình con gái tôi nhất định còn có chỗ tiểu thư thất thường, nhưng từ khi làm vợ anh nó chưa bao giờ làm gì có lỗi với anh cả! Mà trái lại, anh xem chuyện tai tiếng của anh với Dương Cửu cả cảnh này đều biết, nào đòi đòi giết, giờ còn đến đây nói với tôi anh yêu một thằng đàn ông! Anh đang định ly hôn với con gái tôi bằng được, rồi bêu riếu tên tuổi mình lên mặt báo lá cải hay sao?”

Ông già nói có chút lộn xộn, coi bộ đã giận lắm rồi.

Bởi vậy Tiêu Trọng Giản cũng kiên trì đáp: “Thực ra tôi cũng chẳng quan tâm. Lão gia, ông xem, tôi đã dám đến nói thẳng thắn với ông lý do tôi muốn ly hôn rồi, chẳng lẽ tôi còn sợ người khác biết hay sao?”

Chu lão gia lại đập bàn. Giang Lăng vừa nhìn vừa nghĩ bụng cái bàn đó là gỗ hoàng hoa lê a, ông già bộ không biết đau tay hử? Ở hay ở ông đương tính đập cho gãy xương luôn, rồi quay qua moi tiền thuốc men của Tiêu gia ta?

Nghĩ vậy nên Giang Lăng quay lại sai: “Đi lo ít tiền đi, chừng nào lão gia sắp về thì đưa, chứ không đi nửa đường giận quá phải vô viện, trong người lại không có đồng viện phí nào.”

Bọn cấp dưới tròn mắt nói: “Giang ca, anh thật là tài tình.” nói rồi vội long tong chạy đi xin kế toán chi phiếu.

Tiêu Trọng Giản cũng mặc bọn thủ hạ, hắn chỉ kéo một cái ghế, ngồi xuống bình tĩnh nói: “Lão gia, ông lặn lội nhiều năm rồi hắn cũng biết một đạo lý, con người muốn có được thứ gì đều phải trả giá ngang như vậy. Tôi tin rằng ai nhanh tay kẻ ấy được, Dương Cửu cậu ấy có chết cũng phải chết trên tay tôi, còn nếu cậu ấy bị kẻ khác cướp mất, thì tôi chết cũng khó nhắm mắt.”

Chu lão gia giận dữ mắng: “Mày cứ luôn mồm nói yêu yêu đương đương, chứ mày nghĩ thằng Dương Cửu đó coi mày ra gì chắc? Trước kia tao tìm nó đòi cái vòng tay của quý của mày, nó chẳng thèm chớp mắt cứ thế cho tao luôn đó! Con gái tao dù không tốt mấy, nhưng nó một lòng một dạ với mày, Dương Cửu có hơn cái gì, thì tình cảm thật nó dành cho mày chắc đã được bằng một nửa ngần ấy!”

Tiêu Trọng Giản thoáng im lặng, rồi thở dài: “Tôi biết, nhưng dù thế nào tôi vẫn bằng lòng với chừng ấy tình cảm của cậu ấy, dù chẳng bằng một nửa cũng vậy, tôi không quan tâm.”

7. Chương 7

Tối đó Dương Cửu đang coi TV với La Tuấn trong phòng bệnh, hai thầy trò từng bừng hào hứng xem talk show “Khang Hy đến đây”, vừa xem vừa cười ha hả. Đột nhiên di động của Dương Cửu đổ chuông, hắn bắt máy luôn không buồn nhìn, vui vẻ nói: “A lô?”

“Cậu Cửu.”

Dương Cửu hỏi: “Gì gì? Tiếng TV to quá trời, La Tuấn bày cho bé bé lại coi... Ai hử ai hử? Việc gì nói lẹ đề!”

“Cậu Cửu!”

Dương Cửu à lên một tiếng, đã nhớ ra giọng này là ai: “Ông già Chu! Ông có việc gì đó?”

La Tuấn đương cầm cái điều khiển TV, vừa nghe vậy đã vội vênh tai lắng nghe.

“Cậu Cửu, Tiêu Trọng Giản muốn ly hôn.”

Dương Cửu sững sốt ngây người mất mấy giây, rồi chậm rãi nói: “... Ông già à, ông bám lộn số rồi, ly hôn thì đi kiểm luật sư chứ, tìm tôi làm gì?”

Chu lão gia đã muốn trầm giọng: “Cậu Cửu cậu đừng giả vờ hồ đồ, đây Tiêu Trọng Giản đang ngồi cạnh ta đây, nó nói nó ly hôn vì cậu, cậu nói rõ ra một câu đi!”

“... Vì tôi? Nào tôi có giành vợ anh ta đâu...”

Ai nghe vậy rồi cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt bối rối vô tội của Dương Cửu. Bộ dạng ấy thật giống như một cây gai sắc nhọn, đâm thấu vào lòng dạ nóng hổi yếu đuối của người ta, khiến người ta quần quai đau đớn.

Chu lão gia bồi thêm một câu trước khi cúp máy, ông ta nói rành rọt từng chữ: “Cậu Cửu, Tiêu Trọng Giản nói nó yêu cậu.”

Đầu dây bên kia mơ hồ nghe được tiếng TV ồn ào, lại thêm cả tiếng cười ồm ồm và tiếng hét hò rất cường điệu, nhộn nhạo xa xôi như không đúng thật vậy. Qua mấy giây nữa, giọng Dương Cửu mới vang lên, nhát nhéo bình thản, “... Tôi biết rồi, còn chuyện gì nữa không?”

Chu lão gia nói: “Vậy thôi.” rồi cúp máy, quay lại nhìn Tiêu Trọng Giản.

Tiêu Trọng Giản cúi đầu, gương mặt tối mờ vì khuất sáng. Trong một khoảnh khắc, Chu lão gia nghĩ mình đã chiến thắng, nhưng ngay sau đó ông ta đã thấy Tiêu Trọng Giản ngẩng lên, nói đơn giản: “... giờ tôi đã biết, một nửa phần cậu ấy cũng không dành cho tôi... nhưng thế thì sao? Xét cho cùng cũng đâu thể cầm cổ ép cậu ấy yêu tôi đâu.”

Chu lão gia chồm lên giận dữ: “Mày quyết cứng đầu vậy phải không!”

Tiêu Trọng Giản cười phá lên: “Lão gia à, ông đừng nghĩ tôi sẽ sợ thân bại danh liệt vì chuyện này, thực tình tôi chẳng còn sợ gì nữa đâu. Họ Tiêu này trước kia vốn chẳng có gì, tay trắng không một xu dính túi, đã tưởng chừng không thể tồn tại trong gia tộc này. Hôm đó Dương Cửu nói một câu rất đúng, cậu ấy nói nếu không có cậu ấy thì tôi chẳng có gì hết, không có cậu ấy thì giờ tôi vẫn còn là thằng nghèo kiết đáng thương hại, mà có còn sống đến giờ này không cũng chẳng chắc được. Giờ có thể cậu ấy sẽ bị kẻ khác cướp mất, đột nhiên tôi nhận ra, nếu không có cậu ấy, thì dù tôi có gia tài bạc triệu, quyền lực rợp trời, tôi vẫn chỉ là kẻ trắng tay đáng thương trước kia, thậm chí so với hồi đó còn đáng sợ, đáng tuyệt vọng hơn nhiều. Tình cảnh đó bảo tưởng tượng tôi còn không dám, giờ để không bị ra nông nỗi ấy, muốn tôi làm gì tôi cũng sẵn sàng chấp nhận, huống gì chỉ là chấm dứt một cuộc hôn nhân?”

Chu lão gia muốn nói gì, nhưng không sao nói được thành lời, ông ta đã giận đến huyết áp tăng vọt từng đợt, trước mắt tối đen xây xẩm. Đám người đứng cạnh thấy sắc mặt ông già đột nhiên tệ vậy, đều vội vàng xúm lại, chỉ sợ có gì xảy ra, nhưng Chu lão gia đã vung tay, vừa run bần bật vừa lôi con gái: “Đi! Chúng ta đi!”

Chu Nhuế thút thít hỏi: “Ta đi đâu bây giờ?”

“Về nhà! Để tao xem thằng nhãi này còn hoành hành được đến bao giờ!” Chu lão gia đập mạnh xuống sàn: “... chúng ta đi!”

Dương giận điên người, Chu lão gia chẳng thèm gọi người đưa ra nữa, cứ thế hùng hổ lôi con gái xuống cổng, tài xế của Chu gia đứng đợi cũng không dám mở miệng nói nửa câu, vội vàng lên xe lái đi thẳng.

Bất quá Tiêu Trọng Giản rất chi lễ độ, tiễn ra tận cổng, rồi đứng trên bậc thềm nhìn theo bóng chiếc xe phóng đi, môi nhếch thành một nụ cười nhạt.

Giang Lăng hỏi: “Lão đại, anh làm vậy cũng đâu hay, dù sao Chu gia cũng là mối uy hiếp nhất định...”

“Là, nhưng không lớn.” Tiêu Trọng Giản nhìn chiếc xe biến mất trong bóng đêm, giọng điệu có chút châm chọc, “Giờ nhất định ông ta sẽ đi tìm La Tuấn, con cáo già đó, ông ta biết mình ông ta không thể đấu lại tôi, kiểu gì cũng phải tìm một kẻ hợp lực mới xong.”

“Sao lại là La Tuấn? Cậu hai La đó chuyện gì chẳng nghe lời cậu Cửu, chẳng thà đi hỏi luôn cậu Cửu cho xong...”

Tiêu Trọng Giản đang định lý giải sự tình sâu xa bên trong, nhưng ngẫm nghĩ một chút lại thấy không biết nên nói sao. Đột nhiên hắn quay lại, hỏi: “Giang Lăng?”

“Hơ?”

“Cậu chưa lên giường với Dương Cửu đấy chứ?”

“Không hề.” Giang Lăng đáp chắc nịch: “Riêng vụ phân chia công thụ là tôi với cậu ta không thể nói chuyện tử tế được.”

Dương Cửu thở dài thả rơi cái điện thoại di động, im lặng hồi lâu, rốt cuộc khẽ nói: “Con người a, luôn tự hành hạ mình.”

TV đang phát quảng cáo Nestlé cà phê vị trà xanh. Dương Cửu lại thở dài, ngẩng lên thấy La Tuấn đang nhìn mình, liền tiện miệng hỏi: “Làm sao?”

La Tuấn bước hai bước từ sofa đến trước giường bệnh, nhìn thẳng vào mắt Dương Cửu, hỏi: “Tiêu Trọng Giản nói hắn ly hôn vì anh, anh có tin không?”

Dương Cửu nghĩ một lát rồi gật đầu: “Tin.”

“Anh quên hắn muốn giết anh hả? Thật tình anh tin một kẻ muốn giết anh lại đi ly hôn vì anh hay sao? Dương Cửu, từ bao giờ anh lại thành giống như một con nhò mơ mộng ngớ ngẩn thế hả...”

“Tôi nói tôi tin là vì... đầu óc người đó thật sự có chỗ điên khùng.” Dương Cửu nhật nhèo ngắt lời hắn, “Nhưng có chuyện này tôi còn tin hơn, đó là nếu bảo chúng tôi kết hôn, anh ta nhất định muốn lấy cái bài vị của tôi hơn là chính tôi đây.”

Đột nhiên La Tuấn cảm thấy một nỗi lo lắng không nguồn cơn ập đến. Vốn hắn đã là kẻ đa nghi mẫn cảm, đặc biệt là với những việc liên quan đến Dương Cửu. Hắn nghĩ Dương Cửu chắc chắn phải căm ghét, phải thù hận, phải chớp mọi cơ hội để công kích Tiêu Trọng Giản chứ, có lý nào lại đi dễ dàng tin những lời dối trá vô căn cứ kia của hắn ta được?

“Tôi chỉ thấy kỳ quặc, anh ta không phải rất coi trọng Chu Nhuế à? Sao đang yên đang lành lại đi trở mặt với Chu gia? Hay là thấy bọn họ hết giá trị lợi dụng rồi?” Dương Cửu chống má, chăm chú nói, “Không chừng là lấy tôi làm cái cớ để trở mặt với Chu gia thôi, sau này lão già Chu muốn tính sổ cũng sẽ tính với tôi a... Ủa phải, vừa xong nói rõ ràng không dây gì đến Tiêu Trọng Giản với lão già Chu là quá phải, tôi đâu tính không dưng bị mang tiếng bồ nhí chứ.”

La Tuấn giật giật khoe môi, trông bộ mặt vô tội của lão yêu nghiệt kia, hắn tức tối quăng một câu: “Anh mà nghĩ thế thật thì tốt!”

Dương Cửu đáp lại bằng một nụ cười rất chi hoang mang, thật như kiểu nào tôi có biết gì đâu~ La Tuấn nguyền rủa một cái, rồi bỏ ra hành lang hút thuốc. Giờ hút thuốc hắn cũng không dám công khai nữa, lão lưu manh đó nếu thấy có người hút thuốc trước mặt mình mà mình không được hút, nhất định sẽ lu loa

mè nheo ôm tôi, gỡ đủ mọi mảnh tẻ lệu ra đòi bằng được một miếng, đến lúc đó kế hoạch cai thuốc của hắn chẳng hóa ra kiếm củi ba năm đốt một giờ.

La Tuấn vừa ra hành lang đã có một gã thuộc hạ chạy đến, ghé tai hắn thì thầm: “Cậu chủ, có người tìm cậu.”

“Ai?”

“Không biết, nói là người của Chu gia, tìm cậu chủ có việc quan trọng. Cậu xem có cần vào nói với cậu Cửu một tiếng không ạ?”

La Tuấn giữ hắn ta lại, trong đầu thoáng cái đã luận ra đầu đuôi sự tình, hắn không khỏi bật cười: “Không sao, lão già muốn làm trò đây, đừng để Dương Cửu biết... nếu anh ấy hỏi tôi đi đâu, cứ nói tôi quay về công ty rồi.”

Hồi này Dương Cửu mới mổ xong, thành ra phải nằm bẹp trên giường mấy tháng trời, ngày nào cũng rằm rì đòi xuống giường, kết quả là mới ra đến cửa đã bị em y tá xinh xẻo lôi lại. Em y tá lần trước hơn hờ thử chiêu đắp mặt nạ độc nhất vô nhị Dương Cửu truyền cho, kết quả là xoa xuyết cả nửa ngày cũng chẳng thấy tí hiệu quả gì giống hần, hại đám y tá được một phen oán thán rằm trời, em nào em nấy đều nghi ngờ tại Dương Cửu bủn xỉn, chắc hắn còn bí quyết kỳ diệu nào nữa nhưng giấu giếm không chịu nói cho bọn họ.

Lâu lâu Ivy đến thăm Dương Cửu, lại bực bội đe dọa em y tá: “Mấy cô học theo cậu ta hả? Các cô đi ra phố coi người thường có ai da mặt giống vậy không?? Nói cho các cô biết, ông chú đó kiếp trước là hồ ly tinh đó! Đừng có đua đòi hư đốn theo cậu ta, đến lúc nhìn không ra người rồi ngồi khóc cho biết!”

Các em y tá được dạy dỗ một phen ra trò, gật lấy gật để rồi chạy tủa đi mỗi người một hướng. Còn Ivy vừa quay lại liền nâng mặt Dương Cửu lên nhìn nửa ngày, nhìn xong thì hỏi rất nghi ngờ: “Cuối cùng là cậu làm cách nào hả?”

Dương Cửu gơ tay lên sờ sờ mặt, lười biếng đáp: “Thì đừng rửa mặt.”

Ngước mắt lên trông vẻ mặt Ivy, liền nghiêm túc bào chữa: “Thật a, sữa rửa mặt với mấy thứ dưỡng da đều là đồ hóa học có hại lắm a, muốn giữ da, đồ cậu cứ thử về không rửa mặt nữa coi...”

Ivy tức mình đẩy hắn té lăn xuống giường, xông vào bạo hành một phen, đúng lúc ấy La Tuấn vừa nói chuyện với bác sĩ vừa đi ngang cửa phòng, lập tức nhin không được ngó đầu vào nhìn thấy ghen tức, Ivy lập tức làm bộ hiền lành, ngượng ngùng quay lại liếc yêu hần.

Dương Cửu cười phá lên: “Nói nghe nè Ivy, thằng nhỏ đó làm ăn cũng được lắm, bữa nào cứng thử xem~”

Ivy lại nhìn La Tuấn đăm đăm lần nữa hại hắn bỏ chạy trốn chết, đoạn quay lại bình thản nói: “Cậu ta thích cậu.”

Dương Cửu đáp: “Cậu cũng thích tôi còn gì, người ta biết từ khuya rồi nha, đừng có ngượng mà, ai chả như ai, nói thiệt người ta cũng thèm cưng ứa nước miếng lâu rồi...”

Ivy động cho hần một đám, Dương Cửu điên đảo ngã lăn ra giường: “... lòng ghen tị của đàn ông thiệt là đáng sợ...”

“Tôi đang ghen vì âm mưu bô nhí phá hoại vợ chồng người ta của cậu lại thành công lần nữa đây, lại còn hóa thành vai nữ chính bị thiên hạ ngược đãi hả?” Ivy cười nhạt, hừ lạnh, “... đừng giả bộ ngây thơ Dương Cửu, La gia và Tiêu gia đang gây chiến kia kìa, đánh từ trong ra ngoài, không thèm mặt mũi gì nữa. Tôi mà là Tiêu Trọng Giản thì giờ phải tiêu rồi, ngày nào Chu lão gia cũng sai người đến quấy phá, nhưng nói sao anh ta cũng nghiêng răng nghiêng lợi đòi ly hôn với Chu Nhuế bằng được...”

“Xem ra sức hấp dẫn của tôi không thường nha.” Dương Cửu hớn hở vớ gương soi soi.

Ivy gạt cái gương, vén vén lại tóc, rồi chậm rãi hỏi: “Cảm động chưa?”

“Khóc đến nơi nè~”

“Giỏi thì cậu khóc tôi xem a.”

Ivy lại quay ngoắt đi soi gương vuốt tóc tiếp, một hồi sau không nghe động tĩnh gì, mới quay lại thấy Dương Cửu đang ngồi im trên giường, mặt mày tiu nghỉu, chẳng còn chút nào bộ dạng hơn hớn lả lơi mọi ngày, thái độ tuyệt nhiên im lìm ảm đạm.

Ivy tự nhiên phát hoảng, còn chưa kịp nói gì, Dương Cửu đã cười nhạt, rồi hạ giọng nói: “Thật tình tôi không khóc được.”

Ivy mấp máy môi tính nói gì, nhưng Dương Cửu đã chặn lời: “Tôi sẽ đi nói chuyện với La Tuấn, nhưng có rất nhiều việc... rất nhiều việc tôi không thể kiểm soát. Nếu chỉ nằm trong tay tôi, thì tôi đã muốn bọn họ đều được yên ổn, mà thực tình đều là chuyện đã qua rồi...”

Nói đến mấy lời cuối thì giọng đã thoáng nghe ra chút nghẹn ngào. Ivy nào giờ chưa từng thấy tên này có thái độ kiêu ấy, thành ra cũng sững người, một hồi thì luống cuống không biết tay chân để vào đâu, hấn bối rồi đứng dậy: “Nè cậu, cậu đừng có vậy a, là tôi tiện miệng nói vậy thôi a...”

“Chuyện cũ cả rồi, nhiều khi tôi nghĩ đến La Vinh Thận, mà cả gương mặt cậu ta thế nào cũng nhớ không ra...”

Ivy cuống quýt bỏ gương xuống, rồi rít an ủi: “Không sao không sao! Thật tình không sao mà! Ý tôi không phải vậy đâu, Tiêu Trọng Giản đời nào chịu thua dễ dàng vậy chứ, hơn nữa không có cậu rồi kiêu gì bọn họ chẳng bỏ cuộc, cậu đừng như vậy, đừng có vậy mà...”

Dương Cửu có vẻ cảm động, giơ tay nín tay hấn như tính nói gì nữa, lập tức Ivy nhảy dựng lên như mèo bị đập đuôi, lú lười rồi rít nói được một câu “Tôi có việc tôi về trước nghe!” rồi ba chân bốn cẳng chạy biến khỏi phòng bệnh.

Dương Cửu nhìn chăm chăm theo bóng lưng Ivy, tận đến khi hấn chạy khuất xuống cầu thang. Hấn vẫn ngồi thừ người trông theo hướng đó, một lát sau mới đột nhiên phì cười, rồi thì cứ thế lăn ra giường ôm bụng cười sằng sặc.

“Ngây thơ a! Thiệt ngây thơ quá a! Ôi chết mất mẹ ơi! Ivy! Cưng thật là ngây thơ quá cỡ mà...”

8. Chương 8

Dương Cửu thật vất vả lăn lóc đến hết mùa thu, được vỗ đến mập mạp trơn tru, ngày nào cũng ở tịt trong bệnh viện chòng ghẹo các bé y tá loli, rảnh rỗi muốn xù lông. La Tuấn bận tới mất cả ngày ở công ty, thấy bộ dạng lão yêu nghiệt đó cả buổi chiều chỉ có uống cà phê với coi Arthur Schopenhauer thì phát bực mình, mà hễ bực lên là không hôm nào hấn không mò vào viện, uốn éo mè nheo đòi ăn đòi uống đòi mát-xa, chỉ thiếu điều bắt sư hát ru cho mới chịu ngủ.

~“Mình và cứ vỗ béo như này ít bữa nữa là vô lò được rồi~” Dương Cửu soi gương, xúc động dạt dào nói, “Tội nghiệp thân già này a, vất vả cả đời người nào giờ chưa có được hưởng phúc như này a... Nè bạn trẻ La Tuấn, chứ chừng nào bạn định cho thầy lên thốt mỗ thịt hổ?”

La Tuấn mới từ công ty về, mệt muốn xuội lơ, hấn uể oải thấy một tấm vé máy bay và quyển hộ chiếu cho Dương Cửu.

Dương Cửu bắt lấy, nhìn qua: “Không lý nào, đi châu Âu 90 ngày? Bầy muốn cho thầy đi lưu vong tuốt ba cái vùng man di mọi rợ đấy ư?”

La Tuấn cười nhạt: “Ồ, đây anh đến mấy nước quý quái xa tí mù khơi, cho anh đi sênh ca với mấy em tóc vàng mắt xanh mũi lõ ở bên, tiện thể cải thiện mã gen giùm bọn họ một tí. Bất quá đừng có vui quên trời đất là được, hết 90 ngày mời thầy về tiếp tục bán mạng vì công ty.”

Dương Cửu làm như đã hiểu ra: “Này chính thị là bữa tối cuối cùng trong truyền thuyết.” Hắn trịnh trọng nhét vé máy bay và hộ chiếu vào ba lô, nghĩ ngợi một lát rồi lại lén lút mò vuốt vào túi áo khoác của La Tuấn, rút xấp chi phiếu ra đút luôn vào túi mình, mặt cười hí hửng rất chi hạ lưu.

“Tôi thấy rồi đó.” La Tuấn nói, không buồn quay đầu lại.

Dương Cửu lập tức lấy tập chi phiếu khỏi túi, nhét sâu vào trong áo, rồi giơ ra cái mặt nào khám đi khám đi để coi bây có dám khám không nè

~La Tuấn chỉ cúi đầu rửa mặt, mà đột nhiên hắn quăng cái khăn mặt qua một bên, hùng hổ bước tới chụp lấy hai vai Dương Cửu, rồi không nói không rằng ghì hắn vào ngực hôn. Nụ hôn đầy chất dã thú lẫn chút cảm giác ngây ngô, hôn từ đầu lưỡi đến khắp cả khuôn mặt, từ đuôi mày đến khóe môi, giống như mỗi chút mỗi muốn cắn rớt chóp mũi Dương Cửu.

Dương Cửu bị hôn muốn nghẹt thở, cười khanh khách đẩy hắn ra: “Đừng có giỡn a, bây như vậy mắt mặt hệt như con Jack, vừa thấy khúc xương là nhiều nước miếng chồm đến liếm loạn từng bữa a...”

La Tuấn sầm mặt: “Jack là thế nào?”

“Là con chó giữ cửa ở Tiêu gia a.”

Mặt mày La Tuấn được thể càng khó coi tợn.

Dương Cửu vẫn hồn nhiên chưa nhận ra, hắn còn đương mơ mộng được xông xênh đi Châu Âu tán các em xinh tươi, y tá loli phương Đông đương nhiên ngon lành, cơ mà ở trong bệnh viện thì chỉ được nhìn, được mó máy tí chút cơ mà không thịt được a, về lâu về dài là rất chi có hại cho cơ thể nam nhi khỏe khoắn tâm lý lành mạnh a. Lão lưu manh hững hờ vác một ba lô đã ních chặt cứng chi phiếu với thẻ tín dụng, đem đó lại gọi điện cho hãng hàng không, nói khởi đặt trước lịch trình vé của hắn.

La Tuấn trông hắn chạy loanh quanh hững hờ chỉ bưng bưng, chỉ mỉm cười.

Hắn nhìn lão yêu nghiệt vừa cười rất chi hạ lưu vừa mơ đến các em hầu bàn loli mắt Tây và mấy thằng nhỏ xinh xẻo mắt xanh tóc vàng, sau lại chạy đi gọi điện tạm biệt đám bạn bè hồ báo của hắn, rồi cúp máy trong tiếng rửa xả la ó “Cút cút cho mau, em út ở căng này bị bây tán tỉnh hết cả rồi!” vắng vắng; tiếp nữa là bịn rịn chia tay với Ivy, hẹn hò nhau nhớ gửi bưu thiếp định kỳ rồi thì nhớ vợ vết cho nhiều AV chính hiệu Âu Mỹ về làm quà blah blah; cuối cùng còn không quên chạy vô ngân hàng bán tiền vô thẻ tín dụng, mà số chữ số dài dặc đã đủ khiến đám nhân viên ngân hàng mặt mũi thành cả lượt.

La Tuấn chỉ nhìn lướt qua số tiền sắp sửa bị xài phí, mặt tịnh không biến sắc, cũng không bình luận gì hết.

Con người muốn đạt được mục tiêu đều phải xác định trước mình có thể trả giá bằng gì. Từ nhỏ hắn đã không có cha mẹ, không người thân, không bạn bè, Dương Cửu là cha mẹ hắn, là anh, là thầy, là người yêu của hắn. Dương Cửu nắm giữ mọi tình cảm lẫn niềm tin của hắn, là người duy nhất khiến hắn cảm thấy yêu thương.

Có lúc hắn cũng nghĩ mình có loại tình cảm này với người yêu của anh hai trước kia liệu có có lỗi với La Vinh Thận không, nhưng hắn luôn có lý do cho mình, người như Dương Cửu, từ đầu tới cuối người này đâu biết danh-tiết là gì, để đó rồi cũng sẽ bị người khác cướp mất, cho thiên hạ hưởng chẳng bằng để người nhà xài là hơn.

“Anh hai, nhất định em sẽ trả thù cho anh.” La Tuấn đứng trong phòng làm việc, nhìn xuống đường phố đông đúc xe cộ qua lớp kính cửa sát sàn, thâm tự nhủ.

Nếu có thể diệt trừ Tiêu Trọng Giản, nếu có thể diệt trừ kẻ huyết thù của gia đình này, nếu có thể dẹp vĩnh viễn được vật cản duy nhất giữa hắn và Dương Cửu...

La Tuấn nhắm mắt lại.

Từ trước đến giờ hắn chưa từng nổi sát khí mãnh liệt đến thế với một người, đó không đơn giản chỉ là thù hận, mà còn bắt nguồn từ thứ phản ứng hoang dã bản năng trước mối đe dọa khủng khiếp đến sinh mạng chính mình.

Mấy hôm trước ngày Dương Cửu xuất viện, La Tuấn ít tới hẳn, coi bộ công việc bận rộn quá không lúc nào rảnh ra được. Thực ra cũng chẳng cần gặp người trong công ty, chỉ đọc báo không thôi cũng nghe ra được mùi chiến tranh giữa hai phe trong tối ngoài sáng đang dấy lên nồng nặc. La Tuấn và Chu gia bắt tay công kích và kiểm soát Tiêu Trọng Giản, không chỉ thế lực trong thế giới ngầm, mà cả những mối làm ăn công khai cũng dần bị đẩy vào vòng tranh chấp nguy hiểm.

Nhiều tờ báo đã thi nhau dùng cụm từ “Đông Sơn tái khởi, báo thù rửa hận”, ý là nói La gia dưới sự lãnh đạo của cậu hai đã sống dậy thần kỳ, đầy khí thế, còn về “báo thù rửa hận” thì đương nhiên là được đổ riết liên quan đến Dương Cửu.

La Tuấn là học trò hiếu thuận cỡ nào cả Hồng Kông đều biết, chuyện hấn làm dù không phải do Dương Cửu ra lệnh thì ít nhất cũng đã được sự cho phép của Dương Cửu. Ân oán giữa Dương Cửu và Tiêu Trọng Giản, Chu Nhuế quả là chẳng khác gì phim giờ vàng chiếu miễn phí cho cả làng cùng coi, ba bữa lại động dao động súng, bởi vậy mối quan hệ phức tạp khó hiểu của bọn họ nghiêm nhiên được khoác thêm lớp vỏ mùi mẫn ghê gớm.

Dương Cửu vợ một tờ báo, coi trang quảng cáo bự chẳng về công ty bất động sản trực thuộc La gia, cái gì được lãnh đạo bởi tổ chức thiết kế nội thất hàng đầu thế giới a. Hấn nhếch mép cười, nói nhẹ tênh: “Ngôn từ mới hay chứ.”

Rồi quăng luôn tờ báo, vỗ vỗ gối, nằm kênh ra ngủ.

Tối đến La Tuấn không mò tới, thiếu cái đồ hư đồn chưa ngủ tay chân đã quờ quạng mồm miệng tía lia ấy thành ra Dương Cửu lại thấy thoải mái đến hơi là lạ, lặn lộn trên giường nửa ngày mới mơ màng dễ được giấc. Kết quả là vừa nhắm mắt chưa được bao lâu hấn đã giật mình tỉnh dậy, bên ngoài đã tối đen, rèm cửa sổ rủ im lìm trên thảm, tiếng kim đồng hồ tích tắc tích tắc, nhịp thở khe khẽ của người thứ hai trong phòng nghe gần sát cạnh bên.

Dương Cửu chồm dậy, định thò tay bật đèn đầu giường, nhưng cổ tay bị tóm được.

“Đừng bật đèn.” Tiêu Trọng Giản nói.

Dương Cửu nheo mắt. Tiêu Trọng Giản ngồi xuống cạnh giường, nửa người chìm trong bóng tối, mà hình như cả thân thể hấn đang bị nuốt gọn bởi màn đêm.

Phòng hầu như tối om, chỉ có vài tia sáng lẻ loi từ ngọn đèn ngoài vườn hoa lọt vào qua cửa sổ. Dương Cửu nhìn không rõ đôi mắt Tiêu Trọng Giản, chỉ có thể nghe được tiếng hấn thở, phập phồng, đều đặn.

“Tôi sắp ly hôn rồi.” Tiêu Trọng Giản nói.

Dương Cửu đột nhiên cảm thấy thật quái lạ. Báo chí bịa chuyện tầm bậy thì thôi, chứ mắc gì đương sự cũng đổ luôn vụ bỏ chồng bỏ vợ lên đầu hấn?

Hấn ngồi lại, “Anh đến là để kể lể nỗi buồn ly hôn, hay nửa đêm ra ngoài uống rượu say rồi vô nhằm bệnh viện?”

“Tôi đến nói với cậu một tiếng.”

“... tôi thì liên quan gì?”

Tiêu Trọng Giản đột nhiên nhồm dậy, Dương Cửu còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị hấn ôm gọn vào lòng. Hấn muốn giãy ra, nhưng rốt cuộc lại không nhúc nhích. Có lẽ mùi thuốc lá nhàn nhạt vương trên người Tiêu Trọng Giản là thứ mùi hấn ưa thích nhất, và giữa màn đêm tăm tối này, vừa vịn yên ủi tinh thần cho hấn.

“Dương Cửu...” Tiêu Trọng Giản ôm ghì lấy hấn, gục đầu lên vai hấn, “Có một chuyện tôi chưa nói với cậu...”

“Thực tình tôi và La Vinh Thận không hề có quan hệ như cậu nghĩ...”

Như thể bị một luồng điện thỉnh linh giật qua hệ thần kinh, toàn thân Dương Cửu thoáng chốc cứng đờ.

“Lúc đó tôi muốn giết cậu, nguyên do hoàn toàn không phải như người ta nói với cậu rằng vì tôi muốn lấy Chu Nhuế, là vì chính tôi đã không muốn sống nữa, tôi không thể nào chịu đựng được cảnh cậu đi chơi bởi

hết người này đến người khác bên ngoài, cậu như vậy thực sự khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng. Tôi đã nghĩ phải lấy một người khác thì chẳng bằng chết đi, nhưng tôi chết rồi liệu cậu sẽ nhớ tôi được bao nhiêu năm? Cậu thể thốt với tôi cậu yêu La Vinh Thận nhiều thế nào, giờ thì sao? La Vinh Thận qua đời nào đã được mấy năm?”

Dương Cửu mấp máy môi, “... chuyện này không giống...”

Tiêu Trọng Giản cười khỏ, “Thật ra chuyện sau đó cậu được cứu tôi biết, cậu ở đâu tôi cũng biết. Nhiều người nói tôi và La Vinh Thận có quan hệ, nhưng không có chuyện đó, tôi chỉ nghĩ cứ để họ cho là vậy, rồi tôi muốn biết cậu sẽ phản ứng thế nào. Sau này tôi vẫn muốn nói rõ với cậu, nhưng tôi nghĩ chắc cậu cũng chẳng quan tâm.”

Dương Cửu cảm giác được nhịp tim đập đều đặn lan tỏa qua những điểm tiếp xúc da thịt với người đàn ông này, hần mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào màn đen tối trước mặt, vẫn không nhúc nhích.

“Cậu biết tình hình lúc này như tên đã lên dây, thương trường như chiến trường, sơ ý một li là tan xương nát thịt. Chiều nay Chu lão gia gọi tới bảo suy nghĩ lại chuyện ly hôn, tôi đã nói với ông ta, cả giận mà kết hôn ấy là sai lầm lớn nhất cả đời tôi, giống như đời người bước một vòng tròn, cái giá phải trả quá lớn, mà chung quy mọi thứ vẫn trở về vạch số không.”

Tiêu Trọng Giản nắm chặt tay hần.

“Nếu tôi có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có lẽ đây là lần cuối cùng cậu thấy tôi. Dương Cửu, trước kia cậu nói với tôi cả đời này cậu chỉ yêu một người, người đó là La Vinh Thận; khi ấy tôi đã quyết cho rằng cậu hoàn toàn đang lừa dối tôi...”

“Giờ thì tôi không muốn biết nữa. Tôi mặc kệ cậu yêu ai chứ? Có liên quan gì đến tôi đâu? Tiêu Trọng Giản này cả đời chỉ yêu một người, người đó, là Dương Cửu.”

Giọng Tiêu Trọng Giản khê gần như một tiếng thở dài, âm bi thảm dần dần bị nuốt chửng trong màn đêm.

“... Cậu cho rằng cậu bị vứt bỏ, kỳ thực người thực sự bị vứt bỏ là tôi.”

Dương Cửu ngồi thừ trong bóng tối, vẫn không động đậy, khi Tiêu Trọng Giản rời đi hần cũng không phản ứng, không biết hần đã suy nghĩ gì trong đầu, hay chỉ đơn giản là ngồi đó, trống rỗng.

Trời sáng, bên ngoài đã vọng vào tiếng chim buổi sớm lẫn cả những âm thanh ồn ào từ đường cái. Ngoài hành lang râm ran tiếng đám y tá chạy qua chạy lại, ô tô của La gia đã đậu ngoài cổng, tiếng người đi đường chào hỏi hòa vào tiếng chân bước nhẹ nhàng.

Chuyện đêm qua dường như đều là một giấc mơ, Tiêu Trọng Giản đến, Tiêu Trọng Giản đi, phòng bệnh chẳng có gì thay đổi, cả mùi thuốc lá vẫn vương trong không gian hồi nào cũng đã biến mất không còn bóng dáng. Như thế cả tình yêu lẫn thù hận chỉ là một giấc mộng dài, sáng sớm mặt trời lên, tất cả sẽ lẳng lẳng tan biến như sương mai đọng trên lá.

Dương Cửu đột nhiên cười khỏ.

Còn đường nào cho mình nữa đây? Hần im lặng với suy nghĩ ấy trong đầu, rồi khép hai mắt lại.

Có rất nhiều chuyện, dù ta biết những gì ta từng nghĩ đều là sai lầm, ta cũng không bao giờ trở lại được như buổi ban đầu.

—

Sáng sớm hôm Dương Cửu ra sân bay, La Tuấn dời cuộc họp công ty lại, ra sân bay tiễn hần. Dọc đường lão lưu manh ngồi nhẩn tin tía lía, rất chi hạ lưu cả chốn từ biệt từng em y tá loli, di động thôi thì réo không ngừng nghỉ; đến sân bay rồi, hần không buồn cầm theo một cái va-li hành lý nào, cứ thế tốt xuống xe, rồi đứng ngoài vẫy tay rồi rít với La Tuấn: “Về về khỏi tiễn, một lòng hiếu tâm của bấy thầy đây hiếu rồi!”

La Tuấn hỏi: “Thật sự không cần tôi tiễn hả? Anh đã biết anh vào cửa nào chưa?”

Dương Cửu cười hắc hắc: “Thầy đây đương muốn bớt ít thời gian đi chào hỏi mấy em y tá đã.” nói rồi phát tay một cái, quay đầu đi thẳng.

La Tuấn nhìn hẳn đi vào cửa tầng hai sân bay, cầu thang lên người qua đông đúc, hẳn ngồi trong xe đôi theo bóng áo màu tro nhạt đến khi Dương Cửu đi khuất hẳn, hồi lâu vẫn không chớp mắt.

Tài xế quay lại hỏi qua vách kính: “Cậu chủ, về công ty chứ?”

La Tuấn gật đầu.

Tài xế khởi động máy, chiếc Benz màu đen quay đầu lần vào dòng xe tấp nập ngoài sân bay. La Tuấn quay lại nhìn một lát, trên môi khẽ hiện một nụ cười nhạt.

Tốt lắm, anh đi rồi, tôi đã có thể ra tay mà không cần lo lắng gì nữa.

9. Chương 9

Dương Cửu ngồi mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay, uống thuốc rồi, thành ra ngủ không biết trời trăng gì luôn, đến khi tỉnh lại đã đến Munich rồi.

Hắn thông thả tản bộ dọc con đường nở đầy hoa chuông, tiếng đàn phong cầm du dương phiêu lãng trong quán bar nhỏ, nghệ thuật đồ đồng bộc lộ từ bảng hiệu đến mái hiên quán, khách ngồi trò chuyện cười nói, ai nấy đều có một cốc rượu lớn trên tay. Con đường rải gạch xanh dài như bất tận, ở một đầu xa tít còn nhìn thấy được nóc cây thánh giá khổng lồ trên nóc một giáo đường, nhưng chẳng biết còn phải đi bao nhiêu lâu nữa mới chạm tay được đến cánh cửa men thủy tinh cao sừng sững ấy.

Cha xứ ngồi sau cửa xưng tội, tay cầm thánh giá bạc. Giáo đường trần cao, và sâu hun hút, bước vào theo con đường trải thảm đỏ, hàng ghế ngồi thật dài hai bên không một bóng người. Đầu tít trong là một bức tranh hình Chúa Jesus chịu khổ hình kéo dài tới trần nhà, quanh bức hình là những thiên sứ nhỏ, chúng cười, vỗ đôi cánh trắng muốt, lông vũ bay rợp, bao phủ khắp mọi nơi ánh mắt người ta có thể vươn đến, khiến ta cảm giác như trong khoảnh khắc mình đã chạm bước lên thiên đàng.

Cha xứ nói: “Con à, con tin Chúa, người sẽ yêu con.”

Dương Cửu thấy một chiếc bàn dài, trải khăn trắng, bên trên có bày rượu và bánh thánh. Hắn cầm cái ly bạc lên, gật đầu mời cha xứ, rồi giữa đầu uống cạn.

“Tiếc là tôi không phải quỷ hút máu, nếu không ngài đã có thể dùng cái này đâm vào tim tôi rồi.”

Dương Cửu bước lên bậc thang chật hẹp dẫn vào phòng xưng tội, những khe đá ghép toát ra hương vị xưa cũ đầy ám ảnh. Trong phòng xưng tội, một bức tranh lớn treo sau lưng cha xứ, ***g khung bạc cũ kĩ, trong tranh là một người đàn ông mặt nhợt nhạt, ôm một thiếu nữ ***, bước ra từ rừng rậm.

Cha xứ bình thản nhắm mắt: “Con à, không khí quanh con còn buồn thảm hơn quỷ hút máu nữa kia. Tin Chúa đi con, chỉ cần một phần trong con tin tưởng Chúa, người sẽ yêu thương con bằng mười phần nhân từ trong người.”

Dương Cửu cười phá lên, hỏi lại bằng tiếng Đức trôi chảy: “Tôi xử ác vô cùng với một người, vậy mà người ấy lại yêu tôi bằng cả trái tim, bất kể trước mắt gai góc ken dày, người đó cũng sẵn sàng phát quang cho tôi một lối đi rộng rãi. Tôi nhìn con đường ấy, mà không biết nó dẫn tới đâu; trông qua thì có chim hót hoa nở đầy, có giọng nói giục giã tôi rằng: cứ bước lên thôi, người đó yêu tôi, bất kể giữa chừng có bao nhiêu cạm bẫy trắc trở, rồi cũng chỉ như những trường đoạn ngắn cách vô thường vô phạt trước hạnh phúc mà thôi. Nhưng cha này, rốt cuộc là tôi phải đi đâu đây?”

“Chúa chúc phúc cho tất cả những người yêu nhau.”

“Nhưng tình yêu cần máu thịt làm vật tế để nuôi dưỡng nó.”

Cha xứ đột nhiên mở mắt. Ngài nhìn người đàn ông tuổi trẻ điển trai này, hẳn mặc áo măng tô đen, sắc mặt tái nhợt nhưng cương quyết, ngài không nhìn rõ ánh mắt hắn, vì mọi biểu cảm của hắn đều khuất sáng với ngài; chỉ thấy sau lưng hắn là hình ảnh thiên đàng thênh thang, rực rỡ.

Cha xứ đưa tay ra với hắn: “Con à, dù con đứng trong bóng tối, chỉ cần con nghĩ trong lòng con còn ánh sáng, thì nơi con đang ở, đó là thiên đàng.”

Dương Cửu quay lưng bỏ đi, áo măng tô phất lên thành một vệt dài vì gió lùa. Hắn đặt một tờ giấy bạc xuống hộp quỳên góp, rồi đẩy cửa bước ra. Trong khoảnh khắc tiếng chuông gió ngân lên, xuyên qua những hàng song thủy tinh đủ màu sắc, rồi vút ra vòm trời bên ngoài, biến mất.

Dương Cửu bước xuống bậc thềm, xe ngựa chạy lắc lư trên con đường trước mặt, hai con ngựa trắng gõ móng cộp cộp, tiếng vó ngựa hòa cùng tiếng chuông ngân, đến lúc đó hắn mới nhận ra di động trong túi đang rung.

“Ồ, Ivy à?”

“Dương Cửu cậu ở đâu rồi? ... Đứć à? Munich hả?” Giọng Ivy bị ngắt quãng vì tín hiệu chấp chờn ở góc đường, “... La Tuấn cho người chặn xe của Tiêu Trọng Giản giữa đường... giờ bọn họ đã đến Tiêu gia rồi, lần này là để trả thù vụ đốt nhà chính của La gia hồi trước... La Tuấn và người nhà Chu gia... bọn họ muốn giết Tiêu Trọng Giản...”

—
Tiêu Trọng Giản bị giữ ngoài cổng lớn.

Thực ra lần này hắn đã có linh cảm trước, nhưng hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị. Hắn thật không ngờ La Tuấn lại ra tay nhanh vậy, trong suy nghĩ của hắn, La Tuấn vẫn còn là đứa nhỏ bán loạn trong tang lễ của La Vinh Thận, chỉ biết nấp sau lưng Dương Cửu mà thôi. Có thể nó có chút thủ đoạn đấy, nhưng nếu không có Dương Cửu nó chẳng là gì hết, sao có thể uy hiếp hắn được.

Tiêu Trọng Giản ngồi trên ghế sau xe, kính chống đạn ngăn cách với tài xế đã được kéo lên. Máy người thuộc hạ thân tín ngồi hai bên trái phải, ai nấy đều cầm súng trong tay, đạn đã lên nòng, chỉ chờ xông ra mở đường máu.

Bên ngoài có vài tiếng súng, hắn biết xe La Tuấn cũng ở đây, có lẽ La Tuấn đang định đốt nhà trước, rồi mới quay qua đòi mạng hắn.

Giang Lăng gọi xong cuộc điện thoại, cúi đầu nói: “Ta không quay xe lại được, đường phía sau bị chặn cả rồi, kẹt ở đây không đi được.”

Tiêu Trọng Giản đột nhiên nhớ lại tình cảnh tương tự thế này ở Đài Bắc trước kia, gần như giống hệt, chỉ là xung quanh không có một ai, ngoài hắn và Dương Cửu. Khi ấy hắn tuyệt nhiên không thấy sợ, vì hắn biết dù có phải chết xuống địa ngục, vẫn còn Dương Cửu luôn ở bên hắn.

Hắn cho rằng không có Dương Cửu mình sẽ đau khổ tột cùng, nhưng thực tế không phải vậy.

Trước giờ phút sống còn đích thực, hắn lại thấy may mắn vì Dương Cửu không ở bên mình lúc này, giờ thì dù hắn chết, Dương Cửu vẫn còn được sống.

Tiếng súng bên ngoài ngày càng gần, đột nhiên có tiếng nổ lớn sau xe. Người ngồi trong tất cả đều bị chấn động, vậy tức là địch đã tập kích đến nơi, tình thế của bọn họ giờ vô cùng nguy hiểm, nếu tiếp viện chậm trễ, có thể tên tuổi mấy trăm năm của nhà họ Tiêu sẽ bị chôn vùi tại nơi này.

Tiêu Trọng Giản đột nhiên thở hắt ra, nói: “Mở cửa ra, chúng ta xuống xe.”

Giang Lăng khựng lại: “Lão đại...”

“Mở cửa ra.”

Giang Lăng do dự đưa mắt ra lệnh, vệ sĩ liền mở cửa, Tiêu Trọng Giản cười phá lên, rồi kiên định bước xuống.

Bãi đất trống ngoài cổng Tiêu gia đậu đầy xe dã chiến, có lẽ đều là người La Tuấn đưa đến, bọn họ đã hoàn toàn bị bao vây. La Tuấn và mấy tên thủ hạ đứng cạnh xe, đứa nhỏ năm xưa khóc lu loa giữa tang lễ La Vinh Thận đã sớm thoát vỏ thiếu niên, nếu không phải mấy năm gần đây thường phải gặp mặt, không chừng Tiêu Trọng Giản khó mà nhận ra được hắn.

Gương mặt La Tuấn khá bình thường, không thể nói hắc xấu, chỉ nhìn qua thì mắt mũi miệng đều đặn hoàng vừa vặn, thậm chí còn có chút điển trai; nhưng chẳng hiểu vì sao nằm cùng trên một khuôn mặt lại thành ra một vẻ trúc trắc, biểu cảm của hắn luôn luôn mang chút kiêu ngạo lẫn cố chấp, khiến người ta không ưa mắt, nhiều khi mới nhìn đã muốn khó chịu.

Điểm này hoàn toàn trái ngược với La Vinh Thận, La Vinh Thận rất khéo léo, nhiều khi lại hơi mềm yếu; La Tuấn thì giống một người lãnh đạo hơn, nhưng hắn lại có phần cố chấp và cực đoan, ương ngạnh thái quá tự nhiên thành ra ngựa non háu đá.

Tiêu Trọng Giản nghĩ vậy, còn nhẹ nhàng phát tay, lên tiếng bắt chuyện với hắn: “Vẫn khỏe chứ?”

La Tuấn cười lạnh: “Đương nhiên là tôi khỏe, mà hình như Tiêu lão đại ra trận hơi thông thả quá đấy.”

Tiêu Trọng Giản đáp: “Thực ra tôi không suy sụp như cậu đang nghĩ đâu... đàn ông muốn ly hôn đương nhiên sẽ có chuyện, chờ đến lúc cậu kết hôn sẽ hiểu. Chuyện thường cả, tôi lo được.”

“Tôi sẽ không kết hôn.” La Tuấn chậm rãi nói, “Tôi không giống ông, ông thích đi đường mòn, tôi đâu định bước lầm theo.”

Tiêu Trọng Giản biết ý hắn ám chỉ chuyện gì, chỉ cười cười, hỏi lại: “Dương Cửu đâu rồi? Nghe nói cậu ấy ra ngoài chơi phải không?”

“Phải, tôi không muốn để anh ấy dính vào bất cứ chuyện gì liên quan đến ông, bất quá tôi nghĩ anh cũng chẳng thích đâu, thế nên anh ấy đi rất vui vẻ. Chờ chừng nào mộ ông xanh cỏ chắc anh ấy về đó.”

Tiêu Trọng Giản gật đầu, ngẫm nghĩ một chút rồi lại hỏi: “Có một chuyện tôi vẫn nghĩ không ra, có thể hỏi cậu được chứ?”

Dù sao La Tuấn vẫn là người suy nghĩ bình thường, hắn không thực sự thích nghi được lối nói chuyện tùy tiện này, hơn nữa tình hình đang khẩn cấp, hắn còn chưa tu luyện đến mức sủng kè thái dương còn tỉnh bơ được, bởi vậy liền vô thức đáp cứng nhắc: “Việc gì?”

Tiêu Trọng Giản hỏi: “Tôi vẫn muốn biết, cậu muốn giết tôi là để trả thù cho La Vinh Thận, hay là vì Dương Cửu?”

La Tuấn sững người.

Tiêu Trọng Giản hoàn toàn không hoảng sợ, thậm chí hắn còn châm một điếu thuốc, chậm rãi hút. Người không hiểu tình hình nhìn vào lúc này không chừng còn tưởng người bị uy hiếp ở đây là La Tuấn chứ chẳng phải hắn.

Không phải là La Tuấn dở, có điều so bì tuổi tác và sự từng trải... có nhiều lúc thực sự hắn tinh tường hơn, sắc bén hơn nhiều so với những tay già đời trên thương trường; nhưng chỉ cần có người dồn ép được hắn, rồi sẽ nhận ra thực tế không phải hắn táo bạo, mà hắn bị kích động, và còn thiếu kiên nhẫn.

La Tuấn không nhịn được nở rộng cổ áo, khô khan đáp: “Cả hai lý do. Nhưng dù không có Dương Cửu, sớm muộn tôi cũng tìm ông tính sổ mối huyết thù đó.”

Tiêu Trọng Giản cười phá lên: “Không có Dương Cửu căn bản cậu đâu giết được tôi, cả khả năng báo thù cậu còn chẳng có.”

Hắn quăng điếu thuốc, dang rộng hai tay, thản nhiên đứng đó: “Được rồi, tới giết tôi đi. Nhớ lấy, không phải tôi chết trong tay cậu, người thực sự giết tôi, là Dương Cửu.”

La Tuấn hầu như giận muốn điên người, thiếu điều giật súng trong tay vệ sĩ, xông đến đánh Tiêu Trọng Giản tới tấp. Nhưng đúng lúc ấy, một gã thuộc hạ chạy đến, ghé tai hắn thì thào: “Cậu chủ, cậu Cửu gọi điện thoại vệ tinh cho cậu!”

La Tuấn nhíu mày: “Anh ấy có việc gì?”

“Không biết, nhưng cậu Cửu nói cậu về nghe máy ngay! Mặc kệ đang làm gì cũng bỏ đó, cậu ấy muốn gặp cậu ngay lập tức!”

La Tuấn đưa mắt nhìn Tiêu Trọng Giản, thầm chửi thề một tiếng, ném khẩu súng xuống đất rồi quay đầu bước vào một cái xe dã chiến.

Trong xe có một thiết bị tiếp sóng vệ tinh cỡ nhỏ, nhắc máy lên, lập tức màn hình hiển thị hình ảnh Dương Cửu. Nhìn qua có vẻ hắn đang ngồi trong văn phòng của một công ty Đức, sau lưng là cửa kính.

Hắn đã hút rất nhiều thuốc, dưới sàn vương vãi đầy đầu lọc. Nhưng tinh thần vẫn tầm tạt, hai mắt nhìn thẳng vào La Tuấn trên màn hình, mặt còn như có ý cười.

La Tuấn cầm mic lên, nhìn hắn: “Cuối cùng là có việc gì? Nếu định kể chuyện Châu Âu của anh hay chuyện tán được bao nhiêu em rồi thì thôi, giờ tôi đang bận lắm, lát nói chuyện với anh...”

“La Tuấn.” Dương Cửu ngắt lời hắn, “Có một việc tôi đã nghĩ rất lâu, có lẽ ngày hôm nay nên nói cho cậu thôi. Tôi không làm mất nhiều thời gian của cậu đâu, mười phút là đủ.”

La Tuấn nhìn đồng hồ đeo tay, lại đưa mắt nhìn bọn Tiêu Trọng Giản bên ngoài, rồi quay lại màn hình: “Sao nào?”

Dương Cửu cúi đầu, “... hồi đó tôi nói với cậu, là Tiêu Trọng Giản giết La Vinh Thận.”

Hắn duỗi tay, thái độ vô cùng tiếc nuối. Thậm chí điều hắn nói tiếp theo nghe cũng đầy hối hận, lọt qua cùng những tạp âm lạo xạo rất khê của đường truyền, và rung động rõ mồn một đến tai La Tuấn.

“Thực ra, người giết La Vinh Thận, là tôi.”

10. Chương 10

La Tuấn lặng người nhìn hắn, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Dương Cửu, tôi biết anh ưa nói lung tung... nhưng chuyện này không nên lấy ra đùa giỡn như vậy.”

Dương Cửu nhẹ nhàng nói: “Tôi không phải đang đùa.”

La Tuấn đột nhiên nhồm dậy, tỉnh ra khỏi xe. Dương Cửu lạnh lùng nói: “Ngồi lại!”

Giọng nói quá mức nghiêm khắc, La Tuấn thoáng khựng lại, Dương Cửu lại nói tiếp: “Ngồi lại!”

La Tuấn chậm rãi ngồi lại ghế, mờ mịt đưa mắt nhìn màn hình vệ tinh.

Dương Cửu hít sâu một hơi, quay đầu tìm thuốc lá, một tay vẫn cầm mic, một tay run run mời thuốc, bật lửa nghe tách một tiếng.

“Thật ra mấy năm trước, khi La Vinh Thận mất, không chỉ cậu còn nhỏ, mà tôi cũng quá trẻ, rất nhiều chuyện làm ra chỉ vì cảm xúc hay kích động lâu ngày, lúc đó cảm thấy rất hoàn hảo, nhưng vài năm sau chậm rãi nghĩ lại liền thấy sợ hãi. Đầu năm nay tôi bắt đầu ho ra máu, Ivy đã coi qua bệnh cho tôi, cậu ấy bảo nếu không điều trị đàng hoàng, không chừng tôi chỉ còn được ít năm. Thời gian ở bệnh viện tôi đã nghĩ rất nhiều chuyện, làm người luôn có đại nạn, ngày nào đó rồi ta cũng sẽ phải nhận quả báo, và rồi sám hối với những đấng hư vô, vậy chẳng bằng tôi xưng tội với cậu là xong.”

Dương Cửu rít một hơi thuốc, hắn hút thuốc đã quá quen rồi, một hơi rít vào, khói phả ra cũng chẳng có bao nhiêu.

“Trước khi gặp cậu, tôi đã ở Tiêu gia ba năm. Ban đầu khi tôi tới Hồng Kông, Tiêu Trọng Giản còn chưa có tên tuổi gì, cũng chẳng bộc lộ chút tài năng nào đặc biệt. Tôi quyết định giúp anh ta chỉ vì tôi thấy anh ta đẹp, người khác của Tiêu gia mới nhìn đã muốn gớm, chỉ có anh ta còn vừa mắt một chút, mắt ra mắt, mũi ra mũi. Đường nhiên giờ tôi nói với cậu chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, đơn giản là, không biết từ lúc nào, chúng tôi đã ở cùng nhau. Tôi thích người đàn ông đó, vô cùng thích, có lẽ tôi sẽ không bao giờ thích một ai khác như thích Tiêu Trọng Giản... kể cả cậu bây giờ.”

“Lúc đó tôi còn rất trẻ, tôi tin người đàn ông đó yêu tôi. Thực ra đúng là anh ta đã rất đam mê, anh ta làm rất nhiều việc vì tôi, có lẽ... mà thậm chí là đam mê điên cuồng... Tôi nghĩ nếu tôi có muốn mạng anh ta anh ta cũng sẵn sàng dâng không suy nghĩ.”

Toàn thân La Tuấn đều như không trọng lượng, cả tay chân mình hẳn cũng không cảm giác được, chỉ biết ngơ ngác nhìn Dương Cửu trên màn hình, không thể nhúc nhích.

“Con người tôi ấy.” Dương Cửu cười tự giễu, “Thực ra là quá trốn... tôi ưa chơi bời, ưa gặp gỡ nhiều người, ưa không ngừng ném thử những thứ mới mẻ, hơn nữa cho đến giờ tôi cũng không hề cảm thấy có gì không đúng. Trong lòng tôi rất thích Tiêu Trọng Giản, thậm chí còn có chút thương anh ta, đương nhiên, nếu cậu muốn nói tôi rất thương rất yêu anh ta tôi cũng chẳng có gì để giải thích, chuyện này giống như người ta uống nước, nóng lạnh tự biết mà thôi. Bởi vậy sau này khi đột nhiên bị Tiêu Trọng Giản đuổi giết, tôi thực sự không sao tin được, người đó vì sao lại vứt bỏ tôi? Vì một người phụ nữ mà vứt bỏ tôi?”

“Cậu đừng tưởng chuyện Tiêu Trọng Giản kết hôn có gì làm tôi tổn thương, thật ra anh ta lấy Chu Nhuế là do tôi tác hợp. Giống như tôi đã nói với cậu rồi, kết hôn là cách vững chắc nhất để liên kết hai gia tộc. Chuyện này xét về xa xưa chắc là từ những mối bang giao giữa hai nước... hay xưa hơn nữa. Nói chung khi tôi nghe nói Tiêu Trọng Giản vì người phụ nữ do chính tôi dẫn tới cho anh ta mà đòi giết tôi, lúc đó tôi cảm thấy... cảm thấy thật sững sờ.”

“Sau đó tôi bắt đầu chạy trốn, cho đến khi gặp La Vinh Thận.”

La Tuấn lẩm bẩm nói: “... là anh hai cứu anh...”

Dương Cửu gật đầu: “Phải, khi ấy là lúc sa cơ nhất trong đời tôi, nếu cậu ấy không cứu tôi, có lẽ tôi sẽ chết vì sốt cao và viêm phổi trước cả khi sát thủ của Tiêu gia đuổi đến. Sau này thời gian ẩn náu dưỡng thương ở nhà cậu, tôi bị mắc chứng trầm cảm, lúc đó ngày nào tôi cũng muốn tự sát... Tiêu Trọng Giản là loại người như vậy, khi anh ta yêu cậu cậu thường không cảm thấy gì đặc biệt, nhưng khi anh ta lạnh lùng bỏ rơi cậu, cậu sẽ đau đớn đến tan nát tim gan. Cũng lúc ấy tôi gặp Ivy, cậu ấy trở thành bác sĩ tâm lý cho tôi.”

Toàn thân La Tuấn đã run lấy bầy, từ ngón tay đến đỉnh đầu. Tim hắn đập dồn dập đến nỗi giọng nói ra cũng hỗn hển gấp gáp, “... Anh không giết La Vinh Thận, anh chẳng có lý do gì...”

“Tôi có.” Dương Cửu hơi mỉm cười “Thật ra tôi có.”

“Ivy nói với tôi điều này, khi cậu ta gặp khó khăn, nếu người xung quanh đều phải chịu như vậy, cậu ta sẽ không cảm thấy chán nản hay tuyệt vọng. Nhưng nếu khi đang bất hạnh đau khổ, mà xung quanh lại có kẻ hơn mình, thì cậu ta sẽ cảm thấy không công bằng. Thứ cảm giác này thật sự kinh khủng hơn bất cứ sự tiêu cực buồn thảm nào.”

“Tôi dưỡng thương ở nhà cậu hơn một năm, không kèn cựa tranh giành với ai, bình thần mà sống, thậm chí tôi đã dần tha thứ cho những gì Tiêu Trọng Giản làm năm đó. Nhưng ngay lúc ấy tôi nghe được một lời đồn, rằng Tiêu Trọng Giản qua lại thân mật với La Vinh Thận.”

“Lúc đó tôi cho rằng, Tiêu Trọng Giản muốn giết tôi, bởi vì anh ta không muốn để tình nhân cũ ngăn đường cuộc hôn nhân của anh ta. Nếu anh ta kết hôn rồi tuyệt nhiên không chơi bời bên ngoài nữa, coi như tâm lý tôi cũng cân bằng trở lại... dù sao muốn đạt được lợi ích lớn lao từ hôn nhân, đương nhiên phải chịu mất đôi ba thứ.”

“Nhưng còn La Vinh Thận thì sao? Anh ta vì La Vinh Thận mà có thể không màng đến sự uy hiếp của Chu gia à? Điều ấy khiến tôi lúc đó vô cùng khó chịu, vì vậy đến một đêm, kể từ khi vào La gia, lần đầu tiên tôi ra ngoài. Tôi âm thầm đi theo La Vinh Thận, và tôi bắt gặp họ ở cổng lớn Tiêu gia.”

“Sau này Tiêu Trọng Giản nói với tôi lúc đó anh ta không hề có quan hệ gì đặc biệt với La Vinh Thận, tôi cảm động thật đấy, nhưng tôi không tin, vì hôm ấy chính mắt tôi chứng kiến bọn họ ôm nhau trước cổng. Nói thật với cậu, La Tuấn, lúc đó tôi rất phẫn nộ, rất đau khổ, giống như một oán phụ bị bỏ rơi... từ khoảnh khắc ấy tôi bắt đầu ý thức được thì ra mình cũng có chút tình yêu với Tiêu Trọng Giản, bao nhiêu năm qua tôi vẫn muốn đứng trước mặt Tiêu Trọng Giản, hỏi thẳng anh ta rằng vì sao, vì sao anh vứt bỏ tôi vì Chu

Nhuế, nhưng anh lại có thể thản nhiên đi lại với những kẻ khác nữa? Chẳng lẽ người bị vứt bỏ chỉ có một mình tôi thôi ư?”

“... đừng nói nữa...” La Tuấn siết chặt nắm tay, móng tay cắm sâu vào da thịt hằn, “... đừng nói nữa, Dương Cửu...”

Dương Cửu rít một hơi thuốc, rồi ho khụ khụ mấy tiếng.

“Để tôi nói cho hết, La Tuấn. Hôm nay cậu hãy nghe tôi nói hết những lời này, sau này cậu sẽ không bao giờ phải nghe giọng tôi nữa.”

“Tôi hôm đó tôi đã uống chút rượu, tôi muốn gọi cho Ivy, nhưng không gọi được. Cậu đã biết tôi có bệnh trầm cảm, nhiều năm qua tôi vẫn ỷ vào thuốc thang và nicotin, khi tôi cảm thấy phiền muộn hay bị áp lực, rất có thể tôi sẽ tự làm tổn thương mình hay làm tổn thương người khác. Tôi đó tôi chặn xe La Vinh Thận, cậu ấy thấy tôi đứng trên đường cũng rất ngạc nhiên, nhưng vẫn dừng xe lại...”

Dương Cửu cúi xuống, gục mặt vào lòng bàn tay. Đại khái qua vài giây hay lâu hơn nữa, hằn mới ngẩng lên nhìn La Tuấn trên màn hình.

“Sau đó tôi giết cậu ấy. Nếu cậu khám nghiệm tử thi cẩn thận, sẽ thấy cậu ấy đã chết vì bị bóp cổ trước khi bị dao đâm đâm vào tim. Cậu ấy có giấy giũa, móng tay còn cào bị thương cổ tôi. Đêm đó La gia quá hỗn loạn, thậm chí cả cậu cũng không hỏi vết cào trên người tôi là thế nào.”

Dương Cửu đưa tay sờ sờ bên cổ, lại hơi mỉm cười: “Đại khái là chỗ này đây.”

La Tuấn không động đậy. Hình như toàn thân hằn đều đã tê dại, từ bắp chân đến mạch máu, cứng đờ vô cảm, “Vây vây con dao đó...”

Dương Cửu đáp: “Con dao đó là của tôi. Nếu lúc đó kiểm tra vân tay, thì vân tay trên đó là của tôi.”

Hằn lại châm một điếu thuốc nữa, “... đến giờ tôi vẫn nhớ những điều La Vinh Thận nói với tôi trước khi chết, nếu tôi giết cậu ta, thì tôi không còn lựa chọn nào nữa. Nếu cậu không lớn mạnh lên, La gia sẽ lụn bại; nếu La gia lụn bại, sẽ chẳng còn ai che chở cho tôi, rất có thể tôi sẽ lại bị truy sát lần nữa, bị đẩy vào cuộc sống phiêu bạt chạy trốn lần nữa. La Tuấn, nói thật với cậu, lúc đó đột nhiên tôi nghĩ mẹ kiếp La Vinh Thận này thật quá thông minh, không những thông minh mà còn rất đáng yêu, nếu không có Tiêu Trọng Giản, không chừng tôi cũng yêu cậu ta luôn rồi. Bởi vậy đêm hôm đó tôi trở về La gia, Tiêu Trọng Giản đã rình rập gia tài La gia đã lâu, đương nhiên anh ta sẽ không bỏ qua cơ hội La Vinh Thận bị giết, tôi chỉ có thể bảo vệ cậu đến cùng, thì mới không bị rơi vào tay anh ta lần nữa.”

... Không phải thế, sao anh có thể lừa tôi được...

La Tuấn cắn chặt đầu lưỡi, mượn cơn đau để nén xuống nỗi kích động muốn bùng nổ, muốn phá nát mọi thứ xung quanh. Hằn thầm nhắc đi nhắc lại với mình rằng tất cả đều không phải sự thật, Dương Cửu sẽ không gạt hằn, nhất định hằn đang nói giỡn, La Vinh Thận là do Tiêu Trọng Giản giết, tất cả chuyện này chỉ là một giấc mộng hoang đường... Nhưng càng nhắc mình như vậy, hằn càng nhận ra những lời ấy mới nhạt nhẽo, mới vụng về và bất lực biết bao.

Giống như tờ giấy mỏng tang chắn giữa bọn họ, chỉ cần chọc khê, giấy sẽ dễ dàng rách toác, căn bản không thể che giấu được điều gì, kể cả để lừa dối chính mình cũng vô dụng.

“Tôi về đến La gia, dẫn cậu thoát được sự truy đuổi của Tiêu Trọng Giản... thực ra lúc đó không chỉ mình cậu đau đớn, tôi cũng thấy đau khổ vô cùng. Cậu không biết đời này kẻ tôi hận nhất là ai, không phải Tiêu Trọng Giản, không phải Chu Nhuế, cũng không phải La Vinh Thận, mà là chính tôi. Tôi không thể chấp nhận được mình vì ghen tuông mà giết La Vinh Thận, chuyện ấy khiến tôi cảm thấy mình sao mà xấu xí, sao mà ngu xuẩn. Vì một gã đàn ông đã vứt bỏ mình mà làm chuyện điên rồ ấy, thật chỉ giống như một người đàn bà bị chồng ruồng bỏ...”

Dương Cửu hơi ngừng lại, có lẽ là muốn kiềm chế phần nào cảm xúc, hằn hít sâu một hơi. Thực ra mà nói giọng hằn vẫn rất bình thản, thậm chí có thể gọi là lịch lãm và đầy lý trí.

“Chuyên giết La Vinh Thận vốn rất đơn giản, nhưng cái kẻ phát điên vì ghen tuông là tôi khi ấy, khiến tôi cảm thấy không thể chịu đựng được. Tôi phải tìm ra một cái cớ để che giấu sự thật, để người ta cho rằng ai

ai cũng đang đau khổ, vật lộn trốn tránh, chỉ có mình tôi là kẻ duy nhất không cần thương hại mà thôi.”

“Tôi bảo Ivy thôi miên mình.” Dương Cửu ngừng một chút, “... dùng đèn, những giấc mộng mị và thuốc, cậu ấy nhắc đi nhắc lại với tôi rằng, tôi yêu La Vinh Thận đến mức nào, hận Tiêu Trọng Giản đến mức nào. Câu chuyện hoàn toàn méo mó ấy thực sự khiến tôi rất thoải mái, thậm chí tôi còn sinh ra một thứ ảo giác rằng mình thực sự nhớ La Vinh Thận. Tôi khiến mình tin như vậy, cũng khiến cậu tin, mọi người đều tin. Tôi thà làm một người mất người yêu, sống đau khổ trên đời, chứ quyết không làm một oán phụ đau khổ vì ghen tuông, cho người ta thương hại.”

“Đó là tự tôn của tôi, chút tự tôn cuối cùng đã từng bị tan vỡ, khó mà hàn gắn lại của tôi.”

Tiếng súng vẫn vang lên ngoài cửa xe, rồi sẽ rất nhanh lắng xuống theo đêm đen. Tất cả đều thấy vỏ ngoài của sự tình, rằng hai gia tộc đối địch huyết thù huyết hận, ái tình lẫn lộn cùng lừa dối, dường như chỉ có người đàn ông phong lưu kiêu ngạo đó là không hề để tâm, hẩn đứng ở nơi cao tít, không ai thấy được vết thương rỉ máu đau xót của hắn, bọn họ chỉ biết hắn đang mỉm cười, và quét ánh mắt mang chút thương hại nhìn khắp mọi nơi.

“Vì sao anh phải nói với tôi?” Giọng La Tuấn khàn khàn đến khó tin, lộ ra nỗi đau đớn như xé toang cuống họng, “Dương Cửu, vì sao anh lại để tôi biết?!”

“Nói thế nào nhỉ...” Dương Cửu trầm tư nhìn ra lớp kính cửa khổng lồ, “Tôi vẫn nghĩ cậu sẽ không biết, tôi cũng không định để cậu biết... dù sao chúng ta ở cùng nhau cũng rất vui vẻ...”

“Nhưng đầu năm nay chuẩn đoán bệnh rồi, đột nhiên tôi nghĩ mình cũng chẳng còn được bao năm... có một số việc có thể lừa gạt được một lúc, nhưng không thể lừa gạt cả đời, lúc ấy tôi lại đặc biệt tỉnh táo, tỉnh táo đến mức sự thôi miên của Ivy cũng vô tác dụng... Kể từ khi ấy, tôi biết có một ngày cậu sẽ biết tất cả. Và cậu sẽ hận tôi, nếu tôi còn sống, cậu sẽ hận không thể giết được tôi; còn nếu tôi chết rồi, cậu sẽ lột da róc xương tôi, vằm nát thi thể tôi. Nghĩ như vậy khiến tôi chịu không nổi, người cuối cùng tôi thích nhất trong đời này, nếu cả cậu cũng đối với tôi như vậy, ở dưới suối vàng sao tôi có thể nhắm mắt được.”

“Tôi sẽ không biết!” La Tuấn gầm lên thê lương, “Chỉ cần anh không nói! Tôi sẽ không biết! Tôi căn bản không muốn biết!”

“Cậu sẽ biết.” Dương Cửu bình thản nói, “Cuối cùng người giết La Vinh Thận là ai, chuyện ấy tôi có thể gạt được mọi người, nhưng không thể gạt Tiêu Trọng Giản. Tôi không hy vọng rốt cuộc người nói sự thật với cậu là Tiêu Trọng Giản, mà không phải là tôi.”

Màu trời ngoài cửa sổ đã dần xảm tối, trong xe hoàn toàn yên lặng, dường như sóng triều đang im lìm cuộn lên, khiến người ta không thể giãi giụa, không thể hô hấp. La Tuấn đột nhiên cảm thấy mình đang bị giam cầm tại nơi này, từ giây đầu tiên hắn bước vào xe, đã có một sợi xiềng xích tròng lên người hắn, và sẽ trói chặt hắn suốt đời, khiến hắn cảm thấy vừa nặng nề, vừa đau đớn không sao chịu nổi.

“Thật ra vì anh muốn cứu Tiêu Trọng Giản, nên mới nói tất cả cho tôi biết...” Hắn bóp chặt vùng trái tim sau lớp áo, móng tay hầu như cắm được vào da thịt “... Căn bản không còn lý do nào khác, chỉ là anh không muốn thấy tôi giết Tiêu Trọng Giản, nên anh mới...”

“Tùy cậu nghĩ sao cũng được, có lẽ cậu đúng.” Dương Cửu mỉm cười với hắn, “Dù sao sau này cậu sẽ không phải gặp tôi nữa đâu, cậu nghĩ sao cũng được, tôi... không quan tâm...”

La Tuấn gào lên: “Anh muốn chạy đi đâu? Dừng lại! Dừng lại...! Người đâu! Người đâu!!”

Người bên ngoài đã nhận ra bên trong có chuyện bất thường, lập tức đổ xô đến. Trong khi ấy, trên màn hình Dương Cửu đã đặt mic xuống, vẫy tay mỉm cười với La Tuấn, cử chỉ ấy thậm chí có thể gọi là rất ung dung, thanh thản.

Rồi hắn vịn một tay vào khung cửa sát sàn, trèo một chân qua bậc cửa, và không chút do dự nhảy xuống.

Chiếc sơ mi màu tro phát lên rồi biến mất trong gió, giống như ngày hôm đó tiền hắn lên máy bay, đứng nhìn lên cầu vượt, Dương Cửu cũng đã thản nhiên vô tư lự hòa vào đám đông như thế. Chỉ là ngày đó La Tuấn còn biết họ sẽ gặp lại, chỉ cần chờ đợi, rồi sẽ nắm được trong tay cơ hội thứ hai; nhưng hôm nay trong

khoảnh khắc hần đột nhiên thấy ảo giác, rằng cái phát tay ấy chính là lời vĩnh biệt với mọi cuộc gặp gỡ của họ trong đời, và kể từ nay biển người mệnh mông, không bao giờ hần còn được nhìn lại Dương Cửu nữa...

La Tuấn muốn gào lớn lên, muốn khóc, muốn la hét, muốn vồ lấy Dương Cửu siết vào lòng, để rồi bóp vụn hần ra thành từng mảnh từng mảnh nhỏ, và nuốt trọn cả máu cả thịt, cả con người hần. Hần gục đầu trước màn hình, mười ngón tay run bần bật, thậm chí không thể nắm nổi mic. Hần muốn gọi tên Dương Cửu, nhưng vừa mở miệng đã ói ra một búng máu, bắn cả lên màn hình, và cứ thế chảy dài xuống.

Đột nhiên hần nhớ lại một đêm rất lâu trước đây, chạy trốn chết, trốn chui trốn nhủi. Trong phòng tắm của nhà trọ xoàng xĩnh đó, Dương Cửu đã ho ói máu lên lớp tường gạch men nứt nẻ, cũng những vệt chảy dài xiên xẹo thế này, giống như máu và lệ vụng về hòa lẫn vào nhau.

Thì ra cảm giác ấy là như vậy.

Thì ra phút chốc máu nhuộm là thế này đây.

11. Chương 11

Rất nhiều bến tàu ở Hồng Kông bị giới nghiêm, ngoài phố ai cũng nói La gia đang điên cuồng lùng bắt một người, có người bảo chính là đang tìm Dương Cửu.

Người ta nói Dương Cửu không hiểu phát điên thế nào, đương yên đương lành lại đi thông đồng với Tiêu Trọng Giản, khiến La Tuấn nổi giận đùng đùng. Gã thanh niên mới nổi lên mấy năm gần đây này quả thật thủ đoạn rất cực đoan, có người của La gia nói lộ ra rằng cậu hai La chỉ cần tìm được Dương Cửu về để nhìn thấy hần một lần, bất kể còn sống hay chết rồi, thậm chí có toàn thân không cũng không quan trọng.

Dù đã cố ý che giấu, nhưng ai ai cũng biết vụ bắt bớ lần này lại là nhằm vào Dương Cửu. Nếu bảo Tiêu Trọng Giản còn có phần dẫn đo lường tay, thì La Tuấn quả thật là không còn một chút lương tâm nào. Thậm chí có nhiều ngày hần không bước chân về nhà, cứ thế đích thân dẫn người đi lùng sục bao vây khắp các nhà trọ, cửa hàng, sân bay bến tàu, tay chân của hần rải khắp từ đường nhỏ đến phố lớn, hễ gặp người trông nhắc giống Dương Cửu là lập tức bủa theo tra hỏi.

Hần là do một tay Dương Cửu dạy dỗ mà nên, hần thuộc nằm lòng thói quen hành động lẫn những nơi Dương Cửu ưa lui tới, thậm chí đến đường trốn chạy hần cũng đại khái nắm được. Hần biết Dương Cửu sẽ trở về Hồng Kông một lần rồi mới chạy sang vùng khác, vì khi sang châu Âu Dương Cửu không mang theo thứ gì, giấy tờ và mọi mối quan hệ của hần đều ở Hồng Kông, nếu không quay lại, bằng như hần đã cùng đường.

Thực tế đúng là hần tra được Dương Cửu có nhập cảnh vào cảng, nhưng từ đó trở đi tuyệt nhiên không còn tung tích gì, chỉ còn cách tung người lùng sục khắp nơi. Có nhiều khi La Tuấn tưởng chừng đã bắt được Dương Cửu, khi hần xông vào quán trọ nhỏ hết sức tầm thường đó, trong phòng đã trống trơn, chỉ còn mùi thuốc lá vương vất sót lại. Mà bất kể hần tìm kiếm bao nhiêu, cũng không một lần chạm được đến gấu áo Dương Cửu.

La Tuấn giống như một con dã thú bị giam cầm trong mê cung, không một đêm nào nhắm mắt ngủ yên, nỗi khao khát bắt được Dương Cửu khiến hần muốn phát điên. Hần biết kéo dài thêm vài ngày nữa rất có thể Dương Cửu sẽ rời khỏi Hồng Kông, đến lúc đó đại lục biển người mệnh mông, hần tìm đâu ra được kẻ đáng hận, đáng ghê tởm đó nữa?

Một tuần sau đó, người của hần bắt được Ivy trong một quán rượu chui. Gã thanh niên này gian xảo và giỏi ẩn nấp giống hệt Dương Cửu, La Tuấn xét ra Dương Cửu trước khi đi chắc chắn đã liên lạc với gã bạn duy nhất này, vậy là hần hầu như phát điên, gỡ đủ mọi trò độc địa với Ivy, dùng mọi cách ép hần ta mở miệng. Roi da, dao kéo, hắt nước muối... không thứ gì không dùng đến, thậm chí hần còn loan tin nếu Dương Cửu không trở lại, thì qua một ngày hần sẽ chặt một ngón tay Ivy, rồi quẳng vào bếp hầm cho chó ăn.

Ivy thật tình không chịu nổi đòn roi, có điều người này coi vậy nhưng kiên cường ghê gớm, hắn chỉ cười lạnh với La Tuấn: “Mày giết tao đi, cho một dao giết chết tao đi, rồi mày chờ xem Dương Cửu có đến viếng mộ tao không!”

Và Dương Cửu vẫn bất vô âm tín.

Dương Cửu cực kỳ ngoan cố, chuyện này La Tuấn vốn biết, nhưng chưa bao giờ hắn cảm giác được rõ mồn một đến thế. Người hoảng hốt trước là hắn, người bị kích động trước cũng lại là hắn, thậm chí hắn có ảo giác rằng, hình như không phải hắn đang liều mạng tìm giết Dương Cửu, mà là Dương Cửu đang ung dung bình thản đuổi bắt kẻ khốn cùng chật vật, là hắn.

La Tuấn còn chưa kịp cắt một ngón tay Ivy, Ivy đã được người của Tiêu gia cứu đi. Tiêu Trọng Giản cũng muốn biết tung tích Dương Cửu, nhưng đợi qua bao nhiêu ngày La Tuấn vẫn không moi được một chữ từ miệng Ivy, vậy đâu thể chờ đến khi hắn hành người ta tất thở chết tươi luôn a.

Khi Giang Lăng cứu được Ivy ra, tay pha rượu đã chỉ còn thoi thóp thở, mà vừa thấy mặt người hắn đã bật cười lạnh: “Lại định ép cung hả? Đừng phí sức nữa đi, tôi thật sự không biết Dương Cửu đang ở đâu, biết thì tôi đã nói toẹt ra rồi.”

Giang Lăng ngáp ngừng đáp, “... Lão đại nói phải cứu cậu ra, còn ép cung hay không tôi không biết... chuyện mạnh tay đánh đập tôi không quen làm, tôi là một người lịch sự, thật đấy.”

Ivy bị Giang Lăng đưa đi trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh, đến được bệnh viện thì đã hôn mê luôn rồi, Giang Lăng nhẹ nhàng đặt hắn xuống băng-ca, rồi một đám bác sĩ y tá vội vàng đẩy vào phòng cấp cứu. Cấp cứu hết nửa ngày mới giữ được mạng cho Ivy, nhưng thân thể hắn đã suy nhược quá mức, không ăn không uống được chút gì, hễ nuốt vào là ói ra.

Tiêu Trọng Giản đích thân vào viện thăm, lúc đó Ivy còn đang mê man, tay cầm ống truyền glucose giúp hắn duy trì mạng sống. Thế gian có vô số người, mỗi người lại chọn cho mình một cách sinh tồn khác nhau, có người dựa vào kẻ khác để kiếm giàu sang phú quý, lại có người chỉ tìm một góc nhỏ yên ổn lo thân mình, ngày ngày uống rượu nhàn tản ngắm gió trăng. Ivy, là loại thứ hai ấy.

“Nhất định cậu ta biết Dương Cửu ở đâu.” Trước khi rời đi, Tiêu Trọng Giản còn nói thêm một câu, “Coi chừng cẩn thận, đừng để cậu ta chết.”

Giang Lăng nhận lệnh rồi lui ra, trước khi đi còn ngoái lại nhìn Ivy. Người làm sao của chiêm bao làm vậy, bề ngoài người này và Dương Cửu có nhiều điểm rất giống nhau, đều là lạnh lùng bạc bẽo, gây cho người ta một thứ cảm giác khó mà tin tưởng, nhưng rốt cuộc vẫn không thể không bị hấp dẫn.

Từ hôm đó ngày nào Giang Lăng cũng nấu cháo mang vào viện, Ivy không quen chịu đòn, từ khi được cứu khỏi La gia hắn đã bị xuất huyết dạ dày, nằm một chỗ nhiều ngày như vậy nhưng vẫn chỉ ăn được thức loãng. Bất quá hắn vẫn còn rất bướng bỉnh, quyết không thèm nhìn Giang Lăng, lắm khi liên tiếp mấy hôm liền không buồn mở miệng nói câu nào.

Giang Lăng thì rất kiên trì, mỗi ngày đổi một loại cháo, bữa nay là táo đỏ hầm bách hợp, mai lại ninh hạt sen, ngày kia thì cháo gà, toàn những hương vị thơm ngon hiếm có, quả thật dư sức mang ra rao hàng ngoài phố. Ivy ăn bao nhiêu cháo của người ta, tự đứng thành ra mỗi ngày mỗi chờ Giang Lăng đến, có lúc còn ngồi trầm ngâm nghĩ ngày mai ăn cháo ngọt hay cháo thịt mới ngon

~Một bữa Giang Lăng đưa đồ ăn xong, không về luôn mà ngồi xuống cạnh giường nói: “Tối qua Dương Cửu vào một ngân hàng rút tiền, đúng mười phút sau La Tuấn đã đến vây ngoài cửa.”

Ivy lập tức trợn mắt nhìn hắn.

“Không sao.” Giang Lăng hiểu ý hắn muốn hỏi gì, “Người anh em chạy lẹ lắm, La Tuấn không tóm được.”

Ivy lại cúi xuống húp cháo, nghe xì xụp xì xụp.

“Tôi đang nghĩ.” Giang Lăng chậm rãi nói, “Lúc này La Tuấn đánh cược tất cả để bắt Dương Cửu về, một người muốn làm gì đáng sợ nhất là có lòng kiên trì và quyết tâm, huống gì động lực của cậu ta không chỉ là quyết tâm với kiên trì, mà còn cả mối thù đòi mạng La Vinh Thận, rồi bị lừa nhiều năm như vậy, biết bao nhiêu phần uất cảm giận trong lòng không nói được ra nữa. Nếu La Tuấn là người bình thường, không

quyền lực gì trong tay thì chẳng nói, nhưng giờ người ta thả nào xe, nào máy bay trực thăng, rồi thì bao nhiêu tay chân đi lùng khắp ngõ nhỏ phố lớn, liều mạng truy cho bằng được một lão lưu manh đã cùng đường... Ấy da cậu đừng nhìn tôi vậy chứ, cậu thử nghĩ coi, nếu cậu ta không cùng đường, tôi không còn một xu thì sao phải mạo hiểm đi rút tiền vậy?”

Ivy sững người.

“La Tuấn đó, cậu cũng biết rồi, từ đầu đến chân rõ là một tên thổ phỉ... Giả dụ là tôi, ngấm hoài thôi thì cũng vậy, oán thù qua lại mãi bao giờ mới xong? Tuy tên lưu manh đó quả tình có chỗ không thương được, nhưng dù sao người ta một tay vực dậy cả La gia. Mà nói khó nghe một tí, thì La Vinh Thận không chết đi, thử hỏi liệu La Tuấn có ngoi lên được không?”

Ivy vừa nghĩ đến La Tuấn, lập tức hận cũ trào lên: “Thằng nhỏ lão toét ấy đúng là loại trở mặt khinh người quá đáng!”

Giang Lăng hào hứng phụ họa: “Phải phải, cậu nghĩ coi, như cậu không liên quan gì mà nó còn ra tay dã man vậy, huống gì là Dương Cửu? Dương Cửu coi vậy nhưng là kẻ thù mà nó chỉ hận không thể róc xương ăn thịt thôi đó, nhờ mà rơi vào tay nó, tám chín phần mười rồi sẽ bị nó lột da cho coi.”

Ivy thốt lên: “Tôi phải đi tìm cậu ấy...” đột nhiên nhớ ra Giang Lăng, hần lập tức im bật, nhìn nhìn đầy cảnh giác.

Giang Lăng cười phá lên, vỗ vỗ vai hần, “Không sao, nếu Dương Cửu đã nói cho cậu biết cậu ta sẽ đi đâu, tức là để có ngày cậu bị bắt rồi buộc phải nói ra để sống sót. Cậu ta mà làm vậy thật, thì tạm thời cậu còn một cái ơn với cậu ta. Hơn nữa tuy Tiêu Trọng Giản không phải người lương thiện gì, nhưng tuyệt đối không có chuyện anh ấy để La Tuấn muốn làm gì thì làm đâu... Nếu anh ấy là như vậy, thì giờ cậu đâu có ở trong bệnh viện này.”

Thái độ của Giang Lăng lúc này thật hết như con hồ ly đương cười đắc ý, hần rất chi hài lòng cúi xuống ghé tai nói với Ivy: “Cậu thông minh như vậy, cứ từ từ nghĩ cho kĩ lời tôi, nghĩ xong rồi thì gọi cho tôi, số di động tôi ghi ở đây.”

Nói xong Giang Lăng thản nhiên đi ra ngoài, ung dung đóng cửa lại, gã đàn em ngoài cửa thấy hần ra, liền rụt rè hỏi: “Giang ca à, không phải lão đại nói chừng nào cậu pha rượu ấy nghĩ xong rồi gọi thẳng cho ảnh luôn sao?”

“Chú mày thì biết gì.” Giang Lăng ra vẻ chính kịch nói, “Chứ không lẽ còn cách nào khác tự nhiên hơn, khéo léo hơn để anh mày đưa được số di động cho người ta hả?”

Tên đàn em sững sốt hóa đá tại trận, rồi cứ thế tròn mắt nhìn theo bóng lưng Giang Lăng, “... Cao thủ... hết sức cao thủ...”

Từ bữa đó Giang Lăng không nhắc lại chuyện ấy nữa, vẫn đều đặn ngày ngày xách chấu đến, cũng không nói thêm điều gì, nhìn bắt đặt xuống là tự giác xách về. Qua vài hôm, đến một bữa muộn muộn, chừng sắp về nhà thì đột nhiên di động đổ chuông. Bắt máy lên thì ra là Ivy, mà vì tín hiệu trong viện không ổn định lắm nên hơi khó nghe.

Giang Lăng mở lời rất dịu dàng: “Sao thế? Cảm thấy thế nào rồi? Muốn mua gì sao?”

Ivy nhẹ nhàng nói: “... Đêm nay Dương Cửu đi, thuê thuyền tư ở làng chài, đi Thâm Quyển.”

Giang Lăng “À” lên một tiếng, rồi rất chi phấn khởi hỏi: “Tối nay ra ngoài uống trà nhé?”

Chỉ nghe tút tút đều, đầu dây bên kia Ivy đã cương quyết cúp máy.

—

Tại bến tàu lụp xụp xác xơ, đám ngư dân đang kéo mẻ lưới cuối cùng trong ngày. Một con thuyền nhỏ trông tầm tầm xài được đang cột cạnh bờ, chủ thuyền xấp ngựa gói ghém đồ ăn, nước ngọt, rồi quăng từng bịch vào khoang thuyền.

Một lão lưu manh mặc áo phông trắng rộng thùng thình, quần jeans xanh nhạt, tay cầm điều thuốc đương đứng cạnh thuyền, trước khi đi còn bịn rịn tạm biệt, rồi thì vẫy vẫy đưa con gái năm tuổi rưỡi nhà chủ

thuyền: “Bé a~! Chăm chỉ học hành nha~! Lớn mau nha~! Chờ chừng nào lớn rồi chú sẽ về mua chocolate cho con a~!”

Bé loli cười tươi rói, quơ quơ bàn tay nhỏ bé dễ thương đón ánh mặt trời chói chang, tiện thể khoe hàm răng trắng xinh sún lỗ chỗ.

Này chính là sư phụ tai họa Dương Cửu, vừa mó máy sờ soạn được hết cả lượt các bé gái trai loli dưới mười hai tuổi của làng chài, giờ hẳn hít mạnh một hơi gió biển, rồi ré lên một tiếng vì cái thất lưng già hưng phấn quá độ mà lại biểu tình, cuối cùng hẳn chậm rãi ngồi xuống mép thuyền. Đại khái vì nhân cách hơi có vấn đề, nên thuyền sư phụ Dương Cửu mượn cũng chung một tính với hẳn, đã mất hứng rồi là cứ thế ì ạch rù rì lắc lư tại chỗ, hại nhà thuyền vất vả mướt mồ hôi mới lái được xuôi đúng dòng, kết quả là thuyền đi được nửa giờ, nhìn về hướng Hồng Kông vẫn thấy bờ thấp thoáng chưa mấy xa.

Chủ thuyền cười cười xin lỗi, lại cầm lương khô và nước qua, nhất định đòi chia với Dương Cửu. Dương Cửu nhìn mấy cục lương khô, ra là mấy cái bánh bao cứng đơ coi bộ đủ để làm hung khí giết người, lập tức bưng vội dạ dày ấu chúa rồi xua tay xin thôi không nhận ý tốt của chủ thuyền.

Chủ thuyền thành thật khuyên hẳn: “Coi người cậu thế này, tôi đến nhớ cẩn thận một chút a, đắp lấy hai chăn cho ấm, chỗ này sóng gió vậy...”

Dương Cửu đáp: “Cảm ơn chú, tôi coi vậy nhưng mạng lớn lắm, sống nửa đời người rồi, thôi thì vào sinh ra tử, mà đến giờ vẫn lành lặn nguyên vẹn đây. Chứ chú đoán năm nay tôi bao nhiêu tuổi?”

Chủ thuyền nhìn nhìn hẳn, nhắm đoán: “Hai mươi... hai mấy nhỉ?”

Dương Cửu bật cười: “Tôi ba mươi rồi.”

“Chà, vậy cậu trông trẻ quá!”

“Ôn trời, con tôi trông còn già hơn tôi.”

Chủ thuyền cũng đủ nếp đủ tẻ, mới nghe nói chuyện con cái liền hào hứng không khác gì những bậc cha mẹ khác: “Ai nha cậu em, có cả con rồi sao? Lấy vợ sớm quá ta! Chứ cháu nó đi học trường gì rồi?”

“Không đi học a, dạy ở nhà thôi. Thằng nhỏ đó tính tình bướng lắm, hay để ý mấy chuyện nhỏ nhặt, cái tính ưa cổ chấp, chỉ lo sau này không hay.”

“Không có đâu! Vậy chứ cậu đi đại lục kỳ này là để kiếm tiền nuôi gia đình hở?”

Dương Cửu cười cười, nheo nheo cặp mắt hồ ly gian manh: “Phải phải! Chứ chú coi bộ dạng tôi nghèo kiệt thế này, thiếu ăn thiếu uống, đời chẳng lúc nào sung sướng cả, chú ráng sau này trông cậy vào con cháu được thì tốt, chớ đừng bết bát như tôi bây giờ...”

Hoàng hôn dần buông, gió ngoài khơi đã nổi, ánh đèn trôi xa tít chập chờn ẩn hiện. Bóng đêm bắt đầu bao phủ mặt nước, nhà thuyền ngồi ngoài khoang lái, uống chai rượu ủ lâu năm để chống rét. Dương Cửu thì nằm trong khoang ôm chăn lật qua lật lại không ngủ được, hẳn đã hút hết thuốc trong người, chỉ còn biết nhàn tạm còng cổ cho đỡ nguyền, mà vừa nghĩ đến La Tuấn lại không nhịn được thở ngắn than dài: “Thằng con mình a~”

Đột nhiên từ đầu thuyền vọng vào tiếng rầm rầm ồn ào, tiếp đó là tiếng nhà thuyền la hét hoảng hốt: “Người đâu! Có cướp biển! Cướp biển!”

Dương Cửu chồm dậy lao lên buồng lái trên boong, từ cửa sổ nhìn ra đã thấy có mấy chiếc ca nô đang chạy vun vút đuổi theo, dẫn đầu là một thuyền tuần tra, đèn chiếu sáng lóa muốn chói mắt. Để ý một chút sẽ nhận ra mấy chiếc ca nô chạy theo đều được trang bị vũ khí hạng nặng, đến khi chuẩn bị tiếp cận thì đồng loạt thả xuống cứu nạn, rồi mười mấy người thoăn thoắt nhảy xuống xuồng, chèo nhanh như chớp về phía con thuyền đánh cá nhỏ tẹo của bọn họ.

Dương Cửu lầm bầm: “Trời cao phù hộ a, con a, nghìn vạn lần đừng có là bây a, thầy bây giờ sợ bây lắm a...”

Chủ thuyền sợ hết hồn, cuống cuống bấm thiết bị truyền tin cầu cứu, Dương Cửu đứng vịn lan can thuyền, gió biển tấp ào ào vào mặt hẳn, tóc hẳn bay tán loạn, còn không mở nổi hai mắt, chỉ có thể chụm hai tay

làm loa, căng họng gào: “Đòi— tiền— ông— đây— không— có—!! Đòi— mạng— thì— có— một— cái— đây—!!”

Chiếc ca nô chuyên dụng gần nhất chở vài người trên đó, người đứng đầu lôi một thiết bị khuếch đại âm thanh ra, chỉnh lại một chút, và giọng Tiêu Trọng Giản vang lên rõ mồn một trong gió biển.

Hắn nói: “Dương Cửu, trở về với tôi.”

Dương Cửu chớp mắt nhìn Tiêu Trọng Giản, thái độ rất hồn nhiên vô tội, lát sau mới nói: “... không về.”

Cách xa như vậy, lời hắn vừa nói ra đã bị tán theo gió biển. Nhưng Tiêu Trọng Giản dường như không cần nghe cũng đoán được hắn sẽ nói gì, hắn ngừng lại một chút, lại nói: “Dương Cửu... chúng ta bắt đầu lại được không, coi như tất cả đều chưa từng xảy ra...”

Chủ thuyền run lấy bẫy chạy đến, sợ hãi núp dưới mép thuyền: “Người đó là ai a? Người đang nói đó là ai a?”

Dương Cửu quay lại, rầu rĩ nhìn ông ta: “... Ba thằng nhỏ đó.”

Chủ thuyền sững sốt há hốc mồm.

Dương Cửu cười cười, vỗ vai ông ta: “Người anh em, lát gặp người đó, phiền chú nói với anh ta, Dương Cửu mệt rồi, không chơi nữa, về đi ngủ thôi. Bảo anh ta nếu còn có duyên, kiếp sau chúng ta gặp lại.”

Chủ thuyền đột nhiên có cảm giác không bình thường, ông ta nhìn Dương Cửu, vội vàng quơ tay định tóm hắn lại theo phản xạ. Nhưng chưa kịp chạm đến hắn, Dương Cửu đã ngắt ngư bước ra mạn thuyền, giơ một tay lên vẫy vẫy Tiêu Trọng Giản trên ca nô, rồi liêu xiêu leo lên lan can.

Tiêu Trọng Giản đột nhiên hiểu ra, hắn gầm lên: “Dương Cửu! Cậu dám hả?!!”

Dương Cửu thần nhiên đáp: “Đương nhiên là tôi dám.” nói rồi nhào người một cái, và cứ thế ngã tòm xuống nước bằng một tư thế mới thật tao nhã...

Tiêu Trọng Giản mở trừng trừng hai mắt nhìn bóng người đó chìm dần xuống biển, trong khoảnh khắc chân tay hắn như nhũn ra, đầu óc trống rỗng. Giang Lăng đã nhanh tay định níu hắn lại, nhưng chưa kịp làm gì thì Tiêu Trọng Giản đã kịp quăng loa qua một bên, tuột cả áo khoác, rồi nhảy khỏi ca nô.

Giang Lăng tái mặt: “Xuống kéo lão đại lên mau! Đi cứu cậu Cửu nữa!”

Đám người của Tiêu gia vốn đang đứng không, giờ thì lũ lượt nhảy ùm ùm xuống biển, chỉ thấy dưới ánh đèn thuyền sóng nổi cuộn cuộn, Tiêu Trọng Giản mới bơi chưa được bao xa đã bị bọn thuộc hạ lôi kéo trở về. Giờ này hắn đã gần như phát điên, cứ thế vùng vẫy dưới nước hòng bơi về phía Dương Cửu, Giang Lăng vội vàng xông lên góp sức kéo lão đại nhà hắn lên boong, rồi gào lên: “Anh bình tĩnh đã! Chúng ta đã cho nhân viên cứu hộ xuống rồi! Làm sao anh bằng bọn họ được?!”

Trong lúc hỗn loạn, vẫn có thuyền đuổi theo thuyền đánh cá, chủ thuyền căn bản là không biết chạy đường nào, chỉ vài phút đã bị quây giữa đám ca nô chuyên dụng. Mấy người đuổi theo vừa nghe mấy câu Dương Cửu nhấc với chủ thuyền thì xanh cả mặt, vội vàng lôi ông ta đến chỗ Tiêu Trọng Giản.

“Cậu ta nói cái gì?!” Tiêu Trọng Giản cả người ướt sũng, chỉ thiếu điều nhảy xổ vào bóp chết tươi chủ thuyền kia, “Ông nói cậu ta không chơi hả? Không chơi là ý gì chứ? Cậu ta nói không chơi mà không chơi nữa được sao?!!”

Giang Lăng liêu mạng ghì tay hắn lại: “Lão đại, anh bình tĩnh đã, người của ta còn đang tìm cách cứu cậu ấy...”

Đột nhiên Tiêu Trọng Giản chớp lấy tay hắn, nghiêng răng siết mạnh, nhất thời Giang Lăng như nghe được cả tiếng những đốt ngón tay mình kêu răng rắc.

“Nếu cậu ấy có chuyện gì...” Tiêu Trọng Giản gần từng tiếng một, ánh đèn ngoài khơi rọi xuống mặt biển, hắt những tia vụn vỡ lên mặt hắn, gương mặt Tiêu Trọng Giản giờ này đã trắng bệch như người chết, “... nếu cậu ấy có gì bất trắc, tao sẽ... tao sẽ giết La Tuấn, tao sẽ lột da nó dìm xuống biển...”

12. Chương 12

Đại lục, hai năm sau.

Trong một căn nhà ngang tầm thường tại khu dân cư nhỏ của thành phố B, Tiêu Trọng Giản lao về phía cửa sổ, trái tim đã muốn vỡ tung.

Và hắn thấy cái người vừa nhảy qua cửa sổ đó, đang cuộn mình trong không trung, và khuyê hai đầu gối đáp xuống đất, vừa chạm đất, hắn theo đà chồm dậy, ba chân bốn cẳng chạy thẳng.

Giọng hét của Tiêu Trọng Giản lúc này mới đúng là muốn xé toang cuống họng: “... Đuổi theo cho tao!!!”

Tiếng chân chạy rầm rập vang lên trong con hẻm, một bóng đen đột ngột xuất hiện, ngoái đầu nhìn sau lưng, rồi khom người, nhảy vọt lên bờ tường không một tiếng động.

Liền sau đó, âm thanh quát tháo, la ó đuổi bắt rộn lên, ít nhất hơn hai chục gã cầm súng và vệ sĩ túa ra, các loại giọng địa phương hỗn độn vào nhau: “Đây đây! Bọn tao thấy nó chạy vô đây!!”

“Chó nghiệp vụ, lôi chó nghiệp vụ đến mau!”

“Tụi bây coi chừng, Giang ca nói để bị thương một sợi tóc hắn là Tiêu đại lấy mạng tụi bây đó!”

Tiếng chó sủa, tiếng súng lên đạn rộn người vọng đi thật xa trong đêm khuya, xung quanh đều là những nhà dân nghèo, có người run lấy bầy lên nhìn ra, mà vừa nhác thấy bóng súng ống, đã vội vàng rút đầu vào, sập cửa lại.

Dương Cửu nén nhịp thở dốc, hầu như để mình hòa vào bóng tối.

Kỳ thực sức hắn đã rất yếu, nhảy từ trên lầu xuống, vừa rơi chạm đất đã chồm dậy bỏ chạy, ngay lúc ấy xương cốt đau râm rĩ đã hại hắn thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Hơn mười gã dắt chó đuổi sát sau lưng, đã mấy phen hắn chỉ hận không thể đứng lại vái vái xin tha, mẹ nó chứ chạy có mấy cây số mà hại người kinh khủng khiếp!

Quân La Tuấn mang theo đại khái cũng không nhiều lắm, nên bọn người đuổi theo từ trong khu nhà xập xệ đều là người của Tiêu Trọng Giản. Tốp đầu tiên đã theo Dương Cửu mấy cây số, vào đến một con hẻm khác, mười phút sau một chiếc xe dừng bánh trước hẻm, cửa sau cửa trước đều có người bước xuống, rồi Tiêu Trọng Giản mới ra, chậm rãi đi vào hẻm.

“Dương Cửu.” Hắn chăm chú nhìn phía trước, bình tĩnh nói, “Tôi biết cậu ở đây.”

Giọng hắn rõ ràng ở rất gần. Dương Cửu phục trên bờ tường, cố sức đè nén hơi thở dồn dập vì căng thẳng.

“Con hẻm này hai lối trước sau đều bị chặn kín rồi, giờ tôi có hai mươi người ở đây, năm con chó nghiệp vụ, hơn mười khẩu súng. La Tuấn thì bao vây vòng ngoài, nó không vào đây được, cậu cũng không ra được, đừng hy vọng chuyện nó cứu được cậu. Chưa nói nếu cậu rơi vào tay nó thật, chắc chắn sẽ thê thảm hơn nhiều, tự tay cậu giết người thân duy nhất của nó, đừng quên.”

Tiêu Trọng Giản ung dung thả bước trong hẻm, giọng hắn cũng dần dần đến gần hơn, Dương Cửu không biết có phải mình bị ảo giác không, nhưng hình như khi Tiêu Trọng Giản đi qua chỗ tường bao hắn đang nấp, hắn ta thoáng ngừng lại, rồi mới tiếp tục bước đi.

Rất khó hình dung tình thế lúc này, vô số người chăm chăm lưng sục một kẻ sờ sờ trước mắt bọn họ, chỉ cần thở mạnh một chút, chỉ cần mùi hơi thở của hắn lộ ra một li trong không khí, đàn chó nghiệp vụ kia sẽ lập tức chồm đến, cào xé lôi hắn ngã xuống, và rồi... hắn sẽ phải đối diện với cái kẻ bị ám ảnh cưỡng chế và cố chấp đến đáng sợ ấy.

Gờ tường lởm chởm và xù xì, cào vào da khiến hắn đau đến khó chịu. Xương cốt toàn thân từ trên xuống dưới như đều cốt kết dính công, xương đùi của hắn đã bị thương từ lần bị ngã lúc chạy trốn mấy năm trước, đến giờ vẫn còn một vết nứt dài không chịu lành, mỗi lần mưa dầm hay trời trở rét là lại đau nhức nhối không thể tưởng. Dù vậy hắn vẫn cố quặp bằng được đỉnh tường, để đề phòng lúc mình chịu hết nổi, tuột chân rớt xuống ngay cạnh bọn vệ sĩ phía sau... hoặc là rơi trúng đầu... Tiêu Trọng Giản.

“Dương Cửu, tôi không muốn phải rơi đèn mắt sói rồi cho cả đám người vào lõi cậu ra, trói gô cậu bắt về.” Tiêu Trọng Giản đi tới hết ngõ, lại quay lại, bước ngược trở ra, “... tôi thực sự rất nhớ cậu, hai năm qua tôi chỉ có một giấc mơ: tôi mơ sao đến một ngày tự cậu sẽ xuất hiện, rồi ngoan ngoãn trở về với tôi, cậu muốn làm gì cũng được, chỉ cần dưỡng thương cho đảng hoàng, rồi đảng hoàng đứng bên cạnh tôi, không bao giờ rời xa tôi nữa... Dương Cửu, tôi không muốn phải nhìn cảnh cậu nhảy từ lầu cao, từ trên thuyền, rồi từ bao nhiêu nơi không thể tưởng tượng nổi xuống nữa... mỗi một lần như vậy tôi đều đã tưởng cậu sẽ biến mất vĩnh viễn, nếu cậu còn tiếp tục như thế, rồi sẽ có một ngày tôi không thể chịu đựng nổi mà bóp chết cậu, tôi đang nói thật đấy.”

... khỏi cần cường điệu, tôi tin. Dương Cửu u ám nghĩ thầm.

Tiêu Trọng Giản dừng lại, nhìn chăm chú con đường ngõ tối tăm trước mắt, “Tôi đếm tới ba, cậu tự bước ra đây, chúng ta cùng về nhà có được không?”

Dương Cửu nheo mắt, nhờ ánh đèn yếu ớt hắt có thể nhìn ra đầu hẻm cuối hẻm đều có người đứng kín mít, bọn họ đều đang gườm gườm quan sát mọi góc ngách có thể ẩn nấp được, chỉ cần khẽ nhúc nhích, lập tức hắt sẽ gây ra tiếng động đủ để tiêu mạng.

Tiêu Trọng Giản ngừng lời một chút, rồi tiếp tục nói: “Một.”

Những ngón tay Dương Cửu bấu chặt tường gạch, gân xanh nổi hằn trên mu bàn tay hằn.

“Hai.”

Có tiếng chó nghiệp vụ sủa khê, lập tức đám vệ sĩ bắt chúng im lặng, nhưng những âm thanh gầm gừ đầy đe dọa vẫn từ từ vây lấy Dương Cửu.

“Ba.”

Tiêu Trọng Giản đứng tại chỗ, trong một thoáng dường như hắn đã thực sự mong mỏi và ước ao, nhưng ngay sau đó, xung quanh vẫn hoàn toàn im ắng, trừ tiếng ngọn cây sần sật lay động bởi ngọn gió đông, thì không còn một âm thanh nào khác.

Một giây, hai giây, ba giây.

Tiếng chó sủa đột ngột vang lên ầm ĩ, mấy con chó nghiệp vụ bắt đầu chạy chồm đến bu dưới chân tường. Không biết thực hư ra sao, chỉ thấy đàn chó đua nhau sủa ăng ẳng, cả đám chó đang bị giữ ngoài hẻm cũng náo loạn hết lên, nhất thời tiếng chó sủa vang trời, không ai bắt chúng im được.

Tiêu Trọng Giản sầm mặt, lạnh lùng nói: “Bật đèn lên.”

Tách một tiếng, mấy chiếc xe cảnh sát bên ngoài đồng loạt bật đèn pha, cả con hẻm lập tức sáng trưng như ban ngày. Ngay tại nơi tập trung mọi ánh đèn, Dương Cửu chậm chạp ngồi xổm xuống gờ tường, vẩy vẩy tay với đám đông, cười mà còn khó coi hơn mếu, hắn nói: “Hê... hello...”

Mục kích với nhân vật yêu nghiệt vô địch, siêu cấp dũng mãnh, siêu cấp bá đạo từng đối đầu với cả đội G4, trong chớp mắt tất cả bọn vệ sĩ đều căng thẳng như đang đứng trước một đoàn quân địch hùng hậu.

Mặt mũi Tiêu Trọng Giản lúc này quả thật rất khó coi, Dương Cửu cũng không dám nhìn kĩ coi thái độ hắn ra sao.

“... Dương Cửu, nhảy xuống đi.” Tiêu Trọng Giản đứng dưới tường, giơ tay lên với hắn, tư thế rõ ràng chỉ cần đỡ được là sẽ ôm trọn hắn vào lòng, “Xuống đi, đừng sợ, tôi đỡ cậu.”

Dương Cửu lắp bắp đáp: “Không không... không không không được, tôi... tôi tôi tôi... tôi sợ cao...”

Sắc mặt Tiêu Trọng Giản càng âm u tợn, nhưng giọng hắn vẫn ôn hòa đến khó tin, thậm chí có thể nói là hết sức dịu dàng: “Xuống đi, đừng sợ, cửa sổ cao thế cậu còn dám nhảy xuống, hướng gì là gờ tường này?”

Dương Cửu nói: “Chân... chân chân chân tôi... treo...”

“Không việc gì.” Tiêu Trọng Giản kiên nhẫn lặp lại, không hề có vẻ nôn nóng, “Có tôi ở đây, cậu không bao giờ phải sợ gì cả.”

Rốt cuộc Dương Cửu cũng hít sâu một hơi, vừa nhảy tót từ tầng lầu xuống như người sao Hỏa, giò chuẩn bị nhảy khỏi cái gờ tường ba thước này, hắn còn phải lập bập hỏi chắc lần nữa: “Thật sự anh sẽ đỡ được tôi chứ?”

“Nhất định tôi sẽ đỡ được cậu.”

Cuối cùng Dương Cửu cũng chịu mất mặt, nhắm mắt nhảy xuống, hắn vừa rời chân khỏi gờ tường, Tiêu Trọng Giản đã dang tay ra chực đón, nhưng đột nhiên một luồng gió lạnh soạt qua vành tai hắn, và khi hắn nhận ra điều không ổn, Dương Cửu đã đề nghiêng được hắn trên mặt đất, một đầu bút bi dí sát yết hầu hắn.

Đầu bút kim loại thoáng lóe sáng dưới ánh đèn, rõ ràng chỉ một giây nữa là đủ cắm ngập cổ họng Tiêu Trọng Giản.

“Bỏ hết súng xuống! Lùi lại!” Dương Cửu quát lớn, “Dắt hết chó đi! Dẹp đường ra dẹp đường ra!!”

Bọn vệ sĩ luống cuống nhìn hai người bọn hắn, vài tên đứng trước đã ngăn ngừa buông súng xuống, chậm chạp lùi lại phía sau. Một tay Dương Cửu lôi Tiêu Trọng Giản đứng dậy, một tay vẫn cầm chắc bút bi, mỗi tên vệ sĩ lùi lại hắn lại tiến thêm một bước, dần dần cả đám đông đã lùi đến đầu hẻm, tình thế thành ra bao vây kín như bưng nhưng không ai dám khinh thường xông vào.

Tiêu Trọng Giản bị Dương Cửu khống chế bắt buộc lùi lại, thái độ của hắn lúc này lại có vẻ vô cùng ngoan ngoãn, Dương Cửu lùi đến đâu hắn nhích theo đến đó, Dương Cửu dừng lại thở dốc hắn cũng dừng bước, mắt nhìn xuống đầu bút bi trên cổ mình, nhẹ nhàng hỏi: “Cậu khó chịu sao?”

Dương Cửu húng hắng ho: “Không sao, nhờ phúc anh.”

“Cậu gây đi nhiều lắm...”

“Quần chúng lao động vất vả tiền đâu mà mua thịt ăn.”

Dương Cửu lại ho khụ khụ mấy tiếng. Tay chân đều muốn nhũn ra, thậm chí toàn thân hắn đột nhiên cảm thấy tê dại. Cơn choáng váng như bị tuột huyết áp làm hai mắt hắn một phen tối sầm, cả cây bút trong tay cũng muốn rơi xuống.

Tiêu Trọng Giản nhẹ nhàng quay sang, hạ giọng hỏi tiếp: “Tối nay ăn gì rồi? Hay còn chưa ăn?”

Dương Cửu miễn cưỡng mỉm cười, “Chưa ăn.”

“Vậy cậu muốn ăn gì?”

Trong một giây Dương Cửu chợt thấy vô cùng không ổn. Trước kia hắn từng bị thế này, nhưng chưa bao giờ nghiêm trọng đến vậy, chưa bao giờ hắn bị xây xẩm đột ngột đến thế. Trước kia giá biết nghỉ ngơi một chút, giờ thì càng lúc càng thấy mơ hồ, càng lúc càng khó chịu, hầu như sắp không đứng vững nổi.

Tiêu Trọng Giản không hề nhúc nhích, một tay Dương Cửu ghì vai hắn, lực càng lúc càng yếu, xem ra chẳng giữ được bao lâu nữa.

Tiêu Trọng Giản bỗng giơ tay lên, nắm lấy bàn tay Dương Cửu đang đặt trên vai mình, siết chặt, “Chúng ta trở về nghỉ một lát rồi ăn, được không?”

Hai tai Dương Cửu đã bập bùng, máu trong người như chảy ngược đập ong ong vào màng nhĩ hắn, hắn không nghe được gì nữa, chỉ thấy môi Tiêu Trọng Giản đang mấp máy. Ý thức dần mù mịt, mồ hôi lạnh chảy dọc theo tóc mai, rồi nhỏ giọt nhỏ giọt xuống từ cái cằm thanh tú, thấm ướt áo hắn. Tiêu Trọng Giản đột nhiên lật tay, đỡ ngang người hắn, cũng vừa lúc Dương Cửu nhắm nghiền hai mắt lại, xuội lơ khụy xuống.

Đương nhiên Tiêu Trọng Giản đỡ được hắn ngã vào lòng mình.

Đám tay chân đang căng thẳng như dây đàn đều thở phào, Giang Lăng bước nhanh đến, còn chưa kịp hỏi giờ phải làm gì, Tiêu Trọng Giản đã vác ngang Dương Cửu lên vai, rảo bước đi về phía ô tô.

“Lão đại, giờ anh...”

“Thuốc giải.”

“A, phải phải, thuốc giải.” Giang Lăng gọi người mang một viên thuốc đến, hòa vào nước rồi bưng vào xe, Tiêu Trọng Giản nhận cốc nước, tách hai hàm Dương Cửu, đổ vào miệng hắn.

“Vậy lão đại, giờ ta về nhà chứ?”

Tiêu Trọng Giản gật đầu, xốc Dương Cửu lại, ôm vào lòng. Dương Cửu vẫn đang hôn mê, có lẽ rất khó gặp được bộ dạng không hề phòng bị này của hắn, hắn nằm ngửa đầu, không biết gì nữa, hai mắt nhắm nghiền, ngoan ngoãn và yếu ớt. Sắc mặt hắn rất tái, đường cong duyên dáng nơi cổ kéo dài tới một đoạn xương quai xanh, đẹp, nhưng cô đơn đến mức khiến tim người ta thoáng trật nhịp.

Tiêu Trọng Giản đột nhiên cảm thấy cuộc đời mình thật là một vòng tròn, mười năm trước hắn giận dữ đánh hôn với Chu Nhuế, Dương Cửu bỏ trốn khỏi hắn; hắn tuyệt vọng tự dày vò mình từng ấy thời gian, để đến ngày hôm nay lại một lần nữa được ngồi trên xe trở về nhà cùng Dương Cửu.

Giống như con người ta bước lầm lối rẽ, rồi kể từ đó cứ đi lầm mãi lầm mãi, sượt qua nhau một lần để càng lúc càng xa nhau; hắn mất mười năm ròng mới trở về được từ con đường lỡ bước hồi đó, trải qua bao nhiêu khó khăn đau khổ để trở lại điểm xuất phát năm xưa, bằng mọi giá, hắn đã giành lại được người từng chia ly với hắn cũng từ nơi này.

Tiêu Trọng Giản ngồi trên ghế sau, để Dương Cửu nằm trên đầu gối hắn, một tay đỡ vai hắn, cho nửa người hắn dựa vào lòng mình. Lão lưu manh này đã gầy gò ghe gớm, vòng tay ôm lấy còn sờ thấy được từng đầu khớp xương.

=====

13. Chương 13

Dương Cửu tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên sàn, lớp thảm trải dưới lưng dẹt mới thật êm ái dễ chịu, khiến nhúm xương cốt già lão kệt kệt của hắn cũng được thoải mái không ít. Hắn ngóc cổ dậy nhìn nhìn xung quanh... rồi hơi giật mình phát hiện ra mình không phải đang nằm trên thảm trải sàn, mà là một cái giường tròn to tổ bố kê chính giữa phòng. Bất quá cỡ giường đích thị là to-tổ-bố, khiến người nằm trên nhất thời nhìn không tới được mép giường.

... Tiêu Trọng Giản, anh đúng là càng ngày càng ưa khoe mẽ. Khóe môi Dương Cửu khê giật giật, hắn lật chăn ngồi dậy. Còn may trên người vẫn có quần áo, Tiêu Trọng Giản chẳng giỏi hầu hạ ai, nhưng cũng chẳng đời nào để người khác động vô lão lưu manh này trước mặt mình, vì thế hắn chỉ có cách lột bộ đồ rách tươm rách mướp vì chạy trốn của Dương Cửu ra, rồi tròng đại một cái áo phong vào người cho hắn.

Cái áo phong này đúng là rộng thùng thình, lão lưu manh xách cổ áo lên, nhòm nhòm bên trong, rồi tán thưởng sâu sắc: “Tình thú quá ta~”

Hắn lồm cồm chống cả tay cả chân bò xuống giường, rầm rì đầm đầm cái thắt lưng còm, rồi vươn người đứng xuống đất. Căn phòng chắc chừng năm chục mét vuông thì giường đã chiếm phân nửa, nửa còn lại là giá sách và bàn làm việc. Thảm trải tới mép cửa sổ sát sàn, kéo rèm cửa ra một cái đã thấy ánh nắng mặt trời chói rọi vào phòng, sáng bảnh mắt ra rồi.

Dương Cửu cúi đầu nhìn xuống, lại bị một phen giật mình nữa, bụng thăm tính chỗ này chắc chừng... tầng hai làm ha~ không biết từ đây nhảy xuống rồi trên người còn được mấy khúc xương không tan nát.

“Vô ích thôi, cửa sổ không được đâu, chúng ta ở tầng hai tám khách sạn đó.” Giọng Tiêu Trọng Giản vang lên sau lưng nghe mới thật thản nhiên, “Bất quá cậu cũng đừng lo, dù cậu không cẩn thận mở cửa rồi té xuống, tôi cũng đã đặt vòng cứu sinh cách mỗi năm tầng, cậu có muốn thử nhảy như chơi thú nhún cũng được thôi.”

Dương Cửu chờ người quay đầu lại: “... Tôi muốn ra ngoài.”

“Không cho.”

“Đại ca à, tôi còn phải đi làm a, người ta phải kiếm cơm a.”

“Tôi nuôi cậu.”

“Ha ha, nói gì nghe mắc cỡ quá a, ha ha ha ha...” Dương Cửu vừa quệt mồ hôi vừa lù lù, “Công ty chỗ tôi quản nghiêm lắm a, đi muộn về sớm đều bị đuổi việc hết đó, cứ như tôi chẳng có bằng cấp, ô dù gì... ngộ nhờ bị sa thải một cái rồi biết kiếm việc ở đâu giờ, ông anh rủ lòng thương cho người ta đi làm đi mà...”

“Cậu đã bị sa thải rồi.”

Dương Cửu trợn mắt: “Hể?!”

Tiêu Trọng Giản nhún vai: “Là chủ tịch tập đoàn vừa mua lại số lượng cổ phiếu kiểm soát của công ty vận tải Chim Se Sẻ đó, tôi tuyên bố nhân viên quản lý kho, là cậu, đã bị sa thải... nếu cậu cần có giấy tờ hợp pháp, rồi tôi sẽ làm đủ cho cậu.”

“...” Dương Cửu nói: “Tôi muốn trợ cấp thất nghiệp.”

“Không có đâu. Để giành được quyền thu mua cái công ty rách nát đó với La Tuấn, tôi đã phải nâng lên vài giá rồi, trợ cấp thất nghiệp của cậu cơ bản không đủ bù lại.”

Dương Cửu đập bàn bồm bộp: “Đó là mấy người cạnh tranh không lành mạnh! Hết sức hết sức đi ngược lại quy luật vận động tư bản và thị trường! Tôi nghiêm túc bày tỏ sự phẫn nộ lẫn thương tâm tột độ với những hành động bất lương kiểu đó!!”

Dương Cửu vung vít dờ, vừa hay bao tử hân sôi ọc ọc lên một cái.

Trong phòng nhất thời lặng im như tờ, được một lát thì Tiêu Trọng Giản cười phá lên, rồi hân tao nhâ vỗ vỗ tay gọi người: “Bưng đồ ăn vào, chuẩn bị bàn.”

Tôm viên đậu hũ, cá lô hấp, bào ngư nấu nấm hạnh nhân, súp hoa quả, trứng bọc bột đậu xanh mịn, bột quét mỏng chỉ như một lớp giấy bóng, mùi hương thơm phức, cảm giác như chạm đến đầu lưỡi là sẽ tan ra ngay lập tức.

Hai bát cháo gạo tẻ ngọc bích xanh biếc, hai đôi dưa trúc, bàn hai ghế cho hai người ngồi.

Dương Cửu tụt dép, leo lên ngồi chồm hồm trên ghế, đánh đá nói: “Tôi thích ngồi xồm gặm bánh bao với dưa muối cơ, mang ra đây bát thịt kho tàu đi! Càng dày bì càng lấm lũng càng tốt!”

Tiêu Trọng Giản không nói gì, chỉ đưa mắt ra hiệu một cái, không bao lâu sau đã có hai người hầu lễ phép đẩy cửa vào, một người bưng bát thịt kho lẫn cả chân giò, ba chỉ, khói bốc sức nức, người kia bê một xúng bánh bao và các loại bánh điểm tâm, ngọt mặn các vị không thiếu thức gì.

Dương Cửu mới nhìn bát thịt kho tàu sánh mỡ béo ngậy đã phát run cầm cập, nhất thời mặt tái mét. Tiêu Trọng Giản bật cười, nói: “Ăn a.”

Dương Cửu bưng vội cái dạ dày ấu chúa, lấp bắp: “Không không không không không đâu, tôi tôi tôi tôi ưa... ưa có người ăn chung mới được à...”

Tiêu Trọng Giản vẫn tỉnh bơ: “Không sao, cậu cứ ăn, tôi đảm bảo sẽ ăn cùng với cậu.”

Đột nhiên Dương Cửu nghĩ người này mỗi lần cười lên quả nhiên không báo trước điều gì hay ho hết. Coi coi cái mặt mới đều chưa kìa, cười mới đều chưa kìa, đích thị là khẩu Phật tâm xà, bụng bồ dao găm mà, nhìn qua không thể nào nhắm hết được hân tâm ngâm bao nhiêu ý đồ xấu xa tẻ lậu trong bụng...

Dương Cửu thò hai móng tay, nhón một cái bánh bao, giơ tòn ten trước mắt, rồi quay ngoắt đi, ra bộ rất chi khổ sở, rồi cuộc hân thành thật ỏn ẻn bảo Tiêu Trọng Giản: “Thật ra tôi muốn ăn canh thôi, là cái món canh ninh hải sản liu riu lửa hết mấy tiếng đồng hồ cho nước trong vắt, rồi thả cải xanh, đậu hũ, măng thái, cầu kỷ tử, không được có một tí xú thịt nào, vị thanh thanh ngon lành, tiết trời thế này mà được ăn món đó mới thật là khoái trá!”

Hân vừa nói dứt câu, ý cười trong mắt Tiêu Trọng Giản càng đậm nét hơn, Dương Cửu còn nhìn được rõ rành rành hình ảnh mình dúm đó co ro phản chiếu trong mắt hân ta, giống như con chuột nhắt tội nghiệp nằm trong vuốt mèo, khiến hân tự nhiên lại thấy có dự cảm hết sức hết sức không lành.

Tiêu Trọng Giản lại đưa mắt ra hiệu, hai người hầu vừa xong lập tức lẳng lặng bưng cả bát thịt kho tàu lẫn bánh bao ra ngoài, làm ăn đều răm rắp như được diễn tập chán chê rồi vậy. Chưa đầy mấy phút sau cửa lại mở ra, một đứa bé gái chừng hơn mười tuổi đeo một cặp kính tròn lớn, bận tạp dề trắng, thắt nơ bướm sau lưng, miệng cười tươi rói ngó dễ thương hết sức bước vào, trên hai bàn tay nhỏ mềm mại là một bát canh rau cải, đậu hũ, măng thái miếng, từ xa đã nghe mùi thơm thơm, cua hải sản xông tận mũi.

Dương Cửu tròn mắt kinh ngạc, “Nếu thêm một cặp tai mèo nữa thì hoàn hảo biết mấy.”

Em loli liền đặt bát canh xuống bàn, rồi thò tay ra sau tạp dề, rút ra một cặp tai mèo tài tình như làm xiếc, rồi đeo lên đầu, vẫn cười tươi như hoa.

“...” Dương Cửu há hốc miệng, đứng hình mất một hồi, rồi mới lẩm bẩm: “... Hảo, hảo, hảo.”

Hắn cúi xuống nhìn bát canh; rõ là nước hầm cá tôm to rất lâu, rồi lọc bỏ hết cái, thả rau cải, đậu hũ, măng miếng, củ kỷ tử, gia vị nêm vào, chính xác là những thứ Dương Cửu vừa đòi hỏi, bên cạnh còn rót sẵn một chén trà quyết minh tử hầm chung với kim ngân hoa.

“... Tôi không thêm ăn cái thứ đồ đông lạnh lấy ra hâm lại.”

“Không phải.” Tiêu Trọng Giản nói, “Canh này hôm qua đưa cậu về tôi mới sai người nấu, ninh hết tám tiếng rồi thả vào nước lạnh cho nguội bớt, giờ ấm ấm vừa vặn ăn được. Cậu nếm thử xem?”

Dương Cửu im lặng nhìn chằm chằm bát canh, một lát sau mới thở dài: “Anh còn chiêu gì thì giở nốt ra đi.”

“Không phải tôi cố tình bày trò với cậu, là chính cậu luôn luôn yêu sách như vậy.” Tiêu Trọng Giản đứng lên, bước qua cạnh bàn bên kia, dừng lại bên Dương Cửu, “... canh ăn một vị, cánh gà chỉ gặm một loại, thậm chí bao nhiêu thú vui biến thái của cậu mấy chục năm nay cũng vẫn hết như vậy, nhìn thấy con gái nhỏ nhà người ta đeo tạp dề, nhất định phải đòi thắt thêm nơ bướm hồng diêm dúa. Dương Cửu, những thói quen này của cậu La Tuấn nó có biết không?”

Dương Cửu ngậm miệng không đáp. Vần nhau cả buổi thế này, không phải Tiêu Trọng Giản cố mời hắn ăn cơm, mà thật như đang thiết đãi tiệc khai mạc đại hội thể thao không bằng.

Tiêu Trọng Giản đưa tay vuốt phẳng lại từng nếp gấp nhỏ trên cổ áo Dương Cửu, đầu ngón tay khẽ sượt qua làn da cổ hắn, “Cậu xem cậu để bản thân mình thành thế này đây, hai năm không gấp, đã gây trơ xương như lưu manh vất vương đầu đường rồi. Cậu suy nghĩ thoáng ra một chút đi, còn ai có thể chăm sóc cậu cả đời nữa? Tính tình cậu thế này còn ai chịu đựng được cậu nữa đây?”

Dương Cửu nhịn hết nổi, ngẩng lên cãi lại: “Tự tôi chăm sóc được mình...”

Ý tứ của hắn ấy là anh nha đừng có giở thói ném đá giấu tay ngấm ngầm chửi xéo La Tuấn trước mặt tôi nha, nghe anh ăn nói kiểu đó làm tôi phát mệ a~ Nhưng Tiêu Trọng Giản lập tức ra đòn sát thủ chặn họng hắn: “Tự chăm sóc mình một ngày hút hai bao thuốc lá hả?”

Dương Cửu lập tức nín thinh.

“Ăn xong đi còn đi kiểm tra sức khỏe, để xem phổi của cậu còn dùng được mấy năm nữa.”

Dương Cửu ỉu xiu ngồi uống canh, thật tình hắn không chịu nổi cái thứ canh ứ ự chất bổ này, thân thể hắn chịu không nổi. Tiêu Trọng Giản thì không hề động đũa, cứ thế ngồi nhìn hắn, cứ mỗi bận hắn tính đặt bát xuống lại gấp thêm món gì bỏ vào.

Gấp tới gấp lui, rốt cuộc Dương Cửu đỡ hết nổi, hắn nằm vật xuống bàn, tay ôm bụng rên rĩ: “Tôi ăn hết vô rồi...”

“Con mèo nuôi trong nhà còn ăn nhiều hơn cậu.”

“Nhà anh nuôi có phải là mèo đâu!” Dương Cửu chồm dậy trợn mắt biện hộ, “Nhà anh có mà nuôi một con hổ đói mất long sông sọc ấy! Mới đẻ vài ngày đã nặng tròn chục ký, mèo con nhà người ta kêu meo meo! Còn nó ngoác miệng ra là grào rào rào!!”

“Cậu còn nhớ lúc trước cậu giành chân giò hun khói của nó chứ?”

“Đời nào có chuyện ấy, tôi thấy nó càng lúc càng mập phì quá thể, nên mới phải bớt giùm khẩu phần của nó, cho nó giảm mập bớt đi, ai biết đâu còn mèo ấy không biết ơn thì chớ, còn xỏ đến cào tướt mướt tay người ta...”

Tiêu Trọng Giản bật cười, đặt tay lên mu bàn tay Dương Cửu trên mặt bàn, dịu dàng nhìn hấn: “Con mèo ấy giờ đã hơn mười tuổi rồi, thành mèo già rồi, ngày cậu đi nó mới cứng cáp, còn đang lớn. Giờ ta cùng về Hồng Kông rồi cậu tới thăm nó được không?”

Dương Cửu cứng người.

Tiêu Trọng Giản chậm rãi nói tiếp: “Dù thế nào cậu cũng phải về thôi, Dương Cửu. Tôi đã tốn công sức bao nhiêu năm như vậy, tôi không dễ dàng bỏ cuộc đâu.”

Dương Cửu lẩm bẩm đáp: “... Tôi đã chạy thoát bao nhiêu năm như vậy, tôi cũng sẽ không dễ dàng chịu thua đâu...”

Tiêu Trọng Giản nhìn hấn. Qua hai năm lao yêu nghiệt này đúng thật là thảm thương, hấn còn nhớ rõ cảnh hấn ta liêu xiêu nhảy xuống từ mạn thuyền năm đó, khoảnh khắc nhìn thấy Dương Cửu lúc ấy, hấn ta còn ra hồn người, tuy cũng chẳng khỏe khoắn gì, nhưng vẫn chưa đến mức ốm yếu quá thể, còn dư sức cọt nhả, chạy trốn, gỡ đủ loại mảnh khéo bơi lặn để tẩu thoát. Gần hai năm không gặp, người này đã để mình gầy ốm đến mức này, đành rằng mặt mũi chẳng có mấy thay đổi, nhưng mỗi khi hấn mỉm cười, hấn mở miệng nói, đều lộ ra một tia mệt mỏi, miễn cưỡng khó tả.

Lần này tôi sẽ không ép cậu nữa, Tiêu Trọng Giản nghĩ. Dù cậu có muốn chơi bời, muốn tùy hứng, muốn vô trách nhiệm đến thế nào... tôi cũng sẽ không ép cậu nữa. Chúng ta còn bao nhiêu năm trước mắt, cứ từ từ rồi cũng đến lúc mà thôi.

Tiêu Trọng Giản thử mời một thầy thuốc Trung y, nhưng vị thầy thuốc nọ vốn cao giá, không bao giờ ông ta đến tận nhà khám cho ai, bệnh nhân luôn phải tự đi xe qua một nửa thành phố B, rồi đỗ lại, xuống đi bộ rất xa nữa mới tới được chỗ ông ta. Có người nói ấy là vì cơ ngơi nhà ông thầy thuốc ấy là đồ xưa xưa lắm rồi, nên ổng sợ khói xe làm hư mất vườn hoa cây cỏ, rồi mái ngói nhà ổng.

Trước giờ đi khám, Dương Cửu lại cự nự lẩn lóc một hồi quyết không đi, hấn nói hấn già cả ốm yếu sợ gió máy~ Đã vậy Tiêu Trọng Giản cũng mát tính, cho xe chạy đến tận sát thêm khách sạn, rồi lấy một cái khăn lớn quấn kín mít Dương Cửu lại, đảm bảo không một tí ti gió nào chạm được đến hấn. Hầu hạ đến đó, lão lưu manh lại bảo chân mỗi không muốn bước, nghe nói xuống xe rồi còn phải đi bộ một quãng xa xôi dữ lắm, thân hấn còn có dùm xương tàn như này cuộc bộ sao được, thể nên thôi không đi đâu; vậy là Tiêu Trọng Giản đảm bảo luôn rằng hấn không cần phải đi bộ, tự hấn ta sẽ vác hấn vào tận cửa nhà thầy thuốc.

Dương Cửu thật tình là hết đường chối, rốt cuộc hấn rậm rì nói: “Tôi không có quần áo a, đâu thể nào mặc có một cái áo phong rồi cởi truồng đến nhà người ta a.”

Da mặt dày cỡ Dương Cửu cũng không có chuyện tổng ngồng không quần ra đường

~Tiêu Trọng Giản nghĩ thấy cũng phải. Hấn mở tủ quần áo ra lục thử, kết quả là quần của hấn đều là size lớn, còn cái người kia hai năm nay đã còm nhom đến trơ xương, mặc đồ của Tiêu Trọng Giản vào thật không khác gì trong bao tải.

Lại nói Giang Lăng chờ dưới sảnh khách sạn mãi, rốt cuộc phải sốt ruột gọi lên hỏi: “Lão đại, không phải anh lên giường với cậu Cửu luôn rồi chớ, làm gì giờ này chưa chịu xuống vậy?”

“... Không có quần.” Tiêu Trọng Giản nói, “Cởi quần của cậu ra mang lên đây, nhanh nhanh lên.”

Giang Lăng vô thức giơ tay bưng rịt sau mông. Được cái người này đặc biệt am hiểu tuyệt chiêu cáo mượn oai hùm, thành ra ngay sau phút choáng váng, hấn liền tập hợp hết đám đàn em lại, quét mắt duyệt một lượt, rồi trở luôn một gã vừa cao vừa ốm, nói rất chi nghiêm túc: “Lão đại nói, cởi quần của cậu ra cho ảnh mượn xài có việc!”

Gã đàn em cứ thế bị lột quần trong cơn kinh hoàng, rồi Giang Lăng hùng hồn nghênh ngang cầm cái quần lên lầu.

Vài phút sau, Tiêu Trọng Giản đã xuất hiện cùng Dương Cửu vẫn đương vắn vẹo nhẵn nhụi, hần vác Dương Cửu như ăn cướp vác cô dâu đi thẳng qua cửa khách sạn, rồi quăng bịch vào trong xe. Trước khi cửa xe bị đóng sập lại, Dương Cửu còn kịp bám kính, thò đầu ra gào ồm ồm với Giang Lăng đang cười hơn hớn bên ngoài: “Người anh em, tối qua cái thằng chết bỏ nghĩ ra thả chó đuổi tôi là cậu phải không, hử hử hử?!”

Giang Lăng cười đắc ý: “Trực giác của tôi mách bảo mấy con chó nghiệp vụ ấy xài được, quả nhiên không sai.”

14. Chương 14

Thầy thuốc Trung y tính tình cũng thật kiêu cách, ở trong nhà xông hương chán chê mê mỗi mới chịu ra, Dương Cửu ngồi chờ một hồi đã kịp nằm bò ra cái bàn bát tiên (*) ngoài phòng khách, mơ mơ màng màng ngủ.

Tiêu Trọng Giản vẫn ngồi nghiêm chỉnh trên ghế mây, vừa thấy lão thầy thuốc già được người nhà dìu ra, hần lập tức đứng dậy gọi Dương Cửu. Dương Cửu đương ngủ say đến thiếu điều thối bong bóng nước miếng, bị lay lay dậy, hần liền quờ quạng đập tay: “Muỗi bậy... láo láo...”

Tét! một tiếng, Tiêu Trọng Giản bị tát méo mặt, hần thờ ơ xoa xoa má, rồi bất thần xốc mạnh Dương Cửu dậy, dựng ngồi lên đùi mình, rồi vòng tay giữ cho lão yêu nghiệt khỏi ngã ngón.

Dương Cửu mơ màng mở mắt ra, lúc lắc đầu, mới lơ mơ thấy lão thầy thuốc, hai mắt hần lập tức sáng rực: “Ai nha, tôi gặp ông rồi nha!”

Lão thầy thuốc ôn hòa hỏi: “Vị tiên sinh này, anh đã gặp lão hủ khi nào vậy?”

Dương Cửu liền nói: “Hai năm trước tôi chả đến ông còn gì, khám cái phổi đó, lúc ấy ông làm gì đã đủ tiền mua cả cái viện bụi tổ này, chả ở mãi trong ngõ đặng Đông thành phố đấy thôi! Hồi đó có cần bắt mạch đâu, nhìn mặt tôi cái là ông bảo tôi hết thuốc chữa rồi, về nhà nằm chờ đi thôi, thuốc muốn hút nhiều nữa cứ hút, chẳng nào chả chết. Tôi nghe lời ông nên về mới dám hút từa lưa, mà cuối cùng ông đúng là thần y ghen! Hai năm rồi người ta vẫn chưa có chết ghen!”

Lão thầy thuốc sầm mặt: “Nói bậy, tôi đã nói những lời vô trách nhiệm như thế bao giờ?”

“Đúng thiệt là ông nói mà, ông già! Ông còn giảng giải cho tôi đó là lấy độc trị độc nữa, chẳng nào hai phổi tôi cũng thành hai cái hố đen thui rồi, hút thế hút nữa cũng vậy à. Hề, món lấy độc trị độc đó đúng là xài được nha! Bữa nào đó nhất định tôi sẽ biểu ông một bức phướn, bên trên viết đủ mấy chữ: Chữa bệnh cứu người, thần kỳ nhân ái!”

“Lấy... lấy độc trị độc là thế nào? Đó là nói nhảm! Là xúc phạm tôi! Tôi làm nghề y bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ mà...”

Dương Cửu được thể nhiệt liệt chồm dậy nắm tay lão thầy thuốc: “Chứ bữa nay ông có muốn dặn dò gì tôi nữa không a? A hay là tính bảo tôi cố hút nhiều thuốc nữa đặng càng sống lâu? Chu choa ông khỏi phải nói, trước kia tôi coi truyện chưởng thấy người ta bảo lấy độc trị độc là tôi không tin đâu ghen, ấy mà từ hồi được tự thí nghiệm mới thấy bí quyết cổ truyền thật là thần kỳ quá sức ghen! Thầy thuốc Trung y, thật tình kỳ diệu a! Tiêu Trọng Giản, anh bảo có phải không hử?”

Lão thầy thuốc quả thật giận đến thở hết nổi: “Anh buông tay ra! Buông tay ra! Nói nhảm! Toàn là nói nhảm!...”

Mặt Tiêu Trọng Giản đã xám xịt, hần sấn đến kéo Dương Cửu ra, bình tĩnh nhưng kiên quyết gỡ từng ngón tay đồ lưu manh ra khỏi cánh tay lão thầy thuốc, rồi xách cổ hần ta lôi ra cửa: “Hôm nay không tiện khám, để lúc khác vậy, hôm sau chúng tôi sẽ lại đến quấy rầy ngài. Người đâu! Đưa cậu Cửu vào xe, không cho phép ra ngoài!”

Dương Cửu chưa kịp rú rít tiếng nào đã bị một đám vệ sĩ như hổ báo nhét tống nhét tháo vào ghế sau xe.

Lúc ấy Tiêu Trọng Giản mới quay lại nhìn lão thầy thuốc: “Ngài xem...”

Sắc mặt lão thầy thuốc thoát xanh thoát trắng một hồi: “Tiêu tiên sinh, bệnh nhân này, nếu anh ta không muốn coi bệnh thì cứ nói thẳng một câu là được, làm vậy là có ý gì đây? Lão hủ làm nghề y năm mươi năm nay, thật chưa bao giờ...”

Tiêu Trọng Giản cười ha hả: “Chuyện đó là đương nhiên, lão tiên sinh ở viện này hơn hai mươi năm rồi, tôi đâu phải hồ đồ, đâu thể nghe cậu ta nói nhằm bậy bạ mấy câu rồi tin là thật được?”

Lão thầy thuốc thở dài: “Tiêu tiên sinh, thật không dám giấu giếm, dù bảo chữa chưa chắc tôi đã chữa được. Làm nghề y là nhờ cả sức Trời lẫn vận số của mình, mới giúp được người ta khỏi ốm đau bệnh tật; nhưng nếu tự bệnh nhân không muốn thoát khỏi vực sâu, thì dù Trời cao có lòng cứu vớt, bác sĩ có thành tâm nhân ái, cũng không thể giúp anh ta được.”

Tiêu Trọng Giản lo lắng nói: “Cần thiết thì ngài gây mê cậu ấy rồi châm cứu cũng được, còn nếu phải dùng cách trị liệu gì khác nữa, chỉ cần ngài nói một tiếng, chuyện gì trong tầm tay chúng tôi sẽ làm ngay lập tức; hay ngài có yêu cầu gì khác, ngài cứ nói...”

“Lão hủ liệt một nửa người, sắp xuôi tay nằm xuống rồi, còn gì để đòi hỏi nữa?” Lão thầy thuốc thở dài, quay lưng run run đi vào nhà trong, “... về nghỉ ngơi giữ sức đi, xét cho cùng thuốc thang chỉ là thứ phụ trợ, còn tự dưỡng thân mới là lẽ nên làm...”

—

Trên đường về, mặt mày Tiêu Trọng Giản sầm sì đầy sát khí. Dương Cửu tự biết mình gây họa rồi, liền cứ thế nằm im thín thút một bên giả chết.

Tiêu Trọng Giản thấy hần ngoan ngoãn như vậy, chỉ cười lạnh không nói năng gì. Đẳng nào ghế sau cũng rộng rãi, một người nằm duỗi chân tay còn dư chỗ, chứ nói gì Dương Cửu đương co quắp trong góc xe, ra sức làm như mình không có đó.

Xe vào đến khu phố lớn, Dương Cửu đã bắt đầu gà gât ngủ, đột nhiên Tiêu Trọng Giản lãnh đạm nói: “Đỗ lại, vào mua quần áo.”

Lập tức Dương Cửu nhảy dựng lên như bị dí điện: “Ai mua? Anh mua hả? Tôi không có tiền nha! Tôi cự tuyệt bao tiền! Lão tử chỉ mặc độc một loại hàng vãi hè hai xu một cặp này thôi đó đó... Á!”

Tiêu Trọng Giản ần hần ngồi lại, khuỷu tay dè cứng trên ngực hần, một tay bắt lấy cằm hần, rồi hung hãn cúi xuống hôn. Lão yêu nghiệt bị bắt ngờ không kịp phòng bị gì, còn chưa hậm hực phản đối thì môi dưới đã bị cắn mạnh, ngay sau đó Tiêu Trọng Giản thô bạo vặn mở khớp hàm hần, thỏa mãn liếm láp từng chút từng chút vách lợi hần, vừa như mơn trớn vừa như cắn xé những thớ thịt mềm mại trong khoang miệng. Môi lưỡi chà xát, cuộn xoắn đẩy ép buộc, toàn thân Tiêu Trọng Giản đè trên người Dương Cửu, hầu như dồn tất cả trọng lượng để ghì giữ hần, thậm chí Dương Cửu còn cảm giác như lợi mình dần tê dại, xương sườn muốn oằn cong, nghe được cả những tiếng răng rắc đầy đe dọa.

“Buông... buông ra...”

Dương Cửu tuyệt vọng xô gã đàn ông cường tráng hơn hần không biết bao nhiêu lần này ra... Tiên sư Tiêu Trọng Giản, không đừng mắc gì phì ra ngần này thật hả, tính hên hoang anh có tiền mua thịt ăn chắc?

Đã tưởng phải chịu chết rồi, đột nhiên Tiêu Trọng Giản chụp lấy cổ tay hần, liền sau đó Dương Cửu cảm thấy có thứ gì lạnh lạnh chạm vào da mình, vòng tròn như một cái còng hay tương tự vậy.

“Bỏ ra! Bỏ ra ngay!!”

Dương Cửu nện thùm thụp lên lưng Tiêu Trọng Giản, lực tay hần đâu có yếu, hại Tiêu Trọng Giản đau đến buột miệng rên lên, hần nghiêng mạnh cánh môi Dương Cửu như để trả đũa, rồi mới nhồm người ngồi dậy.

Bấy giờ Dương Cửu mới cúi xuống nhìn thử, thì ra không phải còng, mà là một cái đồng hồ, nhìn qua hình như quen quen. Hần ngắm nghía kĩ một hồi nữa, ai nha~ này không phải cái đồng hồ chế tác thủ công trứ danh của Thụy Sĩ bán được giá đắt gấp tỉ lần hồi nào đây hả?

“Nụ hôn này coi như cậu trả nợ tôi mua quần áo cho cậu.” Tiêu Trọng Giản luôn tay nhéo lưng Dương Cửu một cái, hạ giọng bông đùa, “... nếu cậu dám giở trò gì trong cửa hàng, coi chừng tôi xử cậu luôn trong phòng thử đồ.”

Mấy năm nay Tiêu Trọng Giản vẫn tâm tâm niệm niệm muốn đeo lại chiếc đồng hồ này lên tay Dương Cửu, tiếc rằng không sao làm được. Hôm nay rốt cuộc cũng được toại nguyện, thành ra bỗng dưng không khí xung quanh hẳn cũng nghe dịu dàng hơn không ít.

Dương Cửu râm rì bưng miệng, vừa thăm rửa Tiêu Trọng Giản có cái thứ ham mê biến thái ưa cà dẩu răng lên mồm miệng người khác, vừa nhẩn nhơ vịn vẹo đi vào cửa hàng như con gái nhà lành bị ai áp bức. Cửa hàng là loại xa xỉ có tiếng, cô nàng trông quầy thấy khách vào liền yểu điệu bước ra, miệng cười tươi như hoa, nhỏ nhẹ hỏi: “Hai ngài muốn xem đồ gì ạ?”

Bán hàng ở đây ai cũng biết nhìn người, vừa xong Tiêu Trọng Giản bước vào, khí thế hùng hồn, nhìn qua đã biết là người giữ hầu bao; Dương Cửu thì ra sức lùi a lùi, nép a nép, bất quá bản chất tu luyện ngàn ấy năm, dù có cố né cách mấy cũng không giấu được cái đuôi to tướng ngoe nguẩy sau lưng. Còn đám thuộc hạ lom côm bị quên biến hết, nàng trông quầy đã coi như bọn họ là phong nền trang trí.

Tiêu Trọng Giản móc hai ngón tay, xách cổ Dương Cửu lên, giơ tòn ten trước mặt em bán hàng: “Kiểm đồ cho cậu ấy sao cho ra hồn người là được.”

Dương Cửu bị đất ngoái cổ lại nhìn hẳn: “Chứ chả nhẽ giờ tôi không giống người a?”

“Giống hồ ly tinh.” Tiêu Trọng Giản lạnh lùng đáp, còn nói thêm một câu, “... cái loại bị nhổ trụi lông.”

Dương Cửu cụp tai, lách thếch đi theo em bán hàng vào sâu bên trong. Bước được hai bước, người này lại ngồi thụp xuống đất, lải nhải nói văng đầu mỗi chân rồi, hồi trưa ăn lắm quá bụng dạ khó chịu, khỏi đi nữa về ngủ cho yên thân. Tiêu Trọng Giản cười lạnh, thản nhiên đi theo em bán hàng vào chọn đồ, lúc bước qua người Dương Cửu thì cúi xuống nhìn nhìn, rồi nói khê ba chữ: “... phòng thử đồ.”

Dương Cửu giật thót mình, vội vàng chồm dậy vẩy đuôi te tòn chạy theo.

Con mắt Tiêu Trọng Giản cũng kể như tinh đời, hẳn nhìn lướt một vòng cửa hàng, chọn vài bộ đồ thường dễ mặc, rồi lựa chuẩn xác một bộ Âu phục đen tuyền treo trên giá, phối với áo sơ-mi đỏ thẫm bên trong. Size này khá nhỏ, nhưng hẳn cũng không dám khẳng định Dương Cửu mặc có hợp hay không, liền quay lại gọi lão lưu manh: “Dương Cửu, vào phòng thử đồ thử đi.”

Dương Cửu bị gọi giật mình, vừa quay lại thì thấy Tiêu Trọng Giản lạnh mặt nhìn hẳn: “Tôi đếm đến ba, cậu không tự vào thì tôi vào cùng cậu. Một!”

Dương Cửu lập tức lao đến, giật mở quần áo, chạy tuốt vào phòng thử đồ, tốc độ nhanh như chảo chớp.

Nàng bán hàng mỉm cười am hiểu, nói: “Tiên sinh, người yêu của ngài thật nghe lời.”

Tiêu Trọng Giản bật cười: “Quá khen, đến lúc cậu ấy không nghe lời, thường thường tôi cũng phát điên.”

Dương Cửu uốn éo ì xèo như tân nương thay hỉ phục chờ lên kiệu hoa, hẳn vịn vẹo trong buồng thử đồ chán chê hết chừng thời gian ăn một bữa cơm, mãi đến khi Tiêu Trọng Giản muốn đập cửa xông vào, hẳn mới thở ngắn than dài bò ra. Lão lưu manh trong gương vẫn là gương mặt đó, vẫn nguyên vẻ phong lưu đó, màu đỏ thẫm nổi bật giữa nền đen, phối hợp hài hòa giữa sự sang trọng và rực rỡ, cái cà vạt màu bạc xám thắt xộc xệch, cùng với những đường nét thanh mảnh tinh tế trên gương mặt hẳn, và bộ dạng bất cần khinh khỉnh, lại thành ra một vẻ mê hoặc quyến rũ đến kì dị.

Tiêu Trọng Giản đứng sau lưng hẳn, cùng nhìn vào gương, nhẹ nhàng nói: “Dương Cửu.”

Dương Cửu quay đầu lại, quảng cho hẳn một ánh mắt coi thường.

Trong khoảnh khắc, Tiêu Trọng Giản như gặp lại con người vừa qua tuổi hai mươi năm đó, một ánh mắt lướt qua là phong lưu, một nụ cười ngoảnh lại là phóng đãng. Khi ấy hẳn đã cảm tưởng rằng mình là kẻ may mắn nhất thế gian này, hẳn thấy mình từ hai bàn tay trắng thoáng chốc có được cả thế giới, thậm chí hẳn tưởng như mọi sắc màu rực rỡ trên vũ trụ đều quy tụ cả trong trái tim mình. Niềm hạnh phúc ấy thật khó mà tả bằng lời, chỉ biết rằng toàn thân hẳn đều muốn lâng lâng như muốn bay bổng vì sung sướng.

Thoáng chốc hơn mười năm đã qua, hần đi luẩn quẩn một vòng tròn bước lạc biết bao nhiêu lần, để rồi đến khi toàn thân thương tích, mới liều mạng trở về được điểm xuất phát; người đó vẫn đứng tại nơi mười năm trước, trông xuống sự đời, với nụ cười nhạt vô tư lự ấy.

Bất quá hần không còn gã thanh niên có chút khôn khéo, mảnh lối trước kia nữa, giờ hần đã tu luyện thành một lão yêu tinh đầu gật gù, đuôi ngoe nguẩy, thân mình trơn tuột không sao nắm giữ được. Chỉ có bề ngoài vẫn y nguyên như xưa, giống như một lớp mặt nạ muôn thuở, vui cười tức giận, giả ngơ ngu ngốc, hần vĩnh viễn không thể biết dưới vỏ bọc hoàn hảo ấy khuôn mặt thật của Dương Cửu ra sao.

Dương Cửu quơ quơ tay trước mặt hần: “Hồn hề~ hồn về~”

Tiêu Trọng Giản chụp lấy bàn tay hần, muốn nói gì đó, nhưng trong lòng đột nhiên thấy chán ngán, rốt cuộc chẳng nói được câu nào thành lời.

Dương Cửu chớp chớp mắt ra bộ vô tội nhìn hần: “Làm sao hở?”

“... không có gì.” Tiêu Trọng Giản đáp, đưa tay lên vuốt mặt, “Cậu thay lại đồ đi, tôi ra ngoài chờ cậu.”

15. Chương 15

Đến lúc rút thẻ trả tiền trong cửa hàng quần áo, Dương Cửu thôi thì làm một phen hăng say quyết liệt liều mạng chống cự, để đồng nợ của mình không vọt đến hàng năm số không, hần không tiếc xài móng vuốt, chân cẳng, răng nanh răng hàm, rồi thì mọi loại đạo cụ có thể vớ được làm vũ khí quanh đó, quăng loạn vào Tiêu Trọng Giản, đáng ngán hần ta ký hóa đơn. Cuối cùng Tiêu Trọng Giản cũng nổi khùng, hần móc hai ngón tay xách cổ Dương Cửu, lao nhanh ra ngoài, ném vào trong xe, rồi đóng sập cửa lại, xong đâu đó lại quay vào quán ngoáy bút ký tên thật hoành tráng.

Dương Cửu điên cuồng như mèo già kêu xuân trong xe, ra sức cào cửa hú hét: “Cho ta ra ngoài!! Họ Tiêu kia! Đừng có hòng ta trả tiền mi! Đòi tiền ông đây không có—!! Đòi mạng thì có một cái đây—!!”

Đột nhiên Tiêu Trọng Giản xông ra, mở toang cửa xe, lạnh lùng đứng nhìn hần. Lập tức Dương Cửu nín thinh.

“Không mua quần áo cũng được, tôi không ngại nhìn cậu trần truồng suốt ngày đâu, cậu thấy sao hả?”

Dương Cửu tím mặt lăm lăm tỏ ý đã chịu khuất phục thế lực gian ác, hần ôm đồng quần áo vừa mua, lúi lúi vào một góc ghế sau để thay. Tiêu Trọng Giản thần nhiên ngồi nhìn hần, ánh mắt như thể chốc chốc lại định làm-gì-đó cứ thế dán vào hần từ đầu tới cuối màn cởi quần mặc áo, hại lão yêu nghiệt rợn hết cả lông tóc.

Kết quả là càng nôn nóng càng dễ hỏng việc, khuy áo cài lệch hàng, lại phải cởi ra cài lại. Tiêu Trọng Giản để ý thấy ngón tay hần hình như hơi ngượng ngượng, liền kéo bộ vuốt của hần lại gần mình, nắm nắm trong tay, hạ giọng hỏi: “Sao xương có vẻ trật hả?”

Dương Cửu thành thật nhắc nhở hần: “Nam nam thụ thụ bất thân.”

Tiêu Trọng Giản bất thần kéo giật cánh tay hần, để cả người hần ngã sấp vào lòng mình. Dương Cửu không kịp đề phòng đã bị xúc phạm danh-tiết, hần gào rú inh ỏi, kết quả là cổ tay bị Tiêu Trọng Giản nắm cứng như gọng kìm, rồi hần ta bắt đầu lần lần tay sờ soạng khắp cánh tay Dương Cửu.

“Xương cổ tay sai vị trí, xương khuỷu tay sai vị trí, xương vai hình như... hơi lạ lạ, va đập vào đâu hả? Hay là vì chạy trốn hai năm trước...”

Dương Cửu ra vẻ đạo mạo chính kịch: “Thật ra bị thương hồi vắc bao cát ở công trường đó, lao động ấy là vinh quang.”

Tiêu Trọng Giản không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn hắn.

Dương Cửu có mặt dày nữa cũng nhịn hết nổi, đành nói toẹt ra: “Rồi rồi, thật ra hồi đó tôi bơi được lên bờ, cơ mà mẹ nhà thằng bắt hiểu chết bỏ La Tuần chứ, dám cho người rình sẵn quây lão tử... sau này lão tử lại đi học bơi, học được hai chiêu bơi chớ, mà vừa mới ngoi được đầu lên thì bị một thằng cầm dùi cui phang cho một gậy, thiếu chút nữa là hý sinh luôn... bắt quá sau đó đã tìm người nắn xương rồi, thiệt đó.”

Tiêu Trọng Giản một tay cầm cổ tay xương xương của hắn, tay kia chậm rãi vuốt ve. Hắn vẫn nhớ trước kia chỉ cần nhẹ nhàng vuốt ve xoa nắn làn da Dương Cửu, là có thể khiến lão lưu manh này thoải mái đến mức gừ gừ ngâm nga, bất què ngày đó còn có chút thịt bọc ngoài xương, giờ thì chỉ còn độc một lớp da tái nhợt, hầu như nhìn rõ được cả mạch máu xanh nhàn nhạt bên trong.

Hai bàn tay này từng đỡ hắn đến một đỉnh cao chưa từng có, từng là vật dẫn lối duy nhất cho hắn mò mẫm bước đi, có một quãng thời gian thật dài, đêm đến hắn luôn phải nắm tay Dương Cửu mới có thể dỗ được giấc ngủ, để hai bàn tay siết chặt kháng khí. Chính một chút hơi ấm ấy, đã dìu hắn qua đêm đông bất tận, cho đến ngày đón được ánh bình minh.

Dương Cửu ngáp dài một cái, cục cựa tìm một tư thế nằm thật thoải mái, rồi rất chi vô tình vô sỉ, đập Tiêu Trọng Giản dẹp qua một bên.

Không gian trong xe Limousine thừa đủ rộng, Tiêu Trọng Giản nửa quỳ trước ghế sau, nhẹ nhàng hỏi: “Dương Cửu, cậu còn nhớ mặt kẻ bẻ tay cậu không?”

Dương Cửu vui đầu giữa hai cánh tay, lười cả mở mắt ra: “Tôi còn nhớ cả cái thằng bắn súng anh sai đi giết tôi mười năm trước ấy, nhuộm một đầu tóc đỏ chói, chắc chắc, mẹ nó cái đầu mới ngon chứ, tôi đã định hỏi nó làm ở tiệm nào rồi đấy.”

Tiêu Trọng Giản im lặng không nói gì.

Dương Cửu lại mơ màng ngủ. Nhiều khi không ai để ý, hắn cũng biết đau, biết khốn khổ, một dúm xương già cũng sẽ cọt kẹt biểu tình, nhưng tất cả chỉ cần rắng rắng chịu đựng rồi sẽ qua, việc cần đến tay hắn vẫn lại gượng dậy làm được như thường; thế nhưng hễ có người quan tâm thương tiếc, thì tấm thân tàn hết nước ấy đột nhiên sẽ thành ra ưa được chiều chuộng o bế, nhích một ngón chân cũng nghe một mỗi rã rồi, thiu thiu muốn ngủ, giống như chỉ chờ cơ hội để bồi bổ dinh dưỡng bù cho hai năm qua.

Vậy là hắn ngủ thẳng đến khi ô tô chạy qua nửa thành phố, rồi dừng lại trước khách sạn. Xe đỗ hắn cũng tỉnh, mở mắt nhìn, Tiêu Trọng Giản vẫn đương quỳ như cũ, không nhúc nhích, cũng không nói gì.

Dương Cửu chìa một ngón tay, chọc chọc hắn: “Điên hử?”

Tiêu Trọng Giản chộp lấy tay hắn, chực nói gì đó.

Dương Cửu cười nhạt, chặn lời hắn ta: “Còn tính hỏi gì nữa a, thằng đó ngổm rồi, đập cả người lẫn đồ đoàn trang bị té xuống sông, chết mất xác.”

Hắn lồm cồm bò ra mở cửa xe chui ra, rồi quay đầu lại nhìn Tiêu Trọng Giản trong ánh nắng chói chang, mỉm cười lạnh lùng, “... Tiêu Trọng Giản, anh biết mà, Dương Cửu này giết người, thường phạt, chỉ nghĩ làm được hay không, không có chuyện nường tay hay không.”

—

Trên đời này có một số kẻ, thịt trên người mỡ béo còn khó hơn vớt giá cổ phiếu, nguyên một tuần trời chỉ có nằm nhà ăn ngủ, cả ngày không phải động tay động chân làm lụng một tí gì, cuối tuần mới cho lên cân thử, kết quả là trọng lượng vẫn hết như cũ, cứ như thế cả nồi cháo yến hân vừa ăn đã bị hút tuột vào còi vô cùng đầu đó trong dạ dày mất rồi.

Tiêu Trọng Giản nhìn chằm chằm mặt cân sức khỏe, mặt mũi sẫm sì khó tả.

Dương Cửu nhác trông thấy vậy, lập tức nín thinh giả chết.

Tiêu Trọng Giản thả tờ báo cáo bác sĩ mới gửi xuống, rồi ngồi xồm xuống, nâng cằm Dương Cửu, dịu dàng nhìn vào mắt hắn: “Cậu còn thế này, chắc tôi phải tiêm dinh dưỡng trực tiếp cho cậu mắt. Nghe nói loại dung dịch dinh dưỡng này pha chế rất khoa học, có điều lúc tiêm thì hơi khó chịu...”

Dương Cửu lập tức nhảy dựng dậy: “Chớ! Chớ! Tôi sợ tiêm lắm! Cháo vừa xong bưng lại đây bưng lại đây, tôi ăn thêm mấy miếng!”

Dương Cửu mà sợ tiêm, Tiêu Trọng Giản có điên mới tin được hẳn. Người này trước kia dẫn quân ngoài chiến trường, bị mảnh đạn văng sức qua đùi, rút cả mảng thịt, máu tứa như suối, hẳn chỉ nhủu mảy, giắt mảnh vải rịt lên rồi thần nhiên chạy tiếp. Loại người xương thịt như kim cương này lại sợ tiêm, chẳng hóa như người bình thường bảo muối cắn đau ghê gớm.

Thấy Dương Cửu lại lười biếng xĩa xĩa răng chờ ăn, Tiêu Trọng Giản mới ngồi bệt xuống cạnh hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Lần này cậu về, hình như đặc biệt sợ tôi tiêm cho cậu phải không?”

Dương Cửu liếc nhìn hắn một cái, định nói gì lại thôi.

Hai mắt Tiêu Trọng Giản đã muốn long lên: “Dương Cửu, nói thật ra cho tôi.”

“... Anh đảm bảo anh định tiêm dinh dưỡng...” Dương Cửu vắn vẹo hỏi lí nhí, “... chứ không phải thuốc phiện chứ?”

Tiêu Trọng Giản đứng phắt dậy, xô cửa lao ra ngoài.

Dương Cửu ngồi lại trong phòng, khẽ nhếch mép cười. Ban đầu chỉ là hích hích như chuột nhắt chôm được pho-mát, dần dần càng lúc càng lộ liễu, rốt cuộc đã thành cười ngặt nghèo không kiêng nể gì nữa, thật không khác gì một con cáo già vô tình vô nghĩa.

Kết quả là tới đến, Tiêu Trọng Giản mang kim tiêm đến thật, vừa trông thấy vậy mặt Dương Cửu đã biến sắc. Mặc kệ hắn cố làm ra vẻ thần nhiên đến đâu, thần kinh hẳn vẫn căng như dây đàn; mấy năm nay Tiêu Trọng Giản đầu tư mạnh vào ngành dược phẩm, ai biết được hẳn ta đã ngấm ngấm bày ra được bao nhiêu vụ nghiên cứu bào chế chất gây nghiện chứ?

“Hơ, nè nè... đừng có giỡn vậy a...” Dương Cửu chấp chới lùi lùi, lùi tuốt đến góc tường, quay lại thấy đã hết đường tránh né, hẳn liền đẩy mở cửa sổ, làm bộ tính nhảy xuống, “Đại ca à, anh coi, tuy kẻ hèn vô bổ hơi bị khó, cơ mà hồi này thịt dất ít ít mỡ mới có giá a, để đó lóc ra bán không sợ lỗ vốn đâu mà...”

Tiêu Trọng Giản sấn đến lôi hẳn khỏi bậc cửa sổ, nhấc bổng lên rồi ném bịch xuống giường. Dương Cửu lão đảo bò dậy, mới đó mà đã nghe đầu văng mắt hoa, chim chóc từ đâu bay quanh riu rít.

Tiêu Trọng Giản túm hẳn lại, ấn xuống giường rồi ngồi đè lên hẳn, đoạn cầm kim tiêm chích thẳng vào cánh tay mình, bơm hết nửa ống mới rút ra, hỏi: “Tin chưa?”

Dương Cửu chớp chớp mắt, thở dài: “Tiêu Trọng Giản, việc gì anh phải thế.”

Tiêu Trọng Giản cười lạnh, đáp: “Cậu thả tin lời nói nhảm bậy bạ của thằng nhãi La Tuấn chứ quyết không tin tôi! Sao cậu không tự hỏi mình xem việc gì phải thế?!”

Dương Cửu im lặng. Bọn họ cách nhau gần như vậy, chỉ cần hắn khẽ chớp mắt, lông mi sẽ lướt qua cằm Tiêu Trọng Giản. Một lúc lâu sau, Tiêu Trọng Giản mới nghe thấy hắn thở dài, rồi chậm rãi cất tiếng: “... Anh thực sự chưa bao giờ định dùng thuốc phiện với tôi sao? Tiêu Trọng Giản, anh có thể phủ nhận, nhưng tôi có quyền lựa chọn có tin anh hay không. Con người tôi chẳng có gì hay, chỉ duy nhất một điều, ấy là tôi rất quý mạng mình. Anh gạt tôi một lần, từ đó trở đi sẽ không bao giờ tôi tin anh nữa.”

Câu trả lời Tiêu Trọng Giản dành cho hẳn là một nụ hôn hung bạo và một mũi tiêm vừa mới rút ra từ chính bắp tay hắn. Dịch dinh dưỡng sền sệt chậm rãi thấm vào mạch máu, Dương Cửu chặt vật nhảu mảy. Hẳn không thích bị tiêm như thế, không một ai thích.

“Cậu có thể chọn không tin tôi.” môi lưỡi còn chưa dứt khỏi nhau, tiếng thở dốc đứt quãng hỗn hển, và giọng nói trầm trầm của Tiêu Trọng Giản như bùng bùng trong màng tai hắn, “... nhưng không sao... chúng ta còn cả cuộc đời, tôi sẵn sàng chứng minh cho cậu thấy.”

Giọt dịch lỏng cuối cùng ngấm vào ven, rồi chậm rãi hòa tan trong máu hẳn. Kim tiêm bị rút ra, Dương Cửu hơi thở dốc, trợn mắt nhìn gương mặt Tiêu Trọng Giản nghiêng nghiêng dưới ánh đèn, chợt hẳn bật cười: “Chúng ta không có cả đời đâu.”

Tiêu Trọng Giản quay ngoắt lại nhìn hẳn, ánh mắt rừng rực đe dọa.

Dương Cửu ngã người nằm dài xuống nệm, bình thần hỏi: “Mấy năm nay bố trí trên dưới trong nhà anh thay đổi hết rồi phải không? Nghe nói những nhóm trước kia tôi lập đều bị giải tán cả, đường lối kinh doanh cũng không như trước nữa, gần đây người chỉ đạo công việc trong nhà là em họ anh, phải chứ?”

“... Phải.”

“Năm đó tôi đã bảo anh, nếu anh muốn phát triển, chỉ được làm ăn công khai đứng đắn, đừng bao giờ đua tranh với một gia đình đã có thâm niên trong thế giới ngầm như La gia, lúc đó anh đã đồng ý rõ ràng với tôi rồi phải không?”

“Phải.”

“Vậy được... mới bấy nhiêu năm, những thứ tôi sắp đặt hẳn hoi cho anh giờ còn gì nữa không, anh bảo tôi tin anh cả đời thế nào đây?”

Dương Cửu xoay lưng, vô cùng thích chí vỗ vỗ gối, rồi lại nằm lăn ra giường. Tiêu Trọng Giản lẳng lẳng nhìn hẩn hồi lâu, lão lưu manh này còn hồn nhiên chưa nhận ra, đương lo cựa quậy tìm tư thế nằm thật dễ chịu đang ngủ.

“... nếu không phát triển vào thế giới ngầm, tôi đã bị Chu gia và La Tuấn bức tử từ lâu rồi...”

Tiêu Trọng Giản cúi xuống, ôm hai vai Dương Cửu từ sau lưng, siết chặt vào lòng, “Chờ chúng ta trở về tôi sẽ giao lại quyền cho cậu, cả tính mạng tôi là của cậu, cậu muốn làm gì, muốn xử sao cũng được, huống gì là một gia tộc?”

Dương Cửu đã muốn mơ màng, hẩn cười lạnh: “... tôi lấy mạng anh làm gì, ăn được sao?... thằng em họ đó của anh là Tiêu Thạc phải không?”

“Đúng là nó.”

“Cái thằng tôi nói lòng dạ bất chính, tướng mạo bất nhã, đã bảo anh đuổi nó đi Mô-ri-xơ cho sớm đi hử?”

Tiêu Trọng Giản thật dễ khóc dễ cười: “Người ta chỉ là mặt mũi không thuận mắt cậu mà thôi, còn làm việc đâu có tệ, việc gì cậu cứ phải ghét nó vậy?”

Dương Cửu nghe hẩn nói, chỉ giật giật lỗ tai, không buồn tiếp lời. Tiêu Trọng Giản vẫn ôm hẩn, nhẹ nhàng hôn hôn lên cổ, lên mặt hẩn, dịu dàng như đang vỗ về người thân yêu nhất chìm vào giấc ngủ.

Rất lâu, rất lâu sau, lâu đến mức hẩn tin rằng Dương Cửu đã ngủ rồi, hẩn định ngồi dậy rồi đi thật khỏe, nhưng vừa cựa mình thì nghe Dương Cửu vẫn đang vui mặt vào gối, nói rõ từng tiếng bằng giọng lạnh đậm: “Tiêu Trọng Giản.”

“Cậu chưa ngủ sao?”

Dương Cửu nói: “Trước kia tôi bảo La Tuấn làm gì, đến giờ nó vẫn nhất nhất làm theo, trước sau như một, không thay đổi dù chỉ một chi tiết nhỏ, không khác gì lời răn sờ sờ trước mắt.”

Trong phòng chỉ nghe tiếng đồng hồ báo thức tích tắc chạy, một hồi sau Tiêu Trọng Giản đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói, “... nhưng đến giờ La Tuấn vẫn quyết đòi mạng cậu!”

Dương Cửu không đáp. Hẩn nghe tiếng Tiêu Trọng Giản bước nhanh ra khỏi phòng, rồi tiếng cửa phòng mở ra khép lại, tiếp đó là im lặng bao trùm.

... Rồi anh sẽ hối hận thôi. Dương Cửu thở dài, thầm nghĩ trước khi thiếp đi.

Vốn tưởng ngày hôm sau Tiêu Trọng Giản sẽ tức giận đến không thềm ra mặt, bất quá Dương Cửu lập tức ngộ ra mình đã lầm... hẩn ta vẫn ôn hòa nhã nhặn xuất hiện bên bàn ăn sáng, nhìn thấy Dương Cửu mò ra còn mỉm cười với hẩn, thái độ rất chỉ thân mật dịu dàng.

Dương Cửu thầm tán thưởng trong bụng, mười năm qua tính tình người này không biết đã rèn giũa được đến nước nào, nếu nói mười năm trước hẩn là bạo long phun hỏa, thì giờ hẩn là miệng thêu tâm giấu, xứng tầm thánh nhân.

Giang Lăng mặt đơ như gỗ ngồi một đầu bàn ăn, nhân lúc Tiêu Trọng Giản quay đi lấy báo sáng, hắn liền nhoài sang, có vẻ rất hứng chí thì thảo với Dương Cửu: “Người anh em, đêm qua cậu đá lão đại xuống giường phỏng?”

Dương Cửu ngây thơ hỏi lại: “Không có a, thân là con tin bị giam giữ, đời nào tôi lại đi làm chuyện khinh suất vậy?”

“Chứ vì sao nửa đêm qua lão đại còn lôi tôi ra ngoài uống rượu, rồi thì vừa uống vừa khóc rên ồm tỏi, cứ như bị cậu thượng rồi phũ cái toẹt vậy a?”

“... cậu xin rồi bị ảo giác đó, người ta là tấm gương thương hương tiếc ngọc kinh điển đó ghen.”

Tiêu Trọng Giản cầm được tờ báo quay lại, lập tức Giang Lăng hung hăng ho, nghiêm mặt lại, rồi rút lui về chỗ nhanh như chớp, tiếp tục chọc chọc đĩa trứng ốp la thịt muối của mình. Chừng mười giây sau Tiêu Trọng Giản lại đứng dậy đi lấy thêm trà, Giang Lăng liền chồm lên lần nữa, hăm hăm hử hử hóng chuyện thị phi: “Cậu biết vụ sáng nay cậu hai La gửi giấy mời, mời lão đại đến sông bạc mới khai trương bên đó không?”

Hai mắt Dương Cửu lập tức sáng rực, hai gã đàn ông tọc mạch bắt đầu liếc nhau cười gian.

“Nhất định sẽ có chuyện hay ho ghen, làm sao để cha già Tiêu dẫn tôi theo được nhỉ?”

“Khó lắm a, cậu hai La đó cũng si tình với cậu gớm a, mấy bữa trước hôm nào cũng sai người đến gây sự quanh đây, có hôm thiếu chút nữa là phi thẳng lên gặp cậu rồi đó, hại lão đại cấm nó thôi rồi a.”

“Đời nào? Tôi còn tưởng thằng nhỏ đó nó đương nhắm làm thịt tôi tể anh hai nó chứ.”

“Thế ra người ta đồn là thật hử! Cậu giết La Vinh Thận rồi vu vạ cho Boss lớn nhà này thiệt sao?”

Dương Cửu quăng cho Giang Lăng một ánh mắt thương hại: “Người anh em, cậu lạc hậu rồi.”

Giang Lăng sờ sờ mũi, cổ bàu chữa: “Từ đận cậu đi tôi bận hết sức, lòng nhiệt tình với chuyện thị phi cũng bị lên dưới một núi công việc tùm lum... cơ mà nói nghe nè, cậu thử chơi bài mềm mỏng coi nào, không chừng chỉ cần cậu nũng nịu với lão đại một cái, ảnh sẽ phá lệ đưa cậu đi gặp cậu hai La thì sao?”

Dương Cửu lập tức rút đầu dùm dó. Vừa lúc ấy giọng Tiêu Trọng Giản vang lên lạnh tanh sau lưng bọn họ: “Giang Lăng.”

Giang Lăng lạnh toát sống lưng, cứng nhắc nhồm đầu dậy: “Dạ có.”

Tiêu Trọng Giản mỉm cười, hắn nhìn Dương Cửu, Dương Cửu đương làm bộ không nghe không biết, hết sức chăm chú ăn món Lạp xưởng nướng của hắn; lại nhìn Giang Lăng, Giang Lăng đương đứng thẳng tắp như người mẫu, hai mắt lấp lánh nhiệt huyết, quả nhiên là tấm gương sáng chói cho một thuộc hạ tiêu biểu.

Tiêu Trọng Giản cười vỗ vỗ vai Giang Lăng: “Hôm nay chúng ta tới sông bạc, nhất định La Tuấn sẽ mời tôi chơi với nó vài ván, đến lúc đó cậu...”

Giang Lăng lập tức thể hiện vẻ trung thành tận tâm kinh điển: “Lão đại anh bảo tôi lên núi đao tôi quyết không xuống biển lửa! Đến lúc đó tôi phải làm gì ạ?”

Tiêu Trọng Giản mỉm cười: “Cậu sẽ làm đồ gán nợ.”

Tức thì Giang Lăng ôm ngực, ọc máu văng xa ba mét.

16. Chương 16

Thành phố B có vô số tụ điểm ăn chơi kiếm sông bạc, nhưng dám công khai treo biển hiệu hành nghề thế này, thì đây là nơi duy nhất.

Trong sảnh lớn có rất nhiều bàn đánh bạc, chia làm mấy khu vực, dành cho khách chơi bài, chơi mạt chược, đổ xí ngầu, thậm chí cả bàn billard cũng có luôn. Sảnh nhà trải thảm đỏ sẫm, rượu uống thả phanh, sông

bạc có bố trí một quầy bar kiêm quán cà phê trông rất lịch sự nhã nhặn, bất quá vị nào hứng chí leo lên bục giạt mic hát đại một bài cũng không sao. Tầng trên thì có vẻ yên tĩnh hơn, cả tầng chia thành nhiều lô ghế, mỗi lô thừa đủ để được coi như một phòng nghỉ nhỏ, tuy không chào mời thắng dịch vụ ***, nhưng nếu quý khách muốn cùng bạn gái qua một đêm thần tiên ở đây, sòng bạc cũng sẵn sàng chiều lòng.

Lầu ba thì hẳn là tầng đồ đen cao cấp, bước lên đã thấy bài trí đúng kiểu sòng bạc quốc tế, một màn hình lớn ốp dọc cả sảnh. Còn tầng trên cùng là khu vực làm việc, người ta nói những kẻ ngụ ở tầng này quản lý cả sản nghiệp đều là hạng có máu mặt trong La gia, bất quá chính La Tuấn cũng không thường đến đây, hẳn chỉ chỉ đạo mọi chuyện qua điện thoại mà thôi.

“Đương yên đương lành sao tự nhiên La Tuấn nó lại mở sòng bạc trong nội địa vậy ta?”

“Thật ra mở sòng bạc mới là mục tiêu chính trong đợt xâm nhập nội địa này của nó, nghe nói có một buổi tối nó ra ngoài uống rượu rồi chạy xe bạt mạng, vừa lúc ấy có người băng qua đường, thiếu chút nữa đã đâm vào người ta. Thằng nhãi ấy đúng là quen thói ngang ngược, lúc đó nó định xuống xe quăng ra mớ tiền cho xong chuyện, ai ngờ đâu kẻ suýt bị đụng xe vừa thấy biển số xe hắn đã cuống quýt bỏ chạy, xem ra chuẩn còn nhanh hơn gã chủ xe vừa gây chuyện là hắn. La Tuấn cũng thấy tò mò, liền quay xe đuổi theo xem sao, kết quả là... như sét đánh ngang tai... tên đó hóa ra chính là kẻ thù giết anh hắn đang bỏ trốn từ hai năm trước.”

Tiêu Trọng Giản đi thẳng vào sảnh, theo chân tay nhân viên sòng bạc hết sức lễ độ, bất quá hắn vẫn ngoái lại nhìn, mỉm cười: “Dương Cửu, sao lại tụt lại thế kia?”

Dương Cửu vừa run cầm cập vừa quắp một cái cột giữa sảnh, méo máo hỏi: “Vầy vầy vầy vầy vầy vầy chớ sao... sao bữa đó nó không bắt tôi luôn?”

“Cảm ơn tôi đi.” Tiêu Trọng Giản tóm lấy hắn, rồi lôi lão yêu nghiệt vào gọn trong lòng mình, “... lúc đó nó vừa xuống xe định bắt cậu, thì có điện thoại của bọn thuộc hạ, báo rằng có người của La gia không biết điều, đi đánh nhau với cảnh sát nội địa. Đến khi nó vội vàng giải quyết xong cú điện thoại rắc rối đó thì cậu đã chạy mất dạng rồi.”

Dương Cửu lắp bắp nói: “Vầy vầy vầy vầy thì... thì thì đứa đàn em đó rõ ràng là anh sai nó làm rồi, vầy vầy tức tức là... bên cạnh La Tuấn lúc nào cũng có tai mắt của... của anh hử.”

Tiêu Trọng Giản mỉm cười không đáp.

Dương Cửu hít hơi lấy dũng khí, rồi bắt đầu rầm rì lải nhải: “Mấy người làm vậy là không được a, bất đồng quan điểm cũng không nên gây sự xích mích vậy a, tranh giành lợi nhuận cũng phải biết tiến biết lui mỗi người nhường nhau một tí mới dễ xong việc a, đấu đá nhau hoài chỉ có hao tiền hao sức mà thôi, riêng cái này là tôi hết sức tán thành quan điểm của lão già Chu ấy... mà anh có nghe tôi nói không đó? Nhà mấy người đừng có gây hấn với La gia hoài nữa đi...”

“Không thể được.” Tiêu Trọng Giản bình thản ngắt lời hắn, “Tôi yêu cậu, vì vậy trừ khi La Tuấn tự giác rút đi, còn không tôi sẽ giành cậu với nó đến chết thì thôi.”

Dương Cửu rất chi ngây thơ vô tội nhìn hắn: “Cơ mà tôi có tự do cá nhân của tôi a, tôi là người độc lập a, là công dân đảng hoàng a, có đầy đủ quyền lợi a...”

Tiêu Trọng Giản cúi xuống nhìn hắn, lại ngắt lời hắn lần nữa: “Cậu là của tôi.”

Dương Cửu bị áp bức nửa người vụn vụn trong lòng Tiêu Trọng Giản, rồi cứ thế bị tha đi như gói bao tải, bất quá lão yêu nghiệt chỉ cần nhẹ nhàng trượt người đã thoát được ra, hắn lùi lại thật xa, rồi mới ngóng cổ lên giờ tay phản đối: “Tôi không nợ anh.”

“Cậu có.” Tiêu Trọng Giản dừng bước trước cầu thang giữa sảnh, cười phá lên đắc ý như mèo vừa vồ được chuột nhất, “Mấy hôm nay cậu ăn cơm của tôi mặc đồ của tôi, tính chi li ra mà nói, hiện giờ cậu nợ tôi hai trăm nghìn đô Hồng Kông... món tiền này tôi sẵn sàng cho cậu lấy thân gán nợ, trừ khi cậu có cách nào khác trả lại tiền cho tôi.”

Giang Lăng đứng cách đó một quãng xa, lúc này liền nghiêm trang phác một dấu thập trước ngực.

Dương Cửu nhìn quanh, coi bộ không ai ở đây sẵn sàng rút ví ra hai trăm nghìn đô cho hắn chuộc thân.

Tiêu Trọng Giản lặng lẽ nhìn hần. Hần dám khẳng định cả đời này Dương Cửu đã hết cơ hội tự mình kiếm tiền mưu sinh rồi, lão lưu manh ấy còn sống được mấy năm nữa đây? Loại người không tim không gan, tự chăm sóc mình còn không nên như hần, nếu không có người đi theo chăm chút cho hần, quan tâm đến hần, dọn dẹp hậu quả giùm hần, theo dõi hần ăn cơm uống thuốc, chắc chắn chẳng cần mấy thời gian, hần ta sẽ tự hành hạ mình đến tất tở.

Hôm nay hần sẽ nói thẳng mọi điều kiện với La Tuấn, sau đó đưa Dương Cửu về Hồng Kông, trở về Tiêu gia, để từ nay về sau đích thân hần sẽ quản Dương Cửu. Đồ yêu nghiệt tu luyện thành tinh ấy đừng bao giờ nghĩ đến chuyện chạy ra đường hưởng thụ tự do hay quyền lợi gì nữa.

Dương Cửu cũng tự hiểu ý đồ của Tiêu Trọng Giản, bất quá bảo hần từ giờ sẽ bị người ta theo kè kè, không thuốc không rượu, vậy thà giết hần chết luôn đi còn hơn.

Lão lưu manh đáng thương xuội xì nhìn quanh quất khắp sảnh, thấy không ai có thể cứu mình khỏi lúc nước sôi lửa bỏng thì có vẻ rất chi thất vọng. Nhưng Tiêu Trọng Giản chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã thấy hần ta liễng xiễng lết về phía mình, rồi chìa tay ra: “Vậy được, cho tôi mượn hai ngàn trước đi...”

Tiêu Trọng Giản cảnh giác lùi lại: “Tôi không để cậu mua thuốc lá đâu.”

Dương Cửu thành thật nhìn hần: “Tôi hứa chắc không đi mua thuốc, tôi muốn gây dựng sự nghiệp, đăng kiếm tiền trả nợ anh hai trăm ngàn.”

Gây dựng sự nghiệp? Đồ lưu manh tiêu tiền như nước, ăn chơi sa đọa, không biết xấu hổ này lại muốn gây dựng sự nghiệp? Tiêu Trọng Giản cũng phì cười, hần giơ tay gọi Giang Lăng, nhẹ nhàng nói: “Được, đưa séc cho cậu ấy. Tôi muốn xem cậu ấy gây dựng sự nghiệp để trả nợ thế nào!”

Giang Lăng hít sâu một hơi, rồi hí hoáy viết séc hai ngàn đô đưa lên.

Dương Cửu nhận séc rồi, lập tức đi hỏi quản lý sòng bạc đổi séc lấy bốn phỉnh năm trăm. Tiêu Trọng Giản cố tình muốn xem hần tính làm gì, vậy là cứ thế chấp tay sau lưng đi theo. Dương Cửu chậm rãi nhìn khắp sòng bạc, dừng lại một lúc cạnh bàn billard, rồi theo hai lần cược nhỏ trên bàn poker, cũng không hiểu hần tính mất thật hay chỉ nhờ may mắn, vừa cược xong đã gom liền bốn ngàn, đến đó thì hần rời khỏi bàn chơi bài, sang khu đồ xì ngầu.

Tiêu Trọng Giản vẫn đi theo hần, chỉ thấy Dương Cửu có vẻ rất ung dung đảo mấy vòng quanh bàn xì ngầu. Hần không nhìn quản lý đang làm gì, cũng không xem số xác suất hiển thị trên màn hình, chỉ đưa mắt nhìn các loại biểu cảm hết sức phong phú của những người chơi. Người ta cười sung sướng, hần cũng cười; người ta giậm chân đập bàn, hần liền nhủ mầy dăm chiêu theo. Đúng xem như vậy qua chừng vài vòng cược, hần mới bắt đầu chơi. Vừa vào bàn Dương Cửu đã đặt hết bốn ngàn, kết quả là không hiểu hôm nay số hần đỏ thật hay có gì không ổn, hần đặt bảy dãy số thì trúng đến bốn, ăn gấp rưỡi số phỉnh, vậy là hần có sáu ngàn.

Nụ cười trên mặt Tiêu Trọng Giản nhạt dần. Hần rất hiểu Dương Cửu, người ta nói thổ khôn có ba hang, còn Dương Cửu là hồ ly, hần đã bắt tay vào làm gì thì đừng nói ba hang, không chừng tám hang mười hang hần cũng có. Nếu hần cứ đặt toàn bộ phỉnh trong tay kiểu này, thì e rằng không phải hần đang chơi được ăn cả ngã về không, mà là vì hần biết chắc chắn mình sẽ thắng.

Dương Cửu nhìn nhìn số phỉnh mình gom về, có vẻ chưa vừa ý lắm, giống như bốn dãy số vừa ăn được vẫn chưa bằng số hần định nhắm. Bất quá sáu ngàn cũng không tệ, Dương Cửu quay lại bàn poker.

Tiêu Trọng Giản nhìn hần. Lần này hần không đứng cạnh bàn cược theo kiểu cò con nữa, mà đằng hoàng ngồi xuống ghế, cùng với mười hai phỉnh năm trăm của hần.

Dương Cửu cười hí hí với cậu em chia bài trắng trẻo đứng cạnh bàn, không hề biết cả Tiêu Trọng Giản lẫn La Tuấn đều đang chăm chú theo dõi hần. Có khác chẳng là Tiêu Trọng Giản đứng ngay trong sảnh, cách hần một đoạn, còn La Tuấn thì ngồi trên tầng cao nhất, quan sát từng hành động của hần qua camera trong sảnh.

La Tuấn ngồi chôn mình trên ghế dựa, sau lưng hần là gã quản lý sòng bạc, trán dẫm mồ hôi, hần ta đương không hiểu vì sao Boss lớn trên cao chót vót này đột nhiên đại giá đến sòng, càng không thể hiểu lý do Boss lớn rộng rãi cho gửi thiệp mời mời bọn Tiêu lão đại, kẻ thù muôn thuở của hần tới.

La Tuấn im lặng một lát, đột nhiên hỏi: “Đã liên lạc được với đám khách lẻ không thường trú ở sông các ông thuê chưa?”

Khách lẻ không thường trú tại sông cơ bản cũng là khách cao cấp, họ đều là những tay có địa vị khá khá, hàng năm sông bạc vẫn trả lương hay thậm chí trích cả hoa hồng cho họ. Những người này chuyên dùng để kiểm soát sông bạc, nếu có kẻ đến gây sự, họ sẽ ra mặt đuổi khách thay bảo vệ sông.

Thật ra rất ít khi phải dùng đến những người này, có khi cả năm chỉ có vài lần, nhưng đã gọi đến là cầm tiền. Trừ khi có vấn đề đặc biệt, còn không rất hiếm khi họ xuất hiện.

Vấn đề đặc biệt ở đây đại để gồm: kẻ đến gây sự quá ghê gớm, bảo vệ bình thường không xử lý được, sông bạc sắp sập tiệm đến nơi; hoặc nhân ngày đẹp trời Boss lớn đích thân đến sông, gọi đích danh một khách lẻ nào đó ra mặt.

Ra mặt làm gì? Đương nhiên, hầu hết đều phải là những tình huống hết sức khó nhằn, mới có chuyện sếp lớn đứng ra gọi người đến giữ tiếng cho sông bạc; bất quá đôi khi anh được gọi đến không hẳn là để xuống bàn chơi bạc phô trương thanh thế, dù gì người ta là Boss cao chót vót, nếu người ta nổi hứng kêu anh tới hát múa dân ca, anh cũng đành chạch lưỡi làm tới vậy. Ai bảo anh ăn lương năm lương tháng của người ta.

... nhưng tình huống kể trên, nếu đem so với cậu hai La vẫn nghe nói tính tình không đến nỗi biến thái, thì chuyện gọi khách lẻ đến múa hát dân ca cho hấn coi bộ hơi khó tin. Vậy là nửa giờ sau, một khách lẻ sống gần đó đã tới, mới bước qua cửa hấn đã thấy cậu hai La đang ngồi nhìn màn hình chăm chú, sau lưng hấn là một loạt quản lý cấp cao, sắc mặt ai nấy đều hết sức khó tả.

Gã khách lẻ lập tức căng thẳng như trước giờ lâm trận, hấn nghiêm chỉnh tiến tới trước bàn: “Thưa cậu hai!”

Sở hữu được vài tay khách lẻ sừng sỏ chính là độc chiêu của sông bạc, những gã kiểu thế này không có chuyện sông bạc tầm tầm mà mướn nổi, bọn họ chịu ở đây lãnh lương tháng, tức là đã nể mặt nhau lắm rồi. Nhưng cậu hai La là ai chứ? Ông chủ đây thủ đoạn tiếng tăm lừng lẫy trong thế giới ngầm của cảng, đến Tiêu lão đại cũng phải kiêng mặt đôi phần, vậy nên bất kể ngày thường anh vênh vang ngang ngược đến đâu, đã gặp hấn là phải tự biết điều tỏ ra quy củ lễ độ.

La Tuấn không buồn ngẩng lên. hấn gơ tay vẫy gã khách đến gần, rồi chỉ vào người đang ngồi cạnh bàn poker trên màn hình, nói: “Cậu xử lý cho tôi người này.”

“Được, cậu hai. Hiện anh ta ăn bao nhiêu rồi?”

“Bảy nghìn.”

“Mới bảy nghìn thôi?”

Không phải hấn ta lảm chuyện, nhưng quả tình bảy ngàn phỉnh còn chưa xứng cho một khách lẻ thường thường để mất, nói gì đến chuyện gõ trống khua chiêng kêu đích danh hấn đến ra tay.

Sông bạc này ngày nào không có người thắng tiền trăm, thậm chí tiền triệu, bước vào sông hai bàn tay trắng, khi trở ra túi trên túi dưới hết chỗ tích thêm tiền... đương nhiên bọn họ cũng có thể chọn không nhận tiền mặt, lấy tạm séc bỏ gọn túi là ok!

Thắng bảy ngàn đô, thật sự không cần sếp lớn lẫn cả đám quản lý đứng dàn hàng trùng trọng như đang ghen tương sống vậy chứ?

La Tuấn liếc mắt nhìn gã khách trẻ tuổi này. Hấn mang máng nhớ ra đây là tay chơi bạc nổi tiếng chính vì hấn ta quá trẻ, người ta đánh bạc cả đời rồi tậu được một cơ ngơi là chuyện nhỏ; nhưng đây lần đầu tiên hấn ta ngồi vào bàn đã thắng luôn một biệt thự, ấy lại là một tin tức không vừa.

La Tuấn lại rời mắt về màn hình, tiếp tục nhìn Dương Cửu. Gã chơi bài trẻ nhìn hấn chờ đợi, qua một lát mới nghe hấn nói: “... người này mới bắt đầu chơi nửa tiếng, nửa tiếng trước trong tay anh ấy có sáu ngàn phỉnh.”

Trên màn hình, Dương Cửu đang mỉm cười phớt tỉnh, lật quân bài cuối cùng của hấn. Mỗi lần hấn cược không lớn, nhưng bài rất thuận, rất đồng đều, thắng hoàn toàn trơn tru, khiến đám khách đứng xem đẳng

sau chốc chốc lại ồ lên hoan hô.

“Giờ anh ấy có tám nghìn rồi đó.”

Tay chơi bài bắt đầu nhúu mày.

“Tôi không bảo cậu đuổi anh ấy ra, hay thắng lại tám nghìn đó. Tôi gọi cậu tới, là để cậu giữ chân người này lại cho tôi.”

Gã khách sững sốt, tròn mắt nhìn La Tuấn. La Tuấn châm một điếu thuốc, vẻ suy tư trên gương mặt quay nghiêng cũng khiến người ta phát sợ.

“... anh ấy thắng bao nhiêu cũng được, có thắng đến sập cái sòng bạc này cũng không vấn đề gì! Nhưng bắt kẻ thắng bao nhiêu tiền, rồi người này sẽ phải bại trong tay tôi! Ngày hôm nay Tiêu Trọng Giản có thể bước ra khỏi sòng bạc này, nhưng người này thì tuyệt đối không!”

—

Kỳ thực Dương Cửu chơi không hề tham, hần cược từng ván một, mỗi lần tiền cược cũng không nhiều, cũng có ván hần bỏ bài, nhưng không bao giờ bỏ liên tục. Người chơi cao thủ qua vài vòng cược là có thể nhận định trên bàn ai là cá lớn, ai là cá nhỏ sắp bị nuốt tươi, còn đây ban đầu Dương Cửu là cá nhỏ, rồi dần dần hần bành trướng thành cá lớn, những kẻ muốn ăn được hần đều lần lượt thua trắng tay số phỉnh cược trong gà, chỉ còn mình hần vẫn ngồi vững như bàn thạch.

Gã chia bài vẫn tươi cười như cũ, nhưng ánh mắt đã có vẻ cảnh giác, đến trước vòng lật bài, hần mỉm cười hỏi: “Chơi hơn nửa tiếng rồi, xin hỏi ngài có muốn gọi trà hay nghỉ một lát không ạ?”

Dương Cửu cũng cười, hần lắc đầu ra vẻ luyến tiếc: “Tôi cũng định vậy, già rồi xương cốt nó cũng không nghe lời nữa, mới ngồi đó mà đau hết cả người. Vậy đi, bài này tôi thấy còn chơi được lắm, đặt tất cho nhanh!”

Gã chia bài còn chưa kịp phản ứng, Dương Cửu đã miệng nói tay làm, đẩy toàn bộ số phỉnh của mình lên, rồi rút hai tay về đặt trên lá bài chưa lật trên bàn, cười dài nhìn ba người chơi còn lại.

Trong ba người đó có một là khách lẻ bậc trung của sòng, thường thường xuất hiện ở bàn poker, hai người còn lại chỉ là khách quen. Tay khách lẻ kia đã thua mấy chục nghìn sau vài vòng cược, tuy chưa đến mức giới hạn, nhưng hần cũng đã hơi cuống, giờ thấy Dương Cửu đặt all, điều đầu tiên hần ta nghĩ đến là phải báo động với quản lý ngay.

Ban nãy hần ta đã gọi thông báo tình hình cho quản lý, vừa xong thì được dặn, sếp đã gọi khách lẻ hạng cao hơn đến rồi, trước mắt hần cứ cố chơi nốt ván này đã.

Hần ta dám khẳng định, gã đàn ông nhọt nhọt coi bộ phớt tỉnh ngồi trước mặt mình lúc này là một tay có hạng. Dù trước kia hần ta chưa đặt cược bao giờ, những dứt khoát phải là một cao thủ chơi bài.

Nếu lần này hần chơi rắn lại, cũng đặt all, thì rất có thể hần sẽ thua sạch sau ván này, giờ hần còn được thua bao nhiêu nữa đây? Chắc chừng hai trăm đến ba trăm nghìn nữa, nếu bỏ bài, ít ra còn bỏ được hơn chục lượt cược; còn theo tiếp, ngộ nhờ thua, thì gã địch thủ trắng nhọt trông có vẻ rất hào phóng này rất có thể sẽ ăn hơn trăm nghìn!

Không hiểu vì sao hần tin chắc mình sẽ thua!

Mỗi lần nhìn thấy nụ cười hờ hững và ánh mắt thần nhiên của Dương Cửu, hần đều có cảm giác mãnh liệt rằng mình sẽ thua. Đương nhiên, rất có thể Dương Cửu chỉ đang giả vờ để hù dọa hần; nhưng ai biết được? Nếu Dương Cửu thật sự có đôi Át hay tứ quý J thì sao?

Người này đã thắng liền hơn mười ván rồi, thắng một hai lần có thể là trùng hợp, thắng đến ba bốn lần là may mắn... nhưng mười ván thì sao? Lại còn là mười ván liên tiếp?!

Chẳng lẽ chỉ đơn giản là “trùng hợp” và “may mắn”?

“Tôi bỏ bài.”

Vừa nói ra ba chữ này, gã chơi bài vừa vô thức liếc nhìn Dương Cửu. Dương Cửu không nhìn hắn, hắn ta đang nghiêng nghiêng đầu, thần nhiên thưởng thức cái tắm chọc trái cây trên đĩa. Ở đây trà nước trái cây ăn tự nhiên, vậy là hắn rất chi hứng thú nhần nhần que tắm cả nửa ngày, bắt quả trái cây tịnh không thêm động đến.

Lúc này hình như tâm trí hắn đã dồn hết vào que tắm, giờ dù có trời long đất lở, sông bạc sập tan nát, cũng chẳng can hệ gì đến hắn.

Hai người chơi còn lại trên bàn đưa mắt nhìn nhau, một người lên tiếng trước, nói bỏ bài, người kia do dự một hồi, rồi cũng bỏ theo.

Dương Cửu chậm rãi mỉm cười. Hắn nhả que tắm ra, lật bài của mình trước mắt mọi người. Ba con 9, tuy là một bộ cù lũ, nhưng chưa phải bộ lớn nhất; gã khách nhìn lại số bài trong tay mình, hắn ta đang có ba con Q!

Thật ra ba con Q không phải một cù lũ kém, đổi lại là người chơi bình thường, hắn ta nhất định sẽ theo tiếp.

Nhưng ai biết được? Nếu vòng chia tiếp theo lại thêm một con 9 nữa thì sao? Trong một giây gã khách lẽ thậm chí còn có ảo giác “dù thắng được ở vòng chia đầu tiên, đến vòng tiếp theo nhất định ta sẽ bị người này hất đổ”!

Đây rõ ràng không phải tâm lý nên có của kẻ chơi bài chuyên nghiệp, từ lúc hắn ngồi xuống bàn poker, bắt đầu đối diện với gã đàn ông nhọt nhọt, bình thần này đã được hơn nửa giờ, suốt quãng thời gian ấy mọi chuẩn mực ngày thường của hắn cứ dần dần rơi rụng mất, rốt cuộc hắn chỉ còn như một tay ngớ ngẩn mới tập tành chạm vào lá bài lần đầu tiên.

Hắn đưa mắt nhìn Dương Cửu, ánh mắt giờ này đã lộ cả sự sợ hãi.

Dương Cửu vẫn hồn nhiên không nhận ra, hắn buông bài xuống, quay qua cười hơn hớn với Tiêu Trọng Giản đang đứng cách đó không xa: “Giờ lão tử chỉ còn thiếu hai ngàn hai thôi đó!”

Mặt Tiêu Trọng Giản thoáng biến sắc.

Dương Cửu nhào người ra bàn đếm đếm số phỉnh của mình, đếm nửa ngày xong càng thấy thỏa mãn, hắn lại đặt bài xuống, nói: “Còn thiếu có chút xíu à, đã thể cực nốt lượt này cho xong luôn. Để coi số đang may có thắng thêm được không nào, cơm tối nay lão tử còn chưa ăn nhen~”

Vừa lúc ấy gã khách trẻ tuổi từ tầng trên bước xuống, đi thẳng đến bàn poker. Dương Cửu căn bản không chú ý đến hắn ta, lão yêu nghiệt giờ còn đang dồn hết tâm trí tính kế làm sao đêm nay thoát được khỏi ma trảo của Tiêu Trọng Giản, làm sao bay nhảy ra ngoài hưởng thụ đời tự do sung sướng, hoàn toàn không thêm để tâm người của sông bạc đã bắt đầu quây xung quanh, sẵn sàng cản bước nếu hắn muốn rời khỏi đây.

“Ngài chắc chắn mình sẽ thắng một ván nữa à?”

Dương Cửu lơ ngơ ngẩng lên, thấy một gã mặc gi-lê đen chuyên dùng cho tay chơi bài của sông bạc đang đứng trước mặt, cúi đầu nhìn mình.

Đương nhiên Dương Cửu không biết đây là người La Tuấn cố tình cử xuống xử lý mình... mà dù có biết, hắn cũng sẽ vẫn hồn nhiên vô tội hỏi: “Sao hở? Ba chuyện này sao chắc được chứ?... Là tôi nói số tôi đang may coi bộ sẽ thắng thêm ván nữa, đương nhiên số thì không phải lúc nào cũng son... cậu em này, đừng suy diễn ghe gớm vậy chứ, chờ cậu tới tuổi tôi, tự nhiên sẽ biết hiền lành điềm tĩnh như ông chú này thôi ^_~”

Hắn nói rồi mỉm cười rất chi hài lòng, bắt quả người ngoài trông vào chỉ thấy đích thị là một con hồ ly trăm tuổi tu luyện thành tinh đương giả bộ lương thiện, mặt cười mà bụng tính toán tít mù khơi.

Gã khách lẽ dù sao cũng là tuổi trẻ máu nóng, hắn ta cười lạnh đáp: “Được! Được! Chia bài chia bài đi!”

“Đợi đã.”

Dương Cửu quay lại nhìn, đã thấy Tiêu Trọng Giản đang thong thả bước đến.

Gã khách nhận ra Tiêu Trọng Giản, tuy Tiêu Trọng Giản chưa chắc đã biết hắn ta... người của La gia từ trên chí dưới không ai không biết La Tuấn và Tiêu lão đại có xích mích, trước kia là vụ rắc rối khó hiểu của La Vinh Thân, sau này lại đến Dương Cửu lật lọng quậy phá, rốt cuộc hai gia tộc này đã thù nhau đến quyết không đội trời chung.

Hắn ta bắt đầu cảnh giác: “Tiêu lão đại, ngài có chuyện gì vậy?”

Tiêu Trọng Giản bước đến, kéo cái ghế cạnh Dương Cửu ra. Mặt mày Dương Cửu nhìn không ra thái độ gì đặc biệt, nhưng Tiêu Trọng Giản vừa ngồi xuống, hắn liền liếc mắt nhìn quét qua Tiêu Trọng Giản một lượt, rồi thản nhiên quay qua ngắm nghĩa đĩa trái cây.

Tiêu Trọng Giản mỉm cười nói: “La Tuấn mời tôi đến sông bạc chơi còn gì, đương nhiên tôi không thể đến dạo một vòng rồi về, không cuộc vài ván sao gọi là đến chơi được?”

Hắn quay sang hỏi nhẹ nhàng: “Dương Cửu, tôi không biết cậu biết chơi bài cơ đấy. Vậy đi, hôm nay cậu thắng nhiều vậy rồi, giờ thử xem có thắng được tôi một ván không, thấy sao hả?”

Dương Cửu hít một hơi, hình như định nói gì, nhưng hắn chỉ cười phá lên: “Anh xem tôi khó khăn lắm mới gom được ngần này phỉnh, ngộ nhờ thua anh một cái, rồi sau này còn đâu cơ hội bén mảng đến sông bạc nữa.”

Tiêu Trọng Giản đặt tay lên bàn tay Dương Cửu trên bàn, ôn hòa nói: “Đúng là cậu không có cơ hội đâu.”

... cho đến sông bạc lần nữa, để hắn thắng đủ tiền, rồi tiện chân chạy trốn mất dạng sao?

Sự thực rành rành trước mắt, thành ra Dương Cửu cũng phải ngẫm nghĩ một lát, rốt cuộc hắn nhẹ nhàng rút tay lại: “Ván này tôi không cuộc nữa, đi chơi cái khác.”

Hắn vừa định đứng lên, đột nhiên Tiêu Trọng Giản siết mạnh tay, thô bạo ấn hắn ngồi xuống ghế. Quá bất ngờ, Dương Cửu vừa chực chống cự, Tiêu Trọng Giản đã bóp chặt cổ tay hắn dưới mặt bàn, thiếu điều bẻ gãy tay hắn.

Nụ cười của Tiêu Trọng Giản không hề suy suyển: “Đã ngồi xuống rồi, còn đi đâu nữa?”

Dương Cửu quay ngoắt sang, ý cười trên mặt đã biến mất không còn dấu vết.

“Tiêu Trọng Giản.” hắn nhẹ nhàng nói rành rọt từng chữ, “Cái gì nên kết thúc thì kết thúc cho sớm, trò đùa đằng đeo bám này của anh làm tôi chán ngấy rồi.”

Một khi hắn đã trầm giọng như vậy, đừng nói là La Tuấn do một tay hắn dạy dỗ trưởng thành, kể cả Tiêu Trọng Giản cũng phải khựng lại suy nghĩ. Huống chi bao nhiêu năm qua, chưa bao giờ Dương Cửu có vẻ gay gắt đến thế, khiến Tiêu Trọng Giản đột nhiên có cảm giác rằng “hồi kết rốt cuộc đã đến”.

Dương Cửu còn chưa kịp gạt Tiêu Trọng Giản ra, tay chia bài đã nhận một cuộc điện thoại, nghe xong hắn ta quay lại, tươi cười lên tiếng chen vào giữa bọn họ: “Xin lỗi hai ngài, cậu hai của chúng tôi mới gọi điện nói mời các ngài lên lô trên tầng hai chơi, cậu ấy đã chuẩn bị trà chờ đón khách quý ở trên, mời Tiêu tiên sinh ngài lên chứ ạ?”

17. Chương 17

*** Chị em chú ý plz, bữa nay 9 gia có 2 chương ghen =))~ tình iêu nào nhào vô mà quên chưa đọc chap 34 thì lui bước về đọc ngay và luôn ghen x”))

~Một lô rộng cỡ bằng sân bóng rổ, bước vào đã thấy sàn lát cẩm thạch xanh biển, đèn chùm treo trên trần lấp lánh phô diễn vẻ giàu có xa xỉ. Trong góc là lò sưởi âm tường thứ thiệt, toàn bộ đều thiết kế kiểu châu Âu, vách nẹp sàn mạ vàng chói lọi, hoa hồng leo quấn thành từng bụi trên giàn treo bằng đồng đen.

Bên cái bàn mạ vàng thời Tudor, La Tuấn đang ngồi một mình hút thuốc, trông thấy mấy người bước vào theo tay chia bài, hắn cũng đứng lên, chìa bàn tay không cầm thuốc ra, tươi cười hỏi: “Tiêu lão đại, gần đây khỏe chứ?”

Dương Cửu chưa kịp rút đầu núp đã bị Tiêu Trọng Giản tóm lấy, kéo lại sát cạnh mình: “Khỏe, không thể khỏe hơn được.”

Dương Cửu cười như mèo: “Ha ha ha ha hơ hơ hợ hợ...”

Tiêu Trọng Giản hỏi: “Sao lại lấp bắp vậy Dương Cửu?”

Dương Cửu đáp: “Tôi tôi tôi... tôi tôi xuống... xuống cái... mấy người khỏi để ý đến tôi...”

La Tuấn cười khê, rồi bất thần giơ tay ra lôi mạnh. Dương Cửu không kịp đề phòng, chưa gì đã bị kéo lảo đảo về phía La Tuấn, rồi bị hắn tiện đà ấn ngồi xuống một cái ghế đệm êm ái.

Tiêu Trọng Giản còn chưa kịp phản ứng, La Tuấn đã thản nhiên hỏi Dương Cửu: “Thầy thân mến, chừng nào thầy định về nhà đây?”

Tiêu Trọng Giản lạnh lùng chặn lời hắn: “Dương Cửu ở đâu thì liên quan gì đến cậu?”

“Đương nhiên là liên quan.” thái độ của La Tuấn thay đổi nhanh như chớp, hắn lừ mắt: “Đầu tiên anh ấy thiếu tôi một mạng người chưa trả, cả gốc lẫn lời mười năm qua anh thử tính xem bao nhiêu? Thứ hai tôi thiếu anh ấy công ơn mười năm dạy dỗ, nếu không nhờ anh ấy tôi đã bị Tiêu lão đại giết chết trăm nghìn lần rồi, chúng tôi có ơn báo ơn có oán báo oán, dù thế nào tôi cũng phải ôn lại mấy món nợ này với Dương Cửu đã, phải không nào?”

Tiêu Trọng Giản cười phá lên: “Giờ còn nói báo ơn báo thù gì nữa, chẳng lẽ cậu hai La máu lạnh hẹp hòi, trở mặt cho sát thủ đổi đàn dum-dum đi đuổi giết Dương Cửu hai năm trước không phải cậu sao?”

La Tuấn thoáng sầm mặt, nhưng hắn quay lại dịu dàng nhìn Dương Cửu, rồi đưa tay vỗ nhẹ bên sườn từng bị phẫu thuật của hắn: “Dương Cửu, chỗ này hồi đó bị Tiêu lão đại bắn thủng phổi, sau lại phải mổ lần nữa, giờ đã lành hẳn chưa?”

La Tuấn quả nhiên là đệ tử chân truyền của Dương Cửu, một khi đã muốn, một câu một từ hắn nói ra cũng trở thành lưỡi dao sắc lẹm đục khoét những nơi yếu đuối nhất trong lòng người ta. Trong khoảnh khắc thiếu chút nữa Tiêu Trọng Giản đã kiềm chế không nổi, hắn ép mình hít sâu một hơi, rồi mới nói khô khan: “Cậu hai La sao không hỏi thử Dương Cửu xem, cậu ấy còn thiếu tôi hai trăm ngàn chưa trả, trước khi thắng đủ ngàn ấy, cậu ấy còn phải theo tôi!”

La Tuấn cười lạnh: “Hai trăm ngàn tiền ăn ở phải không? Được thôi, để học trò đây trả thay anh ấy. Người đâu!”

Tiêu Trọng Giản xẵng giọng hỏi: “Dương Cửu, cậu chấp nhận nợ nó hả?? Cậu không muốn nợ tôi thì tôi hiểu được, nhưng cậu lại chịu mắc nợ nó hả?!”

Dương Cửu lén lút liếc bên trái, thấy La Tuấn đương siết chặt nắm tay, coi bộ móng tay đâm cả vào thịt; lại lén liếc bên phải, thấy Tiêu Trọng Giản trừng mắt nhìn mình, trên mặt hiện sờ sờ ý đồ “Cậu-dám-nói-có-thì-ta-cùng-chết-tại-đây-ngay-bây-giờ”.

Dương Cửu cụp tai, thở dài nói: “Tôi chẳng định nợ ai hết.”

Hắn cầm bộ bài trên bàn lên, chậm rãi trải ra, rồi vẫy Tiêu Trọng Giản và La Tuấn: “... không phải các người có tiền hả? Ngồi xuống cược vài ván đi, tôi thì có cái mạng đây bỏ ra đặt cũng được, còn mấy người, ai thua thì bỏ tiền ra, coi như cúng tiền nuôi tôi nốt nửa đời đi, chơi chứ?”

Hơn chục năm nay Dương Cửu không ngồi chiếu bạc, trước ngày hôm nay, Tiêu Trọng Giản thậm chí chưa từng thấy hắn chơi bài. La Tuấn thì biết hắn biết chơi, nhưng chỉ từng gặp hắn đánh bài cược uống rượu với vợ chồng nhà gác cổng, lần nào đánh xong bỏ về đều say túy lúy quắc cần câu.

Bề ngoài La Tuấn không tỏ thái độ gì, nhưng thật ra bản chất hắn là người đặc biệt cố chấp. Rõ ràng chỉ một chuyện nhỏ như chơi bài, hắn cũng không chịu được nếu Dương Cửu không nói cho hắn biết, muốn gạt

hắn. Nghĩ qua nghĩ lại lại nhớ đến năm xưa Dương Cửu giết La Vinh Thận rồi lừa hắn tám năm trời, trong khi cả Tiêu Trọng Giản còn biết, hắn lại không biết gì... Mặt mày La Tuấn lập tức nặng như đeo đá.

“Nếu anh thua Tiêu Trọng Giản, chẳng lẽ anh cũng đồng ý về với anh ta hả?”

Dương Cửu rút đầu, than thở: “Thành thật mà nói cả hai người từ đầu đến cuối tôi chẳng muốn gặp ai hết.”

Dù gì La Tuấn đã sống cùng Dương Cửu bao nhiêu năm, ở chung cũng rất chi thân mật, hắn đã chực quay qua sừng sộ với lão lưu manh, nhưng đột nhiên thấy Tiêu Trọng Giản ngồi ghé bên cạnh vẫn mặt lạnh như tiền. Đến gã họ Tiêu còn nhịn được, sao mình phải giở giọng với Dương Cửu trước mặt hắn ta?

Nghĩ vậy, La Tuấn liền dần câu thét lác xuống, ép mình quay đi nhìn mấy lá bài chia vòng đầu.

Bài vòng đầu của hắn không tệ, một lá Q tép, một lá 10 tép. Bài thế này nếu vận đỏ thậm chí có thể phối thành bộ sảnh đồng chất; dù không được may như vậy, thì chỉ so cao thấp bài hắn cũng rất cao, trừ khi có người bắt được K hoặc Át.

Tiêu Trọng Giản nhìn bài của mình, rồi im lặng úp xuống.

Gã khách lẻ mặc gi-lê La Tuấn gọi đến lúc này rất bình tĩnh, vì hắn thắng là cậu chủ thắng, ngược lại hắn có thua thì vẫn còn cậu chủ; đằng nào cũng không đến mức thất bại thảm hại. Vì vậy hắn rất yên tâm, chỉ liếc qua bài, rồi cũng úp xuống.

Dương Cửu thì thản nhiên nhìn bài của mình, cười nhạt: “Chà, quả nhiên số mình không đỏ mãi được.”

Nói xong hắn đẩy phỉnh lên, mười ngàn.

So với số phỉnh hắn có hiện nay, mười ngàn không phải nhiều, vậy có lẽ bài của hắn không đẹp thật. La Tuấn ngồi bên trái hắn, hơi do dự một chút rồi đẩy lên hai mươi ngàn phỉnh.

Chơi cược không giới hạn, người cược thứ hai buộc phải đặt gấp đôi người thứ nhất, người thứ ba lại phải đặt gấp đôi người thứ hai. La Tuấn rất muốn lật sạch vốn liếng của Dương Cửu, nhưng hắn lại không thể hành động quá mạnh tay, ngộ nhờ hắn tính lầm, để Tiêu Trọng Giản chiếm được lợi thế thì thật tai hại. Đã là trên tình trường, một tay bắt được tình nhân, tay kia phải công kích được tình địch, răn cả hai tay.

Tiêu Trọng Giản là ai đây, chỉ thoáng nhìn qua hắn đã hiểu thấu suy tính của La Tuấn. Hắn hừ lạnh một tiếng, đẩy bốn mươi ngàn lên.

Gã chơi bài mặc gi-lê nhìn qua bài trên tay mình. Hắn ta là loại người lạnh lẽ, đặt cược cũng không cần mất thời gian. Bài hắn rất được, theo lý thuyết hắn hoàn toàn có thể đặt gấp bội, hướng hồ hắn không hề bị áp lực tâm lý như ba người còn lại trên bàn, chỉ từng đó thôi là đủ khiến hắn có lợi thế hơn hẳn.

Hắn lơ đãng ngẩng lên nhìn quanh, vừa lúc đụng trúng ánh mắt Dương Cửu. Rất khó để nói trong một giây ấy ánh mắt Dương Cửu ẩn chứa ý đồ gì, khóe mắt người này đẹp tinh xảo như vậy, dù gương mặt hắn vẫn đứng đưng lãnh đạm, nhưng chỉ cần ánh mắt khẽ đưa đẩy cũng khiến người khác cảm giác như hắn đang thấp thoáng ý cười.

Hắn là nhìn lầm thôi. Vì Dương Cửu đã cúi xuống gần như ngay tức khắc, rồi cứ thế ngẩng nhìn vân đá trên bàn như chẳng có gì xảy ra.

Bàn tay cầm bài của gã khách lẻ bắt đầu rịn mồ hôi lạnh.

Vì sao lúc này hắn ta lại nhìn hắn? Có thật bài của hắn ta rất tệ không?

Sau vòng chia hai lá kín đầu tiên, rất khó để nói rằng bài ai hơn ai, dù bắt được một con 2, một con 3, cũng mới chỉ phối được thành một bộ sảnh nhỏ nhất. Có gã ngu nào đẩy lên vài xu phỉnh ít ỏi, rồi nói oang oang với mọi người bài mình tệ quá sức?

Vậy có khác gì tuyên bố: tới ăn tôi đi, tôi là con cá nhép trên mặt bàn đây!

Dương Cửu rõ ràng không phải đồ ngu... ban nãy ở tầng dưới hắn cược hai mươi lần, bỏ bài vài lần, nhưng hắn thắng liên tiếp mười lượt, phỉnh gom về lời gấp chục lần! Dù không phải hàng cao thủ hay sừng sỏ, nhưng hắn nhất quyết không thể là đồ ngu!

Nếu hần không ngu ngốc, thì vì sao bài đã xấu còn đặt cược như vậy? Hay hần ta định chơi bịp?

Gã khách lẻ ngoài mặt vẫn bình thản, nhưng trán đã lấm tấm mồ hôi. Nếu Dương Cửu định chơi bịp thật, thì quá rõ ràng, hần chính là con cá đầu tiên Dương Cửu định thôn tính trên bàn này.

“Nè bộ đang coi thi hử?” Dương Cửu nhào người qua cả nửa mặt bàn, dí mặt về phía hần, giọng nói cùng với hơi thở ấm áp hầu như phả qua tai hần, “... sợ cược lộn sao? Sợ gì chứ, còn vòng lật bài cơ mà?”

Gã khách lẻ rụt cổ lại như bị điện giật, hần gườm gườm nhìn Dương Cửu đầy cảnh giác: “Ngài làm gì vậy!”

Dương Cửu cười lười biếng, vặn vẹo trường lại ghế như một con rắn. Dương nhiên thân hình hần còn chưa được bằng rắn, nhưng không hiểu vì sao bộ dạng này của hần cứ khiến tay khách lẻ liên tưởng đến một con rắn vô cùng xinh đẹp đương phì phì nọc độc, uốn éo trên mặt bàn đá mạ vàng xen vân xanh trắng, lạnh lùng tính toán có nên nuốt gọn con mồi hay không.

Gã chơi bài hít sâu một hơi, cố giữ giọng bình thản: “Tôi bỏ bài.”

Dương Cửu thở dài thượt đầy thất vọng.

Tay chia bài trải tiếp ba lá công khai, 8 tép, Q rô, 9 tép.

Mí mắt mọi người cùng lúc giật giật... sảnh! Sảnh đồng chất! Ba lá bài này quá dễ phối thành sảnh!

La Tuấn liếc nhanh lá bài kín trong tay mình. Hần có một Q tép, một 10 tép, chỉ cần một J tép nữa là thành một bộ sảnh đồng chất khá cao!

Trừ khi có một bộ sảnh đồng chất khác có K, nếu không hần sẽ chắc thắng!

La Tuấn đẩy năm mươi nghìn phỉnh lên: “Đặt thêm.”

Tiêu Trọng Giản trầm ngâm một lát, “Bỏ bài.”

Bài trong tay hần thực tình không đẹp, 3, 7, không thể thành cù lũ, sảnh cũng khó, mà dù so cao thấp cũng quá kém, vào vòng chia bài sau hần không thể địch lại La Tuấn.

Không phải hần sợ thua, đừng nói mấy chục nghìn, có đến trăm nghìn, vài trăm nghìn hần cũng sẵn sàng thua; để bắt được Dương Cửu hần đã hy sinh những năm tháng tuổi trẻ đẹp nhất, sung sức nhất của mình, giờ chỉ thua mấy trăm nghìn có là gì đâu?

... hần chỉ e bài trong tay Dương Cửu là cù lũ hay sảnh đồng chất. Ngộ nhờ Dương Cửu hạ gục được cả hần và La Tuấn trong ván bài này, lão lưu manh đó nhất định sẽ bùng không chịu chơi nữa, rồi ăm tiền chạy mất. Người này trơn tuột hơn rắn, một khi đã chạy thì không biết phải tốn bao nhiêu năm mới lòi được hần về lần nữa; chưa nói dù có bắt được, ai biết lần tới sẽ tha được hần hay xác hần về?

Tiêu Trọng Giản ngả người ngồi sâu vào giữa ghế, liền sau đó, Dương Cửu không chút do dự, nói rành rọt: “Theo!”

Ba người còn lại trên bàn cùng lúc ngẩng lên nhìn hần, Dương Cửu chỉ thản nhiên đẩy gần như toàn bộ số phỉnh trước mặt lên.

La Tuấn đưa mắt nhìn bài của mình, trầm giọng hỏi: “Anh muốn theo thật hả?”

Một thoáng căng thẳng trên mặt Dương Cửu ngay sau khi đẩy phỉnh lên hình như chỉ là ảo giác của những người xung quanh, vì ngay sau đó Dương Cửu đã lấy lại vẻ phớt tỉnh như cũ, hần cục cựa kiểm một tư thế thật thoải mái trên ghế, hồn nhiên vô tội hỏi lại: “Chứ không lẽ theo rồi còn rút lại được hử?”

La Tuấn hỏi tiếp: “Anh không sợ thua sao?”

“Tôi sợ gì đây?” Dương Cửu mỉm cười vặn lại, “Cậu xem, tôi còn gì nữa? Mấy chục nghìn đô, một cái mạng, tấm thân tàn sứt sọc tươm mướt. Tiền bạc là vật ngoài thân, đến từ chiếu bạc thì về với chiếu bạc, tiếc lắm cũng để làm gì; một mạng tôi nợ cậu, rồi cậu sẽ phải đòi lại, nợ máu trả bằng máu là lẽ không đổi được, nói nhiều mà làm gì. Hơn nữa cậu có không đòi cái mạng này tôi cũng chẳng sống được mấy năm nữa đâu, bữa nay được ngồi đây chơi bài với mấy người, trong lòng tôi thấy rất vui vẻ, giá kể có phát bệnh ngã xuống ngay lúc này tôi cũng chẳng còn gì luyến tiếc, nói gì thua một ván cược?”

Hắn quay sang gã chia bài, cười nói: “Nào chia đi, ra con gì vòng tới tôi cũng theo!”

Những ngón tay đặt trên lá bài kín của La Tuấn bắt đầu run run.

Bài vừa rải ra mặt bàn... K rô!

Rất khó khăn định lúc này La Tuấn đang nghĩ gì, một lá Q rô, một lá K rô, sảnh đồng chất có K đã có thể phối được rồi, giờ dù hắn bắt được J tép, cao nhất cũng chỉ được một bộ sảnh, hay một bộ sảnh đồng chất thiếu K.

Lá bài kín trong tay Dương Cửu là con gì đây?

Có khi nào chỉ là 2, 3 tôm tép hay không?!

Nếu Dương Cửu không có cửa thắng, liệu hắn ta có cược tất cả khi biết thừa sẽ thua không?

La Tuấn lại liếc nhìn bài trong tay mình lần nữa. Nếu hắn bắt được J tép, hắn sẽ có một bộ sảnh đồng chất không hề nhỏ, hay một bộ sảnh khá khá cao; nhưng nếu không bắt được, hắn sẽ chỉ còn một bộ đôi.

Lại nhìn phía Dương Cửu, trừ khi Dương Cửu đã có 9, 10, J, nếu không chắc chắn hắn ta không thể thắng. Nếu hắn thực sự đã có ba lá đó... nếu hắn nắm chắc chiến thắng, liệu hắn có mù mẫn nói câu “giá kể có phát bệnh ngã xuống ngay lúc này tôi cũng chẳng còn gì luyến tiếc” đó không?

Câu ấy thật sự rất giống lời chân thành của một kẻ bại trận, hay tâm sự lương thiện cuối cùng của kẻ sắp tìm đến cái chết. Nếu Dương Cửu giống người thường một chút thôi, không chừng La Tuấn sẽ tin.

... nhưng đã bao giờ Dương Cửu tỏ ra đúng như một người bình thường chưa?

Gã đàn ông này từng khóc than thảm thiết giữa tang lễ La Vinh Thận, từng lời của hắn, máu của hắn, nước mắt của hắn, không ai dám nghi ngờ, mọi biểu cảm đều chân thật, giống như một diễn viên nhập vai hoàn hảo, đến chính bản thân hắn còn không phân biệt được đâu hư đâu thực. Gã đàn ông này chăm lo dạy dỗ hắn tám năm, ân cần chu đáo, tỉ mỉ quan tâm, dù có bảo chỉ là diễn trò cũng đã diễn quá trọn vẹn, rốt cuộc một tay hắn xô đổ tất thấy, rồi thì nhảy xuống từ cửa sổ văn phòng, trước khi lao ra còn mỉm cười nói với hắn: cậu vĩnh viễn sẽ không phải gặp lại tôi nữa...

Nhập vai mới giỏi đến thế! Diễn trò mới hoàn hảo đến thế!

Người này trốn mất dạng rồi bị bắt về, bị lôi đến trước mặt mình, giờ hắn ta nói thành thật thảm thương với hắn rằng: món nợ máu đó tôi sẽ trả đây, hôm nay tôi chẳng tiếc gì nữa, bài tôi không lớn nhưng tôi vẫn sẽ theo cược, ván bài này tôi chịu thua cậu... Bảo hắn tin được sao?!

La Tuấn không tin!

Hắn ở cùng Dương Cửu tám năm, rồi cả đời hắn sống dưới sự dối gạt của Dương Cửu, từ một đứa con nít đến một gã thanh niên, tình yêu của hắn chỉ dâng cho một mình tên diễn viên thượng thừa và bịp bợm không biết xấu hổ này, giờ bằng vào cái gì để hắn tin những lời ra vẻ chân thành tốt đẹp của Dương Cửu?

“Tôi không tin...” La Tuấn chậm rãi lắc đầu, “Tôi không tin anh thật sự không có bài lớn...”

Hắn thấy bài trong tay xuống bàn, nói như thở dài: “Tôi bỏ bài.”

Dương Cửu chớp chớp mắt: “Bỏ thật sao?”

Đột nhiên La Tuấn thấy thật mệt mỏi, hắn đáp: “Bỏ thật, anh thắng rồi đó.”

Dương Cửu cũng thở dài: “La Tuấn, đôi khi cậu cũng nên tin tôi chứ.”

Hắn đặt lá bài kín của mình xuống, trong một giây tất cả những người còn lại trong phòng đã tưởng sẽ xông đến bóp cổ hắn... hai lá bài kín, một lá 3! Một lá 5!

Bài lẻ! Trên mặt bàn là những lá bài lẻ kém cỏi nhất kể từ đầu cuộc chơi!

18. Chương 18

~

Dương Cửu liếc nhìn gà, rồi khoanh tay ngồi hết sức lịch lãm, quét mắt một lượt xung quanh. La Tuấn mặt mày lăm lăm khó đoán, Tiêu Trọng Giản đứng đờ đẫn, còn tay chơi bài thì trợn trừng như đương nuốt trứng sống.

“Chỗ này là của tôi hết há?” Dương Cửu trở trở đồng phỉnh trong gà, hỏi gã chia bài.

Gã chia bài có vẻ do dự, lén nhìn cậu chủ nhà mình. Bất quá bộ dạng La Tuấn đương khó coi quá mức, hẳn ta cũng không dám tự ý quyết định, đành cười cầu tài: “Nếu số đang đỏ vậy, sao ngài không chơi thêm một ván nhỉ?”

Dương Cửu che miệng cười ra bộ yếu thế: “Thật ra tôi cũng tính thắng thêm ván nữa đấy, chỉ sợ cậu chủ nhà cậu ăn sống nuốt tươi tôi thôi à~”

Nụ cười trên mặt gã chia bài đã muốn méo xệch: “Sao có chuyện đó được, cậu hai nhà chúng tôi luôn dám chơi dám chịu...”

La Tuấn lạnh lùng ngắt lời hắn ta: “Phỉnh trong gà là của anh ấy hết.”

Hắn vừa nói dứt lời Dương Cửu đã thể hiện một pha hết sức hết sức mất mặt... hắn quơ quào hai tay ôm tới tập đồng phỉnh về phía mình, rồi vô cùng hạnh phúc phẩn khởi gờ hai ngón tay làm chữ V chiến thắng

~Tay chia bài thận trọng hỏi: “Cậu chủ, chơi tiếp chứ?”

La Tuấn lãnh đạm nói: “Hỏi Tiêu lão đại.”

Tiêu Trọng Giản vẫn đeo vẻ bí hiểm thâm sâu trên mặt, bất quá lời hắn nói ra cũng không mấy bất ngờ: “Tiếp!”

La Tuấn lập tức vỗ bàn quyết định: “Tiếp một ván nữa!”

Tiêu Trọng Giản đã cố kiềm chế, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn không nổi, hắn quay phắt sang gần giọng với Dương Cửu: “Tôi không tin ngày hôm nay cậu còn thắng thêm được nữa, tôi sẽ chơi đến khi cậu thua thì thôi!”

La Tuấn không nói gì, nhưng trông vẻ mặt hắn thì hiểu, ngày hôm nay rốt cuộc lần đầu tiên trong đời hắn đã có chung ý nghĩ với Tiêu Trọng Giản.

Bất quá Dương Cửu vẫn tỉnh rụi, hắn nhẩn nha xếp mớ phỉnh thành từng chồng, chơi chán thì gạt qua một bên, nhướn mày nhìn Tiêu Trọng Giản: “Anh cứ việc thử xem có chơi được đến khi tôi thua sạch không. Tiêu Trọng Giản, đời này tôi thua anh một lần vì La Vinh Thận, nhưng tuyệt đối không có chuyện tôi thua anh lần thứ hai đâu. Anh chờ xem.”

Nói thật lãnh đạm, nhưng hoàn toàn không giống như bộ dạng cố gắng kiềm chế, ra vẻ thản nhiên của La Tuấn, sự bình tĩnh của Dương Cửu lúc này là xuất phát từ lòng tự tin đầy tính toán của hắn.

Gã chia bài lại trải bài ra, Tiêu Trọng Giản nheo mắt, hắn bắt được hai lá K!

Bài kín của hắn đã nghiêm nhiên thành một đôi không tệ!

“Chúng ta sẽ thử xem.” Tiêu Trọng Giản nói đầy hàm ý với Dương Cửu, rồi đặt cược năm mươi nghìn.

Trước giờ bọn họ chưa từng chứng kiến Dương Cửu chơi bài, bởi vậy không ai biết hắn chơi theo lối nào hay có thói quen gì đặc biệt, chỉ thấy vào ván là hắn chậm rãi đặt cược. Lượt này Dương Cửu ra cược nhanh hơn, hắn không nói năng gì, hình như còn chưa nhìn qua bài kín của mình, cứ thế đặt cược theo.

La Tuấn cũng không nói gì, vận đang đỏ, hắn theo.

Gã chơi bài còn lại lần này không bị lão yêu nghiệt Dương Cửu lung lạc, hắn ta lại bình tĩnh như thường, theo tiếp.

Tay chia bài chia tiếp ba lá công khai, Át cơ, 10 cơ, 7 tép.

Những lá này thật ra đã đủ cho Tiêu Trọng Giản phối thành một bộ sảnh, đương nhiên dù không có sảnh hần vẫn có thể có cù lũ. Nếu hần bắt được một lá K nữa, tám chín phần hần sẽ thắng ván này; mà không có K cũng không sao, ba lá bài công khai trên bàn rất khó để kẻ khác phối được cù lũ.

Hần đẩy tiếp hai trăm nghìn phỉnh lên: “Đặt thêm.”

Gã khách lẻ theo.

La Tuấn liếc nhìn bài kín của mình. Hiện giờ hần có một lá 7 tép và một lá J tép, nếu hần bắt được một bộ sảnh, hần sẽ có cù lũ; còn nếu được một lá 7 nữa, vậy là thành bộ ba lá. Bài Tiêu Trọng Giản lần này hình như không tệ, nhưng Tiêu Trọng Giản không đáng để hần sợ, từ đầu đến cuối người hần muốn thắng, chỉ có mình Dương Cửu mà thôi.

Lần này Dương Cửu rất biết giữ miệng, hần làm như vô tội ngồi nép một bên, cứ như bị cả thiên hạ ghê lạnh thờ ơ, chỉ còn cách lén lút nấp một xó nhìn mọi người. Bộ dạng kiểu này người khác làm có lẽ rất khó coi, bất quá là hần diễn, thành ra chỉ thấy nhập vai ghê gớm.

La Tuấn cắn răng: “Theo.”

Vừa nghe xong câu ấy, mặt Dương Cửu lập tức đanh lại, hần ngồi dựng dậy, cương quyết nói: “Theo.”

... đột nhiên La Tuấn có cảm giác, thái độ màu mè này giờ của Dương Cửu chẳng qua là vì hần ta căm ghét mình.

Bốn người đều theo, tay chia bài tiếp tục chia, Tiêu Trọng Giản thoáng thở mạnh... K cơ.

Giờ hần đã có ba con K, dù lá cuối cùng khó mà đồng chất được, nhưng bất kể không phối thành cù lũ hần cũng được một bộ ba lá rất lớn rồi. Nếu lượt chia cuối cùng trúng thêm một con K, vậy là hần chắc thắng.

Bài Dương Cửu chắc không thể ba con Át chứ... được rồi, cứ coi như hần có ba Át đi, còn La Tuấn thì sao? Cả gã khách lẻ người của La Tuấn nữa? Chẳng lẽ trên tay họ không có lấy một con Át?

Vừa lúc ấy, đột nhiên La Tuấn thấy bài xuống: “Tôi bỏ bài.”

Giờ bài hần hoàn toàn rời rạc, có bỏ cũng không tiếc. Bài Tiêu Trọng Giản rất đẹp, cái đó hần đã nhìn ra từ đầu; nếu Dương Cửu đã thích chơi nắn gân, vậy để hần chơi chán với Tiêu Trọng Giản cũng chẳng sao.

Gã khách lẻ liếc nhìn bài trên tay mình... giờ hần ta và cậu chủ đứng cùng một chiến tuyến, dù bài hần hơn Dương Cửu, cũng khó có chuyện Dương Cửu chịu thua trong tay hần. Quá lắm là Dương Cửu thua, rồi hần sẽ dâng cái gã khó nhằn này lại cho cậu hai La.

Mà nếu hần thua cũng chẳng ngại... đến cậu chủ còn thua! Một gã đàn em nhỏ nhoi như hần thua đã là gì! “Theo bài.”

Gã khách lẻ đẩy phỉnh lên, còn chưa kịp rút tay về Dương Cửu đã thần nhiên đẩy phỉnh của mình lên: “Theo.”

Tiêu Trọng Giản bật cười thành tiếng, hần hỏi Dương Cửu: “Cậu có nghĩ ngộ nhờ cậu thua thì phải làm sao không?”

“Làm được gì nữa đây?” Dương Cửu nhặt nhẻo đáp: “Thua là thua, sáng sớm đến đây cùng anh, thì tối lại về theo anh. Với lại đã chắc gì tôi thua, bài của tôi không tệ, xem ra vẫn cực được lắm.”

“Cậu không sợ hả?”

“Tôi sợ cái gì?” Dương Cửu cười phá lên, “Anh ăn thịt được tôi không?”

“Tôi đang nghĩ...” Tiêu Trọng Giản liếm liếm môi, như đang ngồi trước bàn ăn chuẩn bị dùng bữa, “Hay là tôi ăn thịt cậu thật nhỉ?”

Dương Cửu dang hai tay, ung dung ngả lưng dựa vào ghế, tao nhã cúi đầu: “... vậy anh muốn ăn sao cũng xin mời.”

Bộ dạng này của hần luôn khiến người ta bị kích động... có khi là bùng lên dục vọng, cũng có khi là giận dữ.

Đột nhiên La Tuấn cảm thấy cảnh tượng trước mắt sao mà quen thuộc. Nhất thời hắn không thể nhớ ra mình đã gặp ở đâu rồi, rõ ràng đây là lần đầu tiên hắn ngồi cùng bàn đánh bạc với Dương Cửu. Ngay sau đó, hắn nhận ra, hai năm trước đã từng như vậy, khi đó không có Tiêu Trọng Giản, cũng giống như ngày hôm nay hai người bọn họ đang nói chuyện như không có hắn ở đây.

Lúc ấy là ở trong xe đã chiến, qua màn hình điện thoại vệ tinh; ngày hôm đó hắn đã tưởng chỉ một giây nữa thôi mối thù của mình và La Vinh Thận sẽ được thanh toán, ai ngờ đầu kẻ đang thắng thế là hắn chỉ vì một cú điện thoại của Dương Cửu mà bị đập xuống vực sâu tuyệt vọng không thể tưởng tượng nổi.

Lần này không có xe đã chiến, cũng không có điện thoại vệ tinh; Dương Cửu và Tiêu Trọng Giản ngồi mặt đối mặt, một người tin chắc mình sẽ thắng, một người mỉm cười hỏi sao đáp vậy, ngoan ngoãn hiền lành đến khó tin.

Không hiểu vì sao, hắn chợt thấy Tiêu Trọng Giản và mình khi ấy hết sức giống nhau. Đều là con chuột nhắt nhấm mồi làm liều trong vuốt hồ ly, rõ ràng đã bị quây giữa mây đen rồi, còn dương dương tự đắc tưởng mình sắp xong việc lớn.

Nếu Tiêu Trọng Giản biết được những gì La Tuấn nghĩ, không chừng hắn sẽ bỏ bài. Nhưng thực tế chứng minh hai người bọn họ quá sức lệch pha, La Tuấn càng nghĩ càng thấy không ổn, còn Tiêu Trọng Giản chỉ thấy mọi sự sao mà thuận lợi đến thế.

Gã chia bài chia lá bài công khai thứ năm... 10 rô.

Tiêu Trọng Giản lật hai lá bài kín của mình ra.

Hắn đã tưởng Dương Cửu sẽ bị bất ngờ, nhưng thực tế Dương Cửu thậm chí không buồn liếc mắt nhìn bài của hắn, hình như cả lá 10 rô vừa chia hắn cũng không để ý, hắn nhìn chằm chằm Tiêu Trọng Giản, không hề cười, chỉ nhìn chăm chú.

Tiêu Trọng Giản cũng nhìn hắn. Và hắn thấy Dương Cửu chậm rãi lật hai lá bài kín của mình lên.

Một lá J cơ, một lá Q cơ.

10, J, Q, K, Át đồng chất cơ!

Thùng phá sảnh!

“Cha tôi trước kia từng dạy rất nhiều đệ tử, mãi đến xế chiều ông ấy mới sinh tôi. Năm tôi sinh, ông ấy mở một sòng bạc tại gia. Ngày bé tôi lớn lên trong sòng bạc, từ lúc sơ sinh chân còn chưa biết đi đã ngồi bên chiếu bạc, vừa ôm bình sữa nhiều nước miếng vừa xem người ta đặt cược, theo bài, nhìn có người táng gia bại sản, có người thành triệu phú chỉ sau một đêm.”

Dương Cửu định châm thuốc, nhưng chẳng có điều nào, thành ra hắn tiện tay nhặt một cành cuống nho trên đĩa trái cây, bỏ vào miệng ngậm.

“Mười mấy tuổi, tôi hút thuốc uống rượu, chòng ghẹo con nít nhà người ta, ông già bị tôi chọc giận điên người, liền đuổi tôi ra khỏi cửa cho yên thân. Sau này tôi lang thang bên ngoài nhiều năm, chơi bởi, rồi làm đủ chuyện, thứ gì cần ném trải trên đời tôi đều đã ném qua. Người ta nghĩ đánh bạc thật kích thích, thật tình với tôi nó chẳng khác gì ăn cơm uống nước, đọc sách viết thư. Cuộc đời với tôi mà nói giống như món cà chua chưng trứng, đánh bạc ăn tiền là cà chua, một vài điều khác thì là trứng; tôi thích ăn trứng, nhưng lúc không có trứng, cà chua tôi cũng chắc lưỡi ừ được. Chưa nói có ngon miệng hay không, chỉ đơn giản là quá quen rồi, chẳng thấy có gì đặc biệt mà thôi.”

“Sau này tôi đến Tiêu gia. Gặp anh một năm thì ông già tôi hấp hối, tôi lại về nhà một chuyến. Lúc đó ông già đã đóng cửa sòng bạc, ông nói với tôi, sống trên đời đừng bao giờ cố thử đánh cược lớn, cược nhỏ thắng tình, cược lớn thì mất mạng! Lúc đó ông già biết tôi ở cùng anh, đã bảo tôi liệu mà đi sớm đi. Tôi liền nói với ông ấy, tôi còn trẻ, dù ván cược này có thua, tôi cũng không mất trắng. Hơn nữa tôi yêu anh, mặc kệ thua vài ba lần đã sao, có ai thắng được cả đời đâu?”

“Tiêu Trọng Giản, lắm khi tôi nghĩ cả một đời này của tôi, cược nhỏ hình như chưa từng, bình thường quá lắm chỉ ngồi coi người khác cược, rồi mình thu tiền. Chỉ có duy nhất một lần cược tất cả với anh, kết quả là anh thắng, tôi sao? Tôi thua.”

Dương Cửu nhàn nhàn cuống nhe, giơ tay về phía Tiêu Trọng Giản, vô cùng nuối tiếc, vô cùng lưu luyến.

“Ngày bé tôi vẫn nghĩ ông già không thương tôi, mỗi lần tôi học không nên là ông đánh. Hồi đó tôi sợ nhất bị đánh vào đầu, vì từng ngã bị thương chỗ ấy, mỗi lần ông già vung tay tôi đều vội vàng ôm đầu la: đừng đánh vào đầu! Vậy là ông già không đánh đầu thật, quay qua quật mông. Rất nhiều năm sau đó, đến một ngày anh chĩa súng vào tôi, khi ấy trên người tôi yếu nhất là phổi, bởi vậy khoảnh khắc anh nổ súng trong đầu tôi đã chợt nghĩ: đừng bắn vào phổi!... kết quả thì sao, kết quả thì sao anh thấy rồi đấy. Về sau, khi tôi nằm trên bàn mổ vì suy phổi, đột nhiên tôi hiểu ra... thì ra hồi đó là cha tôi thương tôi.”

Tiêu Trọng Giản ngồi im như tượng, hần định nói gì, nhưng hình như lời lẽ đều bị nghẹn lại. Hần định cử động, nhưng tay chân như bị đông đá, muốn nhúc nhích một ngón tay cũng không nổi.

“Anh luôn luôn nói, Dương Cửu cậu trở về đi, coi như giữa chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì, ta bắt đầu lại lần nữa. Nhưng Tiêu Trọng Giản này, đã bao giờ anh hỏi tôi: Dương Cửu, cậu có tha thứ cho tôi không? chưa?”

Dương Cửu đứng dậy, cúi đầu nhìn Tiêu Trọng Giản.

“... dù giờ anh có hỏi, tôi cũng chỉ trả lời anh một câu: Không, Tiêu Trọng Giản, đến giờ tôi vẫn không tha thứ cho anh.”

Hần chỉ vào La Tuấn, nhẹ nhàng nói: “Cậu ta bắn tôi một phát súng, tôi có thể tha thứ, vì tôi nợ cậu ta; nhưng anh bắn tôi một phát súng, tôi sẽ không tha thứ, bởi vì anh nợ tôi.”

Dương Cửu chậm rãi thả bài xuống bàn, quay lưng đi ra cửa. Lập tức La Tuấn hỏi theo bản năng: “Anh định đi đâu?”

Dương Cửu thở dài, nói: “Để tôi đi, tôi về nhà.”

19. Chương 19

Căn nhà ngang hai gian rách mướp ngày trước của Dương Cửu đã coi như hết ở được, mà không chỉ hết ở được, thậm chí còn bắt đầu bị cảnh sát để mắt đến. Tuy sau lần đó Tiêu Trọng Giản đã tung tiền dẹp yên dư luận, nhưng giờ hắn muốn quay về rõ ràng là không thể.

Bởi vậy, Dương Cửu chậm chạp lê bước trên vỉa hè, hắn nhớ ra rằng giờ mình không có nhà nữa, thời thanh niên chỉ một mực muốn bỏ đi, bỏ đi cũng tức là không thể quay đầu lại, đợi đến ngày toàn thân thương tích, lòng chán chường mệt mỏi tột cùng, muốn quay về tìm một chốn nương thân mới nhận ra sau lưng đã không còn đường lui nữa. Người thân thì ly tán trời Nam đất Bắc, ai biết ai còn ai mất ra sao?

Hắn đứng ở ngã tư, ngơ ngác nhìn cột đèn chuyển màu xanh đỏ. Đại khái qua một lúc rất lâu sau, nằng gắt không thể chịu được nữa, hắn mới cúi đầu thở dài, tiếp tục đi dọc con phố, tìm một đại lý môi giới thuê nhà.

Hồi này các đại lý môi giới càng ngày càng chặt chẽ, cùng phong trào kiến thiết xã hội yên bình hòa thuận, thì yêu cầu với khách thuê cũng nghiêm ngặt theo, còn tình trạng quản lý phòng ở lại mỗi lúc mỗi tệ lậu cầu thả. Người đến hỏi nhà thuê có thể bị gạt tiền, bị chôm chĩa, phòng vệ sinh có thể bị tắc, sân thượng, hành lang có thể để mốc meo chục năm không tu sửa, đường ống nước có thể rò rỉ oặt ẹo, thậm chí ổ khóa cửa ngoài có khi xài kẹt tóc gậy cái là bung tóa lóe; nhưng khách trọ nhất định phải là người có học thức, biết lễ nghĩa hẳn hoi, ăn nói phải nhã nhặn, hoàn cảnh phải độc thân không bạn bè đàn đúm, không nuôi thú cưng, và tốt nhất là không được hút thuốc, đáp ứng đủ ngần ấy điều kiện thì muốn thuê chục nghìn năm cũng OK. Đương nhiên, xác suất gặp hàng xóm làng giềng kém chất lượng hay phải ở sát vách với tội phạm truy nã ngày càng leo thang ấy không phải lỗi của đại lý môi giới thuê nhà, nếu đã gặp xui xẻo, tức là vận anh rủi, rõ ràng tại anh kém may a kém may a.

Dương Cửu thấy mấy văn phòng môi giới đều nhà cao cửa rộng, mở sừng sững trước mặt đường cái, mới đi qua đã nghe khí thế hùng hồn bá đạo vỗ vào mặt. Hắn do dự một hồi, rút cuộc không vào nữa, lại lết thết đi tìm tiếp. Phòng môi giới quy mô cỡ đó chắc chắn sẽ đòi khách cung cấp đủ các loại giấy tờ chứng minh tên tuổi, thậm chí hắn từng gặp một bọn đến kỳ dị, đòi người ta chia ra cả bằng cấp chứng chỉ ra luôn.

Dương Cửu sống vất vưởng trong thành phố này hai năm nay, hồi đầu cũng có làm một tấm chứng minh thư dỏm, sau này thiếu chút nữa bị cảnh sát tra ra, từ đó trở đi không bao giờ hắn dùng nữa.

Mặt trời chói chang trên đầu thật khó chịu, hắn cảm giác khắp người mình cứ dấp dính, mồ hôi lạnh túa ra không ngừng. Đại khái lúc từ sông bạc đi ra bị hứng ít gió lạnh, hại dùm xương già cổ muốn chịu không nổi.

Hắn dừng lại, vịn vào cột đèn đỏ, hỗn hển hơi thở không khí. Hai lá phổi phập phồng nghe đau nhói, giống như có ai cầm que sắt xoay xoay lục phủ ngũ tạng, khiến cả người hắn đều quặn đau. Hắn ép tay trên bụng, mồ hôi lạnh chậm rãi trượt dài trên gương mặt tái nhợt, đọng lại dưới cằm, rồi nhỏ giọt nhỏ giọt thấm xuống lớp vải áo.

Đi nữa kiểu gì cũng bị cảm nắng, có lẽ tìm một chỗ râm mát ngồi nghỉ tạm thì hơn.

Dương Cửu chậm chạp đi vào một công viên, ngồi bệt dưới một tán cây. Chưa tới giờ tắt nắng mát mẻ, công viên còn vắng teo, ve kêu râm ran làm não hắn ong ong bể tắc. Tuy nói là ngồi dưới bóng cây công viên, nhưng thực ra cũng không xa đường cái là mấy, ở đây vẫn mơ hồ nghe được tiếng xe cộ chạy ồn ào.

Dương Cửu ngồi một hồi, dù trời vẫn oi bức, nhưng nhờ tán cây hắn cũng cảm thấy dễ chịu phần nào. Cơn đau xé ruột gan ban nãy đã dịu bớt, giờ hắn chỉ thấy uể oải vô lực, cả người xâm xấp mồ hôi như vừa tắm nước lạnh, muốn khẽ nhúc nhích đầu ngón tay cũng không đủ sức.

Hắn biết tình trạng mình lúc này rất tệ, nhưng hắn không có thuốc, không có nước, càng không có gì để cuộn mình vào tự vệ. Nếu không làm một điều gì đó, có lẽ hắn sẽ cứ thế chết nhũn dưới ánh mặt trời này.

Ý thức Dương Cửu bắt đầu có chút mụ mị. Trong một thoáng hình như hắn nhớ tới rất nhiều chuyện, đại khái vì vừa xong nhắc đến cha với Tiêu Trọng Giản, giờ bao nhiêu chuyện rất xưa rồi liên quan ông già lại rả rích tràn về trong đầu; giống như một cuộn phim quay chậm, từng cảnh tượng từ ngày bé hiện lên trên màn hình, từ một đầu máy chiếu cũ kĩ, hình ảnh cứ thế yên lặng trôi qua. Hình như hắn còn đang ở trong một sông bạc Hồng Kông thời tàn lụi, rồi hắn khoác ba-lô trên lưng lao ra khỏi cửa, trải qua một trường đoạn lên voi xuống ngựa, ong bướm dập dìu, ném đủ mùi xa hoa trụy lạc, và những sự phù phiếm giả thật trên đời. Rồi không biết từ lúc nào, Tiêu Trọng Giản xuất hiện trong đời hắn, nụ cười ôn hòa của gã đàn ông đó, sự dịu dàng lẫn tàn nhẫn của gã đàn ông đó, màn ảnh lướt qua mắt hắn như cười ngựa xem hoa, đến cuối cùng hắn hoảng hốt thấy Tiêu Trọng Giản chìa súng vào mình, hắn muốn cử động mà không được, muốn vùng vẫy nhưng toàn thân như kiệt sức, hắn mở mắt trừng trừng nhìn viên đạn lao vút tới găm vào da thịt mình, máu tươi phun tóe ra, thật giống như trong một giây hai mắt đã đóng đầy nước.

Khi Dương Cửu tỉnh lại, ý thức hắn còn rất mơ hồ, mở mắt ra hình như nhìn thấy màu tường bệnh viện trắng toát, nhưng cơ thể hắn thực sự quá mệt mỏi, hình như chỉ tỉnh được trong chốc lát rồi lại lịm đi.

Lần thứ hai hắn tỉnh, không hiểu đã qua bao nhiêu ngày, chỉ biết trong khoảng khắc có tiếng người chạy, tiếng la ó, rồi ánh đèn rọi vào mặt hắn, hắn khó chịu nhíu nhíu mày.

“Bỏ đèn ra chỗ khác.”

Giọng đàn ông rất quen thuộc vang lên, rồi ánh đèn không còn chiếu vào mặt hắn nữa. Dương Cửu lại nhắm nghiền mắt, hắn cảm giác được có một chiếc khăn mặt ướt lạnh lạnh chà trên mặt mình, nhẹ nhàng và chậm rãi, khiến hắn thoải mái đến khẽ ngâm dài một tiếng.

Người đó rất kiên nhẫn, giữa chừng đã đổi khăn, nhưng động tác vẫn dịu dàng như đang âu yếm bảo bối quý giá nhất của mình. Dương Cửu mơ màng nằm, thâm nghĩ việc gì phải vậy, cũng còn sống được bao năm nữa đâu? Nếu hắn mỏng manh yếu ớt đến thế, cái mạng này còn giữ được tới giờ hay sao?

Hắn nghĩ vậy, nhưng không nói ra lời. Hắn mệt mỏi lắm rồi, chỉ có thể nằm lì ở đó, không nhìn, không nói, có khi nghe được, nhưng chỉ cần không bị buộc phải giữ tỉnh táo, thì qua một vài phút hắn sẽ lại lịm đi.

Hắn không biết mình đã ngủ bao nhiêu lần, tỉnh lại bao nhiêu lần, nhưng người đó luôn ngồi cạnh hắn, giống như chưa bao giờ đứng dậy rời đi. Có lúc cho hắn uống chút nước, chỉ một chút, vừa đủ ướt môi mà thôi.

Thứ nước thoang thoang vị bạc hà, luôn luôn đến giúp hắn thấm ẩm yết hầu khô rát những lúc Dương Cửu cần nhất.

Dương Cửu chợt nghĩ từ đó đến giờ chưa bao giờ có người đối xử với mình như thế, hắn vẫn là loại thô lậu, da dày thịt béo, giỏi đánh lộn mà lì đòn, có người sợ hắn, có người kính trọng hắn, có người thích hắn, có người căm hận hắn... Nhưng chưa từng có ai đối với hắn như hắn là một thứ báu vật vô giá, rồi cẩn trọng chăm chút cho hắn từng li từng tí như vậy.

Thậm chí hắn đã nghĩ, cứ thế này nằm mãi mãi cũng tốt.

Vậy là hắn tiếp tục nằm mộng mị như vậy, đến một ngày xung quanh đột nhiên ồn ào huyên náo, có người di chuyển hắn, có người ôm hắn xóc nảy. Không gian vẫn luôn tối tăm bị xé toang bởi ánh sáng, hình như bọn họ chuẩn bị rời khỏi đây, để đi đâu hắn cũng không biết.

Hắn nghe có người ghé sát bên tai mình thì thầm: “Đừng sợ, chúng ta về nhà, cậu ngủ đi, ngủ một giấc là tới nơi.”

Dương Cửu nhíu mày. Cơ thể cực độ cần nghỉ ngơi và bù đắp dinh dưỡng bị ép rời khỏi nơi dễ chịu quen thuộc nhất, mọi dây thần kinh trong người hắn lập tức căng thẳng, hắn thấy hoảng sợ lẫn bất an. Rồi hắn rơi vào lòng một gã đàn ông, một lát sau, hắn biết mình đang bị đưa đi.

Dương Cửu muốn phản đối. Đây là lần đầu tiên kể từ khi hôn mê hắn phản ứng với thế giới bên ngoài. Hắn cố gắng giơ tay lên, ngón tay run rẩy hồi lâu, rồi chậm chạp chạm đến cánh tay đang giữ sau đầu mình.

“... Tiêu Trọng Giản...” Dương Cửu chậm rãi mở miệng, hỏi bằng giọng khàn khàn, “... anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Dương Cửu mở mắt ra, lập tức ánh sáng rọi cay xè khiến hắn phải nhắm mắt lại. Chớp chớp vài lần mới nhìn được rõ ràng, hình như hắn đang ở trong một thùng xe buýt bùng, Tiêu Trọng Giản một tay gối đầu hắn, ôm hắn vào lòng, một tay không ngừng vuốt ve trên mặt hắn.

“Chúng ta về Hồng Kông.”

Dương Cửu nhắm mắt lại: “Anh cứ thử xem có thể đưa tôi sống trở về đó không.”

Tiêu Trọng Giản cúi xuống nhìn hắn. Dương Cửu nhắm nghiền hai mắt, mặt dửng dưng lạnh nhạt. Vì sợ bị La Tuấn tìm được tung tích, hắn đã cố ý rời bệnh viện ra sân bay trong đêm khuya; bên ngoài giờ này dọc đường cao tốc chỉ có những cột đèn vàng u ám, trong xe rất tối, khiến gương mặt tái nhợt của Dương Cửu lại càng nổi bật hơn.

Tiêu Trọng Giản không hề nghi ngờ rằng Dương Cửu có thừa cách tự sát trước khi máy bay đáp xuống sân bay Hồng Kông, dù hắn sẽ luôn ôm chặt người này trong lòng, không để hắn ta nhúc nhích cử động, không để hắn ta bỏ trốn, nhưng hắn cản không được.

“Tại sao không muốn về Hồng Kông?” Tiêu Trọng Giản cúi đầu bên tai Dương Cửu, trầm giọng hỏi, “... cậu sợ gì? Hay vì cậu giận tôi, nên không muốn về?”

Dương Cửu im lặng hồi lâu mới đáp: “... Tôi muốn thay đổi cuộc sống.”

Cuộc sống mới đó không có chỗ cho tôi phải không? Tiêu Trọng Giản rất muốn hỏi vậy, nhưng hắn không sao nói ra lời.

Câu trả lời chắc chắn lại vạch một khoảng cách giữa họ, lần truy sát năm đó đã trở thành vết rạn nứt khó mà vượt qua, cuộc đời bọn họ kể từ đó càng bước tới chỉ càng thêm xa cách, dù người còn ở đó, nhưng trái tim đã không còn như năm ấy nữa rồi.

Tiêu Trọng Giản ngừng lời một lát, lại hỏi: “Cậu ở lại đại lục, ai chăm sóc cậu? Làm sao cậu sống được? Ngộ nhờ có bệnh rồi phải làm sao? Lần này tình hình đã nguy hiểm lắm rồi, nếu bị lần nữa, không lẽ cậu định tìm đại một gã râu già chờ chết hay sao?”

Dương Cửu nhẹ nhàng nói: “Không phải anh rất mong tôi chết hả?”

Trong một giây Tiêu Trọng Giản cảm thấy máu trong người sôi lên, hắn định đáp vội gì đó, nhưng Dương Cửu đã lãnh đạm nói: “Im đi.”

Tiêu Trọng Giản im lặng, không biết qua bao lâu, có lẽ sắp đến sân bay, hắn giơ tay hạ kính ngăn xuống, nhào lên nói với tài xế: “Rẽ đường khác, sang đường vành đai ba.”

Dương Cửu vẫn chập chờn ngủ, đến khi tỉnh lại xe đã dừng bánh. Đường vành đai ba bên ngoài thỉnh thoảng vẫn có xe chạy qua, rồi biến mất rất nhanh trong đêm tối. Bọn họ đang ở trước một khu căn hộ nhỏ, Tiêu Trọng Giản ôm hắn xuống xe, bước dẫm lên cỏ tới một tòa nhà hai tầng kiểu phương Tây.

Hình như hắn cũng không quen chỗ này, nhưng hắn có chìa khóa, hắn mở cửa ra. Trong nhà tối om, mùi vắng vẻ không người lâu ngày xộc vào mũi, Dương Cửu cảm thấy mình bị đặt xuống nệm ghế sofa mềm mại, rồi có tiếng Tiêu Trọng Giản lách cách khóa cửa.

“Đây là nhà mua sẵn để phân cho người có chức vụ trong công ty, lúc đi công tác tôi cũng từng ở vài ngày, từ đó đến giờ vẫn để không. Tôi vốn định cùng cậu ở đây một thời gian sau khi cậu xuất viện, nhưng gần đây La Tuần ráo riết tìm cậu, nên tôi mới quyết về Hồng Kông trong đêm nay.”

Tiêu Trọng Giản biết ý nên không bật đèn, hắn lần lần đi một vòng trong bếp, rồi bực bội chửi thề: “Nước nóng cũng không có... cũng may điện nước vẫn dùng được. Bọn này lười biếng quá mức, không chịu đến quét tước một chút. Thôi được rồi, tôi đi trải ga giường, cậu ngủ đi, tôi dọn dẹp qua đã.”

Dương Cửu nhìn chằm chằm bức tường trắng nhợt trong bóng tối, hỏi nhạt nhẽo: “Anh không về Hồng Kông hả?”

Đại khái Tiêu Trọng Giản đang đỡ tay dọn phòng ngủ, mất một hồi sau mới nghe giọng hắn bình tĩnh đáp: “Chúng ta ở đây đến khi cậu đồng ý về thì thôi.”

20. Chương 20

Nhiều năm trước, khi bọn họ còn ở cùng nhau, Tiêu Trọng Giản vẫn thích tự tay làm mọi việc, nhà người khác toàn do người làm quét dọn, nhà bọn họ người làm không bao giờ được bước chân vào phòng ngủ của chủ nhân. Ngày nào về nhà hắn cũng xuống làm vườn, cắt tỉa cây cối, chăm sóc hoa cỏ, Dương Cửu có hứng thú thì ngồi xồm một bên coi, hết hứng là hắn leo đèo chạy theo chọc ngoáy quậy phá. Bữa nào cuối tuần không phải đến công ty, Tiêu Trọng Giản lại ưa tự nghĩ ra việc để làm loanh quanh trong nhà, mài vài mẫu gỗ, nung ít gạch men, rồi thì thay rèm cửa sổ... Những lúc ấy Dương Cửu sẽ dẫn theo cả đàn chó tung tẩy làm loạn khắp nhà, hoặc chán chơi thì ngồi một bên làm bộ uốn éo mới mơi, xem ra rất chi mùi mẫn.

Kỳ thực Tiêu Trọng Giản là một tay chăm lo nhà cửa lành nghề, hắn không thích nhìn thấy người làm trong nhà, chỉ ưa hai người sống với nhau nhẹ nhàng và đơn giản. Hắn thích lúc nào cũng có Dương Cửu ở cùng, hai người làm mấy chuyện lãng mạn nho nhỏ của những cặp tình nhân, rồi chập tối cùng nhau nắm tay ra ngoài tản bộ.

Những thú vui ấy của hắn thường thường bị Dương Cửu khinh bỉ cực kì, Dương Cửu thích những trò giật gân kích động, thích tối đến ra ngoài lượn lờ gặp gỡ sôi nổi, còn ba trò thì thú hữu tình của Tiêu Trọng Giản chỉ khiến hắn thấy nhàm chán hết sức.

Trước kia Tiêu Trọng Giản vẫn muốn lôi Dương Cửu đi dạo bộ nhẩn nha ngoài phố, nhưng thường khó mà được như ý, vì Dương Cửu luôn thích nhăm sát giờ cơm chiều mới gọi điện về, nói trót quớt rằng bữa nay hắn không về ăn đâu. Đến một bữa lời thỉnh cầu đi dạo bộ của hắn cuối cùng cũng được vinh quang chêm vô lịch trình ăn chơi của Dương Cửu, thì ngay sau hôm đó, Chu gia ngỏ lời bàn chuyện cưới xin.

Từ đó về sau chia ly xô bồ, quãng thời gian hai người sống chung êm ả yên bình cứ thế trôi tuột qua như nước chảy, không bao giờ trở lại được nữa.

Dương Cửu ngủ một giấc oanh liệt trên nệm giường mới trong phòng ngủ, đến lúc tỉnh dậy mặt trời đã lên cao, nắng trưa hong mồi mông rồi. Phòng ngủ đã được quét dọn đàng hoàng, thảm được hút bụi, kệ tủ

bóng loáng trơn tru, đến kính cửa sổ cũng được lau sạch tinh không nhìn ra một vết bẩn. Có lẽ hẩn ngủ say quá, Tiêu Trọng Giản làm hết ngần ấy việc mà hẩn hoàn toàn không hay biết.

Tiêu Trọng Giản để di động cạnh giường, Dương Cửu bò dậy thử ngó ngày, mới nhìn xong đã như nghe sét đánh. Thì ra từ bữa bị ngắt ngoài công viên đến tận hôm qua, hẩn đã ngủ trong bệnh viện hết nửa tháng!

“Ta xuyên không rồi...” Dương Cửu búi ngùi ngồi đầu giường lẩm bẩm, rồi đạp chăn ra, nhảy khỏi giường thẳng tiến phòng tắm.

Nửa tháng trời nằm lơ mơ, giờ mới đặt chân xuống đất đã thấy cả người mềm nhũn suýt té. Hẩn lồm cồm bò dậy, lếch thếch lết vào phòng tắm, vừa nhìn mình trong gương đã ngơ mặt: “... như bộ xương khô...”

Gã đàn ông trong gương là sự kết hợp giữa gương mặt kiềng khem khổ sở, ánh mắt của một tên lưu manh công, khí chất của một ông chú biến thái, mớ tóc thời cận... Ờ... hậu hiện đại, hình thể xương xẩu ẻo eo của đồng bóng thụ, lại thêm một cái thắt lưng mảnh mai mềm mại như mèo.

Dương Cửu bối ra được một cái áo phong rộng thùng thình, trông vô người cho kín đáo, rồi bò ra khỏi phòng kiếm đồ ăn. Kết quả là mới đến đầu cầu thang đã thấy Tiêu Trọng Giản bước vào phòng khách.

Không biết Tiêu Trọng Giản kiếm đâu được bộ đồ lao động kaki Hard Yakka, bên trên dính đầy dầu nhớt, tay thì đeo găng vải thô, còn xách theo một hộp dụng cụ. Bộ dạng này của hẩn nếu chường lên mặt báo lá cải Hồng Kông đảm bảo sẽ khiến thiên hạ sững sốt thôi rồi, bất quá tâm điểm sững-sốt còn hồn nhiên chưa nhận ra, hẩn đặt hộp dụng cụ xuống, ngẩng đầu hỏi Dương Cửu: “Dậy rồi à? Muốn ăn gì không? Đồ ăn cho vào lò vi sóng quay lên là được.”

“... anh đang làm gì đó?”

“Tôi sửa điều hòa, chắc phải gọi người đến tra thêm ít florơ.”

“... anh biết sửa hả?”

“Biết.”

Dương Cửu tiếp tục lơ mơ xuống lầu. Tiêu Trọng Giản trông bộ dạng hẩn, không khỏi bật cười, lại lo tự hẩn không biết làm, liền theo vào bếp lấy sữa, trứng, thịt bò rau quả ra chỉ cho hẩn thấy. Dương Cửu lần mò muốn tìm thuốc lá, liếc ngang liếc dọc một hồi chỉ thấy áo khoác của Tiêu Trọng Giản vắt trên ghế cạnh bàn ăn, hẩn liền lén lút bò đến lục lọi. Kết quả là trong túi chỉ có đúng tập chi phiếu và cái bật lửa, hại Dương Cửu hậm hực đầy bụng, hết muốn ăn sáng luôn.

Tiêu Trọng Giản không buồn quay đầu lại, nói: “Khỏi tìm, không có thuốc đâu.”

Dương Cửu ầm ức hỏi: “Sao lại không có?”

“Vì cậu cần cai thuốc.” Tiêu Trọng Giản bình thản quay lại nhìn hẩn, “Để cậu không thấy bất công, tôi cai cùng cậu.

Dương Cửu ngồi phịch xuống ghế, thở ngắn than dài.

Tiêu Trọng Giản hâm cho hẩn một cốc sữa nóng, ốp-la hai quả trứng, làm canh mộc nhĩ rau cải ngon lành theo sách dạy nấu ăn, múc ra cái bát sứ men xanh dọn lên bàn. Dương Cửu uể oải ăn, Tiêu Trọng Giản ngồi một bên gọt trái cây.

Dương Cửu cụp tai nói: “Không ăn trái cây đâu, tôi muốn uống bia.”

“Ăn trái cây buổi sáng tốt hơn ăn tối, ngoài ra bụng rỗng mà thêm cồn vào rất có hại cho cơ thể.” Tiêu Trọng Giản cắt táo thành từng miếng nhỏ, rồi tỉ mỉ găm tăm vào, đẩy đĩa sang cho hẩn, “Sau này ngày nào tôi còn thấy cậu, cậu phải cai thuốc kiêng rượu ngày đó, chẳng may có lúc tôi không còn đó nữa, thì tùy cậu hành hạ mình, đến lúc đó tôi cũng mặc kệ, chẳng nào cũng không phải thấy nữa.”

Sức khỏe Dương Cửu quả tình rất rất tệ, dạ dày không tiêu hóa được mấy thức ăn, trứng chiên ăn một nửa rồi bỏ đó, bất quá canh hẩn uống gần hết bát. Dạ dày hẩn hễ no là khó chịu, đã khó chịu là mặt hẩn cũng khó coi, vừa thấy Tiêu Trọng Giản đưa đĩa trái cây, hẩn đã cau mày: “Đã bảo không muốn ăn cái này, tôi muốn bia!”

“Cái đó hại sức khỏe.”

“Uống bao nhiêu năm quen rồi, có làm sao đâu, tôi không ăn táo!”

“Không được.”

“Đã vậy tôi đi, anh ngồi đây mà gọt!”

Dương Cửu giận dỗi xò xò ghế đứng dậy, mới vùng vằng đi được mấy bước, Tiêu Trọng Giản đã lao đến tóm được cổ tay hắn. Dương Cửu thuận thế nhào người theo, bấu cánh tay Tiêu Trọng Giản, rồi giật được con dao gọt trái cây nhanh như chớp. Chỉ nghe rắc một tiếng, hắn đã găm mạnh con dao xuống bàn, mặt bàn gỗ lập tức nứt thành một vết dài.

“Tiêu Trọng Giản! Mi quyền gì mà quản chuyện của lão tử!!”

Tiêu Trọng Giản liếc nhìn vết nứt trên bàn ăn, ánh mắt tối tăm đáng sợ. Bên này Dương Cửu còn chưa kịp giãy ra, bên kia hắn đã đột ngột siết tay, giật mạnh cổ tay Dương Cửu, rồi bất thần gạt chân khiến hắn ngã sấp xuống. Lần này là chiêu áp sát, lực tay hắn mạnh đến phát sợ, Dương Cửu chưa kịp la lên đã thấy trời đất quay cuồng, ngay sau đó hắn bị bóp cổ tay, trượt sông soài trên bàn ăn.

Cái cầm thanh mảnh của hắn thiếu chút nữa đập xuống bàn, tay Tiêu Trọng Giản rắn như gọng kìm giữ chặt cổ tay hắn, cả người nặng trĩu đè trên nửa người hắn. Dương Cửu vừa quờ quạng đập chân tính chống cự đã bị Tiêu Trọng Giản chớp ngay thời cơ, sấn đầu gối chen vào giữa hai đùi hắn.

Dương Cửu chửi ầm lên: “Mi tưởng mi là ai hả?! Đồ khốn nạn!”

“Tôi cho tôi là người đàn ông của cậu.” Tiêu Trọng Giản ghé sát bên tai hắn, giọng trầm trầm mà nóng rực, mỗi tiếng hắn nói ra là một luồng hơi ướt át phả tới vành tai Dương Cửu.

Dương Cửu chưa kịp điểm danh thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà họ Tiêu, Tiêu Trọng Giản đã thả tay ra, tiện thể vỗ vỗ lưng hắn: “Đứng dậy ăn, không được đòi bia, nếu không cậu cứ chờ xem.”

Hắn còn chưa buông hắn ra, Dương Cửu đã lanh lẹ trở tay vùng dậy, rầm một tiếng hai người giẫm chân nhau ngã xuống sàn, không còn cách nào khác Tiêu Trọng Giản đành lấy thân làm nệm thịt cho hắn. Dương Cửu gồng hết sức ngã đè lên hắn ta, quả nhiên Tiêu Trọng Giản bật rên lên đau đớn, bất quá hắn vẫn không quên giơ tay tóm được lão yêu nghiệt trơn tuột, rồi kéo ghìm hắn xuống: “... Khi! Trông có mấy thịt đâu mà sao ngã xuống vẫn nặng vậy!”

Dương Cửu quỳ một đầu gối trên hông Tiêu Trọng Giản, nghiêng răng nghiêng lợi rửa xả: “Tiêu Trọng Giản, anh chờ xem, anh dám trêu ngươi tôi một lần, cả ngày hôm nay anh sẽ biết mùi khốn khổ!”

Tiêu Trọng Giản cười phá lên, lần tay vào lớp áo rộng thùng thình của Dương Cửu, vuốt ve sờ sảng: “Nào đi, chúng ta về giường, tôi đảm bảo sẽ cho cậu sung sướng...”

Dương Cửu động cho hắn một nắm đấm giữa mặt.

—

Quả nhiên hôm đó Dương Cửu làm loạn tanh bành khắp nhà. Hầu hạ được lão yêu nghiệt ăn xong bữa sáng, Tiêu Trọng Giản ra ngoài tiếp tục sửa điều hòa của hắn, kết quả là hộp dụng cụ không thấy đâu. Hắn gọi điện kêu bọn thuộc hạ đến cùng tìm, rốt cuộc Giang Lăng ăn bơ làm biếng, lén lút trốn việc chạy ra bể bơi hóng mát, rồi phát hiện ra hộp dụng cụ nằm dưới đáy bể.

Được cái Tiêu Trọng Giản mát tính, đích thân lặn xuống mò cái hộp lên, sau đó hắn đuổi hết bọn thuộc hạ đi, hăm hở quay về sửa điều hòa tiếp, đến đó thì phát hiện điều hòa đã mất tích.

“Nói, cậu giấu điều hòa đâu rồi?” Tiêu Trọng Giản một tay ấn Dương Cửu lên giường, một tay làm bộ muốn lột đồ hắn, “Có nói không?! Còn không nói hả? Không nói thì tuột đồ ra!”

Dương Cửu liều mạng giãy giụa, cái áo vốn đã quá rộng so với hắn, tay Tiêu Trọng Giản lại sờ lần vô tổ chức, hắn càng quẫy đạp càng để lộ ra cả mảng lớn da thịt trên lưng. Tiêu Trọng Giản chỉ nghe hơi nóng trong ***g ngực rục rịch dâng lên, khiến cả giọng hắn cũng khản đặc: “Cậu thử giãy nữa xem... còn dám giãy với tôi à? Giỏi thì giãy tiếp đi! Ngày hôm nay không trị được cậu thì tôi làm con cậu!”

Dương Cửu há mồm định chửi thề, bất quá câu mẹ-nó còn chưa kịp bật ra, hắn đã cảm giác được vật gì cứng rắn nóng rực đang cọ trên lưng mình, ngay sau đó Tiêu Trọng Giản gục xuống vai hắn, thở mạnh một hơi.

Dương Cửu sững sốt, vội vội vàng vàng quấy đạp quơ quào bò ra góc giường, rồi túm áo che chắn như thiếu nữ ngây thơ bị cưỡng bức: “Anh đừng có làm bậy...”

Tiêu Trọng Giản không nói năng gì, chỉ ngồi dậy quỳ một chân bên giường.

Dương Cửu lập tức lùi lùi tiếp, thật ra sau lưng hắn đã hết chỗ lùi rồi, bất quá vẻ thảm thương tội nghiệp, sợ sệt hoảng hốt trên bộ mặt yêu nghiệt có vẻ đặc biệt rõ ràng, giống như đúng là hắn đang bị người ta khi dễ vậy: “... anh anh anh... nếu anh tính làm càn thật tôi cũng không đỡ được anh, nhưng tôi như vậy không chừng bị anh lấn lộn một hồi là tắc thở mất tiêu... không phải muốn gạt anh cơ mà giờ tôi đi nữa bước cũng muốn hết sức rồi, nói không chừng anh sưng nửa chừng rồi phát hiện mình đang... gian thi đó... đến lúc đó anh đừng quên ma chay cho tôi tử tế, cả đời tôi sống rày đây mai đó không nhà không cửa, nếu còn dùm xương cũng không được chôn cất đàng hoàng rồi tôi chết không nhắm mắt đâu a...”

Không hiểu vì sao, vẻ bi đát đáng thương trên mặt hắn càng sâu sắc Tiêu Trọng Giản chỉ càng điên người, càng nhìn không được muốn lột da con hồ ly trăm tuổi thành tinh này, rồi thô bạo đè nghiêng xuống dáy đồ một phen. Ngọn lửa đen tối bốc ngùn ngụt từ thần kinh cột sống lên thiêu đốt não hắn, thiêu đến mức Tiêu Trọng Giản cảm thấy cổ họng cũng khô khốc, hai mắt hắn long lên đỏ rực đáng sợ.

Dương Cửu lập tức ngậm miệng, tiếp tục chùn chùn cuộn mình lại.

Tiêu Trọng Giản nhìn hắn trừng trừng một hồi, yết hầu trượt gập gáp, rốt cuộc hắn không nói không rằng đứng dậy bỏ ra khỏi phòng. Dục vọng bên dưới đã căng cứng đến đau đớn, nhưng hắn biết có một câu Dương Cửu nói là thật, lão yêu nghiệt đó miệng hùm gan thỏ, đâu còn được mấy hơi thở trong người nữa, động vào hắn giờ này chắc chắn sẽ hại hắn chết ngất trên giường.

21. Chương 21

Dương Cửu an phận ở nhà được mấy bữa lại bắt đầu giở chứng, hôm nay đòi ăn cá tuyết biển sâu Nam Cực, hôm sau lại nói muốn ăn anh đào chính gốc trồng tốt tận Australia. Tiêu Trọng Giản gọi điện kêu nhà hàng mang đến, vậy là hắn nói đồ đó ăn vô nghe mùi không được tươi, muối bỏ lại lắm, hình dáng quả anh đào móp méo không được đẹp; lão lưu manh đó cứ thế bày ra bộ dạng tám tấc yếu đuối lơ thơ, chửi đã không nở mà đánh càng thấy xót xa, hễ nói lớn tiếng chút cũng có thể khiến hắn ta bị hù ngất xỉu. Tiêu Trọng Giản cố nén khát vọng muốn lôi hắn ra cho một trận nên thân, lại cắn răng gọi điện sai người dùng máy bay riêng chuyển cá tuyết biển sâu tươi sống về, kết quả là khẩu vị của Dương Cửu đổi nhanh như chảo chớp, đừng cái hắn quay qua đòi ăn bánh gateau Black Forest, còn muốn anh đào đen hái trong rừng về phải làm thành miếng anh đào tươi ngon, thời gian vận chuyển nhất quyết không được qua hai tư tiếng đồng hồ.

Rốt cuộc chưa được mấy ngày, đám tạp chí lá cải đã kịp xào nấu ồm tỏi chuyện nhà Tiêu gia, họ nói không biết Tiêu lão đại bị tiểu thư khuê các nhà nào mê hoặc đến đảo điên, chưa nói chuyện hắn ở hoài tại đại lục không về, lại còn liên tục phái chuyên cơ ra nước ngoài mua các loại trái cây tươi, cá cua nhập khẩu hiếm có, trồng dong cờ mở làm thiên hạ ai ai cũng biết, thật không khác gì diễn lại tiết mục Ngựa ruồi bụi hồng, phì cười nụ~ Ai hay vài tiền đã về triều (*).

Tiêu Trọng Giản đưa mắt nhìn “nàng-Kiều” đang lẩn lộn ôm bụng cười sằng sặc trên giường lớn, nghe thái dương giật giật nhức, rồi quay đi tiếp tục nghiên cứu miếng anh đào đen. Dương Cửu thò móng vuốt tội ác chộp tờ tạp chí lá cải, lại cười khùng khục rung cả người: “Coi nè coi nè! Bọn họ nói tôi là mỹ nữ eo ót mỏng má chuẩn chỉ nè! Nói tôi là tiểu thư quý tộc trong cung bỏ nhà chạy trốn theo anh nữa nè! A còn bảo hồm rày chanh tươi là mua cho tôi ăn cho đỡ ồm nghén thèm chua nè! Ô này Tiêu Trọng Giản, mắc gì có lắm người quan tâm chuyện anh để được con không vậy?”

Tiêu Trọng Giản trầm đáp ấy là vì giờ cậu chưa chịu sinh cho tôi một trai một gái, nếu cậu làm xong nốt cái đó, bọn họ sẽ không buồn để ý nữa đâu.

Dương Cửu hồn nhiên chưa nhận ra vấn đề giới tính của chính mình đang bị thiên hạ xuyên tạc thảm thương, hắn tiếp tục cầm tờ tạp chí coi tin kinh tế xã hội, trang đầu in một tí to tổ chẳng, tin hết sức gây shock, một tập đoàn gia tộc lớn của cảng sẽ thế chấp bất động sản để đầu tư ba trăm năm mươi triệu vào thị trường chứng khoán.

“Tiêu Trọng Giản!” Dương Cửu lớn tiếng gọi hắn từ trong phòng ngủ, “Anh hăng hái dữ vậy từ hồi nào đó? Là anh bỏ ba trăm rưỡi triệu ra cứu vớt sản chứng khoán Mỹ hở?”

“Chuyện đó hả.” Tiêu Trọng Giản đang đứng trong bếp, ngừng tay lại đáp, “Chưa chính thức đâu, Tiêu Khách đưa ra nhưng tôi chưa ký duyệt.”

Hắn đáp rất dừng dừng, giống như hoàn toàn không nghĩ đó là một chuyện quan trọng gì. Dương Cửu ngồi im lặng nhìn trang báo, ánh mắt ngừng lại trước danh sách các ngân hàng liên quan và thành viên công ty chứng khoán, sắc mặt cũng thoáng trầm xuống.

Tối hôm đó Dương Cửu ngoan ngoãn bắt ngủ, không những không đòi ăn chuột chưng núi lửa, uống sữa bò Anh mới vắt trong vòng 2, 3 giờ, đến cả tiết mục bắt Tiêu Trọng Giản mát-xa trên trên dưới dưới mọi bữa cũng nghỉ luôn. Tiêu Trọng Giản còn chưa kịp thở phào, Dương Cửu đã ồm ồm giơ vuốt xin xỏ: “Lão tử muốn đi hóng gió...”

Hai thái dương Tiêu Trọng Giản lại giật giật lần nữa: “Không cho.”

“Thật mà, tôi chỉ tính đi gặp mấy đứa học trò cũ, sắp tới lễ nhà giáo rồi, sao tôi tước mất quyền thực thi nghĩa vụ học trò của tụi nó được, tụi nó đương háo hức muốn thể hiện lòng kính yêu sùng bái với tôi à nha, trông thấy tôi là như gặp Hồng quân nha...”

“Đừng tưởng tôi không biết cậu định đi chơi NP.”

“Không có!” Dương Cửu chối ngay tức khắc, mặt đầy chính nghĩa, “Anh coi tôi là ai chứ!”

Tiêu Trọng Giản nhìn nhìn hắn bằng ánh mắt cực kì nghi ngờ, quét từ đỉnh đầu đến gót chân, hại đồ mặt dày siêu cấp như Dương Cửu cũng nhịn hết nổi phải đỏ mặt, uốn éo xoắn xoắn ngón tay.

“Muốn phục vụ đặc biệt thì nói, tôi ở sẵn ngay đây, còn tính ra ngoài chơi bởi ăn vụng thì cứ bước qua xác tôi đã.” Tiêu Trọng Giản đáp chắc như đinh đóng cột, rồi móc hai ngón tay xách cổ Dương Cửu lên, tiện thể quăng vào phòng ngủ, đoạn hắn sập cửa lại, nghe bản lề rung bần bật hồi lâu, “... còn nữa, coi chừng móng tay, không được cào cửa.”

Dương Cửu lập tức rút lại mười móng vuốt đương chuẩn bị quơ quào cánh cửa, đổi qua nằm lăn ra thảm rú rít om sòm, không từ loại thủ đoạn tệ lậu nào: “Tiêu Trọng Giản! Mi dám cướp đoạt tự do thân thể! Mi là đồ tội phạm!!”

“Chuyện phạm pháp tôi làm nhiều rồi.”

“Ta sẽ kiện mi! Ta phải kiện mi tội coi thường pháp luật!”

Tiêu Trọng Giản mở cửa ra cái xoạch! rồi lạnh lùng đứng nhìn xuống: “Tốt, vậy tôi sẽ phạm nốt tội cưỡng bức luôn đây.”

Dương Cửu sững sốt một hồi, rồi vội vàng ba chân bốn cẳng xách quần xách áo lủi vào góc tường.

Lão yêu nghiệt này quấy đập chán chê một phen, cái áo phong thùng thành trên người đã sớm xộc xệch hết mức, nguyên mảng eo lằn vai, cổ đều lộ trắng trơn, hai đùi nửa khép nửa hở không khác gì đang khêu gọi thiên hạ. Tiêu Trọng Giản đã nghe được cả tiếng thở nặng nề của chính mình, hắn nửa quỳ xuống, vươn tay ra tính tóm lấy lão yêu nghiệt, vừa hay lúc ấy di động của hắn réo chuông.

Dương Cửu lập tức chồm dậy bỏ chạy, rồi chui tọt vào một xó trong phòng ngủ.

Tiêu Trọng Giản cắn răng rút máy ra nghe: “Giang Lăng, trừ khi thằng nhãi họ La đến đốt nhà, còn không giờ không được quấy rầy tôi! Nếu không nghỉ phép tháng sau của cậu dẹp hết!”

“Nghiêm trọng hơn La Tuấn đốt nhà.” Giang Lăng bình tĩnh nói, “Ivy nói cậu ấy muốn gặp Dương Cửu uống trà rồi đi dạo chợ đêm, tôi xét thấy đây là cơ hội ghi điểm hiếm có. Lão đại, anh cắt phép thàng sau của tôi đi, rồi lẹ lẹ đưa cậu Cửu tới cho Ivy vui lòng.”

“...” Tiêu Trọng Giản nói: “Này Giang Lăng, thật ra tôi không phải lão đại của cậu, mà là thằng nhỏ pha rượu ấy phải không?”

Giang Lăng đáp: “Anh là lão đại, Ivy là sếp của tôi!”

Tiêu Trọng Giản giận dữ cúp máy, vừa quay lại thì thấy Dương Cửu đã kịp trùm áo phong kín mít, còn rất chi ngoan ngoãn đội mũ lưỡi trai che hơn nửa mặt, rồi vô cùng thành thật vô cùng tội nghiệp ngước mắt xin xỏ hần. Giá thử đây là tranh biếm họa cho thiếu nữ, thì hẳn phải vẽ thêm cho hần một cái đuôi lông xù bự chẳng thập thò thập thò sau lưng.

Lão yêu nghiệt này đã quen thói ăn chơi phong lưu bạt mạng, thật khó có dịp bị người bắt được nhốt trong nhà nửa tháng, tắm bồn sục sục cho phây phây da thịt, chạy trốn nhiều lần cũng không ăn thua, chỉ còn biết ngồi xuôi xị cả ngày bứt lông đuôi tiêu khiển.

Có lẽ cũng nên cho hần ra ngoài gặp gỡ bạn bè một chút, Tiêu Trọng Giản nghĩ. Người này rất không an phận a, đã ngoan nửa tháng rồi, còn bắt ngoan nữa coi chừng sinh chuyện. Không thể nào để hần sinh ra ác cảm với mình, rồi chạy đi nương tựa vòng tay thằng nhãi La Tuấn được.

“Về trước mười hai giờ đêm, bảo Giang Lăng đi theo hộ tống.” Tiêu Trọng Giản lại nửa quỳ xuống, gạt gạt tóc xòa trên trán cho Dương Cửu, “Nếu cậu dám lên giường với ai, thì cả đời đừng hòng được ra ngoài lần nữa.”

Dương Cửu gật đầu như bả củi, mặt trang trọng ịn năm chữ: Tôi sẽ ngoan cực kì!

Kết quả rõ ràng là Tiêu Trọng Giản tính lầm.

Đến khi Ivy và Dương Cửu gặp nhau, lại thành ra có mặt Giang Lăng lù lù ngồi đó, Giang Lăng lập tức chớp thời cơ thành khẩn nhờ vả Dương Cửu “Người anh em làm ơn giúp nhau lần này~”, vậy là Dương Cửu đầu nõ phụ lòng tin tưởng vĩ đại của anh em, hần liền coi mình như bóng đèn trăm hai mươi oát. Ba người ngồi trong quán cà phê, Ivy mới kịp nói với Dương Cửu hai ba câu, lão lưu manh đã vô sỉ giở bài mắc tiểu để chạy tọt vô WC, để lại Giang Lăng hiên ngang nhích sang ngồi đối diện Ivy, đúng chỗ của Dương Cửu.

Ivy ngạc nhiên nhìn Giang Lăng: “Anh từ đâu chui ra vậy?”

Giang Lăng húng hắng lấy giọng, rồi thả đường viên vào cốc cà phê trước mặt, cầm cái thìa bạc khuấy khuấy, đoạn hần tao nhã đặt thìa xuống đĩa, ngừng lên chăm chú nhìn Ivy, thành khẩn cất giọng: “... Cậu có đồng ý... cùng tôi chia sẻ lương hưu của chúng ta không?”

—

Dương Cửu lớn chớn chuồn ra đường, chợ đêm đông người ồn ào nhốn nháo, nào bán đồ ăn vặt, nào diễn tạp kỹ, nào sạp hàng tạp hóa vỉa hè bán đủ mọi thứ trên đời. Mùi đồ ăn tỏa thơm lừng khắp chốn, từng hộp từng hộp mực nướng bày lên giá, loáng cái đã bán hết veo. Dương Cửu phát phơ lượn xem hàng họ một hồi, rồi quay đầu êm ru, rẽ tọt vào một tiệm cháo bên đường.

Gọi là tiệm, nhưng không gian bên trong rất rộng, bàn ngồi chật khách, cháo nóng phả khói nghi ngút lên mặt mọi người. Dương Cửu không xếp hàng chờ mua phiếu ăn cháo, hần len chân lên trước quầy, cười hi hi hỏi cô bé đứng quầy xinh xẻo: “Ông chủ nhà bé có nhà không?”

Cô bé nhìn nhìn người đàn ông coi bộ sáng láng phong lưu vừa hỏi mình, tự nhiên đỏ hồng hai má: “Ông chủ... ở trong nhà bếp đằng sau trông người làm, có cần em đi gọi cho ngài không ạ?”

Dương Cửu gơ ngón tay lắc lắc: “Không phải, không phải, anh tới kiểm ông chủ lớn nhà bé cơ. Là thằng nhỏ mấy bữa tới đến hay tới ăn cháo gà, còn dắt theo mấy đứa nhỏ hát Việt kịch cho nó ấy, mau dẫn anh đi gặp nó, bảo nó thấy nó đến đây.”

Cô bé nghiêng nghiêng đầu, có vẻ ngờ ngợ. Cô chỉ biết có ông chủ mập mập hàng ngày tính sổ sách rồi phát lương thôi, đúng là hồi này có một vị khách quý ngày nào cũng bao hết tầng trên cùng, một người gọi một

bát cháo, hai ba món ăn nhẹ, một bình trà, có người nói kếp tuồng có tiếng mọi bữa đều đến hát kịch cho hần coi, mỗi lần hát là hát tới tận lúc tiệm đóng cửa. Nhưng người đó thành ông chủ hồi nào vậy? Ông chủ đang ở sau bếp chứ?

Dương Cửu cười tà, nhìn nhìn cô nhỏ trắng trẻo bằng ánh mắt rất chi ham hố: “Cả ông chủ nhà mình là ai cũng không biết, nhỏ này cứ như đi trên mây đa~ coi chừng có bữa bị ông chú biến thái nào gạt bán mất nha~”

Qua hai tầng bán cháo, có một cầu thang kín đáo dẫn lên tầng ba. Vài lớp màn đan hoa khê rung rinh trong ánh đèn dầu tối tăm, sàn nhà gỗ vừa đặt chân lên đã nghe tiếng cọt kẹt nặng nề. Giọng ề ề ca xướng vọng lại từ nơi nào đó rất xa, chậm rãi lan đi trong mùi cháo thơm và khói trắng như trong chốc lát đã đưa người ta ngược thời gian qua hàng thế kỷ xa xưa: “Lương huynh a... nếu Anh Đài là nữ hồng trang, liệu chẳng Lương huynh có nguyện ý làm uyên ương đôi lứa...”

Dương Cửu vén rèm, đi lên cầu thang. Tầng đầu là sảnh lớn rộng mênh mông, một chiếc quạt máy chạy rì rì, đèn dầu đặt trên bàn gỗ, một người đàn ông áo xanh ngồi bên bàn, bát cháo gà trên tay đã dần nguội khói.

Đằng trước có mấy cô gái nhỏ mặc áo hồng, giọng hát mềm mại ngân nga, uyển chuyển kể lể tâm tình của một người con gái từ trăm nghìn năm trước, trong một thoáng thật khiến tâm hồn người ta xao động.

Dương Cửu trầm mặc tiến vào, bước từng bước đến trước khung ảnh đen trắng treo trên tường. Một người thanh niên gương mặt nghiêm nghị với nước da trắng nhợt vĩnh viễn ngừng lại với thời gian, bên dưới là một bát cháo trắng, lác đác nhang đèn, vồn vện có vậy mà thôi.

“Tôi không biết cậu có tang, đây là đứa nhỏ tên Phương gì đó lần trước dất đến hả? Sao mà mất?”

Gã áo xanh phát tay cho mấy cô bé ca kịch ra ngoài, thái độ có vẻ chán ngán, “... Không phải nó, là anh tôi mất.”

Dương Cửu quay phắt lại nhìn, đúng là bức hình có đôi phần giống người trong trí nhớ hần, “... sao thế được? Cậu làm hả?”

“Thầy đánh giá tôi cao quá rồi, tôi đâu có bản lĩnh ấy.” Gã áo xanh cười lạnh lùng, “Anh ấy thì... tuổi trẻ đã quyền cao chức trọng, đã là cự thủ triều trước, lại còn lập công trạng khai quốc mở mang, tôi làm sao động được vào. Tự anh ấy bị rơi máy bay, chết chìm ngoài biển Tây Sa, không tìm được cả xác về.”

Dương Cửu im lặng một lát rồi thở dài: “Cậu ba, thôi chớ quá đau buồn.”

Gã vừa được gọi là cậu ba kia cười phá lên: “Liên quan gì đến tôi nào? Sao phải bảo đừng đau buồn chứ? Tôi thì là ai đây? Anh ta chết cũng chết rồi, khai quốc công thần a, cả nhà trung thành a, bao nhiêu người vội vàng khóc lóc đưa ma xong rồi, giờ thì những kẻ ở lại tha hồ hưởng lợi! Người sống chúng ta còn bao nhiêu việc phải lo phải tính, như anh ta hóa ra lại hay, ra đi đúng lúc vinh quang nhất, thầy xem anh ta chết có đáng giá không kìa!”

Dương Cửu đặt một tay lên vai cậu ba, gã áo xanh lập tức trừng mắt dữ tợn nhìn hần, qua một lát mới dần dịu xuống, hần ta buông một tiếng thở dài.

“Được rồi, hôm nay thầy tới tìm tôi có việc gì đây?”

“À, phải rồi.” Dương Cửu nói, “Em họ của một người bạn tôi mượn ba trăm rưỡi triệu từ người của cậu để đầu tư chứng khoán, tôi nghi có chuyện mờ ám. Cậu xem liệu có phải nó định thông đồng với quản lý của cậu bỏ túi món tiền ấy không?”

Mặt cậu ba chợt lạnh như tiền, được một lát hần ta mới mở miệng: “Ba trăm rưỡi triệu?... Ngày nào tôi cũng theo dõi sổ sách đầu tư của công ty, sao không thấy ghi chép gì về món đó?”

22. Chương 22

Dương Cửu liêu xiêu trở lại quán cà phê, vào cửa thấy phòng ngoài vắng teo không một bóng người. Hắn đương rất ngạc nhiên thì bất thành linh một đám người mặc đồng phục Tiêu gia xuất hiện ngay chỗ bọn Giang Lăng ngồi ban nãy, thấy hắn vào, một gã coi bộ nho nhã lễ độ đứng dậy, cúi đầu nói: “Cậu Cửu, mời về cùng chúng tôi.”

“... là như nào?”

Gã tay chân đánh mắt nhìn đồng hồ đeo tay: “Tiêu lão đại nói đã qua 12 giờ rồi.”

Vậy là Dương Cửu bị hai gã kèm hai bên, điệu tuốt ra xe, trong đầu hắn đã xẹt xẹt nghĩ làm sao giở được chiêu kim thiên thoát xác, bất quá mấy gã bảo vệ thật tình nhanh tay quá mức, thoáng cái cửa xe đã mở ra kính mời hắn vào.

Tiêu Trọng Giản đã ngồi chờ sẵn trong xe, mặt lạnh như tiền. Dương Cửu nơm nớp sợ sệt giờ giờ tay chào, hỏi: “Hi lão... lão đại... ăn cơm... ăn cơm chưa?...”

Tiêu Trọng Giản vươn tay ra, lập tức Dương Cửu lùi lùi theo phản xạ, nhưng chưa chi đã bị hắn tóm được lôi vào lòng.

“Quá 12 giờ rồi.” Tiêu Trọng Giản ghé bên tai hắn, giọng nói trầm thấp mang theo hơi thở nóng hổi, “Tôi đã bảo thế nào?”

Dương Cửu lập tức cự lại: “Tôi không lên giường với ai hết!”

Tiêu Trọng Giản bật cười, giọng cười nghe mới rầu rỗi, như thể không phải phát ra từ cổ họng mà từ trong ***g ngực hắn vậy. Dương Cửu bị hắn giữ chặt trên ngực, thậm chí còn nghe được nhịp đập thành thịch trong ngực hắn.

“Rồi, được rồi, không lên giường với ai hết... cậu đi gặp ai?”

Dương Cửu trông sắc mặt hắn, trong xe rất tối, chỉ thấy đôi mắt Tiêu Trọng Giản chìm sau bóng đêm, không nhìn ra cảm xúc gì. Trục giác cho hắn biết tâm tình Tiêu Trọng Giản lúc này không tệ, vậy là hắn thành thật đáp: “Tôi đi gặp ông chủ công ty tài chính mà em họ anh tính rót ba trăm rưỡi vô ấy, nó là học trò cũ của tôi nha, hồi đó tình cảm cũng mùi mẫn lắm. Nó nói đầu tư kiểu đó lúc này rất nhạy cảm, thứ nhất là nó không dám nhận, cũng chẳng ai thật tình muốn ném tiền vào chứng khoán nữa; thứ hai là có người lấy danh nghĩa Tiêu gia gặp anh trai nó đặt một số súng ống, số lượng thì ít thôi, coi bộ là mua về xài.”

Tiêu Trọng Giản ngạc nhiên nói: “Lấy danh nghĩa Tiêu gia để mua vũ khí? Gần đây đâu có vũ khí về đâu.”

“Ồ, thế mới nói lúc này đang nhạy cảm, anh trai nó rơi xuống biển chết rồi, giờ sổ sách bí mật thời hắn ta còn sống bị lật lại, tất cả những món đã đặt cọc mà chưa chuyển hàng đều bị hủy hết. Nói cách khác, tiền Tiêu Khách đã trả nhưng không nhận được hàng, giờ lại được hoàn về cho nó rồi. Anh nghĩ lại coi, tiền đâu ra mà nó mua súng đạn? Còn cả món đầu tư ba trăm rưỡi đó cuối cùng vô túi nó được bao nhiêu?”

Tiêu Trọng Giản trầm ngâm một lát, Dương Cửu nhìn thái độ hắn, tự dưng cảm thấy hình như hắn không hề coi đây là chuyện quan trọng, thậm chí còn đang nghĩ cách kiếm có cho mình bỏ qua không tìm hiểu nữa.

Hắn quá hiểu gã đàn ông này, kể cả Tiêu Trọng Giản sắp nói gì hắn cũng đại khái đoán được.

Quả nhiên Tiêu Trọng Giản chậm rãi nói: “Thật ra đã có quyền trong tay ai cũng có chút tham lam, nhận tham lòng người tham của, chuyện này không chỉ là Tiêu gia, mà ở gia tộc nào cũng vậy... những việc như thế không thể tính toán thưởng phạt chi li được, chỉ cần đừng làm gì quá đáng, còn lại đều nên nhắm mắt cho qua. Cậu quản chặt quá, bọn người dưới dễ lục đục, đến lúc đó lại càng không hay. Vậy nên giờ tạm thời... tạm thời tôi không muốn động vào Tiêu Khách.”

Tiêu Trọng Giản nói xong liền quay đầu nhìn ra cửa xe, được một lát hắn mới nghe Dương Cửu thần nhiên hỏi: “Trước kia anh đâu có tốt bụng vậy, tay Tiêu Khách này lập được công trạng gì cho anh rồi? Sao anh thiên vị nó thế nhỉ?”

Tiêu Trọng Giản cười lớn, quay lại kéo tay hắn: “Đâu có đâu, tôi đâu có chuyện gì giấu cậu...”

Dương Cửu chỉ ngã người dựa vào đệm ghế, nhướn mày nhìn hắn đầy bồn chồn.

“Được rồi được rồi, chuyện người ngoài sao cậu cứ làm căng với tôi vậy!” Tiêu Trọng Giản cúi đầu chịu thua, hất dịch người sang, ngồi gần Dương Cửu thêm một chút, “Thật ra hồi đó La Tuấn đối đầu với tôi, Tiêu Khách đã từng cho nó một bài học, mà ra tay thật... thật đẹp mắt.”

Hắn liếc nhìn sắc mặt Dương Cửu, đột nhiên hơi chột dạ, cùng lúc mặt mày cũng xám xịt khó coi: “Chuyện này sao cậu oán tôi được? Thành nhãi họ La ấy chẳng lẽ không muốn đòi mạng tôi chắc? Dương Cửu, cậu không thể thiên vị thế được!”

Dương Cửu lạnh lùng nhìn hắn: “Tôi thiên vị à? Phải, đúng là tôi quá thiên vị, thế nên hai năm trước anh mới còn mạng mà sống đến bây giờ!”

—
Ô tô về đến khu nhà nhỏ, xuống xe rồi còn một đoạn đường ngắn nữa. Tiêu Trọng Giản lại tiếp tục nẩy cảm hứng rảnh rang lãng mạn, hắn đuổi hết bọn vệ sĩ, đàn em trở về, còn mình kéo tay Dương Cửu thông thả tản bộ trong gió đêm. Khu này kiến trúc xây dựng rất được, còn có cả một hồ nước nhỏ, băng qua vườn hoa thoang thoang hương thủy tiên, đứng lại dưới cột đèn đường nghe tiếng ve kêu xào xạc.

“Trước kia lúc tôi mua căn nhà này, cấp dưới của tôi nói cô gái chủ cũ đã rao bán thế này: là nơi để thông thả cả đời, sống chung đến răng long đầu bạc. Thực ra lúc đó họ không định chọn chỗ này, xa cả thành phố lẫn công ty. Nhưng vừa nghe nói vậy tôi đã nghĩ chỗ này nhất định rất được, con người cũng tốt, người có thể sống yên ổn lâu dài nhất định tính tình cũng hòa nhã bình lặng, ở nhà vui vẻ, đến công ty làm cũng sẽ tập trung cố gắng hết mình. Sau này tôi mở rộng kinh doanh vào nội địa, có mua thêm vài căn hộ quanh khu này, đều để phân cho các nhân viên cấp cao được điều đến đây làm việc.”

Vài con chuồn chuồn lượn vòng quanh ngọn cỏ, rồi bay lướt qua mặt bọn họ, thoảng cái đã biến mất tăm.

Dương Cửu nghĩ nghĩ lại chuyện cũ, tự nhiên không sao nhớ ra được: “Chuyện đó là khi nào?”

Tiêu Trọng Giản cười buồn buồn: “Cậu không biết đâu, có bao giờ cậu hỏi những việc nhỏ nhặt vậy đâu...”

Dương Cửu bực bội nhướn mày: “Ồ đúng là chẳng có gì to tát.”

“Thật ra rất nhiều lúc a, chuyện to tát của cậu và tôi thường không giống nhau.”

Tiêu Trọng Giản ngừng bước, quay lưng đứng đối diện với Dương Cửu, không biết có phải vì bóng đêm và ánh đèn mờ ảo trên đầu rơi xuống không, mà ánh mắt hắn giờ này thoạt trông vô cùng dịu dàng, khiến trong một giây Dương Cửu giật mình nghĩ “không phải thẳng chả tính cầu hôn chứ?”

Tiêu Trọng Giản cầm hai tay hắn, nói nhẹ nhàng và bình thản: “Việc lớn đối với tôi là sống cùng cậu, không cần quyền lực hay tiền bạc, chỉ cần hai người chúng ta hạnh phúc bên nhau, với tôi mà nói thế là đủ cho cả một đời rồi. Trước kia còn trẻ, tôi từng muốn có quyền cao chức trọng, thâu tóm nhiều thứ, mà đến khi thực sự nắm trong tay tất cả rồi, lại không còn ai cùng chia sẻ. Giờ tôi chỉ hy vọng có được một chút yên bình cho mình, một cuộc sống không còn gì vướng bận, cậu có đồng ý ở bên tôi không?”

Dương Cửu há hốc mồm, mặt đại ra trông thấy.

“Tôi biết giờ cậu vẫn không tha thứ cho tôi... nhưng không sao cả, cậu cần một người chăm sóc cậu, chúng ta cứ chậm rãi như vậy, rồi một ngày cậu sẽ tha thứ cho tôi, có phải không?”

“...” Dương Cửu lẩm bẩm, “Chắc tôi muốn một bảo mẫu thì đúng hơn.”

Tiêu Trọng Giản nghiêm túc nói: “Cậu có thể coi tôi như bảo mẫu của cậu cũng được.”

“... Bảo mẫu đâu có nổ súng bắn tôi.”

Tiêu Trọng Giản định nói gì, nhưng hắn không sao nói thành lời được, giống như lúc này chẳng có một ngôn từ nào thực sự có ích. Thái độ của Dương Cửu nghiêm túc như vậy, nghiêm túc không hề kém hắn một chút nào, khiến hắn cảm thấy mình có nói gì cũng chỉ là lời bào chữa yếu ớt bất lực.

Không còn cách nào khác, hắn đành hỏi ngược lại: “Vậy cậu... cậu muốn đi theo La Tuấn sao? Cậu định về La gia sao? Nếu giờ tôi để cậu đi, cậu sẽ đi đâu chứ?”

Dương Cửu cười phá lên, đáp không buồn suy nghĩ: “Sao tôi lại đi tìm La Tuấn? Tôi phải đi kiếm một nơi yên ổn ấm êm mà sống một mình mới đúng a, còn La Tuấn thì liên quan gì đến tôi nào?”

Tiêu Trọng Giản cúi gục đầu, qua một lát mới cười khổ: “Cũng phải, chúng tôi đều chẳng liên quan gì đến cậu.”

Qua vườn hoa vài bước đã là căn nhà bọn họ ở, cổng hàng rào nửa đêm còn khép hờ, mùi hương hoa sơn chi mọc đầy sân vương vẩn bay ra. Tiêu Trọng Giản vừa móc chìa khóa ra, định bước vào mở cửa thì chân đạp trúng vật gì to lớn dưới đất, hắn giật mình nhảy lùi lại, đứng chắn trước mặt Dương Cửu: “Ai ở đó?”

Bóng đen giật giật cửa mình, rồi chậm rãi ngẩng lên. Dương Cửu ngó cổ nhìn, nhờ ánh đèn đường lọt qua tán cây, hắn ngỡ ngỡ nhận ra: “... La Tuấn?”

Tiêu Trọng Giản lập tức cứng người, hắn nhìn bóng người đó lúc đầu đang ngồi bó gối trước cửa, giờ đang bò dậy, rồi đứng thẳng lên trên thềm, không phải chính là La Tuấn gần đây mất tích sao?!

La Tuấn đứng dậy, dưới ánh đèn đường mờ mờ vẫn nhìn ra quần áo hắn rất nhàu nhĩ xộc xệch, cả người sức mùi rượu. Hai mắt hắn lơ mơ đờ đẫn, xem ra đã say lắm rồi, bất quá hắn vẫn nhìn chằm chằm Dương Cửu, rồi lão đảo nhào về phía hắn.

Tiêu Trọng Giản ngăn không kịp, Dương Cửu đã dang tay đỡ được La Tuấn, giọng thốt lên cũng nghe lạc đi: “Cậu sao thế này?”

La Tuấn trong ấn tượng của Tiêu Trọng Giản, là một kẻ âm trầm, cổ chấp, thủ đoạn và điên rồ, thật khó tưởng tượng nổi giờ này hắn trông không khác gì một con chó lớn xác đi lạc, vội vàng nhào vào lòng Dương Cửu, ầm ục cọ cọ, rồi lớn tiếng hỏi gấp gáp: “Dương Cửu, sao anh lại ở đây? Sao anh không về nhà?!”

Dương Cửu khựng người.

“Sao anh lại ở cùng với hắn?” La Tuấn chỉ Tiêu Trọng Giản, nhưng thật tình vì hắn đã say quá, mấy ngón tay cứ mãi run rẩy trong không trung, không sao trở được đúng hướng, “Vé máy bay của anh rõ ràng ghi chỉ chín mươi ngày... sao giờ... sao giờ anh... vẫn chưa về?...”

Tiêu Trọng Giản sấn đến, thộp cổ áo hắn, lôi hắn ra khỏi người Dương Cửu, định quăng ra đất, nhưng vừa lúc ấy Dương Cửu giơ tay ra, rõ ràng cũng run run, rồi nhẹ nhàng xoa tóc La Tuấn.

“Không phải vừa mới đi sao, đâu đã tới chín mươi ngày?... cậu say rồi, về ngủ một giấc đi... ngủ một giấc tỉnh dậy... là chín mươi ngày qua thôi...”

La Tuấn túm chặt vạt áo Dương Cửu, cổ chấp nhìn hắn: “Anh vẫn đang gạt tôi đúng không? Tôi đợi lâu như vậy, rõ ràng anh đồng ý sẽ về rồi... rõ ràng anh đã đồng ý với tôi rồi, anh gạt tôi rằng anh sẽ về, anh gạt tôi... anh gạt tôi...”

Hắn ứ ớ nói tới nói lui đều chỉ là những câu vé máy bay của anh có chín mươi ngày sao anh không về nhà, có phải anh đang gạt tôi không, sao anh cứ phải gạt tôi... chỉ có ngần ấy, nhưng hắn nói liên tục không ngừng, như thể lo sợ hề ngừng lời một giây là Dương Cửu trước mắt sẽ biến mất không tìm lại được nữa.

“... Xin lỗi.” Dương Cửu thấp giọng nói, “Xin lỗi...”

“Anh về nhà với tôi đi được không?” La Tuấn chụp lấy tay Dương Cửu, siết chặt trong tay mình, “Lần trước anh nói muốn ăn đậu phụ mới xay, tôi đã mở một phòng làm đậu phụ cho anh rồi, mình cùng về ăn được không?”

Người uống say sức mạnh càng dữ dội, Dương Cửu bị hắn lôi thiếu chút nữa ngã nhào, vậy là La Tuấn cứ thế kéo hắn xềnh xệch, lão đảo đi ra cổng. Lập tức Tiêu Trọng Giản xông đến, tách bọn họ ra, rồi động cho La Tuấn một đấm.

La Tuấn nghiêng ngả quơ hai tay, vừa nhận ra Tiêu Trọng Giản, hắn liền nghiêng rống lao đến đấm lại, bịch! một tiếng trúng mặt Tiêu Trọng Giản: “Cút ngay! Đây không có việc của mi!”

Tiêu Trọng Giản cười gằn, hùng hổ đập La Tuấn dúm dùi: “Ở đây không có việc của mày mới đúng chứ?!”

Phản ứng của La Tuấn vẫn rất nhanh nhẹn, vừa ngã lặn ra đất đã chồm ngay được dậy, rồi nhào tới đám đá túi bụi Tiêu Trọng Giản. Tiêu Trọng Giản đâu dễ chịu thua, nhất thời hai người quần nhau loạn xạ, giữa lúc ấy thì Dương Cửu xông vào can, kết quả là hắn cũng bị ăn một đám trúng mũi, không biết của ai, hắn đau muốn gào lên, cơn giận trong lòng cũng bốc ngùn ngụt, nhắc thấy Tiêu Trọng Giản đang định thò tay rút súng, lập tức hắn dang tay giáng cho Tiêu Trọng Giản một cái bạt tai.

Chát! một tiếng, Tiêu Trọng Giản quả thật giận điên người: “Cậu đánh tôi à? Cậu lại đánh tôi vì thằng ranh này hả?!”

Dương Cửu không nói không rằng, vung tay tát thêm cái nữa, mạnh đến mức khóe miệng Tiêu Trọng Giản rớm rớm rỉ máu.

23. Chương 23

Chát! một tiếng, Tiêu Trọng Giản quả thật giận điên người: “Cậu đánh tôi à? Cậu lại đánh tôi vì thằng ranh này hả?!”

Dương Cửu không nói không rằng, vung tay tát thêm cái nữa, mạnh đến mức khóe miệng Tiêu Trọng Giản rớm rớm rỉ máu.

Tiêu Trọng Giản chồm dậy, gào lên: “Dương Cửu vừa xong cậu còn nói sẽ không đi theo nó! Giờ cậu lại đánh tôi vì nó hả?! Cậu điên rồi phải không?! Cậu thử đánh lần nữa xem, tôi sẽ giết sống thằng ranh này ngay tức khắc! Mẹ kiếp tôi sẽ giết sống nó!”

La Tuấn còn đương nằm bẹp dưới đất chưa bò được dậy, Tiêu Trọng Giản thì nổi giận đùng đùng, hắn điên cuồng sục tay vào túi tìm súng. Dương Cửu lập tức nhào đến chắn giữa hắn và La Tuấn, rồi xô Tiêu Trọng Giản ra: “Mẹ nó có giỏi thì anh rút súng ra! La Vinh Thận chết anh cũng có phần đấy, mẹ nó anh chớ có quên!”

Tiêu Trọng Giản sững người.

Dương Cửu quay lại xốc La Tuấn ngồi dậy. La Tuấn thật tình uống quá nhiều, nằm còng queo dưới đất một hồi đã mơ màng ngủ thiếp đi. Người lớn đến như hắn, vừa thấy Dương Cửu đã như chó lạc tìm thấy chủ nhân, cứ thế ngoan ngoãn dựa cả người vào Dương Cửu, không nhúc nhích mà cũng chẳng buồn nói gì.

Đại khái là hắn lánh mặt bọn thuộc hạ, bỏ đi uống một mình, uống nhiều quá rồi, áo khoác cũng quăng đâu mất không biết, vừa rồi còn vật lộn thành ra cả người đầy đất cát. Dương Cửu phúi phúi đất cho hắn, rồi mặc kệ Tiêu Trọng Giản, hắn dìu La Tuấn vào nhà, lên phòng mình.

Tiêu Trọng Giản thở hổn hển, giờ muốn quăng La Tuấn ra khỏi cửa, tức là phải giật được hắn từ tay Dương Cửu, nhưng Dương Cửu chắc chắn sẽ không chịu; mà nếu để La Tuấn vào nhà, một tên đại tình địch như thế... thật quá sức khó coi. Tiêu Trọng Giản vội phi vào theo, đóng cửa lại rồi vừa đi theo Dương Cửu vừa tức tối hỏi: “Cậu định làm gì với thằng nhãi này?”

Dương Cửu lạnh lùng đáp: “Dù sao cũng không phiền đến anh hầu hạ đâu.”

Tiêu Trọng Giản giận điên người, hắn xông xộc chạy xuống tầng một, giữa đêm hôm vào phòng khách lôi điện thoại ra găm rú gọi La gia đến mà đón người về.

Dương Cửu dìu được La Tuấn vào phòng tắm, giật qua loa quần áo của hắn ra, rồi đẩy hắn vào bồn tắm. La Tuấn say không biết trời trăng gì, ngồi trong bồn nước đến ngập ngang mũi, hắn vẫn cứ thế nhìn Dương Cửu chằm chằm.

Thấy hắn như vậy, Dương Cửu bật cười: “Nhìn tôi làm gì? Tự tắm đi!”

La Tuấn loạn choạng đứng dậy, chìa tay về phía hắn: “Dương Cửu, anh về với tôi đi, anh không tha thứ cho Tiêu Trọng Giản, nhưng tôi tha thứ cho anh...”

Dương Cửu định gạt tay hắn ra, nhưng La Tuấn vẫn cố sức nhào đến, rồi quờ tay ôm chầm lấy Dương Cửu, hung hãn như muốn ăn sống nuốt tươi hắn.

“La Tuấn.” Dương Cửu thở dài, “Vấn đề không phải cậu có thể tha thứ cho tôi hay không, mà là tôi không thể tự tha thứ cho mình.”

La Tuấn ôm hắn, ban đầu còn là siết chặt, lát sau hắn đã bắt đầu đứng không nổi, thành ra cả người tì lên mình Dương Cửu, không khác gì một con thú to xác nằm sấp trên người chủ nhân, Dương Cửu phải dựa lưng vào vách tường men ẩm ướt mới miễn cưỡng đỡ được hắn.

La Tuấn hình như lại sắp ngủ, Dương Cửu cảm nhận được hơi thở của hắn đang ngày một trầm trầm mà đều đặn hơn, hắn nhẹ nhàng hỏi: “Cậu tự về đi, được không?”

La Tuấn mơ màng gục đầu vào hõm vai Dương Cửu, thì thào đáp: “Không được.”

“Tại sao không được?”

“Anh chờ... chờ một chút nữa thôi, chờ tôi diệt được Tiêu Trọng Giản, rồi anh về cùng tôi...”

Không biết sợi dây thần kinh nào trong người vừa giật bắn, rõ ràng đứng giữa phòng tắm đầy hơi nước ẩm áp, đột nhiên Dương Cửu cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương ướp quanh mình.

“... La Tuấn?” Hắn thử gọi khẽ, “La Tuấn?”

La Tuấn đã ngủ.

Dương Cửu nhẹ nhàng đẩy hắn ngồi xuống, rửa qua loa cho hắn, rồi lau khô người, khoác cho hắn một cái áo khoác sạch. Không biết từ lúc nào La Tuấn lại nặng đến thế, hắn xúc người này dậy, dìu ra phòng ngủ mà nghe như mình sắp khuỵu đến nơi.

Đột nhiên di động của La Tuấn trong đồng quần áo cởi ra dưới đất đổ chuông, Dương Cửu đặt hắn xuống giường, rồi bò xuống tìm điện thoại. Màn hình hiện số gọi từ Hồng Kông, Dương Cửu do dự một hồi, lại nhìn gã đàn ông đang nằm thiu thiu ngủ trên giường, đầu chợt văng lại lời hắn nói chập chờn trong tiếng nước “Đợi tôi thêm một chút nữa thôi...”.

Hắn quay lại nhìn chằm chằm di động, một hồi chuông nữa réo vang, hắn bắt máy.

“A lô, cậu hai, sao nghe máy chậm vậy? Giờ anh họ tôi vẫn chưa chịu ký giấy tờ thế chấp nhà vay ba trăm rưỡi, để lâu nữa tôi sợ có chuyện bất trắc, cậu bảo...”

Dương Cửu hạ giọng, hỏi đúng hai chữ: “Tiêu Khách?”

Tiếng nói từ đầu dây bên kia lập tức ngừng bật, rồi bắt đầu cảnh giác: “Ai đó?”

Dương Cửu im lặng không đáp rồi cúp máy.

—

Tiêu Trọng Giản ngồi trong phòng khách cả đêm, Dương Cửu biết hắn đang dằn dỗi, cũng chẳng để tâm đến hắn, một mình ngồi trong phòng hút thuốc. Thuốc lá này là hắn lấy từ túi La Tuấn, còn hơn nửa bao, khi Tiêu Trọng Giản đẩy cửa vào phòng thì chỉ còn hai điếu, trong phòng mù mịt khói thuốc, bốc cay xè làm hắn không mở nổi mắt ra.

Tiêu Trọng Giản xông vào mở toang cửa sổ, rồi hung dữ giật điếu thuốc trên tay môi Dương Cửu, vò vò ném ra ngoài.

“Cậu định vào viện cắt luôn hai lá phổi bây giờ phải không?” Tiêu Trọng Giản đứng sừng sững nhìn Dương Cửu ngồi trên sofa, “Cậu có biết người cắt phổi rồi còn sống được mấy năm không? Hay cậu định dùng cách này để tự sát từ từ?”

Dương Cửu lười biếng thả tay xuống, khói thuốc như lập lòe trong cặp mắt dài mảnh của hắn, uyển chuyển và lạnh đậm.

“Tiêu Trọng Giản.” hắn nói, “Đưa tôi về Hồng Kông đi.”

Tiêu Trọng Giản thoáng cái ngẩn người.

“Không phải anh vẫn muốn đưa tôi về sao?” Dương Cửu đứng dậy, bàn tay mơn man trên cổ Tiêu Trọng Giản, nụ cười của hắn giữa không gian ngợp mùi nicotin này mơ hồ giống như một con rắn xinh đẹp đang chăm chú thôi miên con mồi, “... giờ tôi đồng ý rồi đây, đưa tôi về đi, đi đi.”

Đến đó thì hắn hự một tiếng, vì bàn tay Tiêu Trọng Giản giữ trên thắt lưng hắn đang dần dần siết chặt lại, sức mạnh càng lúc càng tăng, trên mu bàn tay thậm chí cả cánh tay Tiêu Trọng Giản đều bắt đầu vằn gân xanh. Dương Cửu chỉ thấy như thắt lưng mình sắp bị vặn đứt, hơi thở cũng nghe nặng nề hơn, rồi một luồng lực thô bạo ấn hắn sụp xuống, bàn tay Tiêu Trọng Giản như gọng kìm cặp trên cổ hắn, rồi trượt xuống vuốt ve dọc quai hàm trắng xanh, chậm rãi từng chút một, cho đến khi hắn ép buộc Dương Cửu mở miệng ra.

Dương Cửu bật rên lên khó hiểu, đầu hắn bị ấn dúi vào lớp áo trên bụng Tiêu Trọng Giản, hắn cảm giác được những thứ cơ đang căng cứng dưới làn vải áo mỏng manh. Một tay Tiêu Trọng Giản lần xuống, giật mở khóa quần mình, dự vọng đã dựng đứng bên trong lập tức bật ra, vỗ trên mặt Dương Cửu.

Liên sau đó, Dương Cửu bị ép ngậm lấy vật nóng rực to lớn kia, đại khái vì cảm giác trong khoang miệng ẩm áp nhỏ bé quá kích thích, Tiêu Trọng Giản không nhịn được buột ra một tiếng thở mạnh nặng nề, ngón tay vẫn không quên ghì chặt hàm dưới Dương Cửu, không cho hắn ngậm miệng lại.

Tiếng rên rỉ phản đối mơ hồ bật ra từ cổ họng Dương Cửu, nhưng nghe ra lại càng giống âm thanh thở dốc khêu gợi dục tình. Quả nhiên Tiêu Trọng Giản cũng bị kích động, hắn thô bạo giật tung vật áo Dương Cửu, rồi sỗ sàng vuốt dọc theo làn da nơi sống lưng hắn.

Cột sống luôn là vùng đặc biệt mẫn cảm trên cơ thể, hắn thậm chí có thể cảm nhận được Dương Cửu vừa rung mình căng thẳng, cùng lúc khoái cảm như muốn thổi tung hồn phách cũng xộc lên từ dưới thân hắn.

Dương Cửu khẽ rên rỉ, đầu nhón trên răng sượt cả qua đỉnh dự vọng cương cứng, liền đó một luồng lực còn mãnh liệt hơn lại ép đầu hắn chúi xuống. Dương vật đã nhấn đến cổ họng hắn, rồi bắt đầu bị đưa đẩy ra vào vội vã, cả khoang miệng, đầu lưỡi hắn đều bị cưỡng bức phải mơn trớn hầu hạ thứ đáng ghét đó, trong khi ấy, từ tiếng thở gấp gáp khàn đặc của Tiêu Trọng Giản cũng đủ biết gã đàn ông này đang thấy sung sướng dữ dội đến mức nào.

Nước bọt không thể nuốt hết bắt đầu nhiều qua khóe môi, rồi chảy men thành dòng hết sức khêu gợi trên cần cổ, len lỏi xuống tận xương quai xanh, để lại những vết dài ướt át.

Dương Cửu bấu chặt áo khoác của Tiêu Trọng Giản, khớp ngón tay trắng bệch vì gồng quá sức. Tiêu Trọng Giản cúi xuống, hắn có thể thấy được những ngón tay dài mảnh của Dương Cửu run run bám lấy mình, từng ngón từng ngón, như chỉ cần nắm trong tay, cố sức bóp mạnh là sẽ gãy rời tan vụn.

Hắn túm tóc Dương Cửu, ra sức dấn mình vào sâu hơn, và thỏa sức phun trào tại nơi sâu thẳm nhất.

“... A...”

Dương Cửu nhũn mình ngã bệt xuống sàn, Tiêu Trọng Giản vội cúi xuống xốc hắn dậy, rồi đặt hắn ngồi lọt thỏm trên ghế tựa.

Khóe môi Dương Cửu còn vương vết dịch thể đặc quánh... rõ ràng lâu lắm rồi Tiêu Trọng Giản không được phát tiết. Giờ hắn đại khái còn hơi văng vất mơ hồ, Tiêu Trọng Giản liền cởi áo khoác choàng quan người hắn, rồi đứng dậy rót trà, kê miệng cho hắn uống.

“Sáng sớm anh phát cơn gì thế hả?!” Dương Cửu vừa ho khan vừa tức tối hỏi.

Mặt mày Tiêu Trọng Giản rất chi vô tội: “Thì cơn sáng sớm a, chuyện bình thường mà.”

“Đồ nào tinh trùng!”

Tiêu Trọng Giản cười phá lên: “Tôi đâu có khinh suất vậy...”

Dương Cửu xô hẳn ra, lão đảo đứng dậy, bỏ vào phòng tắm súc miệng, Tiêu Trọng Giản tính mò vào theo, nhưng cửa phòng đã đóng sập ngay trước mặt, thiếu chút nữa thì đập tẹt mũi hẳn.

“Cậu xấu hổ cái gì a...” Tiêu Trọng Giản cười cười, cũng cho qua, quay ra gọi về Hồng Kông cho người sang đón.

—

Khi máy bay của Tiêu gia cất cánh từ sân bay tư nhân, trong tầng trên cùng một tiệm cháo của thành phố B cách đó hàng trăm dặm, nắng sớm đã men qua song cửa sổ cũ kĩ, rọi sáng khung ảnh đen trắng trên tường. Cậu ba giật giật mí mắt, tỉnh dậy từ giấc ngủ chập chờn, nghe tiếng hát ngân nga bên tai, thì ra đám nhỏ diễn Việt kịch vẫn còn đang hát.

Giờ hẳn mới nhớ lúc mờ sáng sắp thiếp đi lại quên bảo bọn họ xuống, đám nhỏ này cũng không dám lười biếng, vẫn chăm chỉ hát đến khi hẳn dậy.

Hắn phát tay: “Xuống dưới đi. Cho thưởng.”

Mấy cô bé đã mệt nhoài giờ như được đại xá, vội cặp rập xuống lầu.

Một gã thuộc hạ cúi đầu bước vào, lẳng lặng bày chậu rửa và khăn cho hắn rửa mặt. Lại một gã thân tín nữa xuất hiện, lễ phép chìa cuốn sổ ra trước mặt hắn. Cậu ba tùy tiện lật coi, rồi gấp lại, cười nhạt: “Ngày cậu Diệp còn, thật đúng là phong lưu bằng trời, tùy tiện bỏ ra ba trăm rưỡi triệu, chắc anh ta cũng chẳng thêm để tâm.”

Tay thân tín hỏi: “Nếu đúng là cậu Diệp đã thỏa thuận chuyện bán súng cho gã em họ đó của Tiêu gia, giờ cậu ấy mồ chưa xanh cỏ, ta đã vội gạt đi, liệu có không nể mặt cậu ấy quá không?”

Gã áo xanh nghe vậy rồi cũng không hiểu đang nghĩ gì, chỉ cười lạnh lùng. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, bức ảnh đen trắng còn lại nằm trên bức tường gỗ cũ kĩ, khói nhang lập lờ quện cùng ánh nắng sớm, gương mặt người trong ảnh trắng nhợt và bình thản, trong thoáng chốc lại thấy cả đường nét cao sang. Bên dưới là đĩa trái cây tối qua hắn mới rửa sạch, ướp hương thơm, rồi mới cẩn thận đem lên bày, hắn còn nhớ rõ người này thích gì ghét gì, những chuyện nhỏ nhặt ấy người khác thường không nhớ, bởi vậy người khác không thể hầu hạ người này thực chẵn chu.

Cậu ba đứng dậy, bỏ ra khỏi phòng, “... người chết rồi, còn nói mặt mũi gì nữa đây.”

24. Chương 24

Tiêu gia hầu như không thay đổi gì, mọi dấu vết về sự có mặt của Chu Nhuế đều đã bị dọn sạch sẽ, từ phòng ngủ đến phòng đọc rồi phòng khách, mỗi một chi tiết nhỏ đều nói lên rõ ràng rằng chủ nhân nơi này là một người đàn ông độc thân. Trong phòng tắm chỉ có độc nhất một cái bàn chải, kế bên treo một cuốn sổ nhắc việc, ghi lịch trình hôm nay phải làm những gì, gặp những ai, mấy chữ viết ngoáy “Tôi thành phố B” vẫn nằm trên trang ngoài cùng từ vài tháng trước.

Cả đêm Dương Cửu không ngủ, sáng sớm còn bị ép giải quyết nhu cầu sinh lý giùm Tiêu Trọng Giản, mấy tiếng đồng hồ ngồi máy bay loay quay lên xuống, chốc chốc lại phải đối phó với những trò quấy rối của gã nào đó, rốt cuộc về đến Tiêu gia hai mắt hắn đã díp tịt vào nhau. Tiêu Trọng Giản còn chưa kịp biểu diễn cho hắn coi khung cảnh “nhà ở của chàng độc thân” mà hắn khổ công chăm chút từng tí một thì Dương Cửu đã nhào vào giường, chống hông thở phì phò.

Tiêu Trọng Giản dở khóc dở cười đẩy đẩy hắn: “Dậy dậy, dậy dậy, chí ít cũng chịu trách nhiệm với trình tiết của lão tử cái coi?... Đồ không tim không gan này!”

Đáp lại hắn là một tràng bong bóng mũi bộp bộp của Dương Cửu.

Tiêu Trọng Giản chán đời bỏ đi ăn, vừa ngồi xuống bàn đã thấy Giang Lăng nghênh ngang mò vào phòng, trông thấy lão đại, hần lập tức xòe ra bộ mặt bài Tây muôn đời bất biến của mình, rồi lén lén rút êm. Người này bữa trước ngồi quán cà phê ở thành phố B, đã tán được đủ mọi chuyện trên đời với tay pha rượu kiêm bác sĩ tâm lý nọ, nào chuyện theo đuổi, chuyện lý tưởng, chuyện đời chuyện thời thế chuyện chàng chuyện ta vân vân~ kết quả là vui quên trời đất, đến hơn mười hai giờ thì có một đám người mặc đồ đen xộc vào quán, xách cổ hần dúi vào trong xe. Lão đại ngồi sẵn bên trong hỏi hần: “Bảo cậu trông chừng Dương Cửu, giờ sao rồi?” Giang Lăng vỗ trán cái đét: “Ai nha, quên mất tiêu!”

Nói xong nhác trông sắc mặt lão đại, hần ta lập tức ụp mặt vô lưng ghế giả chết, giả một hồi thì ngủ tít luôn, lúc tỉnh lại đã thấy về đến Hồng Kông rồi.

Thấy Tiêu Trọng Giản ung dung uống trà, đọc báo, Giang Lăng uốn éo nửa ngày, rốt cuộc đành rón rén nói: “Lão đại, tôi đến báo cáo công việc.”

Tiêu Trọng Giản tỏ vẻ ngạc nhiên: “Ra cậu còn có công việc cơ đấy?”

Giang Lăng nghiêm mặt đáp: “Lo nghĩ cho những gì anh chưa kịp lo nghĩ, ấy chính là công việc của tôi... chúng ta lên máy bay được nửa giờ thì La gia cho người đến đón cậu hai La về. Nghe nói cậu ta bỏ hết việc ở thành phố B, thông báo với khách hàng nhà có việc khẩn rồi cũng theo đuôi chúng ta về Hồng Kông luôn.”

“Thằng nhỏ đó bao giờ chẳng vậy. Còn gì nữa không?”

Giang Lăng cúi đầu ghé tai hần nói, “Có Tiêu Khách đang chờ anh ngoài cửa, còn mang theo cả hợp đồng cho vay ba trăm rưỡi triệu đô, chắc định cổ vũ anh ký tên.”

Giang Lăng nhìn nhìn hần một hồi, lại nói: “Hợp đồng của họ soạn dự tính lãi suất từ thị trường chứng khoán sẽ tăng hơn 40%, Tiêu Khách còn hy vọng lợi nhuận vượt mức ấy, phần dư ra để bù đắp chi phí quản lý cho Tiêu gia. Còn nếu bị lỗ, chúng ta cũng chỉ phải chịu 40% số lỗ thôi. Thời gian anh không ở nhà, Tiêu Khách đã đi thuyết phục hết đám quản lý cấp cao trong công ty, tài ăn nói của hần cũng được lắm, thành ra rất nhiều người tin đây đúng là một vụ làm ăn béo bở.”

Tiêu Trọng Giản nói: “Đúng là rất béo bở. Vậy cậu thấy sao?”

“Tôi thấy có chỗ mờ ám, rất khó đoán chắc ta có thu hồi vốn được không, ba trăm năm mươi triệu đấy, có gì sơ suất là kéo theo cả công ty chìm xuống.” Giang Lăng nói rồi lại nghiêm trang thêm một câu, “Đừng hỏi tôi vì sao, đó là trực giác.”

Hần vừa nói dứt câu thì nghe thấy giọng nói lễ độ vang lên sau lưng: “Anh họ.”

Giang Lăng quay đầu lại, Tiêu Khách đã đứng trong phòng, tay ôm một xấp tài liệu, mặt lạnh tanh.

Tiêu Trọng Giản mỉm cười: “Đó là hợp đồng đầu tư vốn phải không? Đúng lúc anh có vài chuyện muốn hỏi cậu, Tiêu Khách, cậu cứ để hợp đồng xuống đó. Giang Lăng, cậu còn việc gì nữa không?”

Giang Lăng lắc đầu, cười rất chi hiên lành, lúc quay đi còn khảy khảy ngón giữa với Tiêu Trọng Giản, rồi cứ thế bước sượt qua Tiêu Khách ra ngoài, không nói năng gì.

Tiêu Khách nhìn theo Giang Lăng đi khuất khỏi cửa, đoạn quay lại nói chân thành với Tiêu Trọng Giản: “Anh họ này, anh coi trọng ai, tin tưởng ai không phải việc của em, nhưng gã Giang Lăng đó xuất thân không được tốt, rất khó nói hần ta có ý đồ gì không, anh nên cẩn thận thì hơn.”

Tiêu Trọng Giản đưa tay nhận tập tài liệu, nghe Tiêu Khách nói liền ngẩng lên nhìn hần chăm chú, rồi mỉm cười vô cùng ôn hòa thân thiết: “... cậu nói phải, cấp dưới và anh em trong nhà, anh sẽ luôn phân biệt rõ ràng.”

Tiêu Khách chợt nghĩ nụ cười của hần ta hình như luôn mang hàm ý thật sâu xa, mỗi lần mỗi khiến hần cảm thấy phần chân như đang được âm thầm cổ vũ. Thành ra trong bụng hần cũng có chút đắc ý, nhưng vẫn kiềm chế không để lộ ra mặt.

Đương lúc ấy thì có giọng nói lười biếng của ai ề a vọng xuống từ trên lầu: “Có gì ăn không hở? Có ăn không hở?”

Dương Cửu vừa ngáp vừa liêu xiêu đi xuống cầu thang, hai mắt hấp háy ráng mở to nhìn đường, nửa người trên ở trần, chỉ mặc độc một cái quần ngủ dài tới gót chân, hai chân cũng lệt xệt đi đất luôn.

Từ đầu hắn đã không buồn để ý trong nhà có những ai, cứ thế đi chân đất lượn vòng quanh sô-pha, rồi mơ màng mò đến chỗ tủ lạnh. Hắn lớt phớt lướt qua như vậy, còn Tiêu Trọng Giản ngồi ngây người nhìn theo hắn, một mảng lưng trần trơn mịn cùng những đường cong duyên dáng thật tình quá đáng chú ý, khiến Tiêu Trọng Giản nhất thời không biết phản ứng ra sao.

Dương Cửu mở tủ lạnh, thò đầu vào nhìn nhìn, rồi vớ một quả táo, bỏ vào miệng cắn rôm rốp.

Bấy giờ hắn mới quay qua Tiêu Trọng Giản và Tiêu Khách, thấy cả hai đang chăm chú nhìn mình thì có vẻ rất chưng hững, lắc lắc quả táo cắn dở: “Cũng muốn à?”

Tiêu Trọng Giản đứng dậy, tiến về phía hắn, vừa đi vừa cởi áo khoác, rồi trùm kín mít lên người Dương Cửu. Trong phòng điều hòa đang để mức vừa phải dễ chịu, Dương Cửu bực bội tính đẩy hắn ra, lập tức Tiêu Trọng Giản ôm ngang người, nhấc bổng hắn lên, thả bịch xuống sô-pha.

“Ăn không được uống không xong, mẹ nó anh không yên đi được hả?!” Dương Cửu bò dậy trên sô-pha, gào lên với Tiêu Trọng Giản.

Tiêu Trọng Giản nói: “Cậu mới cần phải yên đi ấy.” không ăn mặc tử tế đã ra đây làm gì?

Dương Cửu tức khí chộp lấy tập hợp đồng đầu tư trên bàn, ném bừa vào đầu hắn. Tiêu Khách cản lại không kịp, mới ối lên một tiếng đã thấy mớ giấy tờ tung bay trên không, rồi tà tà bay tủa ra khắp sàn.

Tiêu Trọng Giản bưng đầu, chắc lưỡi xuýt xoa: “Rớt rồi rớt rồi...”

Dương Cửu không buồn nhìn hắn, quay đi ngoi dậy khỏi sô-pha, rồi đứng lên giẫm cả chân trần lên giấy tờ dưới đất. Tiêu Khách đang cầm cúi nhặt giấy lên, Dương Cửu đã đứng sừng sững trước mặt hắn, chân giẫm trên tờ giấy, cúi đầu nhìn xuống hỏi hắn: “Tiền đâu mà cậu tính mua súng?”

Tiêu Khách ngẩng phắt đầu lên, từ góc độ này hắn có thể thấy từ đuôi mắt hơi xếch lên của Dương Cửu, cái cằm nhọn thanh mảnh, cả một phần xương quai xanh thấp thoáng, thật đẹp đến mức dư sức đi chụp hình quảng cáo.

Tiêu Khách chậm rãi đứng thẳng dậy: “Cậu Cửu nói vậy là ý gì, tôi nghe không hiểu.”

Dương Cửu cười nhạt: “La Tuấn theo tôi tám năm, cậu ba Lãng người ta nhờ cậy tôi trông nom tám tháng, hồi đó nó thi cử không ra sao, ngày nào cũng nài nỉ tôi ký giả chữ ba nó giùm nó. Nay Tiêu Khách, lộn xộn chút chút thì được, còn tính móc nối lập đường dây buôn súng ống qua biển thì cậu to gan quá đấy.”

Tiêu Khách đáp: “Tôi không biết ai là cậu ba Lãng...”

Dương Cửu ngắt lời hắn: “Cậu Diệp chết rồi. Rớt máy bay, chết bất ngờ, tập đoàn buôn vũ khí giữ bí mật không phát tang, đã thu được dấu vết DNA của cậu ta ngoài biển, giờ mọi tài sản của cậu ta thuộc quyền xử lý của cậu ba.”

Mặt Tiêu Khách thoáng biến sắc.

“Họ Diệp mở đường biển cho cậu, vì đó là chuyện trong tầm tay cậu ta. Cậu nghĩ liệu cậu ba Lãng có dám mạnh tay vậy không? Sớm biết giữ mình một chút, ngoan ngoãn rút lại ba trăm năm mươi triệu ấy đi thì hơn.”

Tiêu Khách nhìn lảng qua hướng khác: “Trước mặt anh họ, cậu Cửu nói thế là có ý gì? Chuyện đầu tư đầu phải ý kiến của mình tôi, lợi nhuận thu về cũng chẳng phải tôi hưởng, cậu thử hỏi anh họ xem, anh ấy...”

Tiêu Trọng Giản nãy giờ vẫn bình thản ngồi trên sô-pha, giờ mới lên tiếng: “Trước mặt tôi, cả hai người biết chừng mực một chút!”

Tiêu Khách im bật, một hồi mới gượng gạo nói: “Vậy em đi trước, sáng mai em sẽ đến bàn lại chuyện này.”

Tiêu Trọng Giản nói: “Cậu về đi.”

Dương Cửu nhìn theo đến khi hấn đi khuất rồi mới cười lạnh một tiếng, quay lưng tính bỏ lên lầu. Mà mới đi được hai bước, Tiêu Trọng Giản đã nhào đến túm hấn lại, rồi kéo hấn ngã vào người mình, đoạn ghé sát tai hấn hỏi: “Vừa rồi cậu nói chuyện La Tuấn với Tiêu Khách làm gì hả? Trong nhà này không được phép nhắc đến thằng nhãi họ La đó, nghe chưa?”

Dương Cửu thầm rửa quai quẻ đầu ra thì nhắc đến La Tuấn ở đây. Hấn quay lại, rồi bắt thần kiễng lên hôn hôn mi mắt Tiêu Trọng Giản, cách này quả nhiên hữu hiệu, hai cánh tay Tiêu Trọng Giản cứng đờ ngay tức khắc, thân nhiệt cũng bắt đầu leo thang. Bất quá ngay khi cảm giác thấy gã đàn ông này sắp kiểm chế hết nổi, Dương Cửu lập tức xô hấn ra, tiện thể đá hấn ngã dúi dụi vào sô-pha, rồi nguẩy mông bỏ lên lầu.

Tiêu Khách ra khỏi khu nhà chính, nhưng không trở về phòng mình, vài năm nay hấn đã không còn sống trong Tiêu gia, thời thiếu niên phải ngậm đắng nuốt cay ở đây, sau này trưởng thành trong lòng như bị ám ảnh, bởi vậy vừa tự lập được là hấn lập tức chuyển ra ngoài.

Sau này giai đoạn Tiêu gia tranh chấp đối chủ, kỳ thực hấn cũng đã có ít nhiều hy vọng, hồi đó tuổi còn trẻ, đủ khôn ngoan, đủ thủ đoạn, thành ra cũng có một nhóm người ủng hộ hấn. Chỉ tiếc ngày ấy thái độ của Dương Cửu quá mập mờ, so ra mà nói Dương Cửu thời trẻ còn quái đản hơn bây giờ, hấn thích gì ghét gì người khác nhìn vào không lường nổi. Bởi vậy đến khi hấn nhận ra Dương Cửu không những không ưa, mà còn âm mưu đập đổ mình, thì đã quá muộn.

Tiêu Khách ra khỏi cổng lớn, không dẫn theo một ai, một mình lái xe đi.

Hấn tới một nhà hàng bình thường, đi thẳng vào thang máy cho khách VIP lên tầng hai, bước ra đã thấy ngoài hành lang có hai người mặc đồ đen đứng trực, bọn họ không nói năng gì, chỉ hơi gật đầu chào rồi dẫn đường cho hấn vào tiếp. Cuối hành lang là một phòng tổng thống, qua nhiều lần cửa canh nghiêm ngặt, phòng trong cùng kê một cái sô-pha cỡ lớn, một người đàn ông còn khá trẻ mặc đồ thường đang ngồi uống trà, một tay cầm cái chén hoa văn Thành Diệu nổi tiếng, tay kia nhàn nhã vuốt ve đĩa nhỏ ngồi cạnh, đang dựa dẫm vào mình.

Tiêu Khách lên tiếng trước: “Cậu ba.”

Cậu ba ngẩng lên nhìn hấn, rồi nói thẳng vào đề: “Tôi không định chuyển cho anh số vũ khí ấy đâu. Đúng là anh đã có thỏa thuận với cậu Diệp, nhưng hiện giờ thông tin trong tập đoàn rất nhạy cảm, trước kia cậu Diệp là bậc danh giá, nhiều chuyện anh ấy làm thì là thường, người khác lại không thể động đến. Hơn nữa Dương Cửu cố ý giữ gìn địa vị cho anh họ anh, tốt xấu gì tôi cũng từng là học trò anh ấy, tôi phải nể mặt anh ấy thôi.”

Tiêu Khách gật đầu cứng đờ: “Chuyện đó tôi biết.”

Cậu ba nhìn hấn, đột nhiên cười, nói: “Thật ra vấn đề cũng chẳng phải to tát gì... chỉ cần anh thuyết phục được Dương Cửu, bên này tôi cũng có thể nhắm mắt cho qua.”

Tiêu Khách trợn mắt nhìn hấn ta, cậu ba vẫn ngồi trên ghế, có vẻ thích ý, đoạn lại chậm rãi hớp một ngụm trà, “Nói thế này hơi khó nghe, nhưng Tiêu lão đại đúng là ngoan cố quá, thật tình tôi cũng không... không vừa mắt cho lắm.”

Mới đó mà Tiêu Khách đã thấy nhẹ cả người, hấn thở phào đáp: “Nghe câu này của cậu ba là tôi yên tâm rồi, cậu cứ đợi từ từ sẽ có tin tốt, giờ xin tạm biệt.”

Tiêu Khách vừa rời đi, người ngồi bên cạnh đã nhồm dậy, ngáp dài ầm ục: “Sao anh lảm việc vậy chứ, người ta còn tưởng được ra ngoài đi mua sắm thỏa thích nè, mệt cả người mò đến cái chốn tư bản này, tâm hồn trong sáng thánh thiện háo hức của người ta bị mấy chuyện đầy mùi tiền bạc của anh làm ô nhiễm rồi nè! Rồi đó, giờ anh đã bận xong chưa hở?”

Khói trà thơm lại bắt đầu bốc lên, gương mặt cậu ba một lần nữa bị che mờ sau khói trắng. Hấn mỉm cười, nụ cười dịu dàng khó ai tưởng tượng nổi: “Chờ thêm một lát, chờ một lát nữa thôi.”

Người bên cạnh lại phụng phịu chun mũi.

Cậu ba nhìn hấn qua làn khói. Người ta nói hấn giống người đã bỏ xác ngoài khơi đó, một cái liếc mắt, một nụ cười đều như chung khuôn đúc mà ra, chỉ có mình cậu ba nghĩ, hai người này căn bản không hề giống

nhau. Người trước mắt hắn đây biết khóc biết cười, sinh động và trong sáng đến vậy, như bước ra từ tháp ngà trắng muốt, cả xã hội ô uế không khiến hắn bị vấy bẩn một li. Mà người đã mất kia, gương mặt đường hoàng tinh tế đến từng đường nét, mở miệng nói nhẹ nhàng điềm đạm, khi mỉm cười lại lạnh lùng cương quyết, đích thực là ngàn vàng coi như bùn đất, mạng người với hắn chẳng bằng con kiến hôi. Người đó luôn ở trên cao vờn vọi, danh giá vô chừng, còn hắn đây dù cùng cực cố gắng cả đời, e cũng khó chạm đến được một vạt áo của hắn ta.

Trước khi người đó bước lên chuyến bay đưa hắn ta về cõi chết ấy, còn quay lại mỉm cười nói với hắn: “Lãng Châu, cậu hỏi vì sao tôi xông xênh trao ba trăm năm mươi triệu đó cho gã em họ của Tiêu gia ấy à?... vì Tiêu lão đại khó nhằn lắm, chúng ta chơi không lại hắn a, còn gã em họ đó đâu đáng làm chủ nhân một gia tộc, đến lúc đó chúng ta nâng đỡ cho hắn lên đài, rồi ta còn phải sợ gì Tiêu gia nữa?”

... anh luôn thận trọng, lắm mưu nhiều kế như vậy, chỉ e mình tính toán không hết được thiên hạ... mà sao anh không tính đến họa phúc của chính mình, sao không tính khi nào mình sống chết?

Hắn chậm rãi đặt chén trà Thành Diệu vô giá xuống, nghe một tiếng cộp đần mạnh trên mặt bàn, chỉ thấy những đầu ngón tay hắn gồng lên trắng bệch, chén trà mới nguyên lành đó giờ đã nứt một vết dài xiên xẹo.

25. Chương 25

Dương Cửu ngủ cả ngày, đến đêm thì dễ giấc hết nổi, hắn nhắm hai mắt nằm trên giường, giữ nhịp thở đều đặn bình thản. Tiêu Trọng Giản lần chân dợt trong phòng, quanh quần mãi bên giường cả nửa ngày, rốt cuộc đành thở dài thườn thượt, rút lại bộ vuốt thềm thường hao sắc, bỏ đi tắm rồi bò lên giường ngủ.

Dương Cửu nghe hắn ngủ rồi, mới nhẹ nhàng ngồi dậy, chậm rãi đi sang phòng làm việc.

Phòng làm việc của Tiêu Trọng Giản vốn có mã khóa, mật mã chỉ vài người biết, Dương Cửu là một trong số ấy. Hắn cầm theo một cái đèn pin nhỏ, mò mẫm trong bóng tối tìm hợp đồng vay hồi chiều trên bàn, một hồi kì cạch mới thấy, hắn cười lạnh, rút ra định xé làm đôi.

Đột nhiên sau lưng có tiếng động rất khẽ, Dương Cửu chưa kịp quay lại đã thấy trên cổ mát lạnh, mùi kim loại từ lưỡi dao thấm qua da nghe mà nhức nhối.

“Cậu Cửu, ngáng đường người tài là thất đức lắm đấy, sao cậu cứ phải thế nhỉ?”

Dương Cửu sững người, đoạn chậm rãi thả tập giấy xuống, “Tiêu Trọng Giản đối đãi với cậu đâu tệ, sao cậu phải bắt tay với người ngoài hại anh ta?”

Tiêu Khách bật cười khùng khục sau lưng hắn: “Vì sao à? Câu này hỏi cũng lạ thật. Trên đời này kẻ nào có thực lực lại không muốn ngoi lên, ai muốn cả đời phải nơm nớp đoán ý người khác chứ? Là đàn ông tự khắc có dã tâm, đó là bản năng rồi, cậu còn thắc mắc gì nữa? Năm đó rõ ràng Tiêu Trọng Giản đã có thể nhận ít tiền để rời khỏi gia đình này ra ngoài sống tự do tự tại, nhưng anh ta có được cậu, rồi tiện tay được cả sản nghiệp Tiêu gia này, cậu bảo vì sao anh ta phải làm vậy đây?”

Dương Cửu nói: “Tiêu Trọng Giản không ký, cậu cũng đừng hòng thế chấp nhà được số tiền này. Cậu có nghĩ nếu thất bại sẽ thế nào không?”

Tiêu Khách thản nhiên đáp: “Anh ấy không ký vì đó là ý cậu, ai chẳng biết cậu nói sao Tiêu Trọng Giản nghe vậy? Chỉ cần cậu đồng ý, tự nhiên anh họ tôi sẽ không là vấn đề nữa.”

Dương Cửu im lặng không đáp, Tiêu Khách ghé sát lại cạnh hắn, thấp giọng hỏi: “Cậu Cửu, sao cậu phải che chở cho kẻ từng muốn giết cậu vậy nhỉ? Hồi đó lúc đòi mạng cậu anh ta đâu có định nương tay?”

Đêm quá trầm, bao suy tưởng tối tăm tưởng chừng đã bị vùi sâu chôn chặt dường như lại bắt đầu luồn lách trào dâng như mạch ngầm trong đất.

Tiêu Khách hạ giọng nói: “Cậu biết không cậu Cửu? Gần đây La Tuấn đi gặp bác sĩ tâm lý, cậu ta bắt họ nói với mình năm đó Tiêu Trọng Giản mới là hung thủ giết La Vinh Thận, cậu ta muốn thôi miên mình, để tin vào cái cơ cậu bày ra trong lễ tang mười năm trước. Cậu Cửu, hôm nay Tiêu Trọng Giản nói yêu cậu, ai biết được ngày mai anh ta có trở mặt đòi giết cậu hay không; La Tuấn có lẽ ổn định hơn anh ta nhiều.”

Dương Cửu quay phắt lại, tính nói gì đó, nhưng lập tức hấn kêu lên đau đớn rồi cúi gập thắt lưng, hai tay bưng cổ. Hấn muốn hỏi chuyện La Tuấn, nhưng nhất thời nôn nóng, lưỡi dao đã cứa một vết dài trên cổ hấn.

Tiêu Khách vội vàng ấn hấn ngồi xuống ghế: “Trong này có giấy, cậu rịt vào đi, đợi lát nữa ra ngoài băng lại.”

Dương Cửu ngẩng mạnh lên, nhìn chăm chăm bức phù điêu trên trần nhà: “Cậu nói La Tuấn định làm gì?”

“Cậu ta hận Tiêu Trọng Giản, cái đó tự cậu hiểu vì sao.”

Tiêu Khách rút giấy ăn, nhẹ nhàng rịt lên cổ Dương Cửu. Dòng máu chảy men trong bóng tối gợn gợn toát ra vẻ đẹp kỳ dị, và cảm giác tinh tế nơi làn da cổ tái nhợt đến trong suốt như đang đào xới lên những khát khao thẳm sâu tàn nhẫn.

“Cậu Cửu.” Giọng Tiêu Khách vang lên trong bóng tối, “La Tuấn nói cậu ta đợi cậu bên mộ La Vinh Thận.”

Ngẩng mặt nhìn giữa con đường quanh co đi vào nghĩa địa, bầu trời đêm vắng lặng trôi nổi trên đầu, lòng dần dần xáo trộn, lớp vỏ đại dưới chân ứa mùi ẩm ướt của không gian, khiến tinh thần người ta không sao yên ổn.

Trước ngôi mộ, đốm sáng từ đầu thuốc cháy đỏ lập lòe lập lòe, Dương Cửu tiến về phía đó, thấy La Tuấn đang ngồi xổm trước bia, tay nhỏ cổ đại mọc lởm chởm.

Ít lâu, La Tuấn gầy đi nhiều, quanh hấn tản dày vẻ trầm mặc lạnh lẽo. Mười năm trước hấn chỉ là một đứa trẻ, rồi hấn chậm rãi lớn lên thành một thiếu niên, có chút nam tính có chút phong độ, nhưng chung quy vẫn còn non nớt; trong mắt Dương Cửu, đến giờ La Tuấn còn chưa hề trưởng thành, vẫn cần người chăm sóc, cần người dìu bước hấn đi.

Nhưng trong một giây vừa rồi, hấn mới chợt nhận ra trước mắt hấn đã là một gã đàn ông, với những suy tính âm trầm phiến muộn, với dã tâm và sức mạnh tiềm ẩn trong mình, và hơn tất cả, là sự nguy hiểm khiến chính hấn cũng phải kiêng dè.

“Gần đây anh có cai thuốc không?”

Câu đầu tiên của La Tuấn làm Dương Cửu ngẩn người, “Còn, không được hút nữa.”

“Người anh không khỏe đâu, phải chú ý săn sóc mình. Mấy ngày nay trời, cẩn thận đau xương khớp.”

La Tuấn đứng dậy, nhìn bức hình La Vinh Thận trên bia mộ. Lớp kính trên hình phản chiếu gương mặt xoay nghiêng của Dương Cửu đang nhìn hấn: “Cậu nói với tôi như vậy trước mộ La Vinh Thận, liệu có khiến cậu ta giận đến sống dậy không đây?”

La Tuấn đáp nhạt nhẽo: “Anh ấy có sống dậy tôi cũng chịu, sao cũng vậy. Chuyện cũ giữa các người không liên quan đến tôi, với những việc ấy tôi chỉ là kẻ qua đường mà thôi. La Vinh Thận rồi sân khấu rồi, Tiêu Trọng Giản cũng sẽ lui ra sau màn, mọi vai diễn đều sẽ kết thúc, đợi màn kéo lên lần nữa, tiếng vỗ tay tán thưởng cứ để cho hấn ta nhận, còn tôi và anh ở bên nhau sau cánh gà, vậy đấy.”

Hấn quay đầu lại, nhìn Dương Cửu: “Không muốn sống cùng tôi sao, thầy thân mến? Không phải suy nghĩ gì như khi tôi còn bé, chỉ cần anh nói một câu, tôi sẽ quên hết mọi chuyện hai năm qua. Tất cả lại trở về với quãng thời gian đẹp nhất của chúng ta, không gì thay đổi, anh đồng ý chứ?”

Dương Cửu định nói gì đó, nhưng rốt cuộc không sao bật ra được thành lời, cứ như có thứ gì chặn ngang cổ họng hấn.

Buổi xế trưa âm u mù khói mười năm trước hấn khóc than suốt mướt trong tang lễ La Vinh Thận, mười năm sau hấn đứng trước mộ La Vinh Thận mà nghe nghẹn ngào. Bao lâu nay chỉ có hai lần hấn muốn khóc, cũng thật khé, toàn là trước mặt La Tuấn.

“Tôi không thể đi theo cậu...” Dương Cửu đưa tay ra, run run khẽ vuốt tóc La Tuấn, “Đừng đấu với Tiêu Trọng Giản nữa, cậu có nghĩ ngộ nhờ cậu thua rồi phải làm sao không? Cậu quên tôi đi, La Tuấn, tôi rất thích cậu, thậm chí cả yêu cậu, nhưng không phải thích như thế, yêu như thế. Tôi hủy hoại cuộc đời này của cậu, kiếp sau nhất định tôi sẽ trả cho cậu.”

La Tuấn chậm rãi giơ tay, ôm lấy Dương Cửu, cái ôm mạnh mẽ mãnh liệt, khiến hắn cảm giác cả đời mình cũng không thể có được sức mạnh đến thế nữa. Tình yêu hắn đã nung nấu bằng bầu nhiệt huyết cháy bỏng từ thời niên thiếu đến khi trưởng thành này, từ giờ sẽ thiêu rụi mọi năng lượng trong hắn.

“Tôi không muốn đợi đến kiếp sau.” La Tuấn nhìn chăm chăm vào cặp mắt tuyệt đẹp của Dương Cửu, “Tôi muốn bây giờ, muốn thấy kết quả ngay bây giờ.”

Đột nhiên Dương Cửu cảm thấy lo sợ: “Cậu định làm gì?”

La Tuấn vung tay lên, từ chỗ họ đứng đến năm chục mét xung quanh, một vòng vây đã hình thành giữa nghĩa địa, tên lính nào cũng mặc đồ dã chiến rằn ri, hai người một đội, mỗi đội cách nhau năm mét, một người đứng chĩa súng vào Dương Cửu đang đứng bên mộ trên sườn núi, người còn lại chĩa súng ra ngoài, như thể họ đang chờ đợi điều gì đó trong đêm khuya vắng lặng này.

Dương Cửu quay phắt lại: “La Tuấn!”

“Thầy à, tôi biết khả năng của anh không thường, nhưng đừng làm gì thiếu suy nghĩ, một mình anh không thoát được khỏi đây đâu.”

La Tuấn thần nhiên dõi mắt vào màn đêm vô định, nói đều đều: “Tôi đang muốn xem, anh ở đây rồi, liệu Tiêu Trọng Giản có đủ gan tay không tác sát theo Tiêu Khách đến đây không.”

Khu mộ này chiếm gần hết đỉnh núi, nhìn chéch ra khỏi khu dân cư Hồng Kông bao quanh là làng chài, tiếng sóng vỗ bờ nghe sần sật xa xôi, mơ hồ như trong mộng, ngoài ra chỉ có màn đêm vắng lặng, không còn một tiếng động nào đáng kể.

Dương Cửu chậm rãi nhìn quanh, nhịp thở dần trầm nặng. Trong khi ấy La Tuấn lại có vẻ rất thoải mái, thậm chí hắn còn tựa mình vào bia mộ, cười hỏi: “Anh lo lắng cho Tiêu Trọng Giản à? Dương Cửu, bằng vào những gì anh biết, anh nghĩ hắn ta có đến không?”

Dương Cửu đáp: “Tôi không biết. Nhưng anh ta không đến thì sao?”

“Nếu hắn không đến thì không phải tôi sẽ làm gì, mà là thầy sẽ làm gì, thầy thân mến ạ. Loại người như nhược yếu hèn ấy có đáng cho thầy si tình vậy không?”

Dương Cửu cười khổ: “Vậy anh ta đến thì sao?”

“Thì tôi sẽ rất kính nể hắn.” La Tuấn đáp, “Nhưng tôi không thể không giết hắn được.”

Dương Cửu không nhịn được buột miệng hỏi: “Tôi xin cũng không được sao?”

“Không được. Đâu có thằng đàn ông nào đi tha cho tình địch của mình.”

Thái độ của La Tuấn rất kiên quyết, Dương Cửu bứt rứt dậm chân tại chỗ một hồi, rồi đột ngột quay ngoắt lại, gào lên với hắn: “Cậu đang ép tôi!”

La Tuấn đáp: “Phải.”

“Nếu Tiêu Trọng Giản xảy ra chuyện gì, tức là anh ta chết vì tôi!”

“Phải.”

“Mẹ kiếp đúng là lão tử hận hắn! Nhưng lão tử không muốn hắn chết!”

La Tuấn hỏi: “Vì sao?”

Dương Cửu tức tối cào cào tóc, rồi bất thần gào lên: “Vì tôi muốn anh ta nợ tôi! Tôi thà để anh ta nợ tôi chứ tôi sẽ không nợ anh ta! Cái đó cậu hiểu không hả?! Mẹ kiếp cậu hiểu không hả?!”

La Tuấn lắc đầu. Dương Cửu sấn lên, giằng tay hắn kéo đi: “Đi! Tôi đi với cậu! Bảo lũ này đi hết luôn đi!”

Hắn còn chưa nói dứt câu, La Tuấn đã chồm đến ôm cổ hắn, cánh tay đã muốn run rẩy, giọng mừng rỡ đến khó hiểu: “Rất cuộc anh đã chấp nhận về với tôi rồi sao?”

Dương Cửu đã định gào lên, lão tử không đi theo mi được không hả?! nhưng La Tuấn vít cổ hắn chặt quá, hại hắn nhất thời thở hết nổi, lời cũng nghẹn lại trong họng.

Vừa lúc ấy, tiếng động cơ xe rì rì vọng lên từ sườn núi, càng lúc càng gần về phía họ rồi ngừng hẳn. Một giọng nói vang lên trong gió đêm, trầm thấp mà rõ ràng; “Dương Cửu, đừng đi theo nó.”

Dương Cửu quay lại. Mọi khẩu súng đều cùng lúc chuyển hướng theo hắn, và ở đầu cùng hướng đạn ấy, là Tiêu Khách cũng đang giơ súng dí sát đỉnh đầu Tiêu Trọng Giản.

Trong một giây, trong đầu Dương Cửu vụt lóe lên ham muốn bóp chết Tiêu Khách, rồi đánh cho La Tuấn thân tàn ma dại.

La Tuấn lần tay xuống, nắm tay Dương Cửu. Từ mười mấy tuổi hắn bắt đầu có thói quen đó, mỗi lần gặp chuyện khó khăn, dù đã biết chắc sẽ vượt qua được, hắn vẫn luôn muốn nắm tay Dương Cửu. Cảm giác và không khí khi ấy giống như đang âm thầm tuyên bố Dương Cửu đứng cùng một chiến tuyến với hắn, hắn không chỉ có một mình, và điều đó khiến hắn an tâm vô cùng.

Ánh mắt Tiêu Trọng Giản cũng chiếu thẳng vào bàn tay Dương Cửu trong tay La Tuấn, giữa màn đêm thế này, khoảng cách lại xa như vậy mà tia nhìn của hắn vẫn đầy áp lực, khiến Dương Cửu chợt có ảo giác như mình đang bị thấu tóm vậy.

Thật ra đâu phải hắn mới bị Tiêu Trọng Giản tóm gọn một lần... thứ cảm giác này... đúng ra hắn nên quen rồi mới phải...

Dương Cửu nuốt nước bọt, quay sang nói với La Tuấn: “Cậu thôi đi, chuyện này không liên quan gì đến Tiêu Trọng Giản, để anh ta đi đi, rồi chúng ta cùng về.”

La Tuấn cười phá lên: “Dương Cửu, anh có nhớ trước kia anh kể cho tôi chuyện nhỏ cỏ tận gốc không?”

Dương Cửu lặng thinh không đáp.

“Anh bảo với tôi, có một số kẻ, thù hận với họ giống như cỏ dại mùa xuân, không ngừng đâm rễ nảy mầm trong lòng từ ngày này qua tháng khác. Nếu ta nuôi dưỡng chúng, rồi chúng sẽ bành trướng choán hết mọi suy nghĩ trong ta, khiến ta ngày đêm mất ăn mất ngủ. Mà nếu ta còn nường tay không nhổ bật cả gốc rễ, vậy thì qua vài năm, thậm chí vài chục năm, chỉ cần đến lúc hoàn cảnh thích hợp, chúng sẽ lại trỗi dậy, khiến ta trở tay không kịp. Cách giải quyết duy nhất là châm lửa thiêu trụi tận gốc, đã làm phải làm quyết liệt, thủ đoạn phải sâu cay, lỡ bước sai thì quyết sai đến cùng, bằng không từ đầu chớ có làm.”

La Tuấn dịu dàng nhìn Dương Cửu: “Mười năm trước tôi tin lời anh, coi Tiêu Trọng Giản như kẻ thù, coi như lúc đó tôi bước sai một bước quan trọng đầu tiên. Mười năm sau tôi đã quyết định sai cho đến cùng, nếu cuộc đời tôi đã bị anh dẫn dắt méo mó rồi, vậy cứ mặc kệ thế mà đi tiếp thôi.”

Dương Cửu nói: “Tôi nhớ rõ tôi còn dạy cậu làm việc phải chừa đường lui, có lúc phải biết khoan dung với người khác...”

“Xong rồi, Dương Cửu.” La Tuấn nói, “Những thứ đó tôi lại quên cả rồi.”

Hắn đứng nghiêng người, mỉm cười với Dương Cửu trong bóng tối, các cơ trên mặt cũng co rút lại, trong một thoáng hắn trông như đang khổ sở hơn là khoái trá.

Hắn quay đầu lại, ra lệnh cho thuộc hạ: “Bảo Tiêu Khách giết hắn ta đi.”

Còn chưa nói dứt lời, Dương Cửu đã đột ngột chồm đến ôm choàng lấy hắn, La Tuấn lập tức quào tay lại theo phản xạ, mới đó đã thấy bên hông trống trơn. Hắn muốn túm Dương Cửu lại, nhưng Dương Cửu nhanh hơn hắn, chỉ một đòn đẹp mắt đến độc địa, hắn đã vật ngã được La Tuấn xuống đất, rồi nhảy lên dấn đầu gối quỳ trên ngực hắn. La Tuấn há hốc miệng hợp không khí, Dương Cửu đã lanh lẹ trượt xuống, rút phát con dao găm dắt trên lưng hắn ra, rồi dí ngang cổ mình.

“Cậu muốn giết anh ta, thì bước qua xác tôi trước đi!”

Trong chốc lát, La Tuấn cảm thấy một luồng hơi nóng sôi sục từ tim phổi xộc thẳng lên đỉnh đầu, như trở lại là đứa trẻ gào khóc thất thanh trong tang lễ năm đó, hắn nhìn Dương Cửu, xoang mũi chợt thấy cay xè, rồi cuộc hắn khản giọng gào lên: “Anh điên rồi phải không?! Hồi đó ai dạy tôi phải căm thù? Là ai bảo tôi

đời này dù có khổn cùng chậ vật cũng phải giết được Tiêu Trọng Giản? Anh bóp méo mó cả đời tôi rồi, giờ anh bảo anh không cần tôi nữa à?! Anh tưởng mọi chuyện dễ dàng thế sao?!”

Dương Cửu cố sức thúc vai ghì hấn lại: “La Tuấn... La Tuấn... những gì tôi nợ cậu tôi sẽ trả, tôi sẽ trả tất cả...”

La Tuấn vùng dậy, găm lên với hấn: “Tôi không cần, anh đợi đó, đợi tôi giết Tiêu Trọng Giản rồi anh sẽ phải trả nợ tôi!”

“Tôi không thể.” Dương Cửu đau đớn nhìn hấn, dường như mọi vì sao trên đời đều đọng trong đáy mắt hấn, thương tâm mà trong suốt, “... tôi không thể đứng nhìn Tiêu Trọng Giản chết trước mặt mình, cũng như tôi không thể nhìn...”

... không thể nhìn cái gì?

La Tuấn không nghe được những lời còn lại của Dương Cửu, vì ngay sau đó tiếng xe dã chiến đã ruyñh ruyñh vọng lên khắp đỉnh núi, đèn xe sáng lóa, nhất thời rọi cả nghĩa địa sáng rõ như ban ngày. Tiếng còi và tiếng người nói ồn ào, vài chiếc xe đến từ hướng khác dừng bánh ngoài vòng vây, Giang Lăng khoác súng ống đầy người nhảy xuống xe.

“Lão đại.” hấn nói như không hề thấy khẩu súng Tiêu Khách đang chĩa vào Tiêu Trọng Giản, “Tôi đã cho bao vây La gia theo lời anh, giờ anh muốn cho nổ ngay không?”

Tiêu Khách tái mặt.

Tiêu Trọng Giản gật đầu chào Giang Lăng, rồi quay lại nhìn phía đỉnh núi, lạnh lùng nói: “La Tuấn, cậu sai Tiêu Khách chia rẽ nội bộ gia đình tôi, móc nối trong ngoài lâu như vậy, cậu nghĩ tôi không hề biết gì sao?”

26. Chương 26

La Tuấn lập tức rút điện thoại ra gọi liền mấy cuộc, một hồi sau xem ra hấn đã xác nhận được tình hình còn nghiêm trọng hơn mình tưởng, thái độ cũng bắt đầu có chút hoang mang. Hấn ngồi dậy, quay lại hỏi Tiêu Trọng Giản ở đằng xa: “Mi biết từ bao giờ?”

“Từ khi bắt đầu trao quyền cho Tiêu Khách, đầu năm nay.”

Nếu sự xuất hiện của Giang Lăng ban nãy chỉ khiến Tiêu Khách hơi bối rối, thì giờ hấn đã muốn nghiêng rặng nghiêng lợi, hết sức mất bình tĩnh: “Anh biết ngay từ đầu à?! Anh biết ngay từ đầu nên mới giờ trò thả mồi bắt bóng, chờ chúng tôi chui đầu vào rọ hả?!”

Tiêu Trọng Giản gật đầu: “Đúng.”

Bàn tay Tiêu Khách cầm khẩu súng đã hằn gân xanh, hấn hầu như nhịn hết nổi, muốn bóp cò ngay lập tức: “Chuyện đêm nay anh cũng biết hả?”

“Không biết, nếu biết tôi đã không để Dương Cửu đi.” Tiêu Trọng Giản đáp thẳng thừng, cuối cùng còn nói thêm: “Cậu coi chừng đó, ngộ nhỡ súng cướp cò, tôi chết ngay tại đây thì di chúc tôi chưa ký đâu, cậu đừng hy vọng thừa kế được gia sản.”

Tiêu Khách nổi khùng vùng tay đâm túi bụi vào đầu hấn. Giang Lăng đứng gần đó thấy vậy đã muốn nóng mặt, tức tối rút súng ra lên đạn rắc rắc, nhưng Tiêu Trọng Giản cắn răng chịu đau, không rên lấy một tiếng. Họng súng vẫn dí trên đầu hấn, giữa sự sống và cái chết, không gì gã đàn ông này không thể gan lì chịu đựng.

“Dừng lại!” La Tuấn quát lớn.

Tiêu Khách khựng lại, vẫn đầy giận dữ.

La Tuấn hỏi: “Tiêu Trọng Giản, mi định làm gì đây? Vậy thì thế này, ta thả mi đi, mi rút hết người về, đôi bên cùng cho qua, được chưa?”

Tiêu Trọng Giản đáp: “Không được. Phải cả Dương Cửu cùng đi.”

Mặt La Tuấn hiện rõ sát khí.

“Chỉ cần hôm nay có thể rời khỏi đây, ta nhất định phải đi cùng Dương Cửu. La Tuấn, mi có thể giết ta ngay tại đây, nhưng ta vừa ngã xuống chỗ này thì người của ta sẽ phát lệnh cho nổ tung tòa nhà tổ tiên mấy đời nhà mi để lại! Mười năm trước ta từng phá nhà mi, nhưng khi đó ta ngại Dương Cửu trốn trong sân sau ở đó, vì thế ta mới không cho nổ tất cả. Giờ ta chẳng có gì phải sợ, một giây mi nổ súng với ta, giây tiếp theo toàn bộ người nhà mi sẽ chôn theo ta!”

Tiêu Trọng Giản quay lại, lạnh lùng nói với Tiêu Khách: “Bắn đi! Cậu thử bắn xem!”

La Tuấn đánh mắt qua vòng bao vây, nhìn Giang Lăng đang nghiêng rằng, bộ dạng căng thẳng tột độ. Hắn nắm chắc mình có thể giết Tiêu Trọng Giản trong chớp mắt, nhưng hắn không dám chắc mình có thể giết sạch người Tiêu gia trước khi chúng phát lệnh oanh tạc La gia.

Tiêu Trọng Giản là người diên, hắn dám làm những chuyện như thế. Hắn có thể ra lệnh giết người mình yêu nhất rồi viết di chúc tự sát, thì hắn chẳng ngại gì cho chôn vùi khối thuốc nổ dưới sàn nhà ai.

“... Thả hắn ta ra.” La Tuấn nói, “Để hắn đi. Đi một mình. Chuyện này bỏ qua.”

Lập tức người của hắn hiểu ý đứng dạt ra hai bên, mở một con đường xuống núi, nhưng ngay sau đó, Tiêu Khách gầm lên: “Không được!”

Một tay hắn túm Tiêu Trọng Giản, một tay cầm súng, nòng súng hầu như muốn chọc thủng da đầu Tiêu Trọng Giản. Dương Cửu trông tình hình như vậy, thật không dám chắc đương lúc kích động Tiêu Khách có trượt tay để súng cướp cò hay không, chỉ biết trong chốc lát mình đã rùng mình và mồ hôi lạnh đầy người.

Tiêu Khách quát lên với La Tuấn: “Tôi đã dứt khoát với Tiêu gia rồi, lúc đó rõ ràng cậu đồng ý với tôi sẽ giết Tiêu Trọng Giản, giờ lại nói thả anh ta đi! Rốt cuộc cậu có ý gì?! Giờ tôi phải làm sao hả?! Cậu hai La, cậu trở mặt như trở bàn tay như vậy, cậu không coi ai ra gì hết!”

Giờ hắn đã công khai trở mặt với Tiêu Trọng Giản, nếu hôm nay Tiêu Trọng Giản sống sót, ngày mai người đầu tiên chết là hắn. Vì thế đêm nay dù Tiêu Khách có thua ván cược này, nhưng hắn tuyệt đối không thể thả Tiêu Trọng Giản đi.

Điều đó La Tuấn thừa hiểu, nhưng hắn căn bản không để ý đến tình thế của Tiêu Khách, hắn chỉ đáp nhạt nhẽo: “Tôi có kế hoạch của tôi. Cùng lắm thì anh bắt Tiêu Trọng Giản cam kết. sau này không được làm khó dễ anh, vậy là xong thôi.”

Tiêu Trọng Giản mỉm cười lạnh lùng trong bóng đêm.

La Tuấn muốn dẫn Dương Cửu đi, không còn cách nào khác, đành thí mạng Tiêu Khách coi như bù đắp cho hắn.

Tiêu Khách tự biết đã cùng đường, vốn hắn chỉ dựa vào sự ủng hộ của La Tuấn, giờ La Tuấn lại e ngại thuốc nổ chôn trong nhà mình, lập tức thí tốt giữ xe, phải tay bỏ hắn. Giờ chỉ cần hắn buông Tiêu Trọng Giản ra, lập tức Giang Lăng đứng gần đó sẽ nổ súng kết liễu hắn.

Gã Giang Lăng đó, không ai sai khiến được, việc thấy đúng ý là hắn ta làm. Đến lúc đó Tiêu Trọng Giản lại có thể thản nhiên nói: tôi đâu có ý làm khó Tiêu Khách, chính là Giang Lăng có thù hận riêng với cậu ta, đó chỉ là chuyện riêng của bọn họ.

“Tôi không tin...” Tiêu Khách thở phì phì, quay sang ghìm cổ Tiêu Trọng Giản, rõ ràng đã vô cùng kích động, hắn hét chìa súng vào Tiêu Trọng Giản lại khua qua chìa về phía La Tuấn trên sườn núi.

Thái độ này của hắn khiến bọn người của La gia đứng quanh đó đều hết sức căng thẳng, vòng vây đã chực siết chặt lại, những kẻ có thể áp sát Tiêu Khách và Tiêu Trọng Giản cùng gườm gườm chờ chiến. Trong Tiêu gia người đồng lứa có tầm vai về như Tiêu Trọng Giản không ít, nhưng La gia đời này đích thực chỉ còn một kẻ thừa kế độc đinh! Nếu La Tuấn có mệnh hệ gì, cả gia tộc này coi như chấm hết!

Một gã thuộc hạ thận trọng đi lên khu mộ trên đỉnh núi, nói nhỏ với La Tuấn: “Cậu hai, đi mau thôi.”

La Tuấn còn chưa kịp nói gì, bên dưới Tiêu Khách đã khan giọng quát: “Đứng im hết đây! Không một ai được nhúc nhích! Ai dám cử động tao sẽ giết hắn, đến lúc đó cả nhà chúng mày đi chết theo hắn!”

Thoắt cái mặt Dương Cửu trắng bệch.

Thật tình La Tuấn muốn xử lý Tiêu Trọng Giản ngay lúc này, nhưng hắn vốn không thể mạo hiểm để mặc sản nghiệp mấy đời của nhà mình bị phá hủy, cân nhắc một hồi hắn liền quay sang hỏi thuộc hạ: “Có cách nào để bọn bắn tĩa vào, hạ Tiêu Khách...”

Gã thuộc hạ nén giọng đáp: “Chúng ta không có tay bắn tĩa nào ở đây, nếu cậu chủ muốn gọi phải chờ ít nhất nửa giờ. Hơn nữa dù có tay súng bắn tĩa, nhưng tình hình lộn xộn thế này khó mà tránh được làm bị thương của Tiêu lão đại, thậm chí có thể giết nhầm người...”

La Tuấn sầm mặt. Vừa lúc ấy, Dương Cửu đứng sau đã thọc tay rút khẩu súng trong túi La Tuấn, bắt quả chưa kịp nhắm bắn đã bị hắn ngăn lại: “Anh không làm thế được, tuy tôi rất muốn thấy anh làm thịt Tiêu Trọng Giản, nhưng lúc này giết hắn là chúng ta chết theo hắn!”

Dương Cửu cảm giác được những ngón tay mình khê run rẩy. Đúng vậy, giờ không phải lúc hắn có thể nhắm bắn chuẩn xác.

Trông thấy Tiêu Khách dí súng vào Tiêu Trọng Giản, đúng là hắn rất lo lắng, rất hoảng sợ; nhưng lòng hắn vẫn bình thản, vì gã đàn ông đó chết thì chết, cùng lắm thì hắn đi theo hắn ta.

Nhưng đến khi Tiêu Khách chĩa súng về phía La Tuấn, suy nghĩ duy nhất vụt lên trong đầu hắn là không thể để đứa trẻ này bị thương tổn. Trước mộ La Vinh Thận, trước sự chứng kiến của La Vinh Thận, hắn không thể để kẻ duy nhất chung dòng máu với La Vinh Thận bị thương tổn!

“La Tuấn...” Dương Cửu vừa mở miệng nói, làn hơi trắng đã phả qua khóe môi, khiến tiếng thở dốc của hắn càng thêm nặng nề, “... cậu vẫn hỏi tôi trước khi chết La Vinh Thận đã nói gì, tôi nói cho cậu biết, trước khi chết cậu ta nói Tiêu Trọng Giản nhất định sẽ không tha cho La gia và tôi, nếu cậu có mệnh hệ nào, tôi cũng cùng đường... cậu ta nói cả đời này tôi phải bảo vệ cậu, tôi đã chấp nhận rồi, tôi đã thề với cậu ta...”

Hắn run run nói tiếp: “Đời này tôi đã giết không ít người, mỗi người bọn họ đều từng hóa thành oan hồn tìm tôi đòi nợ, chỉ có một mình La Vinh Thận là chưa hề... La Tuấn, những gì tôi nợ cậu, ngày hôm nay tôi sẽ trả hết.”

... tôi không thể đứng nhìn Tiêu Trọng Giản bị giết trước mặt mình, cũng như tôi không thể nhìn cậu bị một chút nào thương tổn.

Lời lẽ của La Tuấn hình như bị ai cướp mất, trong một thoáng hắn chỉ còn biết ngơ ngác nhìn Dương Cửu lên đạn cách cách, rồi giơ tay lên, nhắm, và bắn. Một loạt động tác chuẩn xác đến mức có thể đưa vào giáo trình bắn súng, có lẽ cả đời hắn sẽ không thể chứng kiến những động tác nào hoàn hảo hơn thế.

Đoàng một tiếng.

La Tuấn vội vàng quay đầu nhìn, chỉ thấy Tiêu Trọng Giản giật nảy mình, rồi chậm chậm khụy xuống.

Đầu đạn đồng nguyên chất mang sức đâm xuyên cực mạnh, chọc qua những nội tạng mềm yếu, xuyên thủng qua cơ thể, hầu như không một vật cản nào có thể làm tiêu hao động lực của nó. Xuyên qua người Tiêu Trọng Giản rồi, đầu đạn tiếp tục xoáy vào Tiêu Khách, rồi xoay động điên cuồng trong mạng sườn hắn, chỉ một giây đã xéo tan nát mọi phần nội tạng trong chu vi mười lăm milimét!

Tiêu Khách bị lực chấn quá lớn xô lùi hai bước, hắn ngửa mặt lên trời rồi gục xuống

Còn Dương Cửu đã run bần bật, xưa nay hắn vẫn rất ung dung, chưa một ai được thấy bộ dạng hoảng hốt của hắn. La Tuấn vô thức bước tới, định đỡ hắn đứng vững, nhưng chưa gì Dương Cửu đã gạt hắn ra, rồi lao xuống sườn núi, được một quãng thì hai gối hắn như sắp khụy xuống, rốt cuộc hắn thất thủ lê bước về phía Tiêu Trọng Giản.

“Tiêu Trọng Giản!” Ngón tay Dương Cửu run lay bầy không ra động tác gì nữa, “Tiêu Trọng Giản! Anh tỉnh lại mau!”

Tiêu Trọng Giản ngã vật trên cỏ, mắt mở trừng trừng, hấn không bị hôn mê. Khi thấy Dương Cửu hấn đã không còn sức phản ứng nữa, thật tình cả đường nhìn của hấn cũng hết sức mơ hồ, nhưng hấn biết mình đang thấy Dương Cửu. Điều ấy làm hấn thật thỏa mãn.

“Không được ngủ, nhất định không được ngủ...” Giọng Dương Cửu run run, “Giữ nhịp thở, thở từ từ thôi, không được ngủ, từ từ cố một chút, không được ngủ...”

Tiêu Trọng Giản muốn nói tôi sẽ không ngủ, tôi sẽ thở hết sức mình, giờ tôi không còn nợ cậu nữa, cậu có thể theo tôi về rồi chứ?

Nhưng hấn không nói được tiếng nào, cổ họng như bị một cục máu ứ chặn ngang, trước mắt càng lúc càng mờ mịt. Trong giây lát, hấn biết quanh mình có rất nhiều người bỏ chạy, tiếng chân chạy rầm rập trên mặt đất, nện thình thình vào màng tai hấn.

Đạn xuyên thủng bụng và dạ dày hấn. Dịch vị chua xót tràn ra, cào xé ăn mòn ruột gan hấn.

Đột nhiên hấn cảm giác như có nước mưa rót trên mặt mình. Thì ra Dương Cửu đang im lặng khóc.

Đầu tiên Giang Lăng cũng sững sờ bối rối, nhưng ngay sau đó hấn nhảy dựng lên, lao đến, lớn tiếng quát dẹp đường: “Bác sĩ! Bác sĩ! Cấp cứu! Máy trợ thở đâu! Máy trợ thở đâu!”

Những người khác chạy theo hấn, nhất thời tình hình loạn lên như giữa chợ cá.

La Tuấn đã hoàn toàn đờ đẫn, hấn đứng chết trân, hoàn toàn không biết phải làm gì. Bọn thuộc hạ hầu như muốn quỳ xuống hét gọi hấn, nhưng hấn vẫn trơ trơ như đá. Đột nhiên có người chạy lên, hoảng hốt la: “Có trực thăng đến! Có trực thăng đến!”

Lúc ấy La Tuấn mới chậm chạp ngược lên, hai chiếc trực thăng lớn xuất hiện trên bầu trời từ lúc nào, chúng đang cùng hạ cánh, khiến xung quanh gió nổi rào rào. Ngay khi trực thăng đáp xuống, cửa khoang bật mở, một đội lính đánh thuê coi bộ rất tinh nhuệ hùng dũng tràn xuống, rồi nhanh chóng bủa vây xung quanh, kiểm soát tình hình.

Tất cả đều thấy không ổn.

Liền sau đó, cậu ba Lăng xuất hiện trên cửa khoang trực thăng, sau lưng là một gã thiếu niên mặc đồ học sinh, họ chậm rãi bước xuống. Thái độ của hấn rất bình thản, ung dung, hấn lướt mắt nhìn qua cảnh tượng hỗn loạn xung quanh.

“Thầy.” cậu ba quay sang chào Dương Cửu ở đằng xa, như thể không hề nhận thấy tình hình cấp bách hiện tại, “... tôi muốn dọn dẹp chỗ này, sẽ không làm hại đến thầy đâu. Thầy qua đây.”

Có người kính cẩn đến mời Dương Cửu đi.

Nhưng Dương Cửu không buồn nhúc nhích: “Cậu muốn làm gì?”

27. Chương 27

Có người kính cẩn đến mời Dương Cửu đi, nhưng Dương Cửu không buồn nhúc nhích: “Cậu muốn làm gì?”

Cậu ba mỉm cười: “Tôi đã nói với thầy từ lâu rồi mà, đời này điều tôi muốn nhất là đoạt được Hồng Kông từ tay cậu Diệp. Giờ tôi đã có cơ hội rồi, thầy bảo tôi phải làm gì đây?... tôi muốn dọn sạch xã hội đen Hồng Kông, tôi không muốn một thị trường vũ khí đã bị các gia tộc lớn chia chác xong xuôi.”

Hấn dụ giọng một chút: “Hơn nữa bên trên đã có lệnh, phải thu tóm được thị trường Hồng Kông, tôi làm chuyện này, ít ra các người còn giữ được toàn thân. Còn nếu đổi thành người khác, chỉ e không nhặt được cả xác về. Thầy qua đây đi, tuy tôi bất tài, nhưng tốt xấu vẫn sẽ giữ được an toàn cho thầy.”

Dương Cửu dõi nhìn cậu ba, hần ý thức được người đó đang nói thật. Từ lâu hần đã biết tập đoàn chuyên buôn vũ khí đó căn bản không coi hơn chục, thậm chí hơn trăm mạng người ra gì, cũng vì họ tàn bạo khát máu như vậy, nên hần không ở lại lâu, kết thúc thời gian nhận dạy dỗ cậu ba, hần lập tức bỏ về Hồng Kông.

Đứa nhỏ sau lưng cậu ba giật giật tay hần, có vẻ lo lắng, hần cũng nhận ra điều đó, nên ra lệnh mà không quay đầu lại: “Người đâu, đưa cậu Phương vào nghỉ đi.”

Đứa nhỏ vẫn cầm tay hần: “Anh lại muốn giết người nữa hả?”

Cậu ba quay lại, mỉm cười cho hần yên lòng, rồi nói nhẹ nhàng nhưng cương quyết: “Cứ vào đi, không có việc gì đâu.”

Đứa nhỏ bặm môi: “Không được!...”

Cậu ba tính nói gì đó, vừa hay gã thuộc hạ quay lại nói nhỏ với hần: “Cậu Cửu không muốn đi.”

“Thầy không muốn đi à? Sao lại thế?”

“Tiêu lão đại trúng đạn, cậu ấy muốn ở lại với anh ta.”

Cậu ba có vẻ chần chừ cân nhắc, chuyện này rất hiếm thấy ở hần, nhưng ngay sau đó hần đã ra lệnh: “Lôi thầy về đây, còn lại bao nhiêu người, giết hết.”

Gã thủ hạ gật đầu nhanh gọn, rồi rút súng bắn hai phát lên trời!

Giết sạch!

Gã lính đánh thuê đứng gần nhất lập tức sấn tới định lôi Dương Cửu, nhưng chưa kịp đến gần một tay hần đã lãnh một phát đạn từ khẩu súng trong tay Dương Cửu. Tiếng súng này như thể lời tuyên bố cuộc chiến bắt đầu, trong nháy mắt tiếng lên đạn vang lên rầm rộ, âm thanh chói chúa giữa nghĩa địa hoang vu, càng khiến thần kinh mọi người thêm căng thẳng!

Đương lúc ấy, một giọng nói trầm khàn vang lên cùng tiếng thở dài bay vượt theo gió, lọt vào tai cậu ba.

“Lăng Châu, tôi còn chưa chết đâu, cậu vội vàng gì mà phải động đến Hồng Kông sớm vậy?”

Giọng nói này quen thuộc với rất nhiều người, bởi vậy phần lớn đều khiếp sợ quay đầu lại nhìn.

Một chiếc Jaguar đã đậu trên sườn núi từ bao giờ, hai nhân viên điều dưỡng chầm chậm đẩy xe lăn lên. Trên xe là một người trẻ tuổi, mu bàn tay hần đang chích ống truyền, hình như mới bị thương nặng chưa khỏi, bên cạnh còn cả túi máu dự phòng và dụng cụ cấp cứu.

Người này thật tình trông rất trẻ, quá lắm chỉ chừng hai mấy tuổi, hần mặc đồ cotton trắng, ngoài ra chỉ thấy cái cổ cao duyên dáng lộ trên cổ áo, vài lọn tóc đen lòa xòa vén sau tai, đen trắng giản dị tương phản, lại vô cùng hài hòa. Gương mặt hần trắng nhợt và bình thản, đường nét tinh tế kỳ lạ, bất quá ánh mắt hần hàm chứa sự cao quý, sang trọng đến khó tả.

Cậu ba nhìn hần, sững sờ như sét đánh ngang tai, “Cậu Diệp...”

“Sao đây các vị?” Cậu Diệp thoải mái ngả người trên xe lăn, nhìn quanh một vòng, “Muốn biến Hồng Kông thành thuộc địa như thế kỷ trước, rồi thỏa sức bắn giết phải không? Hửm?”

Tiếng “Hửm” này của hần buông ra, nghe được rõ ràng sự nghiêm khắc quen thuộc, lúc này có nhiều kẻ đã vô thức hạ súng xuống.

Cậu ba hỏi yếu ớt: “Anh... không phải anh chết rồi sao?”

Cậu Diệp lạnh nhạt hỏi lại: “Sao, cậu mong tôi chết lắm hả?”

“... Không dám.”

“Cậu thật không để người ta yên tâm được, tôi mới không ở đây vài ngày, cậu đã làm ra nhiều chuyện như vậy. Cậu cũng là người nắm quyền trong tay, không thể mỗi chút mỗi bắn giết, tạo nghiệp chương mà thôi.”

Cậu Diệp đảo mắt nhìn quanh, tia nhìn cực kỳ sắc bén, chỉ cần bị hần liếc qua, ai nấy đều phải kính cẩn cúi gầm mặt.

Rốt cuộc ánh mắt hắn dừng lại tại đứa nhỏ trông hao hao mình đứng sau lưng cậu ba, hơi khựng lại một chút, rồi hắn nhẹ nhàng lên tiếng hỏi: “Đây là con nhà ai? Tôi đây xem.”

Cậu ba vội đứng ra chắn trước, nụ cười trên mặt đã hơi miễn cưỡng: “Anh, ít lâu em giữ một đứa bên mình thôi, anh bỏ qua được không...”

Cậu Diệp trầm mặc một hồi, rồi hơi mỉm cười: “Cậu nghĩ tôi là người keo kiệt lắm sao, cả người của em mình cũng muốn cướp?... bỏ đi, xem ra cũng là một đứa nhỏ trong sạch, đừng dọa nó sợ. Người đâu, đưa nó vào trong, cho bao lì-xì nhiều nhiều một chút.”

Lập tức có người đáp dạ.

“Còn ở đây làm gì? Đêm tối rồi, đưa tôi về.”

Cậu Diệp cúi xuống, liền có người đẩy xe quay xuống sườn núi. Ý hắn ta là giờ hắn về, quân cũng phải về theo, cậu ba nhăn mày, bước tới hạ giọng nói: “Anh, giải quyết chuyện ở đây hôm nay là lệnh trên, anh đừng...”

Cậu Diệp ngắt lời hắn: “Lãng Châu.”

“Dạ.”

“Giờ tôi thấy người rất khó chịu.”

“Dạ.”

“Đêm nay tôi ra ngoài đã là gắng gượng lắm rồi, sức sắp tàn rồi. Hai ba ngày nữa tôi không còn, cậu muốn làm gì cũng được, tôi không liên quan nữa; còn giờ, không được.”

Cậu ba khựng lại, nhìn theo nhân viên điều dưỡng đẩy cậu Diệp đi. Hình như người đó rơi xuống biển rồi phổi bị thương, thành ra lâu lâu lại ho khan, hắn cúi đầu khực khực từng tràng từng tràng ngắn, tiếng ho khe khẽ tan trong gió đêm.

Tiêu Trọng Giản nhanh chóng được đưa vào viện cấp cứu. Phát súng đó quá nguy hiểm, khi đầu đạn xuyên vào cơ thể hắn, vì động lực quá lớn, tốc độ lao cực nhanh, lại thành ra may mắn là nó xuyên thẳng qua dạ dày hắn, chứ không xoay tròn mất kiểm soát, gây tổn thương đến những vùng xung quanh. Ngay sau đó, đầu đạn đã bị tiêu hao động lực tiếp tục găm vào người Tiêu Khách, lần này hắn ta bị trúng mạng sườn, vì động lực bị giảm đáng kể, viên đạn không bay thẳng mà bắt đầu tròn trành xoay loe ra tứ phía, khiến mọi nội tạng trong đường kính mười lăm milimét quanh đó đều bị xéo nát. Phá hoại theo quỹ đạo loa kèn sau khi trúng mục tiêu, đó mới là khả năng sát thương lớn nhất của loại đạn này.

Dương Cửu biết La Tuấn cho thuộc hạ sử dụng thứ đạn gì, vì vậy hắn cũng biết khả năng sống sót của Tiêu Trọng Giản lớn hơn Tiêu Khách. Nhưng trong giờ phút kinh hoàng đó, mọi lý luận đều phải nhường chỗ cho sự may rủi.

...

Đêm hôm đó Giang Lăng đột nhiên giật mình tỉnh giấc. Hắn luôn có một thứ trực giác kỳ dị trước nguy hiểm, như thể hắn ngửi được mùi ảm thấp trước cơn bão lớn, thần kinh dù đang ngủ say cũng bị căng thẳng thức tỉnh. Giang Lăng xốc chăn nhảy khỏi giường, lao ra cửa, bọn vệ sĩ bên ngoài thấy hắn cũng phát hoảng: “Giang tiên sinh, anh...”

“Cậu Cửu đâu?”

Tên vệ sĩ ngơ ngác đáp: “Không biết a...”

Giang Lăng mặc kệ bọn chúng, vội vàng chạy lên nhà chính. Từ khi Tiêu Trọng Giản bị đưa vào phòng hồi sức cấp cứu, Dương Cửu vẫn ở lại nhà chính Tiêu gia. Lúc này lòng người không yên, ngoài trừ những người từng gánh vác gia tộc trước kia, e rằng không ai khác có thể kiểm soát được tình hình.

Giang Lăng băng qua vườn hoa, nhảy cách bậc lên cầu thang, chưa gì đã đụng đầu một đám công cán cấp cao của công ty đang cuống cuồng rồi tung, vừa trông thấy hấn, bọn họ vội xông đến thì nhau nói: “Giang ca! Giang ca không xong rồi, mấy lão già trong ban quản trị vừa cho người đến lôi cậu Cửu đi rồi!”

Giang Lăng sững sốt: “Cái gì? Ban quản trị hả?! Sao lại thế?”

“Bọn họ nói chính cậu Cửu là người bắn Tiêu lão đại, đòi bắt về tra hỏi, còn nói chiều nay La Tuấn gửi thư chính thức đến công ty, đòi... đòi cậu Cửu về chỗ nó...”

Giang Lăng lao lên lầu, quả nhiên phòng Dương Cửu trống không, cửa phòng mở toang, giường chiếu xô lệch, rõ ràng vừa xảy ra một trận giằng co khá quyết liệt ở đây. Có lẽ người của ban quản trị phá cửa vào, rồi lôi hấn đi ngay trên giường.

Mấy lão già đó trước kia từng bị Dương Cửu cướp quyền. Bọn họ cũng là thế lực ủng hộ Tiêu Trọng Giản leo lên, nhưng sau khi yên vị, cả quyền lực hay lợi lộc lớn nhất đều không trao cho bọn họ. Vì vậy họ đã thâm cảm thù những người thân cận với Tiêu Trọng Giản từ lâu. Giờ Tiêu Trọng Giản nằm trong phòng bệnh theo dõi đặc biệt, không còn ai có thể khống chế họ nữa.

Hành lang bệnh viện trong đêm khuya râm rập tiếng chân chạy, trong phòng bệnh, Tiêu Trọng Giản vẫn cầm máy thở, nằm mê man trên giường. Đột nhiên cửa bật mở, Giang Lăng xông thẳng vào phòng: “Lão đại!”

Tiêu Trọng Giản hơi hé mắt tỉnh lại.

Ban đầu ý thức hấn còn chưa rõ ràng, người nổi đầy dây nhợ, màn hình điện tâm đồ hiển thị nhấp chồn bên cạnh. Giang Lăng cũng mặc kệ hết, vội vàng nói: “Lão đại, ban quản trị lôi Dương Cửu đi rồi, bọn họ đòi cậu ta chịu trách nhiệm vì anh trúng đạn. Giờ không ai đứng ra quản được, ngày mai tin tức bị công bố, giá cổ phiếu công ty chắc chắn sẽ dao động dữ dội, giờ người duy nhất khống chế được ban quản trị chỉ có anh... anh có nghe được tôi nói gì không?!”

Tiêu Trọng Giản gật đầu yếu ớt, hầu như không thể nhận ra.

Giang Lăng lập tức lục tìm giấy bút, rồi lao đến cạnh giường, vội vàng viết ngoáy mấy dòng, rồi hỏi: “Lão đại, anh ký tên dưới đây, anh không đọc được, tôi sẽ đọc cho anh nghe, anh tin tôi chứ?”

Tiêu Trọng Giản lại gật đầu.

Giang Lăng đọc to rành rọt: “Tôi, Tiêu Trọng Giản, đêm ngày 11 tháng 9, có xung đột xích mích với người ngoài và trúng đạn ở nghĩa địa, tất cả việc này không hề liên quan đến Dương Cửu, sau này tôi bị tàn tật hay chết Dương Cửu đều không phải chịu trách nhiệm. Đêm 21 tháng 9, người làm chứng: Giang Lăng.”

Tiêu Trọng Giản khẽ nhấc tay lên, Giang Lăng liền nhét bút vào giữa ngón tay hấn, rồi đưa tờ giấy đến dưới tầm tay Tiêu Trọng Giản. Hình như hấn phải cố lắm mới cầm chắc được cái bút, sau đó mới chậm chạp ký tên mình lên giấy.

Thật tốt, Tiêu Trọng Giản nghĩ, ký xong ba chữ này, từ giờ ta không còn nợ cậu ấy nữa.

Rốt cuộc chúng ta cũng trở về được điểm xuất phát bao nhiêu năm trước, giờ ta tốt như vậy, đương nhiên cậu ấy không còn lý gì từ chối ta được nữa...

Hấn viết đến nét cuối cùng, Giang Lăng vội rút tờ giấy ra, cẩn thận gấp lại nhét vào túi. Trước khi đi còn hỏi thêm: “Lão đại, anh còn gì muốn tôi làm cho không?”

Dương Cửu ngồi trong phòng họp rộng mênh mông, đờ đẫn như người mất hồn.

Hấn mơ hồ biết ánh sáng đang rọi vào mặt mình, nhưng hấn không sao nhìn rõ được thứ gì. Trước mắt hấn như có một bóng ma choán đường, khiến hấn luôn thấy mù mịt, không thể tập trung tinh thần nổi.

Ban đầu hấn còn trả lời vài câu hỏi, toàn về chuyện xảy ra đêm hôm đó, bất lúc nào, dùng súng của ai, vì sao lại ở đó với La Tuấn... Về sau càng ngồi hấn càng thấy muốn ngủ, nhưng hấn không thể làm vậy. Vì hấn vẫn biết những người ngồi đầu kia bàn tròn cách mình không xa đó, đang lạnh lùng chăm chú quan sát hấn.

Đột nhiên, một tiếng Rầm! chất tai vang lên, cửa phòng họp bị đập tung thô bạo, Giang Lăng dẫn theo hai gã vệ sĩ vai vác súng, đạn lăm le lên nòng xông vào: “Dừng lại ngay!”

Bàn ghế xô nhau ầm ầm, người của ban quản trị lập tức chạy ra chặn đầu hắn: “Làm gì đây hả?! Giang Lăng, anh muốn làm loạn phải không?!”

Giang Lăng giơ tờ giấy trong tay lên, dí trước mặt đối phương. Chữ ký của Tiêu Trọng Giản rõ ràng không thể chối cãi, đối phương mới đọc lướt qua đã tái mặt.

Giang Lăng gần giọng hỏi: “Tiêu lão đại còn chưa tắt thở, các vị đã nóng lòng muốn ra tay với người của anh ấy phải không?”

Dương Cửu bị người ta nâng dậy, đưa vào xe, không biết có phải vì ánh đèn trong đêm khuya mờ nhạt quá không, mà sắc mặt hắn trông qua rất khó coi, tái nhợt như xác chết, hai môi cũng tím xạm đi. Lúc đầu Giang Lăng còn lo hắn bị ban quản trị động chạm đánh đập gì, nhưng thấy hắn vẫn cử động bình thường, vậy là cứ thế nhét vào xe luôn.

Dương Cửu thở dài, hỏi: “Tiêu Trọng Giản tỉnh rồi hả?”

Giang Lăng vào xe, đóng sập cửa lại: “Tỉnh rồi.”

“Anh ta nói gì không?”

Giang Lăng nhìn Dương Cửu chằm chằm. Trong xe thật sự rất tối, chỉ nghe được tiếng thở đều đều của hắn, một lúc lâu sau Giang Lăng mới chậm rãi nói: “Anh ta nói, anh ta yêu cậu.”

28. Chương 28

Tiêu Trọng Giản nằm trong bệnh viện tròn hai tháng, ý thức lúc tỉnh lúc mê. Hắn phải mổ mấy lần, lần nào cũng được một hội đồng bác sĩ chuyên gia siêu thâm niên phụ trách, nói chung phải tốn không biết bao nhiêu tiền của công sức mới giữ được cái bao tử quý giá cho hắn.

Hôm chính thức tỉnh lại, hắn thấy Dương Cửu đang ngồi đầu giường, lúi húi xóc chân lên, chăm chú nhìn vết mổ trên bụng hắn, khoe mắt mảnh dài hơi nheo nheo, đầu mày khẽ nhíu lại. Tiêu Trọng Giản tính vuốt mặt hắn, nhưng vừa giương tay lên đã bị Dương Cửu chụp lấy, nhét lại xuống dưới chân.

Tiêu Trọng Giản hỏi: “Xấu không?”

Dương Cửu đáp: “Như con sâu róm.”

Tiêu Trọng Giản cười khàn khàn: “Vậy là rất dễ thương hả.”

“Ồ dễ thương lắm lắm, anh coi cái vết khâu mỹ miều của anh đi, đúng là long lanh tuyệt hảo diên đảo chúng sinh.” Dương Cửu hừ lạnh, quay ngoắt đầu định bỏ đi, Tiêu Trọng Giản cũng chẳng để ý mình đang cầm dây truyền nước, vội vàng nhô dậy, cố sức nắm tay hắn lại: “Chớ a, lão tử khó coi vậy rồi, ngoài cậu ra còn ai muốn nữa? Cậu không được bỏ tôi a.”

Dương Cửu thản nhiên liếc nhìn hắn, rồi đột nhiên mỉm cười. Lão yêu nghiệt này mỗi khi ráp tâm muốn quyến rũ ai, chỉ cần hắn đưa mắt mỉm cười thế này, luôn có thể khiến người ta trong chớp mắt quên biến mình đang ở đâu, họ tên cha mẹ là gì.

Tiêu Trọng Giản ngơ ngác nhìn hắn.

Dương Cửu dụ dằng cúi xuống: “Không muốn tôi đi hả?”

Tiêu Trọng Giản gật đầu.

“Ngoan.” Dương Cửu dỗ dành, “Vậy sửa giống chó coi nào.”

Tiêu Trọng Giản hoàn toàn không nghĩ ngợi gì, lập tức há miệng: “Gâu! Gâu!”

Dương Cửu ngoác miệng cười nhả nhổ, coi bộ vui mừng khó tả, ngay tức khắc Tiêu Trọng Giản nhận ra có gì không đúng, hần nhồm đầu lên nhìn xuống cuối giường, đã thấy Giang Lăng dẫn đầu cả đám quản lý cấp cao của công ty đứng đó, mặt mũi ai nấy đều diễn một biểu cảm hết sức bi đát.

“Dương Cửu! Cậu cút về nhà cho tôi!” Tiêu Trọng Giản điên tiết gào lên, “Đóng cửa! Thả chó ra! Cầm để cậu ta chạy mất! Ngày hôm nay ai để đồ lưu manh đó chạy khỏi bệnh viện, người đó tự mang đầu đến đây!!”

“Lão đại, anh nhận đi.” Giang Lăng thâm thía vỗ vai Tiêu Trọng Giản, “Anh khoác vỏ quỷ súc, nhưng thật ra là một tiểu trung khuyến vừa ngoan vừa ưa vạ vạ mắc cỡ, có giấu cũng vô ích à, ai ở đây chẳng biết rồi.”

—

Dương Cửu chạy ba chân bốn cẳng trên hành lang bệnh viện, đến cầu thang thì suýt nữa đụng trúng một phụ nữ mang bầu. Hần vội vàng phanh lại, chống tay vào tường vừa thở vừa hỏi: “Sao? Sao? Xin lỗi nha, cô có sao không?”

Người phụ nữ kia thật ra chỉ bị giật mình chứ không đụng trúng hần, nên cô ta cũng đưa tay nén ngực thở phào rồi đáp: “Không, không sao cả.”

Nói xong ngẩng đầu lên nhìn, rồi lập tức kinh ngạc che miệng thốt lên: “Cậu Cửu à?”

Dương Cửu sững sốt, cô gái này coi bộ còn rất trẻ, hần nhìn hình như cũng quen quen mắt, như là gặp ở đâu rồi: “Cô là...”

Cô gái nọ liền kéo hần ra một góc, rồi bắt đầu thì thào có vẻ kích động: “Cậu đã cứu em a cậu Cửu! Em là Tiểu Chiêu, cậu quên rồi sao? Cậu cho em đi học, còn đưa em đến hầu hạ cậu hai La, cậu nhớ không?”

Dương Cửu “A~~” dài một tiếng. Cô bé này đúng là hồi đó hần thấy ưng mắt, vậy là cứu về từ một câu lạc bộ SM. Tuy hần chẳng làm chuyện tốt đẹp bao giờ thật, nhưng cũng không có ham thích biến thái thô bạo, trông con gái nhà người ta trong sáng ngây thơ mà phải chịu khổ vậy, hần thật chịu không nổi.

Sau đó hần lại nghe nói cô bé này học hành rất khá, còn thích nhạc khí, vậy là hần cho đi học, rồi mời thầy dạy dương cầm cho cô bé. La Tuần lớn như vậy vẫn chưa có ai bên cạnh, hần liền nghĩ cô bé này so với bọn mèo hoang lang chạ La Tuần chòng ghẹo bên ngoài thì tốt hơn chán vạn, thế là hần đưa cô ta đến cho La Tuần.

“Được gặp cậu thật hay quá!” Cô bé rưng rưng nước mắt, mừng rỡ nhìn Dương Cửu từ đầu đến chân, “Hồi đó bọn họ nói với em cậu ngã xuống biển, em đã nghĩ trời đất sập xuống rồi, người như cậu sao có thể rủi vậy vậy? Sau này em lại nghe nói cậu bỏ trốn, bọn họ nói cậu hai đang đi tìm cậu, em chỉ lo cậu hai làm gì cậu... Cậu biết không? Em cũng ở thành phố B, hôm ở sông bạc đó, thiếu chút nữa em đã được thấy cậu rồi!”

Dương Cửu ngạc nhiên hỏi: “Cô á?”

Tiểu Chiêu đáp: “Dạ phải, trưa hôm đó cậu từ sông bạc đi ra, Tiêu Trọng Giản và cậu hai đều đuổi theo cậu, người của cậu hai dẫn đi còn mang cả súng, bọn họ muốn bắt cậu về. Em sợ bọn họ làm cậu bị thương, vậy là em chần ngoài cửa bảo bọn họ, ai muốn ra khỏi cánh cửa này thì giết em trước đi!... lúc đó em đã mang bầu rồi, nên bọn họ không nỡ... giờ gặp cậu thật tốt quá, sao cậu lại vào viện thế? Có bệnh ở đâu sao?”

Dương Cửu tính nói gì, nhưng rốt cuộc chỉ lắc đầu, mỉm cười với cô bé: “Không có, sau đó La Tuần có làm khó dễ cô không?”

Tiểu Chiêu rưng rưng nước mắt, cố sức lắc đầu.

Dương Cửu thở dài, “Vậy là tốt rồi.”

Lòng hần thăm nghĩ, cả đời hần làm không được bao nhiêu việc tốt, duy chỉ có hai người phụ nữ hần không phụ lòng, một là người từng là vị hôn thê của hần, hai nữa là Tiểu Chiêu này, hai cô gái này cuối cùng đều

đền đáp hần trong những lúc hần khốn đốn nhất. Hồi nhảy xuống biển rồi chạy sang Singapore, hần gặp lại Bình Gia, chồng cô ấy mở một công ty thương mại nhỏ bên đó, đôi vợ chồng ấy đã mạo hiểm che giấu cho hần, giúp hần đổi danh tính để trốn vào đại lục; giờ thì có Tiểu Chiêu, bụng mang dạ chứa chần trên thêm, không biết sợ hãi đối mặt với bọn vệ sĩ súng ống đầy mình và cả La Tuần nắm trong tay mạng sống của cô ấy.

Cuộc đời ta, có những lúc duyên số đưa đẩy ta sẽ làm vài việc thiện thật dễ dàng, để rồi sau đó vài năm, vài chục năm, thậm chí vài thế hệ, những người nhận ơn nhỏ bé xưa kia sẽ báo đáp ta bằng lòng chân thành khó mà tưởng tượng nổi. Sự đời luôn có nhân quả, không có ơn không báo, chỉ là chưa đến lúc mà thôi.

Dương Cửu tiện đường đưa Tiểu Chiêu đến khoa sản, rồi bỏ đi. Cuộc đời cô ấy đã thay đổi, cô ấy thuộc về La gia, rất có thể ngày nào đó gia phả La gia sẽ ghi lại tên cô ấy, nên từ giờ trở đi chắc họ khó có cơ hội gặp lại nhau.

Tiểu Chiêu quay đầu nhìn Dương Cửu vừa đi vừa lắc lắc chùm chìa khóa, đôi mắt dõi theo bóng lưng hần thật lâu không chớp.

Cô không nói cho Dương Cửu biết, thật ra hồi đó bụng mang dạ chứa đứng chặn ngoài thêm, cô đã biết La Tuần sẽ không làm gì mình. La Tuần quá cực đoan, quá cố chấp, hần căn bản không để tâm đứa con chưa ra đời của mình sẽ ra sao, nhưng hần phải giữ gìn người con gái Dương Cửu để lại cho hần.

Cô không nói cho Dương Cửu, thực tình La Tuần đối với cô rất tốt, và cũng chỉ đối tốt với một mình cô. Vì Dương Cửu quá keo kiệt, không để lại cho hần bao nhiêu, bởi vậy hần chỉ có thể cẩn trọng nâng niu mỗi một thứ từng thuộc về Dương Cửu.

Dương Cửu móc tay cầm chùm chìa khóa, lén lút chạy xuống lầu. Ngoài cổng xe của Tiêu gia đang đậu, hần liền cố tình né đi vòng qua, vừa hay Giang Lăng đứng cạnh cửa sổ trên lầu ngó cổ ra, lập tức gào toáng lên kìa kìa chỗ đó, vậy là một đàn vệ sĩ như hổ báo tủa ra, xúm xít túm được thân thể mảnh mai nhỏ bé của cậu Cửu.

Bạn trẻ Giang Lăng giờ được Tiêu lão đại tin tưởng vô cùng, lúc Tiêu lão đại trúng đạn nguy kịch nằm viện, thứ nhất giữ được quyền hành cho hần, thứ hai bảo vệ được người của hần; Tiêu lão đại vừa tỉnh lại, một tay nắm quyền, một tay ôm mỹ nhân, hài lòng từ chân lên đầu, không sợ sẩy đi tí tí gì.

Dương Cửu ở dưới sân hú gào inh ỏi: “Giang Lăng mẹ nó đồ chết bỏ kia! Lão tử là huynh đệ với mi a!!”

Giang Lăng cười ruồi, rứt đầu vào. Tiêu lão đại đã thỏa mãn vạn phần với hần, vậy là quyết trọng thưởng bằng cách tậu luôn quán bar bạn trẻ Giang Lăng thèm muốn đã lâu... cũng chính là nơi chuyên gia tâm lý kiêm chuyên viên pha rượu Ivy làm việc; tiện thể trao quyền cho bạn trẻ Giang Lăng về đó làm quản lý giữ tay hòm chìa khóa.

“Huynh đệ thì làm sao, huynh đệ như tay chân, vợ con như quần áo... cậu gặp một người què chân cụt tay trên đường cái, chứ hồi nào thấy ai lảnh lặn ngồi ngồi cối trần cối truồng dạo phố không?”

Giang Lăng lẩm bẩm nói, rồi ra bộ rất chi hùng hồn đạo mạo trở vào phòng bệnh.

Dưới cổng bệnh viện, Dương Cửu vừa gào rú khóc la, vừa bị bọn vệ sĩ thi nhau vo viên, nhồi nhét vào xe. Sương mù dai dẳng đã tan hết, ô tô rồ máy chạy về cuối đường; ánh mặt trời rọi trên kính xe phản xạ thành một màu chói chang sáng rỡ.

CHÍNH VĂN HOÀN

29. Chương 29: Pn1

Nàng Bạch Tuyết

(thượng)

Dồi =))~ iên trước khi chị em bắt đầu mó vô của này, hãy nghe Du nói =)))~ để đọc cái mó dưới đây, ta cực lực iêu cầu các nàng ko-được-nghiêm-túc =))~ ồ kể? Nhớ ó, không-được-nghiêm-túc =))~ Chỗ nào có ngôn từ xì-tin Tung Của khó hiểu, hãy rê chuột xuống dưới cùng ngay và luôn để coi chú thích, còn nếu chú thích không có, thì hãy ráng đọc lại bằng tinh thần không-được-nghiêm-túc =))~ Ồ kể??

—oOo—

Ngày xưa ngày xưa, có một vị Quốc vương là Tiêu Trọng Giản. Hắn cưới một Hoàng hậu, tên gọi Dương Cửu; hai người sinh được một nàng Công chúa xinh đẹp, giới tính của nàng thì thôi không bàn đến (Gì gì?? Công chúa không phải đương nhiên là con gái hử?!), nàng được đặt tên là La Tuấn (tác giả bị PIA...).

Khụ, viễn tưởng a, viễn tưởng a.

Quốc vương Tiêu Trọng Giản là người siêu quyền uyển luyến vợ, và hắn rất được thần dân yêu kính (vì thần dân của hắn đều là fangơ CP Tiêu Dương). Dưới sự lãnh đạo của đại Tiêu, GDP quốc gia vững bước vút cao, lương tháng của thần dân mỗi năm mỗi tăng bậc, thảm cảnh các thiếu nữ CJ đam mê viết tiểu thuyết đam mỹ phải è đầu đúp lớp vì thi rớt đã tuyệt nhiên không còn.

Quốc vương đại Tiêu anh minh chỉ có một điều phiền não, ấy là Công chúa nhỏ quá sức quá sức yêu-đương mẫu thân mình.

“Tiêu Trọng Giản, bữa nay gương thần Giang Lăng bảo ta nước láng giềng có Công chúa cậu-Diệp xinh đẹp hiếm có đó, mi ly dị Dương Cửu đi, rồi qua đó mà lấy công chúa Diệp.”

Công chúa La Tuấn nào giờ vẫn gọi sống sượng tên cúng cơm của cha mẹ hắn như vậy, ngoại trừ lâu lâu hắn thêm một chữ darling trước tên Dương Cửu mà thôi.

Quốc vương Tiêu Trọng Giản cảm thấy lòng yêu vợ sâu sắc chân thành của mình bị tổn thương hết chỗ nói: “Mỹ nhân trên đời này không ai sánh bằng mẹ mi trong mắt ta! Cớ gì mi bắt ta ly dị?”

Công chúa La Tuấn đáp: “Để ta được độc chiếm Dương Cửu chứ sao.”

Quốc vương nổi trận lôi đình: “Đừng có mơ! Không phải chỉ ta, mà cả mẹ mi cũng không đời nào đồng ý chuyện ly dị vô lý ấy! Mẹ mi đâu rồi?”

“Dương Cửu ra ngoài ăn vụng rồi.” Công chúa La Tuấn khinh thường nhìn Quốc vương Tiêu Trọng Giản, “... đồ đàn ông vô dụng.”

Ngày X tháng X năm XX, hoàng cung nổ ra vụ ẩu đả bạo lực kinh dị giữa Quốc vương và Công chúa, ấy vì sự việc này đã gây tổn hại nghiêm trọng đến sự uy nghiêm của Hoàng gia, nên gương thần Giang Lăng đã miễn cưỡng trung thành ghi chép lại chi tiết.

Hoàng hậu Dương Cửu ăn vụng bên ngoài xong, vừa xách vấy vừa vung vẩy thuốc lá, hăm hở đẩy cổng vào cung.

“Hề hề?!” Hoàng hậu rú lên, “Công chúa, bỏ ngay nắm đấm của bây ra khỏi mặt quốc vương! Quốc vương, không được xách dao thái thịt xẻo tiểu JJ của công chúa! Sao mà đánh nhau hử? Mấy người còn lo chi phí sửa chữa hoàng cung tháng này ít quá phổng?”

Quốc vương và Công chúa đương hồi tử thù hội ngộ, đôi bên cùng sừng sộ điên cuồng, tiếng đấm đá choảng nhau bùm xoảng đã đè bẹp mọi âm thanh bên ngoài.

Dương Cửu giơ tay lên: “Tể tướng đâu?”

Tể tướng Ivy hốt hải chạy đến, trên người mặc đồ loli, đeo tạp dề, dây cột thành một cái nơ bướm hồng phấn to bự, đoạn hắn dâng lên một khẩu M14.

“... Tể tướng, đồ COS bữa nay hợp mắt ta lắm nghen, mai cứ thế mà mặc nghen.”

“Tạ ơn Hoàng hậu khích lệ ^_~”

Hoàng hậu Dương Cửu xách khẩu M14, xả đạn đoàn đoàn đoàn một vòng, giữa mưa bom bão đạn thôi thì gà bay chó sủa trứng đầu chết đó kinh hồn táng đảm loạn xạ ngẫu... kết quả là Rầm! một tiếng, tường hoàng cung đổ sập xuống.

Quốc vương và Công chúa không hèn mà cùng chậm chạp quay lại, rồi cùng lúc phi vọt về phía Dương Cửu, hai mắt rưng rưng, hàng lệ trong suốt lả tả bay theo gió, ánh mặt trời hoàng hôn hắt trên gương mặt chân tình của bọn họ, thành ra hiệu quả hình ảnh vô chùng.

Tiêu Trọng Giản nói: “Chết tiết! Dương Cửu! Cậu lại ra ngoài ăn vụng hả?!”

La Tuấn nói: “Mau! Dương Cửu! Mau ly dị Tiêu Trọng Giản đi!”

Hoàng hậu Dương Cửu hai tay xách cổ hai người Quốc vương và Công chúa, rồi thô bạo dí bọn họ lên tường.

“Lão tử đã muốn ly dị với Tiêu Trọng Giản từ lâu, để sau đó mình ta thoải mái sung sướng độc bá hoàng cung, buông rèm nhiếp chính, làm một Từ Hi Thái hậu thời nay.” Hoàng hậu Dương Cửu lại lừ mắt sang Công chúa La Tuấn, “Còn bây nữa, từ sau mà dám lên mách cha bây ta ra ngoài ăn vụng, coi chừng ta cho bây vô rừng chơi 8P với lũ chú lùn nghe chưa?”

Nói đoạn, Hoàng hậu nghênh ngang bỏ đi, sau lưng nghe choang choang hai tiếng, trái tim thủy tinh mong manh của Quốc vương và Công chúa đã rụng rơi tan nát.

Đêm khuya, Hoàng hậu u sầu ngồi trước bàn trang điểm, tay cầm gương thần, trong gương là cái mặt bài Tây muôn đời đơ như một.

“Gương thần a, gương thần.” Hoàng hậu hỏi, “Kỳ thi số học lần này Công chúa được có 32 điểm, thầy giáo ở trường nổi giận lắm rồi, đang bắt nó phải học lại lớp này. Thân là một người mẹ hiền từ, ta phải làm sao đây?”

Gương thần Giang Lăng nói: “Bắt Công chúa mỗi ngày làm một trăm bài số học đi.”

Dương Cửu hơi chần chừ: “Vậy có dã man quá không?”

“Không đâu.” Giang Lăng cảnh cáo, “Nếu người quá nương tay với Công chúa, thì trực giác mách bảo tôi kỳ thi sau nó sẽ lại rớt tiếp.”

Hoàng hậu nhân từ Dương Cửu bị viễn cảnh “thi rớt lần nữa” hại cho hãi hùng, vậy là hần lập tức ra lệnh tìm gia sư số học chuyên nghiệp, đăng mỗi ngày giám sát Công chúa làm đủ một trăm bài đại số, hình học, thống kê, xác suất, hàm số lượng giác. Mệnh lệnh tàn khốc này thật khiến cả hoàng cung kinh hãi, người người đều thấy khó mà chấp nhận, mà trong số ấy người phản đối kịch liệt nhất chính là Công chúa La Tuấn, hần phần nộ đuổi đánh đến gia sư số học thứ N chạy té khói, rồi gào khóc tuyên bố hần đi tự tử đây.

“Con a, ngoan ngoãn ở nhà làm bài a.” Quốc vương đại Tiêu hã hê gạt nước mắt cá sấu, “Gương thần nói chỉ cần con nghe lời mẹ con, kỳ thi lần sau nhất định sẽ đậu mà...”

Công chúa chửi ầm lên: “Má nó đừng tưởng lão tử không biết gì! Tể tướng Ivy ngựa mất lão tử, hần xúi gương thần nói bậy bạ với Dương Cửu!! Các người là một lũ xấu xa độc ác dã man tàn bạo!”

Quốc vương Tiêu Trọng Giản hài lòng vẫy tay: “Ngao a cục cưng, người đứng dưới mái hiên sao khỏi cúi đầu a, ai bảo bây lần nào xuất hiện cũng phải đóng vai bi kịch vậy~ Ta và mẹ bây ra ngoài hưởng tuần trăng mật thứ 358 đây, bây ở nhà ngoan ngoãn tính hàm số lượng giác nha ^_~”

Tiêu Trọng Giản hớn hử đi ra, miệng ngêu ngao hát, dưới sân Hoàng cung, Hoàng hậu Dương Cửu một tay kẹp thuốc một tay xách súng, thần nhiên nhắm ngọn cây bần chim sẻ.

Công chúa La Tuấn sắc cảm thấy thế giới này không còn ai thương hần nữa, hần vật vờ khóc lóc một hồi, rồi cuộc lâm bầm quyết định: “Ta phải bỏ nhà ra đi!”

Vậy là nàng Bạch Tuyết dọn súng, di động, máy tính và PSP của hần, rồi bí tráng cất bước trốn nhà đi bụi. Trước khi đi hần còn không quên chép lại nơi sẽ đến rồi in trên đầu giường Dương Cửu, đăng Dương Cửu về là thấy liền.

Nàng Bạch Tuyết vào rừng rậm.

... hẳn định đi tìm bảy chú lùn đang chơi 8P ư?

Ồ không, thật ra để phản đối chính sách cai trị tàn bạo của Quốc vương Tiêu Trọng Giản, Công chúa La Tuấn đã thành lập một căn cứ quân đội bí mật trong rừng, đoàn quân này có tên là: Đội thân vệ “Hoàng hậu thuộc về Công chúa – Lót-đường công cảm hận rất kinh hồn”, gọi tắt là Đội cảm tử Hoàng-Lót, đội trưởng tên là Tam Bảo.

Vì sao không phải Bát Bảo? Ấy vì môn số học của Công chúa La Tuấn không giỏi lắm, mới đếm được đến 3, 4 5 6 7 8 9 hẳn còn chưa học xong.

Công chúa La Tuấn đứng trên đài cao, hùng hồn hiệu triệu quân sĩ: “... Bọn họ từ trong chính văn đã thể rồi, hai người uốn éo vận vẹo chạy đuổi đuổi N lần, diễn hết các loại chàng là gió a em là cát a xoay xoay xoay đến chân trời a~ cả đám diễn viên phụ đều bỏ mạng vì cuộc tình “yêu đến muốn giết chết nhau đi được” của bọn họ... Lão tử vật vã có kém gì Tiêu Trọng Giản nào, cuối cùng có gì lại để lão tử làm gạch lót đường? Tiều, sớm biết rằng chỉ cần Dương Cửu bắn Tiêu Trọng Giản một phát là bọn họ có thể HE như kỳ tích, thế sao 15 năm trước Tiêu Trọng Giản không nằm vật ra cho hắn bắn bỏ luôn đi?! Bao nhiêu người phải làm gạch lót đường trong ngần ấy năm, rồi bơi ra đến hai trăm nghìn chữ để làm cái gì cái gì cái gì?!...”

Bọn người đứng dưới lập tức hứng chí phùng phùng: “Lôi tác giả ra ngoài xẻo thịt nấu canh!!”

“Chúng ta phải tự lực cánh sinh!!”

“Hoàng hậu thuộc về Công chúa!!”

“Lót đường công muôn năm!!! Muôn năm!!! Muôn muôn năm!!!”

Màn hô khẩu hiệu của bọn họ quá sức động trời động đất, thành ra trong vòng 10 cây số xung quanh, chim thú thôi thì quần mông chạy sạch.

Hoàng hậu Dương Cửu trong chính văn chưa kịp hoàn thành chuyến đi châu Âu lãng mạn mơ ước của hắn, cũng chưa được chòe ghẹo các em tóc vàng mắt xanh 36D ngực căng eo nhỏ mặc đồ hầu gái đeo tai mèo cho thỏa chí, thành ra vẫn thất vọng vô chừng. Vậy là trước khi diễn Phiên ngoại, hắn bèn hỏi thăm học trò ngoan cậu hai La – La Tuấn của hắn, đặt mượn ít tiền, làm lộ phí sang châu Âu tán gái.

(Đại Tiêu: Tiên sư thằng họ La kia, mi không ăn được rồi không cho lão tử ăn luôn sao, Dương Cửu ở nhà ta đang yên lành, sao mi dám xúi cậu ấy ra ngoài ăn vụng?!)

(Tiểu La: Ảnh bảo cho ảnh vay rồi ảnh sẽ đến nhà ta ở cuối tuần trả lãi~)

À, và vì thế Quốc vương Tiêu Trọng Giản bị ép cùng Hoàng hậu Dương Cửu đi thăm thú một vòng châu Âu, trong lúc Hoàng hậu lân la tán tỉnh vô số chàng Italia đẹp trai và các em tóc vàng mắt xanh ngực bự 36D, Quốc vương điên tiết lên, tức tối lôi cổ Hoàng hậu về nước.

Hoàng hậu về đến hoàng cung, việc đầu tiên là sung sướng gào lên: “Công chúa đâu? Công chúa đâu? Lão tử mua tạp dề ngang eo bằng lụa Trung Quốc với nơ bướm phấn hồng, tai mèo dẹt tay hàng xịn, cả nguyên bộ kiếng mắt loli cho nó đây này, bảo nó ra đây mặc coi!!”

Không nghe tăm hơi gì của Công chúa.

Hoàng cung vắng teo, Tể tướng Ivy đang ngồi trước gương thần, mặc áo trắng viền hoa nhí xanh, đi giày vải lam sẫm, búi hai búi tóc xinh đẹp, làm bộ thôn nữ ngây thơ xấu hổ uốn éo, rồi hỏi: “Tình yêu à, thấy bộ COS này thế nào?”

Bạn trẻ gương thần Giang Lăng tán thưởng từ đáy lòng: “Đẹp tuyệt vời luôn.”

Hoàng hậu xông vào, giật gương thần quăng qua một bên, rồi túm vai nàng thôn nữ xoay đủ trăm tám mươi độ: “Công chúa đâu? Công chúa đâu? Lão tử phát lương tháng cho cậu để cậu rừng mớ đi chàng chàng thiếp thiếp với một cái gương hả?!”

“...” Tể tướng Ivy mặc đồ thôn nữ đáp: “Công chúa bỏ nhà ra đi rồi, nó nói gia đình không ầm áp, cậu không thương nó.”

Hoàng hậu vội chạy vào tắm cung, quả nhiên thấy tờ giấy Công chúa ịn trên đầu giường. Những dòng huyết lệ dính đầy sốt cà chua của Công chúa Bạch tuyết đáng thương như sau:

“Hoàng hậu Dương 9 thân yêu, xét thấy gia đình không có tình yêu thấm thiết, tôi bỏ nhà ra đi, chờ anh ở cây x 3 cây x 2. Công chúa ký tên.”

Công chúa đáng thương, vì quá tập trung vào sự nghiệp vinh quang “Tranh giành Hoàng hậu với Quốc vương”, mà không chỉ số học được có 32 điểm, cả ngữ văn cũng hơi bị đáng rầu.

Dương Cửu nhân đó mà đau lòng hết sức.

“Con tội nghiệp của ta, lại phải trốn nhà đi vì áp lực học hành quá độ, thật là đáng sợ! Không được, ngộ ngộ nó vô rừng tìm bọn chú lùn chơi 8P thì biết làm sao, ta phải vào rừng rậm hỏi thăm nó!”

Bởi thế, Hoàng hậu Dương Cửu dọn dẹp dẹp, xách theo đôi giày chơi bóng Adidas, bộ đồ thể thao Công chúa vẫn mặc, và một quả bóng rổ, rồi hăm hở đi vào rừng.

Bánh răng số phận đã rắc rắc chuyển động...

Hoàng hậu đi a đi, đi đến bìa rừng, và hấn bị lạc đường.

Hấn hỏi hai gã bảo vệ vác súng trên vai đứng ngoài bìa rừng: “Có biết nhà gỗ của các chú lùn ở đâu không? Tôi muốn đi hỏi thăm con gái Bạch Tuyết tội nghiệp của tôi.”

Bọn gác rừng thấy Hoàng hậu là một gã... à... bà... mà thôi đừng xoắn giới tính Hoàng hậu... ờ... trung niên mặt mày trắng nhợt, hòa nhã thân thiện, nói chung là rất chi hiền lành dễ mến. Vậy là chúng liếc nhau, rồi cùng lúc sùng sộ làm ra vẻ côn đồ hung hãn: “Đường này là ta mở, cây này ta trồng, từ giờ muốn qua đây thì mau chìa ra tiền mãi lộ!”

Hoàng hậu thở dài, bao dung bỏ qua: “Xin hỏi, nhà gỗ của các chú lùn ở đâu? Các người có biết con gái Bạch Tuyết tội nghiệp của tôi ở đâu không? Tôi đang vội đi đưa đôi giày Adidas với quả bóng Nike nó thích nhất này đến cho nó.”

Bọn gác rừng lập tức lên đạn rắc rắc, rồi chĩa vào hấn, lớn tiếng quát lác: “Con đường này do đội cấm tử “Hoàng hậu thuộc về Công chúa – Lót-đường công cấm hận rất kinh hồn” toàn quyền cai quản! Ai đi qua phải nộp thuế! Thuế suất bằng 40% tài sản trên người trừ đi tám trăm đồng, nộp tiền nộp tiền mau!”

“...” Hoàng hậu nói: “Thuế gì cắt cổ như ăn cướp.”

“Nộp thuế theo pháp luật là nghĩa vụ của công dân, ai không nộp thuế cuốn sau vô chính văn sẽ thành vai phụ làm đá lót đường, ha ha ha ha ha~~! Nộp tiền! Nộp tiền!”

“...” Trán Hoàng hậu Dương Cửu đã nổi gân xanh.

“Không nộp tiền lôi ra ngoài tấn luôn!”

“...”

“Còn không chịu nộp hả?!”

“...”

“Anh em! Lên luôn!”

“...”

Năm giây sau, hai gã gác rừng quỳ rạp dưới đất gào khóc thảm thiết kêu cha gọi mẹ xin tha mạng, còn Hoàng hậu Dương Cửu hai tay nắm cổ hai thằng dúm xuống, hai cánh tay gầy tong teo khỏe kinh hoàng, mu bàn tay gân xanh vằn vện, duyên dáng gợi cảm mà dữ tợn dã man.

“Gọi-thằng-nhãi-La-Tuần-cút-ra-đây-tiếp-giá!” Dương Cửu gằn từng chữ ra lệnh.

Bọn gác rừng lập tức liều mạng đập đầu, rồi ba chân bốn cẳng chạy vào rừng.

Tốc độ nhanh như chớp chớp, coi bộ còn hơn thỏ bị chặt đuôi.

Công chúa La Tuấn cuối cùng cũng đợi được Hoàng hậu Dương Cửu darling thân ái của hần đến như mong đợi (dù chi tiết tình hình không giống những gì hần tưởng cho lắm).

Hoàng hậu đến, trông thấy cái giường dài rộng mênh mông mỗi chiều hơn chục mét của Công chúa thì rầu lòng hết sức, lệ rơi lã chã.

“Con a.” Dương Cửu nói, “Cái phòng ngủ này của con kết hợp cả cơ sở tổng chỉ huy mới được ngân này, giờ phá sập hai mặt tường để kê lọt một cái giường, con có bị ngu không mà đi lựa cái giường bự tổ này làm chi?”

La Tuấn đáp: “Hi~ cái này là Công chúa cậu-Diệp nước láng giềng tặng đó, lần trước hần lên giường với người ta rồi làm sập mất một cái giường của cậu ba, vậy là hần bắt đầu có sở thích rất chi biến thái với giường chiếu a.”

“Chứ mắc chi hần cho con giường?”

“Tại hần nói hần có cảm tình đặc biệt với lót đường công nhà họ La.”

Dương Cửu nín lặng.

Công chúa La Tuấn hớn hử bưng bưng lời quà Hoàng hậu Dương Cửu mang cho hần ra... một đôi giày Adidas và một bộ đồ thể thao, hần mặc luôn vào người tính ra ngoài đi chơi bóng rổ, nhưng dây thun quần bị xoắn vô nhau, vậy là Hoàng hậu Dương Cửu liền ngồi xổm xuống, tự tay cởi dây thun giùm hần... rồi nghiêng răng nghiêng lợi thít chặt một cái.

“Ngoao!!” nàng Bạch Tuyết nhảy dựng lên, thở phì phì, “Dương Cửu! Không biết hầu hạ người ta thì ngồi đó chờ người hầu hạ đi, này sao lần nào cột thắt lưng đeo cà-vạt cho tôi anh cũng muốn thắt cổ tôi chết ngất hử?”

“...” Dương Cửu đáp, “Đây là ta trung thành với nguyên tác... nàng Bạch Tuyết, mi ngất mau!”

La Tuấn ngoan cường không chịu ngất.

“Ngất đi Công chúa, để Hoàng hậu độc ác ta còn hồi cung đi ngủ.”

La Tuấn vẫn quyết không ngất, hần còn đang định đêm nay xài thủ đoạn bạo lực bắt Dương Cửu ở lại XXOO với hần.

Hoàng hậu lại một lần nữa trán vẫn gân xanh. Bịch! một tiếng, nàng Bạch Tuyết tội nghiệp đã ngã ngửa ra sàn, tứ chi chống ngược, trên mặt hần rõ bốn vết ngón tay.

Thế là Hoàng hậu độc ác Dương Cửu hớn hử chuồn khỏi căn cứ của đội thân vệ “Hoàng hậu thuộc về Công chúa – Lót-đường công cảm hận rất kinh hồn”, một tay kẹp thuốc một tay vung vẩy chùm chìa khóa, hồi cung đi ngủ.

Đêm khuya, Hoàng hậu nhân từ Dương Cửu lại ngồi trước bàn trang điểm, hỏi: “Gương thần a gương thần, ngày nào Công chúa cũng giao du với cái bọn tà đạo Hoàng-Lót chi đó đó, ta phải làm sao mới cứu được linh hồn lạc lối của nó về nẻo chính đây?”

“...”

“Gương thần a gương thần, có cách nào cứu rồi linh hồn sa ngã của nó không?”

“...”

“Gương thần, mi đang ngủ hử?”

“...”

Bên cửa sổ tòa cung điện cao chót vót, tầm năm trăm mét tính từ mặt đất, gương thần đang banh hòng gào la: “Dương Cửu! Chớ chớ thả tay ra! Mang tôi vào mang tôi vào mau! Chớ cầm có hai ngón tay vậy a! Tôi nói a hỏi gì tôi cũng nói a a a a a a...!”

Dương Cửu chậm rãi rút tay khỏi gương thần vào, mỉm cười bao dung: “Làm thế nào cứu rồi được linh hồn lạc lối của nó đây?”

Gương thần Giang Lăng quệt mồ hôi: “Tôi van cậu a người anh em, cậu có thể hỏi câu nào bình thường tí được không a, tôi chỉ có tác dụng trả lời mấy câu ai xinh đẹp nhất trần đời, rồi nàng Bạch Tuyết ở đâu thôi, cậu hỏi cái gì linh hồn với cứu rồi vậy, lão tử biết khi nào cứu a!”

Một giây sau, tiếng kêu la thảm thiết của gương thần lại xé toang bầu trời đêm: “Chớ a Dương Cửu! Chớ treo tôi trên bậu cửa!! Chớ quăng tôi ra ngoài!! Chớ chớ thả tay ra! Lão tử không biết bay a a a a a...!”

Hoàng hậu nhân từ Dương Cửu, cuối cùng đã quyết định sẽ dùng lòng thương yêu và chính nghĩa của mình cứu rồi linh hồn hoen ố của Công chúa Bạch Tuyết.

Một lần nữa hần dùng nắm đấm cự tuyệt thỉnh cầu muốn XXOO của Quốc vương Tiêu Trọng Giản, rồi đích thân xuống bếp nấu một bát chè trôi nước chan chứa tình thương, và hùng dũng tiến vào rừng rậm, đối mặt với quân tà đạo.

Còn lại Quốc vương âm thầm gạt lệ sau khi Hoàng hậu ra đi: “Công chúa... lão tử hận mi...”

Hoàng hậu Dương Cửu suôn sẻ đi đến bìa rừng, hần lại bị lạc đường lần nữa. Ngơ mặt nhìn quanh một vòng, hần hỏi hai gã gác rừng vác súng trên vai: “Có biết nhà gỗ của các chú lùn ở đâu không? Tôi muốn đi hỏi thăm con gái Bạch Tuyết tội nghiệp của tôi...”

Hai gã gác rừng lập tức quỳ mọp xuống gào khóc: “Đại nhân a! Nữ vương a! Không không, thần Zeus a! Để anh em tôi công ngài đi! Nếu không mời ngài ngã lưng chúng tôi khiêng ngài vô cùng được! Ngài đáng sợ quá chừng a! Xin ngài tha mạng cho a!!”

“...” vậy là Hoàng hậu Dương Cửu xách cái làn con, dễ dàng vào đến căn cứ tổng chỉ huy của đội thân vệ “Hoàng hậu thuộc về Công chúa – Lót-đường công cầm hận rất kinh hồn”.

Công chúa Bạch Tuyết La Tuấn khi ấy đương ngồi vắt chân trên ghế dựa, lạnh lùng hằm hè nhìn khắp Hoàng cung của hần. Hần đã chuẩn bị kĩ lưỡng kế hoạch tác chiến, đặt dấy binh một phen lật đổ ách thống trị tàn ác của Quốc vương Tiêu Trọng Giản, rồi tiện thể giải thoát luôn Hoàng hậu Dương Cửu darling của hần khỏi vực sâu tăm tối.

Hoàng hậu Dương Cửu vào đến nơi, trông thấy Công chúa Bạch Tuyết La Tuấn ngày càng gầy xơ xác, lại một phen lệ tuôn lã chã: “Con a, ừ thì thi rớt số học, ta với cha con cũng không trách con nữa đâu mà, làm người chuyện gì không thích thì chớ tự ép mình vậy a... con xem giờ con gầy như con khỉ già da đen Georgia châu Phi rồi kia...”

La Tuấn nhắc trông thấy cái làn con trong tay Dương Cửu, liền cũng nước mắt lưng tròng: “Dương Cửu, đã bảo anh nhiều lần rồi, anh không biết hầu hạ người ta thì ngồi yên chờ người hầu hạ đi mà, nói anh đừng có bỏ dầu bỏ muối bỏ hành vô chè trôi nước anh có nghe đâu, bộ anh tưởng anh đang nướng bánh quy hành mặn hử trời...”

“...” Hoàng hậu đáp: “Công chúa, nếu mi không ăn thì ta về XXOO với Quốc vương.”

Câu uy hiếp này quả nhiên lợi hại, Công chúa Bạch Tuyết lập tức bỏ ngoài tai mọi lời can ngăn của bọn thuộc hạ, giật tuột bát chè vừa nhìn đã biết không phải đồ cho người ăn trong tay Hoàng hậu, rồi ngửa cổ uống cạn ráo.

Dương Cửu há hốc mồm, ngơ ngác nhìn sự anh dũng kiên cường của Công chúa La Tuấn.

Đoạn, La Tuấn trợn trừng như hóa đá tại chỗ, qua vài giây thì miệng sùi bọt mép, mắt tóe hào quang... và ngã vật ra sàn.

Bọn thuộc hạ cuống quýt vác Công chúa Bạch Tuyết vào phòng cấp cứu, kết quả khám nghiệm cho thấy bị ngộ độc thức ăn, căn nguyên là do ăn phải đồ mùi vị quá kinh dị, nên trung khu thần kinh lập tức phản ứng tự vệ, chặn đứng mọi giác quan của bệnh nhân.

“Công chúa Bạch Tuyết tội nghiệp của ta a, yên tâm nằm chờ Hoàng tử bạch mã đến cứu con nha~” Hoàng hậu Dương Cửu cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, hần khoái trá phỉ phèo thuốc lá ra về.

Còn Công chúa Bạch Tuyết, nàng được đặt vào một quan tài thủy tinh tổbury, để ven đường chờ Hoàng tử bạch mã đi qua cứu vớt.

Ngày đầu tiên, có người cưỡi ngựa trắng đến, bắt quá đó là Quốc vương Tiêu Trọng Giản đầy vẻ hả hê tới hỏi thăm Công chúa, tiện thể kể lể tâm tình với hân đê thần tiên ngọt ngào cùng Hoàng hậu Dương Cửu hơm qua.

Ngày thứ hai, có người cưỡi ngựa trắng đến, bắt quá đó là Tể tướng Ivy đầy vẻ hả hê tới hỏi thăm Công chúa, tiện thể tỉ tê hồi tưởng lại khúc chính văn hân bị La Tuấn bắt giam hành hạ thảm thương.

Ngày thứ ba, có người cưỡi ngựa trắng đến, bắt quá đó là... là cậu ba Lãng vội vã phi ngựa băng rừng, hân phải sang nước láng giềng báo cáo tình hình triển khai buôn bán vũ khí ở Đông Nam Á gần đây cho sư huynh cậu Diệp của hân.

Đến đó thì Công chúa Bạch Tuyết nhảy xổ ra khỏi quan tài, túm cổ Hoàng tử bạch mã: “Chờ đã!! Trung thành với nguyên tác đi chứ! Đưa lão tử đi cùng đi! Lão tử không chịu được nằm đây nghe Tiêu Trọng Giản mơ mộng chuyện vợ chồng nhà hân ta nữa đâu!!”

“...” Hoàng tử bạch mã nhìn chằm chằm Công chúa Bạch Tuyết một hồi, rồi nói: “Tuy tôi chẳng hứng thú gì với cậu, nhưng nghe nói Công chúa cậu Diệp nước láng giềng rất ưa những chuyện lộn xộn ba xu kiểu này, ảnh thích nhất vừa giả bộ chính nhân quân tử vừa lén lút hóng chuyện xì-căng-đan đó, thế nên cậu nên đi tìm cậu Diệp mà nhờ vả là hơn.”

La Tuấn hỏi: “Chứ làm sao tôi tìm được cậu Diệp đó?”

Hoàng tử bạch mã cậu ba Lãng đáp: “Vừa hay tiện đường, lên ngựa đi người anh em, tôi đưa cậu đi gặp anh.”

Vậy là Công chúa Bạch Tuyết La Tuấn và Hoàng tử bạch mã cậu ba Lãng cùng nhau thẳng tiến Hoàng cung nước láng giềng, dấn thân vào hành trình kiếm tìm Công chúa cậu Diệp – trù m sò buồn sủng – ngục chính nhân quân tử chân chính. Liệu họ có thành công không? Công chúa Bạch Tuyết của phe chính nghĩa liệu có thể cứu được Hoàng hậu thân yêu khỏi tay Quốc vương phe ác? Ấy là một thiên sử thi núi rừng hoành tráng, ấy là một phen sóng cuộn ngục-lich sử a! Đồng bào hãy theo dõi tiếp phần Hạ của Phiên ngoại – Đánh bại Ma vương, cứu Công chúa! Ngày mai, cũng vào giờ này, kính thỉnh đón xem.

—oOo—

Ngày xưa ngày xưa, có một nàng Công chúa xinh đẹp, mà cũng vì sắc đẹp của nàng quá nức tiếng xa gần, thành ra đã bị một tên Ma vương nổi lòng ham muốn. Ma vương chiếm Hoàng cung, chiếm luôn Công chúa, khiến vương quốc vốn yên ổn hòa bình giờ đây chìm trong bóng đêm tăm tối của chế độ hắc ám. Ai có thể giải cứu nàng Công chúa yếu đuối bất lực? Ai mới là chiến binh dũng cảm của định mệnh? Nào mau mau leo lên ngựa, cầm theo gươm báu, tiến lên theo tiếng cầu cứu tuyệt vọng của Công chúa đi thôi!

“...” Công chúa hỏi: “Ma vương, tối qua ngủ ngon không?”

Trong dãy buồng giam tối tăm, hàng song sắt lạnh lùng cắt đứt mọi liên lạc với thế giới bên ngoài, không khí nặng nề lơ lửng quện mùi sắt rỉ và băng tuyết, tiếng gào thét của dã thú mơ hồ vọng ra từ nơi tận cùng chìm trong bóng tối. Nền đất nhà giam chật hẹp lún phún cỏ dại, tiếng chuột kêu rích rích vang lên từ những góc tường, một bóng người nằm co quắp một chỗ, bị vòng vèo xích sắt cột kín mít tay chân...

Bóng người cục cựa, rồi bắt đầu rí rí khóc lóc: “Công chúa a, van xin ngài rủ lòng thương xót tha cho tiểu nhân đi a, từ sau tiểu nhân không bao giờ dám động vào ngài nữa đâu... 55555555...”

Đứng ngoài buồng giam, Công chúa cậu Diệp mỉm cười chấp tay trước bụng, hai mắt nhìn hân hết sức ôn hòa, mười ngón tay thanh mảnh xinh đẹp trong ánh đuốc hắt bập bùng.

“Không được.” Công chúa nói, “Dám cả gan định chiếm đoạt ta, đương nhiên phải trả giá. Vừa hay ta đương thiếu quân hầu, hồi này tính nuôi một đứa nhỏ thay búp bê cát tường, giờ cho mi làm búp bê cát tường nhé.”

Tuy Ma vương đã cực lực phản đối, nhưng Công chúa vẫn thấy ấy quả là một ý hay. Vậy là Công chúa tròn vòng cổ qua đầu Ma vương, và tối tối dắt hần ra ngoài hóng gió. Người ta dắt chó mèo đi dạo, Công chúa dắt Ma vương.

Ma vương thì vô phương chống cự, vì Công chúa chính là trùm sò đường dây buôn bán vũ khí bản địa, vốn liếng trong tay dễ đến hơn nghìn tỷ, chưa nói nàng nuôi hai chục ngàn quân hầu, người nào người nấy bắn súng trường bồm bồm không biết ngán.

Cờ lục cờ lục, cờ lục cờ lục~ một vị Hoàng tử cười bạch mã hùng dũng đi qua cổng lớn vào thành, còn dẫn theo Công chúa Bạch Tuyết từ nước láng giềng. Công chúa cậu Diệp đón tiếp bọn họ rất nhiệt tình... ấy vì nàng đã hóng được mùi xì-căng-đan tinh tế lập lờ trôi quanh Công chúa Bạch Tuyết La Tuấn.

Cậu Diệp nghe xong sự tình, liền tỏ ra đồng cảm sâu sắc: “Tình mẫu tử bao la bị Quốc vương chia rẽ, một câu chuyện mới thật bi tráng động lòng người làm sao a. Ta nghĩ hần không phải Hoàng hậu Dương Cửu không thương cậu, chỉ là vì hần bị Quốc vương đại Tiêu đàn áp, đành nén đau thương tạm thời xa lìa cậu. Chỉ cần Công chúa có thể khiến Hoàng hậu có đủ dũng khí cùng cậu bỏ trốn, chuyện khác đâu còn là vấn đề nữa.”

Điểm bá đạo nhất ở Công chúa cậu Diệp ấy là, bất kể miệng nói những chuyện điều toa xúi bẩy nhường nào, hần vẫn có thể bày ra biểu cảm hết sức bình thản ôn hòa.

Công chúa La Tuấn khiêm nhường hỏi: “Vậy phải làm sao mới khiến Dương Cửu có đủ cái dũng khí ấy?”

Công chúa cậu Diệp nghĩ nghĩ một hồi, rồi đột nhiên lóe ra ý tưởng, hần gọi quân hầu: “Bảo Ma vương đến đây!”

Công chúa Bạch Tuyết ở làm khách quý trong hoàng cung nước láng giềng, rồi rồi thay lại bị Ma vương để mất đến và bắt về giam giữ, giờ mạng sống của nàng đang hết sức mong manh! – Tin tức giạt gân này như mọc cánh bay qua biên giới vô số quốc gia, rồi đến một ngày, chui tọt vô lỗ tai Hoàng hậu Dương Cửu.

Dương Cửu thốt lên: “Gì gì?! Ma vương để mất đến La Tuấn hử?... Ôi đứa nhỏ này cuối cùng cũng gả đi được rồi, mấy năm nay cơ bụng cơ tay của nó càng ngày càng ú ụ ra, ta vẫn lo lắng không ai thêm rước nó nữa, giờ lòng này cuối cùng cũng được an tâm rồi... 555555 cảm động quá chừng a, Tiêu Trọng Giản, mau xách đồ cưới đi cùng ta sang nước láng giềng mừng hôn lễ tụi nó.”

Quốc vương Tiêu Trọng Giản cũng cảm động rơi lệ, ngửa mặt cảm tạ trời xanh: “Cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng không còn ai giành Hoàng hậu với ta nữa!”

Tể tướng Ivy thì mừng rỡ cười to: “Mối thù bị La Tuấn đánh đập trong chính văn rất cuộc đã trả được rồi!”

Gương thần Giang Lăng lập tức hỏi: “... giờ em đồng ý cùng tôi chia sẻ lương hưu của chúng mình rồi chứ?”

Ờ, nói chung là vì vậy, Quốc vương và Hoàng hậu xách theo mớ đồ cưới đồ sộ, tưng bừng phấn khởi lên đường đi dự hôn lễ Ma vương và Công chúa. Bọn họ đi a đi a, xuyên qua cả rừng rậm, không thêm dừng chân lại căn cứ tổng chỉ huy đội cận vệ “Hoàng hậu thuộc về Công chúa – Lót-đường công cảm hận rất kinh hồn”, công khai không làm hộ chiếu, không xin thị thực cứ thế xồng xộc qua biên giới nước người ta, rồi đến thẳng trước hoàng cung của Công chúa cậu Diệp.

Ma vương khi ấy đang banh hòng gào khóc trên thành: “Cứu mạng a...!! Người cứu mạng a...! Thả ta ra...! Ta không lấy mi đâu a a a a a...!”

Bề tay nghe rắc rắc một tràng, nàng Công chúa Bạch Tuyết La Tuấn cơ bụng sáu múi hùng hổ sấn đến, trừng mắt nhìn chằm chằm Ma vương đang run như cây sậy: “Nếu mi cả gan không hợp tác thì...”

Lưỡi dao xắt thịt phạt qua sáng lóe, Ma vương lập tức nín thinh.

Vậy là Ma vương ngoan ngoãn xuống đón tiếp vợ chồng Quốc vương từ xa xôi mới đến. Vừa xong Tiêu Trọng Giản định XXOO, lại bị Dương Cửu động cho một đấm, thành ra giờ này Quốc vương đương tằm tức ngồi xồm trong góc phòng, say sưa gặm nhấm nỗi đau thương của mình, không thêm để ý đến sự xuất hiện của Ma vương.

Ma vương bay vèo vào phòng khách, cười ha hả ra bộ rất chi hung ác: “Hoàng hậu khả ái kia, ha ha ha ha, ta sẽ lấy con gái Công chúa Bạch Tuyết của mi, ha ha ha ha, nếu mi không liều mình đến cứu hần cho mau, ha ha ha ha, ta sẽ bắt hần về vương quốc ma quỷ địa ngục hắc ám của ta, ha ha ha ha...”

“...” Dương Cửu nói: “Đáp xuống, mời ngồi.”

Ma vương ra sức đóng vai phản diện điên cuồng, vai phủ áo choàng đen thui, bay xẹt xẹt trong phòng, áo bay phàn phật: “Ta sẽ cho mi suốt đời đau khổ vì mất Công chúa, ha ha ha, từ giờ Công chúa Bạch Tuyết là của ta, ha ha ha, không kẻ nào có thể cướp lại được, ha ha ha ha ha...”

“... Đáp xuống, ngồi đi đã.”

Ma vương đắc ý lượn vòng quanh chùm đèn trên trần, rồi lại bay vút qua xà nhà, khắp phòng đâu đâu cũng thấy bóng áo choàng đen nháng a nháng: “Ai dám đến cứu Công chúa Bạch Tuyết, ha ha ha, ta sẽ biến kẻ đó thành tượng đá, ha ha ha, Bạch Tuyết đáng thương sẽ không bao giờ được về với mẫu thân yêu quý của hần nữa, ha ha ha ha ha...”

Trán Dương Cửu bắt đầu nổi gân xanh.

Một giây sau, chỉ nghe bịch! một tiếng, Ma vương bị túm cổ quăng xuống đất, trên ngực dằn một cẳng chân, Hoàng hậu Dương Cửu đứng khoanh tay, lạnh lùng nhìn xuống: “Thích bay nữa không?”

Ma vương rùng mình lí nhí đáp: “Không bay nữa.”

“Thật không bay không?”

“Thật không bay.”

Bấy giờ Hoàng hậu Dương Cửu mới chậm rãi rời chân khỏi ngực con rể (?) tương lai kiêm vai phản diện số một, nói: “Đứng dậy, ngồi đi.”

Ma vương ngoan ngoãn bò dậy ngồi vào sô-pha.

Hoàng hậu Dương Cửu ngồi đối diện hần, bắt đầu điều tra lý lịch: “Nhà có mấy người?”

Ma vương thành thật đáp: “Có mình ta thôi.”

“Học vấn bằng cấp thế nào?”

“... chưa đi học bao giờ...”

“Vậy đang làm nghề gì?”

“... làm Ma vương...”

“Là công chức nhà nước à? Lương tháng được bao nhiêu? Có triển vọng lên chức không?”

Ma vương lắc đầu: “... làm gì có lên chức...”

Dương Cửu một lần nữa gân xanh đầy trán.

“Có nhà không? Có xe không? Ra đường đi bằng cái gì, ít nhất cũng phải có một cái xe đạp Giant chứ?!”

Ma vương lại thành thật đáp: “Thì bay...”

Rầm! một tiếng, Ma vương lãnh một đấm vừa dã man vừa tàn bạo vừa vô nhân đạo, và hần chậm chậm ngã ngửa ra sàn.

Hoàng hậu lạnh lùng thu nắm tay lại: “Thể loại này mà dám đến đây tán gái, mi bị nhũn não hả.”

Công chúa Bạch Tuyết khi ấy đang ở tầng trên cùng hoàng cung, hồi hộp đợi Hoàng hậu darling thân yêu của hần, đột nhiên cửa bị đập tung, Hoàng hậu hùng hổ xông vào, nổi giận đùng đùng.

Cậu Diệp! Cậu quả là sáng suốt! Công chúa Bạch Tuyết La Tuấn sung sướng hai mắt lưng tròng, vội vàng nhào đến.

“Dương Cửu! Darling! Tình yêu a!! Cuối cùng anh cũng đến! Nào mình cùng đào thoát khỏi tay Tiêu Trọng Giản, rồi đi sống bên nhau trọn đời thôi~!”

Hoàng hậu co căng đập Công chúa té ngựa, rồi túm áo hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu mi dám ngoan cố đòi lấy tên Ma vương đó, lão tử sẽ chặt chân mi!!”

“...” Công chúa La Tuấn tội nghiệp chưa kịp giải thích câu nào đã bị Hoàng hậu lôi dậy, rồi hất đập cửa cái rầm! lún nữa, và nghênh ngang xách Công chúa như xách gà con ra về. Quốc vương Tiêu Trọng Giản đương tính lén lút gạch tên Công chúa La Tuấn khỏi danh sách đoàn về, nhưng chưa kịp gỡ trò gian ác, hắn đã bị Dương Cửu thui cho một cú như trời long đất lở, rồi cũng bị xách đi.

Hoàng hậu anh minh oai vệ Dương Cửu một tay xách Quốc vương, một tay xách Công chúa, giận dữ leo lên xe ngựa về nước. Sau lưng bọn họ, trong hoàng cung, Ma vương tội nghiệp lão đảo bò dậy, đầu vàng mắt hoa, rồi chưa gì đã bị cậu Diệp đập cho té ngựa lún nữa.

Công chúa cậu Diệp nhan sắc nức tiếng xa gần, giờ đang ngồi trên ngai vàng quý phái sang trọng, buồn chán chống cằm thở dài.

“Có vậy là xong rồi à, sức Ma vương, Công chúa và Quốc vương đúng là kém xa Hoàng hậu a! Chán quá đi a~ rồi đêm nay dắt Ma vương đi dạo chỗ nào bây giờ?”

Hoàng hậu về đến hoàng cung, liền ra lệnh cấm túc không cho Công chúa Bạch Tuyết ra khỏi cửa, bắt Công chúa mỗi ngày làm 1000 bài số học, hễ sai là cho nhện cớm chiều.

Công chúa Bạch Tuyết La Tuấn tội nghiệp lại khóc lại la lại đòi thất cổ, nhưng Hoàng hậu Dương Cửu quá kiên quyết, hắn đương nghĩ Công chúa học toán kém quá rồi, thành ra đầu óc cũng ù lì theo luôn, lại đi thích loại mặt rệp cháy túi không mảnh đất cấm dùi như Ma vương. Thế nên việc cấp bách giờ là phải vực dậy trí lực bình thường cho Công chúa, mà làm bài tập số học chính là cách rèn luyện giúp tăng chỉ số thông minh tốt nhất.

Quốc vương Tiêu Trọng Giản nhân đó mà phần nộ hết sức, vì ngày nào Hoàng hậu Dương Cửu cũng kè kè bên Công chúa La Tuấn, không thời gian đâu để ý đến nhu cầu sinh lý tất yếu của Quốc vương. Nhất là mỗi lần Hoàng hậu và Công chúa ở một mình trong phòng, thì bao nhiêu âm thanh vô cùng kì dị đáng ngờ sẽ thi nhau vọng ra qua cánh cửa đóng kín mít:

“Dương Cửu! Tôi xin, tôi xin mà!”

“Thôi thôi! Xin anh đấy! Đừng mà đừng mà!”

“Nhiều quá! Tôi chịu thật rồi! Xin anh đấy!”

“Dương Cửu! Tôi chịu thật rồi mà! Sao mà lắm bài thể này a a a a a!”

Ngày xưa ngày xưa, có một Quốc vương là Tiêu Trọng Giản; hắn cưới một Hoàng hậu, tên gọi Dương Cửu; bọn họ sinh được nàng Công chúa Bạch Tuyết xinh đẹp khả ái, có cơ bụng cơ tay cường tráng, tên là La Tuấn. Một nhà ba người Quốc vương, Hoàng hậu và Công chúa Bạch Tuyết sống bên nhau vô cùng hạnh phúc yên vui trong vương quốc của mình...

– Hoàn phiên ngoại –

– TOÀN VĂN HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-cuu>